ACUM ÎNTR-O ECRANIZARE DE EXCEPȚIE

DIVERGENT

VERONICA ROTH

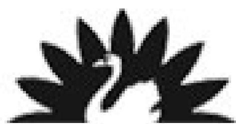
VERONICA ROTH

DIVERGENT

Traducere din limba engleză de
ADRIAN DELIU

VERONICA ROTH, *Divergent*

GRUPUL EDITORIAL CORINT
Bucureşti, 2014

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

ISBN 978-606-93685-3-4

Mamei mele,
care mi-a dăruit momentul când Beatrice înţelege
cât de puternică este mama ei şi se minunează
cum de nu şi-a dat seama de asta atât de multă vreme

CAPITOLUL UNU

EXISTĂ O SINGURĂ OGLINDĂ în casa mea. E în spatele unui panou glisant, pe coridorul de la etaj. Regulile facţiunii mele îmi permit să stau în faţa ei în fiecare a doua zi din fiecare a treia lună, ziua în care mama îmi taie părul.

Stau pe scaun, iar mama e în picioare în spatele meu, şi mă tunde. Şuviţele cad pe podea într-un colac mai, blond.

Când termină, îmi strânge părul lăsat peste faţă, răsucindu-l într-un coc. Remarc cât arată de calmă şi cât este de concentrată. E foarte bine exersată în arta uitării de sine. Despre mine n-aş putea să spun acelaşi lucru.

Îmi privesc pe furiş imaginea reflectată, într-o clipă în care ea nu e atentă: nu de dragul vanităţii, ci din curiozitate. Multe lucruri se pot întâmpla cu înfăţişarea cuiva în decurs de trei luni. În oglindă, văd o faţă îngustă, ochi mari şi rotunzi, şi un nas lung şi subţire: încă arăt a fetişcană, deşi cândva, în ultimele trei luni, am împlinit şaisprezece ani. Celelalte facţiuni sărbătoresc zilele de naştere, dar noi nu. Se consideră că e o dovadă de slăbiciune.

— Gata, îmi zice, după ce-mi fixează cocul cu un ac de păr.

Îmi întâlneşte privirea în oglindă. E prea târziu să întorc ochii, dar în loc să mă certe, zâmbeşte spre imaginea mea reflectată. Mă încrunt un pic. De ce nu mă mustră pentru că mă zgâiesc la mine însămi?

— Aşadar, astăzi e ziua, îmi zice.

— Da, răspund.

— Eşti emoţionată?

Mă privesc în ochi pentru o clipă. Azi e ziua testului de aptitudini care-mi va arăta căreia dintre cele cinci facţiuni îi aparţin. Iar mâine, în Ceremonia Alegerii, mă voi hotărî asupra unei facţiuni. Îmi voi hotărî tot restul vieţii; voi hotărî dacă rămân cu familia mea, sau o părăsesc.

— Nu, zic. Testele nu trebuie să ne schimbe opţiunile.

— Corect, răspunde ea, zâmbind. Hai să ne luăm micul dejun.

— Mulţumesc. Pentru că m-ai tuns.

Mă sărută pe obraz şi face să gliseze panoul, acoperind oglinda. Cred că mama ar putea fi frumoasă, într-o cu totul altă lume. Are trupul subţire pe sub roba ei gri. Pometţii îi sunt înalţi, şi genele lungi, iar când îşi lasă părul liber, noaptea, îi atârnă în valuri pe umeri. Însă în cadrul Abnegaţiei e obligată să-şi ascundă această frumuseţe.

Mergem împreună spre bucătărie. În astfel de dimineţi, când fratele meu pregăteşte micul dejun, iar mâna tatei îmi mângâie uşor părul în timp ce el îşi citeşte ziarul, şi mama fredonează o melodie când strânge masa... în astfel de dimineţi mă simt mai vinovată ca oricând pentru faptul că vreau să-i părăsesc.

* * *

În autobuz duhneşte a gaze de eşapament. Ori de câte ori nimereşte peste un petic de pavaj neregulat, mă zgâlţâie într-o parte şi-n alta, chiar dacă mă ţin cu mâna de scaun ca să rămân pe loc.

Fratele meu mai mare, Caleb, stă în picioare pe interval, ţinându-se de bara de deasupra capului ca să-şi păstreze echilibrul. Noi doi nu semănăm. El are părul închis la culoare, ca tata, şi nasul coroiat, ochii verzi şi gropiţe în obraji, ca mama. Când era mai mic, seria aceasta de trăsături părea ciudată, dar acum i se potriveşte. Dacă n-ar fi făcut parte din Abnegaţie, sunt convinsă că fetele de la şcoală s-ar fi zgâit la el.

A moştenit de la mama şi talentul pentru altruism. I-a oferit locul unui bărbat ursuz din facţiunea Candoare, fără să stea pe gânduri.

Bărbatul din Candoare e îmbrăcat într-un costum negru, cu cravată albă: uniforma standard a celor din Candoare. Facţiunea lor preţuieşte sinceritatea şi priveşte adevărul în alb şi negru, aşa că exact asta îmbracă.

Spaţiile dintre clădiri se îngustează, iar drumul devine mai lin, pe măsură ce ne apropiem de centrul oraşului.

Clădirea numită odinioară Turnul Sears – noi obişnuim să-i spunem Butucul – răsare din ceaţă, ca un pilastru negru profilat pe cer. Autobuzul trece pe sub liniile ferate supraterane. N-am fost niciodată cu trenul, deşi circulă în permanenţă şi liniile sunt pretutindeni. Numai Neînfricaţii merg cu trenul.

Acum cinci ani, muncitori voluntari din facţiunea Abnegaţie au reasfaltat unele drumuri. Au început din centrul oraşului şi au continuat spre periferie, până când au rămas fără materiale. Străzile din zona în care locuiesc eu sunt încă pline de gropi şi de petice, şi nu eşti în siguranţă dacă mergi cu maşina pe ele. Oricum, noi n-avem maşină.

Expresia feţei lui Caleb este una placidă, în timp ce autobuzul ne leagănă şi ne zgâlţâie pe drum. Mâneca robei gri îi cade de-a lungul braţului când se agaţă de o bară, pentru echilibru. Îmi dau seama după mişcările ochilor că-i urmăreşte pe cei din jurul nostru: forţându-se să-i vadă numai pe ei şi să uite de sine. Candoarea preţuieşte sinceritatea, însă facţiunea noastră, Abnegaţia, preţuieşte altruismul.

Autobuzul se opreşte în faţa şcolii; mă ridic, trecând grăbită pe lângă bărbatul din Candoare. Mă împiedic de pantofii acestuia şi mă prind de braţul lui Caleb. Pantalonii mei largi sunt şi prea lungi; şi, oricum, niciodată n-am fost prea graţioasă.

Clădirea Nivelurilor Superioare este cea mai veche dintre cele trei şcoli din oraş: Nivelurile Inferioare, Nivelurile Medii şi Nivelurile Superioare. Ca toate celelalte clădiri din jur, e construită din sticlă şi oţel. În faţa ei tronează o statuie mare din metal, pe care se caţără Neînfricaţii după ore, provocându-se reciproc care urcă mai sus. Anul trecut l-am văzut pe unul căzând şi rupându-şi piciorul. Eu am fost cea care a dat fuga s-o aducă pe asistentă.

— Testul de aptitudini e azi, spun.

Caleb e mai mare decât mine cu mai puţin de un an, aşa că la şcoală suntem în acelaşi an de studiu.

Îmi face un semn de încuviinţare cu capul, în timp ce intrăm prin faţă. Muşchii mi se încordează încă din clipa în

care pătrundem în clădire. Atmosfera pare flămândă, ca şi cum fiecare dintre cei de şaisprezece ani ar încerca să devoreze cât mai mult posibil din ultima sa zi. E foarte probabil ca noi să nu mai mergem pe coridoarele acestea după Ceremonia Alegerii: de îndată ce ne exprimăm opţiunea, noile noastre facţiuni vor răspunde de desăvârşirea educaţiei noastre.

Astăzi, orele ne sunt înjumătăţite, astfel încât să le parcurgem pe toate înaintea testului de aptitudini, care va avea loc după pauza de prânz. Pulsul deja mi s-a accelerat.

— Nu te nelinişteşte chiar deloc ce-or să-ţi spună? îl întreb pe Caleb.

Ne oprim la bifurcarea coridoarelor, unde el va porni într-o direcţie, spre clasa pentru Matematică Avansaţi, iar eu în alta, spre Istoria Facţiunilor.

— Dar pe tine? mă întreabă, ridicând o sprânceană.

Aş putea să-i spun că-mi făceam griji de săptămâni întregi cu privire la ce avea să-mi spună testul de aptitudini: Abnegaţie, Candoare, Erudiţie, Prietenie, sau Neînfricare?

În loc de asta, zâmbesc şi-i răspund:

— Nu tocmai.

El îmi răspunde la zâmbet.

— Atunci… să ai o zi bună.

Mă îndrept spre clasa pentru Istoria Facţiunilor, muşcându-mi buza inferioară. Nu mi-a răspuns la întrebare.

Coridoarele sunt ticsite, deşi lumina care pătrunde prin ferestre creează iluzia de spaţiu. Este unul dintre puţinele locuri în care facţiunile se amestecă, la vârsta noastră. Astăzi, mulţimea e alimentată de un nou soi de energie, delirul ultimei zile.

O fată cu păr lung şi creţ strigă „Bună!” chiar lângă urechea mea, fluturându-şi mâna spre o prietenă aflată mai departe. Mâneca ei mă loveşte peste obraz. Apoi, un băiat Erudit în pulover albastru mă îmbrânceşte. Îmi pierd echilibrul şi mă izbesc cu putere de podea.

— Dă-te din drumul meu, Băţoaso, se răsteşte el, continuându-şi drumul pe coridor.

Obrajii mi se înfierbântă. Mă ridic şi mă scutur de praf. Câteva persoane s-au oprit când am căzut, dar nimeni nu s-a oferit să mă ajute. Privirile lor mă urmăresc până în capătul coridorului.

Lucruri de genul acesta li s-au tot întâmplat celor din facţiunea mea de câteva luni încoace: Eruditii au publicat rapoarte duşmănoase despre Abnegaţie, ceea ce a început să ne afecteze relaţiile din şcoală. Veşmintele gri, tunsoarea simplă şi comportamentul modest al celor din facţiunea mea sunt menite să-mi uşureze uitarea de mine, iar ceilalţi, la rândul lor, să mă poată uita mai uşor. Acum, însă, au făcut din mine o ţintă.

Mă opresc lângă o fereastră, în aripa E, aşteptând sosirea Neînfricaţilor. Aşa procedez în fiecare dimineaţă. La ora 7:25 fix, Neînfricaţii îşi dovedesc curajul sărind dintr-un tren aflat în mers.

Tata îi numeşte pe Neînfricaţi „diavoli împieliţaţi”. Sunt plini de piercinguri şi de tatuaje şi poartă veşminte negre. Scopul lor primordial este să păzească gardul care ne înconjoară oraşul. Împotriva a ce, asta nu mai ştiu.

Ei ar fi trebuit să-mi provoace nedumerirea. Ar trebui să mă întreb ce are de-a face curajul – virtutea pe care ei o preţuiesc mai mult decât toate – cu inelul petrecut prin nări. În loc de aşa ceva, îi urmăresc cu privirea oriunde se duc.

Sirena trenului şuieră, iar sunetul îmi face pieptul să vibreze. Farurile din faţa locomotivei se aprind şi se sting intermitent în timp ce trenul trece în goană pe lângă şcoală, scrâşnind pe şinele din fier.

Şi, când trec ultimele vagoane, o mulţime de tineri, băieţi şi fete, în veşminte negre, se aruncă din mers, unii căzând şi rostogolindu-se, alţii împleticindu-se câţiva paşi înainte de a-şi recăpăta echilibrul. Unul dintre băieţi o cuprinde cu braţul pe după umeri pe o fată, râzând.

Mi-am făcut un obicei prostesc din urmărirea acestei scene. Mă întorc cu spatele spre fereastră şi-mi croiesc drum prin îmbulzeală spre sala de clasă pentru Istoria Facţiunilor.

CAPITOLUL DOI

TESTELE ÎNCEP după pauza de prânz. Stăm la mesele lungi din cantină, iar organizatorii testelor strigă câte zece nume odată, pentru fiecare sală în care se desfăşoară testarea. Eu stau lângă Caleb şi vizavi de vecina noastră, Susan.

Tatăl lui Susan îşi face meseria călătorind prin tot oraşul, aşa că are maşină şi o aduce şi-o ia de la şcoală în fiecare zi. S-a oferit să ne ia şi pe noi, însă, cum spune Caleb, noi preferăm să plecăm mai târziu şi nu vrem să-i creăm neplăceri.

Sigur că nu.

Organizatorii testelor sunt, în majoritatea lor, voluntari din facţiunea Abnegaţie, cu toate că e şi un Erudit într-una dintre sălile pentru testare, şi un Neînfricat în alta, ca să ne testeze pe noi, cei din Abnegaţie, fiindcă regulamentul prevede ca noi să nu putem fi testaţi de cineva din propria noastră facţiune. Tot regulamentul spune că n-avem voie să ne pregătim nicicum pentru test, aşa că nu ştim la ce să ne aşteptăm.

Privirea mi se abate de la Susan spre mesele Neînfricaţilor, din cealaltă parte a sălii. Râd, strigă şi joacă un joc de cărţi. La o altă serie de mese, Eruditii trăncănesc despre cărţi şi ziare, într-o permanentă căutare a cunoaşterii.

Mai multe fete din Prietenie, îmbrăcate în galben şi roşu, stau într-un cerc pe podeaua cantinei, jucând ceva care implică bătăi din palme şi intonarea unui cântecel ritmat. La fiecare câteva minute aud dinspre ele un cor de râsete, când mai elimină pe câte cineva, care trebuie să se aşeze în centrul cercului. La masa de lângă ele, băieţii din Candoare gesticulează larg cu mâinile. Par să discute în contradictoriu despre ceva, însă nu poate fi un subiect serios, fiindcă unii dintre ei îşi păstrează încă zâmbetele pe feţe.

Noi, cei de la masa Abnegaţiei, aşteptăm în tăcere. Uzanţele facţiunii dictează până şi comportamentul inactiv, înlăturând preferinţele individuale. Mă îndoiesc că toţi Erudiţii îşi doresc să înveţe în permanenţă, sau că oricine din Candoare savurează o polemică însufleţită, însă nimeni nu poate să sfideze normele propriei facţiuni, mai mult decât aş putea eu.

Numele lui Caleb e strigat pentru următorul grup. El porneşte încrezător spre ieşire. N-am nevoie să-i urez succes, sau să-l asigur că n-are de ce să fie emoţionat. Îşi cunoaşte locul şi, din câte ştiu, şi l-a cunoscut dintotdeauna. Cea mai veche amintire a mea despre el e de când aveam patru ani. Atunci, m-a certat pentru că nu i-am dat coarda pentru sărit unei fete care nu avea cu ce să se joace. Acum nu mă mai dădăceşte, dar privirea aceea dezaprobatoare mi-a rămas vie în memorie.

Am încercat să-i explic că instinctele mele nu sunt la fel ca ale lui – nici prin minte nu mi-ar fi trecut să-i cedez locul, în autobuz, bărbatului din Candoare – însă el nu vrea să înţeleagă. „Fă doar ce trebuie să faci”, îmi spune mereu. Pentru el, e atât de simplu. Ar trebui să fie şi pentru mine.

Simt cum mi se strânge stomacul. Închid ochii şi-i ţin aşa în următoarele zece minute, până când reapare Caleb şi se aşază la locul lui.

E alb la faţă ca varul. Îşi freacă palmele de picioare, aşa cum fac eu când vreau să-mi şterg transpiraţia, iar când le ridică la loc, observ că degetele îi tremură. Deschid gura să-l întreb ceva, însă cuvintele nu vor să iasă. Nu mi-e permis să-l întreb ce rezultat a obţinut, şi nici lui să-mi spună.

Un voluntar din Abnegaţie anunţă următoarea serie de nume. Doi Neînfricaţi, doi Erudiţi, doi din Prietenie, doi din Candoare, şi la urmă:

— Din Abnegaţie, Susan Black şi Beatrice Prior.

Mă ridic, fiindcă aşa trebuie, dar dac-ar fi fost după mine, aş fi rămas pe scaunul meu pentru tot restul timpului. Mă simt de parcă aş avea în piept un balon care se umflă tot mai mult de la o secundă la alta, ameninţând să mă facă să

explodez din interior. O urmez pe Susan spre ieşire. Cei pe lângă care trec probabil că nu pot să ne deosebească. Purtăm aceleaşi straie şi părul blond ne este tuns în acelaşi fel. Singura diferenţă este că, poate, Susan nu simte nevoia să vomite şi, din câte-mi dau seama, mâinile nu-i tremură atât de tare, încât să fie nevoită să se apuce de poalele bluzei, ca să le ţină pe loc.

La ieşirea din cantină, ne aşteaptă un şir de zece săli. Ele sunt folosite numai pentru testele de aptitudini, aşa că n-am mai intrat niciodată în vreuna dintre ele. Spre deosebire de celelalte săli ale şcolii, ele sunt despărţite nu cu geamuri, ci cu oglinzi. Mă privesc, palidă şi îngrozită, cum intru pe o uşă. Susan îmi zâmbeşte emoţionată în timp ce pătrunde în camera 5, iar eu în camera 6, unde mă aşteaptă o femeie din facţiunea Neînfricaţilor.

Nu are înfăţişarea la fel de severă ca tinerii Neînfricaţi pe care i-am văzut eu. Are ochi mici, negri şi oblici, şi poartă un sacou negru – ca unul bărbătesc, pentru costum – şi blugi. Abia când se întoarce să închidă uşa îi observ tatuajul de la ceafă, un şoim alb-negru, cu un ochi roşu. Dacă nu mi-aş fi simţit inima săltându-se până în gât, aş fi întrebat-o ce semnificaţie are. Trebuie să fi însemnat ceva.

Oglinzile acoperă în întregime pereţii interiori. Îmi văd imaginea reflectată din toate unghiurile: materialul cenuşiu mascându-mi forma spatelui, a gâtului meu lung, a degetelor noduroase, înroşite de năvala sângelui. Tavanul străluceşte de o lumină albă. În centrul încăperii este un scaun înclinat, ca la dentist, cu o maşinărie alături. Arată ca un loc în care se petrec lucruri cumplite.

— Nu te îngrijora, zice femeia, nu-ţi face rău.

Are părul negru şi drept, însă la lumină constat că are şuviţe cărunte.

— Stai jos şi fă-te comodă, mă îndeamnă ea. Eu mă numesc Tori.

Mă aşez neîndemânatică pe scaun şi-l las pe spate, punându-mi capul pe rezemătoare. Lumina îmi răneşte pupilele. Tori îşi face de lucru cu maşinăria din dreapta mea. Încerc să mă concentrez asupra ei, şi nu a firelor pe

care le ţine în mână.

— Ce e cu şoimul? o întreb pe negândite, în timp ce-mi ataşează un electrod pe frunte.

— N-am mai cunoscut până acum vreo persoană din Abnegaţie care să fie curioasă, îmi zice, ridicând din sprâncene.

Mă străbate un frison, şi mi se face pielea de găină pe braţe. Curiozitatea mea este o greşeală, o trădare a valorilor Abnegaţiei.

Fredonând încet, îmi lipeşte un alt electrod de frunte şi începe să-mi explice:

— În unele părţi ale vechii lumi, şoimul simboliza soarele. Când mi l-am făcut, mi-am închipuit că, dacă am mereu soarele asupra mea, n-o să-mi mai fie frică de întuneric.

Încerc să mă abţin de la alte întrebări, dar nu reuşesc.

— Vă e frică de întuneric?

— Îmi *era* frică de întuneric, mă corectează ea.

Îşi lipeşte un electrod de propria frunte şi conectează un cablu la el, apoi ridică din umeri.

— Acum, îmi aminteşte de frica pe care mi-am învins-o. Se postează, în picioare, în spatele meu. Strâng atât de tare braţele scaunului, încât roşeaţa îmi dispare din articulaţiile degetelor. Trage firele spre ea, le ataşează de mine, de ea, de maşinăria de alături. Apoi, îmi înmânează un flacon cu un lichid limpede.

— Bea, îmi zice.

— Ce e? întreb, simţindu-mi gâtul umflat. Înghit cu greu. Ce-o să se-ntâmple?

— Nu pot să-ţi spun. Ai doar încredere în mine.

Dau afară aerul din plămâni şi-mi răstorn în gură conţinutul fiolei. Mi se închid ochii.

* * *

Când mi-i deschid, n-a trecut decât o clipă, dar mă aflu altundeva. Sunt din nou în cantina şcolii, dar toate mesele lungi sunt goale, şi văd, prin ferestre, că ninge. Pe masa din faţa mea se află două coşuri. Într-unul dintre ele e o bucată de brânză, iar în celălalt, un cuţit lung cât antebraţul meu.

Din spate, aud o voce de femeie.

— Alege.

— De ce? întreb.

— Alege, repetă ea.

Privesc peste umăr, dar nu e nimeni. Îmi întorc din nou faţa spre coşuri.

— Şi ce să fac cu ele?

— Alege! urlă vocea.

La auzul urletului, fiica îmi dispare, lăsând locul încăpăţânării. Mă încrunt şi-mi încrucişez braţele pe piept.

— Fie cum vrei, îmi zice ea.

Coşurile dispar. Aud o uşă scârţâind şi mă întorc să văd cine e. Nu văd un „cine", ci un „ce": un câine cu bot ascuţit, la câţiva metri distanţă de mine. Se ghemuieşte şi începe să se târască în direcţia mea, răsfrângându-şi buzele şi dezvelindu-şi colţii albi. Un mârâit îi gâlgâie în adâncul gâtlejului, şi abia acum înţeleg la ce-ar fi fost bună brânza. Sau cuţitul. Dar e deja prea târziu.

Mă gândesc dacă s-o rup la fugă, însă câinele ar fi mai iute decât mine. Nu pot să mă lupt cu el. Inima începe să-mi bată cu putere. Trebuie să iau o hotărâre. Dac-aş putea să sar peste o masă şi s-o folosesc în chip de pavăză... nu, sunt prea scundă ca să pot sări peste mese, şi nu îndeajuns de puternică încât să răstorn vreuna.

Câinele mârâie, şi aproape că simt sunetul vibrându-mi în craniu.

În manualul meu de biologie scrie despre câini că sunt capabili să te miroasă când ţi-e frică de ei, din cauza unei substanţe chimice secretate de o glandă umană în situaţii de ameninţare, aceeaşi substanţă chimică emanată de prada câinelui. Când simt miros de frică, sunt împinşi spre atac. Câinele înaintează spre mine râcâind podeaua cu ghearele.

Nu pot să fug. Nu pot să mă lupt. În schimb, inspir mirosul respiraţiei neplăcute a câinelui şi mă străduiesc să nu mă gândesc la ce-o fi mâncat adineauri. În ochii lui nu se vede albul, ci doar o negreală scânteietoare.

Ce altceva mai ştiu eu despre câini? Că nu trebuie să-i

privesc în ochi. Ar fi un semn de agresivitate. Mi-aduc aminte că l-am rugat pe tata să-mi ia un căţel când eram mică, iar acum, ţintuind cu privirea podeaua din faţa labelor câinelui, nu pot să-mi amintesc şi de ce. Se apropie, mârâind în continuare. Dacă privitul în ochi ar fi un semn de agresivitate, care ar fi semnul de supunere?

Respiraţia mea e zgomotoasă, dar regulată. Mă las în genunchi. Ultimul lucru pe care mi l-aş putea dori ar fi să zac pe podea în faţa câinelui – cu faţa la acelaşi nivel cu colţii lui – însă e cea mai bună variantă pentru mine. Îmi întind picioarele în spatele meu şi mă sprijin pe coate. Câinele se târăşte mai aproape, tot mai aproape, până când ajung să-i simt căldura răsuflării pe faţă. Îmi tremură mâinile.

Îmi latră în ureche, şi-mi încleştez dinţii ca să-mi opresc ţipătul.

Ceva aspru şi umed îmi atinge obrazul. Mârâitul încetează, iar când îmi ridic capul să privesc din nou spre câine, îl văd că gâfâie. Mă linge pe faţă. Mă încrunt şi mă ridic, aşezându-mă apoi pe călcâie. Câinele se propteşte cu labele din faţă pe genunchii mei şi mă linge pe bărbie. Mă crispez, îmi şterg balele de pe piele şi încep să râd.

— Nu eşti căţel rău, hm?

Mă ridic cu încetineală, ca să nu-l sperii, însă mi se pare un cu totul alt animal faţă de cel pe care-l văzusem acum câteva secunde. Îmi întind o mână, prudentă, astfel încât s-o pot trage înapoi la nevoie. Câinele mi-o împunge cu capul. Dintr-odată, mă bucur că n-am ales cuţitul.

Clipesc mărunt şi, când redeschid ochii, văd o fetiţă în cealaltă parte a încăperii, îmbrăcată într-o rochie albă. Îşi întinde ambele braţe şi ţipă: „Căţeluş!”

Când o văd repezindu-se spre câinele de lângă mine, deschid gura s-o avertizez, dar prea târziu. Câinele se întoarce spre ea. În loc să mârâie, latră, îşi arată colţii şi pocneşte din fălci, iar muşchii i se strâng laolaltă, părând colaci de sârmă. Văzându-l gata să atace, nu mai stau pe gânduri, ci doar mă arunc, trântindu-mă cu tot corpul deasupra câinelui şi cuprinzându-i gâtul gros cu braţele.

Mă izbesc cu capul de podea. Câinele dispare, la fel şi fetiţa. Mă trezesc singură… în camera pentru testare, acum goală. Mă rotesc lent în cerc, dar nu mă mai văd în vreo oglindă. Împing uşa, o deschid şi ies pe coridor, dar nu e coridorul, ci un autobuz, şi toate scaunele sunt ocupate.

Stau în picioare pe interval şi mă prind de o bară. Lângă mine e aşezat un bărbat cu un ziar în mâini. Nu pot să-i văd faţa pe deasupra ziarului, însă mâinile i le văd. Sunt pline de cicatrice, ca şi cum ar fi fost victima unui incendiu, şi strâng hârtia de parcă ar vrea s-o mototolească.

— Îl cunoşti pe ăsta? mă întreabă, arătând cu degetul o fotografie din ziar.

Titlul anunţă: „Brutalul asasin în sfârşit arestat!” Mă holbez la cuvântul „asasin”. A trecut multă vreme de când n-am mai văzut acest cuvânt, dar până şi forma lui mă umple de groază.

În fotografia de sub titlu e un tânăr cu o faţă obişnuită şi barbă. Mi se pare cunoscut, deşi nu-mi amintesc de unde. Şi, în acelaşi timp, simt că n-ar fi bine să-i spun asta omului.

— Ei? insistă el, şi-i simt mânia în voce. Îl cunoşti?

N-ar fi bine… nu, n-ar fi deloc bine. Inima îmi bate cu putere şi strâng mai tare bara, ca să-mi stăpânesc tremurul mâinilor, care m-ar trăda. Dacă-i spun că-l cunosc pe tipul din articol, are să mi se-ntâmple ceva îngrozitor. Dar pot să-l conving că nu-l cunosc. Pot să-mi dreg glasul şi să ridic din umeri… însă ar fi o minciună.

Îmi dreg glasul.

— Îl cunoşti? repetă el.

Ridic din umeri.

— Ei bine?

Mă străbate un fior. Frica mea e iraţională: nu e decât un test, nimic adevărat.

— Nţ, răspund, pe un ton indiferent. Habar n-am cine e.

Se ridică în picioare şi, în sfârşit, îi zăresc chipul. Poartă ochelari negri, iar gura i se schimonoseşte într-un mârâit. Obrajii îi sunt brăzdaţi de cicatrice, la fel ca mâinile. Se apleacă spre faţa mea. Răsuflarea îi miroase a fum de ţigară. *Nu* e adevărat, îmi reamintesc mie însămi. *Nu e*

adevărat.

— Minţi, îmi zice. *Minţi!*

— Ba nu mint.

— Văd în ochii tăi că minţi.

Îmi îndrept spatele.

— Ba nu.

— Dacă-l cunoşti, îmi spune, cu glas scăzut, ai putea să mă salvezi. Ai putea să mă *salvezi*!

Îl privesc, mijind ochii spre el.

— Bine, răspund, încleştându-mi maxilarele într-o atitudine încăpăţânată. Nu-l cunosc.

CAPITOLUL TREI

MĂ TREZESC cu palmele asudate şi un junghi de vinovăţie în piept. Stau întinsă pe scaun, în încăperea cu oglinzi. Când îmi aplec capul pe spate, o văd pe Tori, cu buzele strânse, demontând electrozii de pe frunţile amândurora. O aştept să spună ceva despre test – că s-a sfârşit, sau că m-am descurcat bine, deşi cum aş fi putut să am un rezultat prost la un astfel de test? – însă ea nu zice nimic, ci doar îmi dezlipeşte firele de pe frunte.

Mă aplec în faţă şi-mi şterg palmele de pantalonii mei largi. Trebuie să fi făcut ceva greşit, chiar dacă totul nu s-a întâmplat decât în mintea mea. Oare înfăţişarea ciudată de pe chipul lui Tori s-o datora faptului că nu ştie cum să-mi spună ce persoană îngrozitoare sunt? Îmi doresc să spună totul pe faţă, şi-atât.

— Asta, îmi zice, m-a lăsat perplexă. Scuză-mă. Revin imediat.

Perplexă?

Îmi ridic genunchii până la piept şi-mi îngrop faţa între ei. Mi-aş dori să-mi vină să plâng, fiindcă lacrimile mi-ar putea aduce o senzaţie de eliberare, însă nu-mi vine. Cum poţi să pici la un test pentru care nu ţi se permite să te pregăteşti?

Pe măsură ce trece timpul, sunt tot mai agitată. Mă văd nevoită să-mi şterg palmele la fiecare câteva secunde, fiindcă se tot adună transpiraţia… sau poate pentru că mă face să mă simt mai calmă. Dacă mi s-o spune că nu sunt potrivită pentru niciuna dintre facţiuni? M-aş vedea obligată să trăiesc pe străzi, cu cei lăsaţi în afara facţiunilor. Traiul în afara facţiunilor nu înseamnă doar viaţa în sărăcie şi lipsită de confort; e o existenţă ruptă de societate, separată de cel mai important lucru în viaţă: comunitatea.

Mama mi-a spus odată că nu putem supravieţui în mod izolat, şi chiar dacă ne-ar fi posibil, nu ne-am dori-o. Fără o facţiune, n-am mai avea un scop în viaţă, nici raţiunea de a trăi.

Scutur din cap. Nu se poate să gândesc astfel. Trebuie să-mi păstrez calmul.

În sfârşit, se deschide uşa şi Tori intră din nou. Mă prind strâns de braţele scaunului.

— Scuză-mă că ţi-am provocat griji, îmi spune ea.

Se opreşte în dreptul picioarelor mele, cu mâinile în buzunare. Arată încordată şi e palidă.

— Beatrice, rezultatele tale au fost neconcludente, îmi spune. Din principiu, fiecare etapă a simulării elimină una sau mai multe dintre facţiuni, însă în cazul tău, n-au fost înlăturate decât două.

Mă holbez la ea.

— Două? întreb.

Îmi simt gâtul într-atât de strâns, încât îmi vine greu să vorbesc.

— Dac-ai fi arătat un dezgust instinctiv faţă de cuţit şi-ai fi ales brânza, simularea te-ar fi condus spre un cu totul alt scenariu, care ţi-ar fi confirmat afinitatea pentru Prietenie. Nu s-a întâmplat aşa ceva, motiv pentru care Prietenia a ieşit din discuţie, îmi explică Tori, scărpinându-se la ceafă. În mod normal, simularea se desfăşoară într-un mod liniar, izolând una dintre facţiuni prin eliminarea celorlalte. Alegerile tale n-au permis nici măcar eliminarea Candorii, următoarea posibilitate, aşa că am fost nevoită să-i modific cursul şi să te plasez în autobuz. Abia acolo persistenţa ta în nesinceritate a eliminat Candoarea, îmi zice, schiţând o jumătate de zâmbet. Dar nu-ţi face probleme cu asta. Într-o astfel de situaţie, numai un membru al Candorii ar spune adevărul.

Unul dintre nodurile din piept mi s-a mai slăbit. Poate că nu sunt o persoană chiar atât de îngrozitoare.

— Presupun că nu e întru totul aşa. Cei care spun adevărul fac parte din Candoare… şi din Abnegaţie, continuă ea. Ceea ce ne aduce o problemă.

Rămân cu gura căscată.

— Pe de altă parte, tu te-ai aruncat peste câine, în loc să-l laşi s-o atace pe fetiţă, ceea ce este o reacţie specifică Abnegaţiei… însă pe de alta, când bărbatul acela ţi-a spus

că adevărul l-ar putea salva, tu tot ai refuzat să i-l destăinuieşti. Reacţie deloc specifică Abnegaţiei.

Oftează.

— Faptul că n-ai fugit de câine sugerează Neînfricare, însă la fel ar fi însemnat şi cuţitul, pe care nu l-ai luat.

Îşi drege glasul şi continuă.

— Reacţia ta inteligentă faţă de câine indică o puternică orientare spre Erudiţie. Habar n-am ce să înţeleg din indecizia ta de la prima etapă, dar…

— Staţi, o întrerup eu. Prin urmare, n-aveţi habar care mi-ar fi aptitudinile?

— Da şi nu. Concluzia mea, îmi explică Tori, este că demonstrezi înclinaţii egale faţă de Abnegaţie, Neînfricare şi Erudiţie. Cel care obţine astfel de rezultate este…

Priveşte peste umăr, de parcă s-ar aştepta să apară cineva în spatele ei.

— … este numit… *Divergent.*

Cel din urmă cuvânt îl rosteşte atât de încet, încât aproape că nici nu-l aud, şi expresia de încordare, de nelinişte, îi revine pe chip. Ocolind scaunul printr-o parte, se opreşte şi se apleacă mai aproape de mine.

— Beatrice, îmi spune, sub nicio formă nu trebuie să împărtăşeşti altcuiva această informaţie. Este foarte important.

— Nu avem voie să divulgăm rezultatele, încuviinţez eu. Ştiu asta.

— Nu, insistă Tori, îngenunchind lângă scaun şi punându-şi mâinile pe braţul acestuia.

Chipurile noastre sunt despărţite acum doar de câţiva centimetri.

— Aici e cu totul altceva. Nu spun că nu trebuie să le divulgi acum: spun că nu trebuie să le dezvălui faţă de nimeni, *niciodată,* indiferent ce s-ar întâmpla. Divergenţa este extrem de primejdioasă. Înţelegi?

Nu înţeleg – cum ar putea un rezultat neconcludent să fie primejdios? – dar tot clatin din cap în semn de încuviinţare. Oricum nu vreau să-i împărtăşesc cuiva rezultatul meu de la test.

— OK, am zis, desprinzându-mi palmele de pe braţele scaunului şi ridicându-mă.

Mă simt nesigură pe picioare.

— Îţi propun, continuă Tori, să te duci acasă. Ai foarte multe la care să te gândeşti, şi aşteptarea împreună cu ceilalţi ar putea să nu-ţi fie în avantaj.

— Trebuie să-i spun fratelui meu unde mă duc.

— Îl anunţ eu.

Îmi pipăi fruntea şi fixez podeaua cu privirea în timp ce ies din sală. Nu pot îndura s-o privesc în ochi. Nu pot îndura să mă gândesc la Ceremonia Alegerii de mâine.

Acum alegerea e a mea, indiferent ce-ar spune testele.

Abnegaţie. Neînfricare. Erudiţie.

Divergenţă.

* * *

Mă hotărăsc să nu iau autobuzul. Dacă ajung acasă prea devreme, tata ar observa la sfârşitul zilei, când verifică jurnalul casei, şi aş fi nevoită să-i explic ce s-a întâmplat. Aşa că merg pe jos. Va trebui să-l prind pe Caleb înainte ca el să menţioneze ceva faţă de părinţii noştri, însă fratele meu ştie să ţină un secret.

Merg pe mijlocul drumului. Autobuzele au tendinţa să se menţină pe lângă trotuar, aşa că sunt mai în siguranţă aici. Uneori, pe străzile din apropierea casei mele, disting locurile în care s-au aflat altădată dungile galbene. Acum, ele nu ne mai sunt de folos, din moment ce avem prea puţine maşini. Nici de semafoare nu avem nevoie, deşi pe alocuri ele mai atârnă, precar, deasupra drumului, dând impresia că s-ar putea prăbuşi dintr-un minut în altul.

Renovarea înaintează cu încetineală prin oraş, acum o amestecătură de clădiri noi şi curate cu altele vechi şi dărăpănate. Cele mai multe dintre clădirile noi sunt în apropierea mlaştinii, care mai demult fusese un lac. Agenţia de voluntari ai Abnegaţiei, pentru care lucrează şi mama, este răspunzătoare pentru majoritatea acestor lucrări de renovare.

Când privesc din exterior stilul de viaţă al Abnegaţiei, mi

se pare frumos. Când îmi văd familia desfăşurându-şi activitatea în armonie, când ne ducem seara la petreceri şi toată lumea face curat împreună la sfârşit, fără să fie nevoie să i se ceară; când îl văd pe Caleb ajutându-i pe străini să-şi ducă sacoşele cu cumpărături, mă îndrăgostesc, iar şi iar, de viaţa aceasta. Doar atunci când încerc s-o trăiesc eu însămi apar problemele. Niciodată nu mi se pare una autentică.

Însă alegerea unei alte facţiuni ar însemna să-mi abandonez familia. Pentru totdeauna.

Alături de sectorul oraşului ocupat de Abnegaţie se întinde zona cu clădiri scheletice şi trotuare pline de gropi, prin care merg eu acum. Există locuri în care drumul este complet prăbuşit, scoţând la iveală sistemul de canalizare şi pustiile pasaje subterane pe care trebuie să le evit cu foarte mare grijă, şi alte locuri care duhnesc într-atât de puternic a canal şi a gunoi, încât sunt nevoită să-mi astup nările.

Aici locuiesc cei din afara facţiunilor. Din cauză că n-au reuşit să-şi desăvârşească iniţierea în indiferent ce facţiune şi-ar fi ales, ei acum trăiesc în sărăcie, prestând munci nedorite de toţi ceilalţi. Lucrează ca oameni de serviciu, sau în construcţii, sau ca gunoieri; produc stofe, conduc trenuri şi autobuze. În schimbul muncii lor, primesc hrană şi îmbrăcăminte, dar, aşa cum spune mama, din fiecare în cantităţi neîndestulătoare.

Zăresc un bărbat din afara facţiunilor, oprit la un colţ de stradă, în faţa mea. Poartă veşminte maro, zdrenţuite, iar pielea de pe obraz îi atârnă. Se holbează la mine, şi eu îi întorc privirea, incapabilă s-o îndrept în altă parte.

— Scuză-mă, îmi zice, cu o voce gâjâită. Nu ai ceva de mâncare?

Simt un nod în gât. O voce aspră din minte mă îndeamnă: *Lasă capul în jos şi mergi mai departe.*

Ba nu. Scutur din cap. Nu trebuie să-mi fie fiică de omul acesta. El are nevoie de ajutor, iar eu se presupune că ar trebui să-l ajut.

— Ăăă… da, zic, începând să-mi scotocesc prin geantă.

Tata m-a învăţat să am mereu mâncare în geantă, tocmai din acest motiv. Îi ofer bărbatului o punguţă cu felii uscate de măr.

Întinde mâna, însă în loc să ia punguţa, degetele i se strâng pe încheietura mea. Îmi zâmbeşte. Are strungăreaţă între dinţii din faţă.

— Măi, măi, ce ochi frumoşi avem, îmi zice. Mare păcat că restul e atât de banal la tine.

Inima începe să-mi bubuie în piept. Încerc să-mi trag mâna, dar strânsoarea lui se înteţeşte. Răsuflarea îi miroase a ceva înţepător şi neplăcut.

— Pari cam tânără ca să te plimbi de una singură, dragă, îmi zice.

Încetez să-mi trag mâna şi-mi îndrept spatele. Ştiu că arăt tânără. N-am nevoie să mi se aducă aminte.

— Sunt mai mare decât par, ripostez. Am şaisprezece ani.

Buzele i se desfac larg, scoţând la iveală un molar cenuşiu, cu o carie întunecată într-o parte. Nu pot să-mi dau seama dacă zâmbeşte, sau se strâmbă.

— Atunci, nu-i aşa că azi e o zi specială pentru tine? Ziua de dinaintea *alegerii*?

— Dă-mi drumul, îi cer.

Urechile încep să-mi ţiuie. Vocea îmi sună limpede şi aspru: nu după cum m-aş fi aşteptat s-o aud. Parcă nu mi-ar aparţine.

Sunt pregătită. Ştiu ce trebuie să fac. Îmi imaginez cum îmi trag cotul în spate şi-mi reped pumnul spre el, lovindu-l. Văd punguţa cu felii de măr zburându-mi din mână. Îmi aud zgomotul paşilor în fugă. Sunt pregătită să acţionez.

Dar tocmai atunci el îmi dă drumul, ia merele şi-mi spune:

— Alege cu înţelepciune, fetiţo.

CAPITOLUL PATRU

AJUNG PE STRADA MEA cu cinci minute înainte de ora obişnuită, după cum îmi arată ceasul de la mână, unica podoabă permisă de Abnegaţie, şi numai deoarece este practică. Are cureaua gri şi capacul din sticlă. Dacă-l înclin cum trebuie, aproape că pot să-mi văd imaginea reflectată deasupra limbilor.

Casele de pe strada mea au toate aceeaşi mărime şi formă. Sunt clădite din ciment cenuşiu, cu puţine ferestre, în dreptunghiuri economicoase, fără niciun fel de ornamente. Peluzele sunt pline de meişor, iar cutiile poştale sunt confecţionate din metal opac. Pentru unii, priveliştea ar putea să pară mohorâtă, însă pentru mine simplitatea ei e reconfortantă.

Motivul acestei simplităţi nu e dispreţul faţă de unicitate, aşa cum au interpretat uneori celelalte facţiuni. Totul – casele, veşmintele, tunsorile noastre – sunt menite să ne ajute să uităm de noi înşine şi să ne apere de frivolitate, de lăcomie şi de invidie, care nu sunt altceva decât forme ale egoismului. Dacă avem puţin, şi ne dorim puţin, şi suntem egali cu toţii, nu invidiem pe nimeni.

Mă străduiesc să-mi placă viaţa aceasta.

Mă aşez pe treptele din faţa casei, aşteptându-l pe Caleb să sosească. Nu durează mult. După doar un minut, îi văd silueta înveşmântată în gri apropiindu-se pe stradă. Aud râsete. La şcoală, încercăm să nu atragem atenţia asupra noastră, însă imediat cum ajungem acasă, încep jocurile şi glumele. Dar înclinarea mea naturală către sarcasm tot nu este apreciată. Sarcasmul se manifestă totdeauna pe socoteala cuiva. Poate e mai bine că Abnegaţia încearcă să mi-l reprime. Poate că nu voi fi nevoită să-mi părăsesc familia. Poate că, dacă mă lupt, voi reuşi să mă acomodez cu Abnegaţia şi imitaţia mea se va transforma în realitate.

— Beatrice! exclamă Caleb. Ce s-a întâmplat? Te simţi bine?

— N-am nimic, îi răspund.

Caleb e împreună cu Susan şi cu fratele ei, Robert, iar Susan mă priveşte ciudat, ca şi cum aş fi o altă persoană decât cea pe care-o cunoscuse până azi-dimineaţă. Ridic din umeri.

— Când s-a terminat testul, mi s-a făcut rău, zic. Probabil din cauza lichidului pe care ni l-au dat să-l bem. Acum, însă, mă simt mai bine.

Încerc un zâmbet convingător. Se pare că am reuşit să-i conving pe Susan şi pe Robert, care nu mai par preocupaţi de stabilitatea mea mentală, însă Caleb mă priveşte mijind ochii, aşa cum face el când bănuieşte pe cineva de duplicitate.

— Voi doi aţi luat autobuzul azi? îi întreb.

Nu mă interesează cum se întorc de la şcoală Susan şi Robert, dar sunt nevoită să schimb subiectul.

— Tata trebuie să lucreze până mai târziu, îmi răspunde Susan, şi ne-a zis că e cazul să ne gândim un timp, înainte de ceremonia de mâine.

Inima începe să mi se zbată la menţionarea ceremoniei.

— Sunteţi bine-veniţi să treceţi pe la noi mai târziu, îi invită politicos Caleb.

— Mulţumim, răspunse Susan, zâmbindu-i fratelui meu.

Robert mă priveşte, ridicând o sprânceană. Noi doi am tot avut schimburi de priviri anul trecut, când Susan şi Caleb tot flirtau, în acel stil de tatonare cunoscut numai de Abnegaţie. Caleb o urmăreşte din ochi pe Susan cum se îndepărtează pe trotuar, şi sunt nevoită să-l apuc de braţ ca să-l trezesc din visare. Îl trag după mine în casă şi închid uşa după noi.

Caleb se întoarce spre mine. Sprâncenele lui negre şi drepte se împreunează, şi o cută îşi face apariţia între ele. Când se încruntă, el seamănă mai mult cu mama, decât cu tata. Într-o clipită, pot să mi-l imaginez ducând acelaşi gen de viaţă ca tata: locuind în cartierul Abnegaţiei, învăţând o meserie, căsătorindu-se cu Susan şi având o familie. Ar fi minunat.

E posibil ca eu să nu-l văd ducând o astfel de viaţă.

— Acum ai de gând să-mi spui adevărul? mă întreabă, încetişor.

— Adevărul este, îi răspund, că n-am voie să discut despre asta. Şi nici tu n-ai voie să mă întrebi.

— Tu, care încalci atâtea reguli, nu poţi s-o încalci şi pe-asta? Nici măcar când e vorba despre ceva atât de important?

Sprâncenele i se apropie şi mai mult, şi-l văd muşcându-şi colţul buzei. Deşi cuvintele lui sunt acuzatoare, dă impresia că mă încearcă, aşteptând informaţii… ca şi cum chiar şi-ar dori răspunsul. Îmi mijesc ochii spre el.

— Dar tu? Ce s-a întâmplat la testul tău, Caleb?

Privirile ni se întâlnesc. Aud sirena unei locomotive de tren, un sunet atât de slab, încât ar putea la fel de bine să fie şuierul vântului pe o alee. Dar eu îl recunosc când îl aud. Sună ca un apel al Neînfricaţilor, chemându-mă la ei.

— Numai… să nu le spui părinţilor noştri ce s-a întâmplat, bine? îi zic.

Privirea lui mă mai fixează timp de câteva clipe, după care îmi face un semn de încuviinţare.

Simt nevoia să mă duc sus şi să mă întind. Testul, mersul pe jos şi întâlnirea cu tipul din afara facţiunilor m-au istovit, însă cum fratele meu a pregătit micul dejun azi-dimineaţă, mama ne-a preparat prânzul, iar tata s-a ocupat de cină aseară, înseamnă că e rândul meu să gătesc. Inspir adânc şi intru în bucătărie, să-mi încep treaba.

După un minut, mi se alătură şi Caleb. Scrâşnesc din dinţi. El ajută la orice. Iar ceea ce mă irită mai mult şi mai mult la el este bunătatea lui firească, altruismul înnăscut.

Noi doi lucrăm laolaltă fără să avem nevoie de vorbe. Eu gătesc mazăre la cuptor. El dezgheaţă patru bucăţi de pui. Cea mai mare parte a hranei noastre e alcătuită din alimente congelate sau conservate, din cauză că fermele, în zilele noastre, sunt prea departe. Mama mi-a povestit odată că, demult, existau oameni care nu voiau să cumpere produse modificate genetic, fiindcă le considerau nefireşti. Acum, însă, nu mai avem de ales.

Până să ajungă părinţii noştri acasă, cina e deja pregătită

şi masa aranjată. Tata îşi lasă geanta la uşă şi mă sărută pe frunte. Alţii îl consideră un tip pedant – poate chiar prea pedant – însă e şi drăgăstos. Eu încerc să văd în el numai ce-i bun; încerc.

— Cum ţi-a mers la test? mă întreabă, în timp ce răstorn mazărea în castronul pe care-l pun pe masă.

— Bine, îi răspund.

E clar că n-am ce căuta la Candoare. Mint cu prea mare uşurinţă.

— Am auzit că au fost ceva probleme cu unul dintre teste, intervine mama.

La fel ca şi tata, lucrează la stat, însă ea administrează proiectele de dezvoltare a oraşului. Ea recrutează voluntarii pentru organizarea testelor de aptitudini. În cea mai mare parte a timpului, totuşi, ea organizează lucrătorii pentru ajutorarea cu mâncare, cu adăpost şi cu slujbe, a celor aflaţi în afara facţiunilor.

— Chiar? întreabă tata.

Într-adevăr, rareori apar probleme la testele de aptitudini.

— Nu ştiu prea multe despre asta, însă prietena mea Erin mi-a spus că n-a mers ceva cum trebuie la unul dintre teste, aşa că au trebuit să raporteze verbal rezultatul, explică mama, aşezând câte un şerveţel lângă fiecare farfurie de pe masă. Se pare că unei eleve i s-a făcut rău şi a fost trimisă acasă, adaugă ea, ridicând din umeri. Sper că e bine. Voi doi aţi auzit despre aşa ceva?

— Nu, răspunde Caleb, zâmbind către mama.

Nici fratele meu n-ar fi putut să facă parte din Candoare.

Ne aşezăm la masă. Noi totdeauna dăm mâncarea spre dreapta, şi nimeni nu începe să mănânce până când nu e toată lumea servită. Tata îşi întinde mâinile spre mama şi spre fratele meu, iar ei îşi întind mâinile spre el şi spre mine, după care tata îi mulţumeşte lui Dumnezeu pentru mâncare, pentru că are un loc de muncă, pentru prietenii şi pentru familia lui. Nu toate familiile din Abnegaţie sunt credincioase, însă tata spune că trebuie să încercăm să nu vedem aceste diferenţe, deoarece n-ar face decât să ne

dezbine. Nu ştiu sigur ce să înţeleg din asta.

— Aşa, i se adresează mama lui tata. Spune-mi.

Îl ia de mână pe tata şi începe să-şi rotească degetul mare într-un mic cerc peste încheietura lui. Privesc fix spre mâinile lor împreunate. Părinţii mei se iubesc, însă rareori îşi arată afecţiunea astfel faţă de noi. Ei ne-au învăţat că orice contact fizic este puternic, aşa că manifestam prudenţă în această privinţă încă de mică.

— Spune-mi ce te sâcâie, adaugă ea.

Îmi fixez farfuria cu privirea. Simţurile ascuţite ale mamei mă surprind uneori, însă acum îmi provoacă ruşine. De ce sunt atât de concentrată asupra propriei persoane, încât nici n-am observat cutele lui adânci de pe frunte şi umerii gârboviţi?

— Am avut o zi grea la muncă, răspunde el. Mă rog, de fapt, Marcus a fost cel care-a avut o zi grea. N-ar trebui să pretind c-aş fi eu cel în cauză.

Marcus este colegul de serviciu al tatei: amândoi sunt lideri politici. Oraşul este condus de un consiliu alcătuit din cincizeci de persoane, în totalitate reprezentanţi ai Abnegaţiei, deoarece facţiunea noastră este privită ca fiind incoruptibilă, datorită dedicaţiei noastre faţă de uitarea de sine. Conducătorii noştri sunt aleşi de egalii lor pentru caracterul impecabil, tăria morală şi calităţile de lideri. Reprezentanţii fiecăreia dintre celelalte facţiuni au dreptul să vorbească în adunări referitor la anumite probleme, însă în ultimă instanţă, hotărârea îi aparţine consiliului. Şi, dacă din punct de vedere teoretic, consiliul ia hotărârile în plen, trebuie spus că Marcus are o influenţă aparte.

Aşa a fost încă de la începutul marii păci, când s-au alcătuit facţiunile. Cred că sistemul persistă din cauză că ne temem de ce-ar putea surveni dacă n-ar mai fi el: războiul.

— E vorba despre raportul acela publicat de Jeanine Matthews? întreabă mama.

Jeanine Matthews este unica reprezentantă a Erudiţilor, aleasă pe baza IQ-ului ei. Tata se plânge adesea de ea.

Îmi ridic ochii.

— Raportul?

Caleb îmi adresează o privire de avertisment. Noi n-ar trebui să vorbim la cină, decât dacă părinţii noştri ne pun o întrebare directă, iar ei nu obişnuiesc aşa ceva. Urechile noastre ascultătoare sunt un dar pentru ei, aşa zice tata. Ei ne oferă urechile lor ascultătoare după cină, în camera familiei.

— Da, răspunde tata, îngustându-şi ochii. Acei aroganţi şi încrezuţi… Se întrerupe şi-şi drege glasul. Scuze, continuă el apoi. Însă ea a emis un raport defăimător la adresa caracterului lui Marcus.

Înalţ sprâncenele a mirare.

— Ce anume afirmă? întreb.

— Beatrice, mă apostrofează încet Caleb.

Las capul în jos, răsucindu-mi furculiţa, iar şi iar, până când dogoarea îmi părăseşte obrajii. Nu-mi place să fiu mustrată. Cu atât mai mult de fratele meu.

— Afirmă, îmi răspunde tata, că violenţa şi cruzimea lui Marcus faţă de propriul său fiu este motivul pentru care băiatul a ales Neînfricarea în locul Abnegaţiei.

Puţini dintre cei care se nasc în comunitatea Abnegaţiei aleg s-o părăsească. Iar atunci când se-ntâmplă aşa ceva, e memorabil pentru noi. Acum doi ani, fiul lui Marcus, Tobias, ne-a părăsit în favoarea Neînfricaţilor, iar Marcus a fost distrus. Tobias era singurul lui copil… şi singurul rămas din familie, fiindcă soţia îi murise la naşterea celui de-al doilea copil al lor. Nou-născutul a murit şi el după câteva minute.

Eu nu l-am cunoscut niciodată pe Tobias. Participa rareori la evenimentele comunităţii şi nu venea niciodată cu tatăl lui la noi acasă, pentru cină. Tata remarcase deseori că era ceva ciudat, dar acum nu mai avea importanţă.

— Cruzime? La Marcus? a intervenit mama, clătinând din cap. Bietul om… De parcă i-ar fi trebuit să i se amintească de pierderea suferită.

— De trădarea din partea propriului fiu, vrei să spui? a replicat tata, cu răceală în glas. În momentul de faţă, n-ar trebui să mă surprindă. Erudiţii ne tot atacă, de luni în şir, cu astfel de rapoarte. Şi nu s-a terminat. Vor mai fi şi altele, garantez.

N-ar fi trebuit să mă trezesc vorbind iar, dar nu mă pot stăpâni. Mă ia gura pe dinainte:

— Şi de ce fac asta?

— De ce nu profiţi de ocazie ca să-ţi asculţi tatăl, Beatrice? mă mustră mama, cu blândeţe.

Îşi formulase fraza ca pe o sugestie, nu un ordin. Privesc peste masă la Caleb, în ochii căruia văd o expresie dezaprobatoare.

Fixez cu privirea mazărea din farfuria mea. Nu sunt convinsă că aş mai putea duce această viaţă de constrângeri. Nu sunt îndeajuns de bună pentru ea.

— Ştii de ce, zice tata. Pentru că noi avem un lucru pe care şi-l doresc. Preţuirea cunoaşterii mai presus de toate duce la pofta de putere, ceea ce-i mână pe oameni în locuri întunecate şi pustii. Ar trebui să fim mulţumiţi că ştim noi mai bine.

Încuviinţez. Ştiu că nu-i voi alege pe Erudiţi, chiar dacă rezultatele testului dau de înţeles că aş putea. Doar sunt fiica tatălui meu.

Părinţii noştri strâng masa. Nu-l lasă nici măcar pe Caleb să-i ajute, pentru că noi, astă-seară, trebuie să ne vedem de propriile persoane, nu să ne adunăm în salonul familiei, ca să ne putem gândi la rezultatele testelor.

Familia mea m-ar putea ajuta să aleg, dac-aş avea voie să vorbesc despre rezultatele mele. Dar n-am. Avertismentul primit de la Tori îmi vine în minte ori de câte ori hotărârea de a păstra tăcerea îmi slăbeşte.

Eu şi Caleb urcăm la etaj şi, odată ajunşi sus, când să ne despărţim şi să mergem spre camerele noastre separate, el mă opreşte, punându-mi o mână pe umăr.

— Beatrice, îmi spune, privindu-mă necruţător în ochi. Trebuie să ne gândim la familia noastră.

În tonul lui simt o anume încordare.

— Dar, continuă el. Dar trebuie să ne gândim şi la noi înşine.

Pentru o clipă, nu pot decât să mă holbez la el. Nu l-am văzut niciodată gândindu-se la sine, niciodată nu l-am auzit insistând pe altă temă decât cea a altruismului.

Sunt atât de uluită de remarca lui, încât nu spun decât ce ar trebui să spun:

— Nu e nevoie ca testele să ne modifice alegerile.

— Chiar nu, totuşi? mă întreabă, cu un mic zâmbet.

Mă strânge de umăr, apoi intră în camera lui. Îmi încordez privirea şi-i zăresc patul nefăcut şi o stivă de cărţi pe birou, închide uşa. Mi-aş fi dorit să-i pot spune că trecem prin aceeaşi situaţie. Mi-aş fi dorit să pot vorbi cu el aşa cum vreau, nu cum mi se cere. Dar ideea de a recunoaşte că am nevoie de ajutor e prea greu de îndurat, aşa că mă întorc şi plec.

Intru în camera mea, iar când închid uşa după mine, îmi dau seama că hotărârea ar putea fi simplu de luat. Ar fi o măreaţă faptă de altruism dac-aş alege Abnegaţia, sau una de mare curaj prin alegerea Neînfricării, şi poate simpla alegere a uneia în dauna celeilalte ar însemna dovada apartenenţei mele. Mâine, aceste două calităţi vor duce o luptă în interiorul meu, şi numai una dintre ele poate să triumfe.

CAPITOLUL CINCI

AUTOBUZUL PE CARE-L LUĂM ca s-ajungem la Ceremonia Alegerii e plin de lume în bluze şi pantaloni largi, numai gri. Un cerc palid de soare pârjoleşte norii ca jarul unei ţigări aprinse. Eu n-aş fuma niciodată – ţigările au o strânsă legătură cu deşertăciunea – însă mai mulţi din facţiunea Candoare fumează în faţa clădirii, când coborâm noi din autobuz.

Sunt nevoită să-mi las capul pe spate ca să zăresc vârful Butucului, dar chiar şi-aşa, o parte din el dispare printre nori. E cea mai înaltă clădire din oraş. Pot să văd luminile de pe cele două colţuri ale acoperişului chiar şi de la fereastra camerei mele.

Cobor din autobuz în urma părinţilor mei. Caleb pare calm, însă aşa aş fi părut şi eu, dac-aş fi ştiut ce urmează să fac. În loc de asta, am impresia limpede că inima îmi va exploda în piept dintr-o clipă în alta, aşa că-l apuc de braţ ca să mă echilibrez în timp ce urcăm treptele de la intrare.

Ascensorul e aglomerat, aşa că tata se oferă să lase în locul nostru un grup din Prietenie. În consecinţă, noi urcăm pe scară, urmându-l fără întrebări. Oferim un exemplu pentru ceilalţi membri ai facţiunii noastre, aşa că, în scurt timp, toţi trei suntem înghiţiţi de masa de materiale gri care urcă treptele din beton în lumina puţină. Îmi potrivesc paşii după ai celorlalţi. Bubuitul uniform al tălpilor în timpane şi omogenitatea lumii din jurul meu mă face să cred c-aş putea s-o aleg. Aş putea să mă încadrez în mentalitatea de stup a Abnegaţiei, proiectată mereu spre exterior.

Dar mai apoi încep să mă doară picioarele, şi respir cu greutate, şi încă o dată sunt distrasă de mine însămi. Trebuie să urcăm douăzeci de rânduri de trepte ca să ajungem la Ceremonia Alegerii.

La etajul al douăzecilea, tata ne ţine uşa deschisă, rămânând ca o strajă în timp ce toţi membrii Abnegaţiei

trec pe lângă el. L-aş aştepta, însă mulţimea mă împinge înainte, scoţându-mă de pe casa scării şi ducându-mă în încăperea în care-mi voi hotărî tot restul vieţii.

Sala e aranjată în cercuri concentrice. Pe margini stau cei în vârstă de şaisprezece ani din toate facţiunile. Noi încă nu suntem consideraţi membri: hotărârile noastre de astăzi ne vor transforma în novici, iar membri vom deveni doar dacă ne vom duce la sfârşit iniţierea.

Ne plasăm în ordine alfabetică, în conformitate cu numele de familie de care e posibil să ne lepădăm azi. Eu stau în picioare între Caleb şi Danielle Pohler, o fată din Prietenie cu obraji trandafirii şi care poartă o rochie galbenă.

Rândurile de scaune pentru familiile noastre alcătuiesc următorul cerc. Sunt aranjate pe cinci secţiuni, după fiecare facţiune. Nu toată lumea din fiecare facţiune participă la Ceremonia Alegerii, însă vin destui, aşa că mulţimea pare enormă.

Responsabilitatea derulării ceremoniei trece de la o facţiune la alta, prin rotaţie, de la an la an, iar anul acesta îi revine Abnegaţiei. Marcus va rosti discursul de deschidere şi va citi numele în ordinea inversă a alfabetului. Caleb va alege înaintea mea.

În cel din urmă cerc sunt cinci boluri metalice atât de mari, încât aş putea să încap toată în oricare, dacă m-aş ghemui. Fiecare conţine câte o substanţă reprezentând fiecare facţiune: pietre cenuşii pentru Abnegaţie, apă pentru Erudiţie, pământ pentru Prietenie, cărbuni aprinşi pentru Neînfricare, şi sticlă pentru Candoare.

Când îmi va striga Marcus numele, mă voi duce până în centrul celor trei cercuri. Nu voi scoate o vorbă. El îmi va înmâna un cuţit. Eu îmi voi cresta palma cu el şi voi stropi cu sângele meu bolul facţiunii pe care mi-o aleg.

Sângele meu, pe pietre. Sângele meu, sfârâind pe cărbuni.

Înainte ca părinţii mei să se aşeze, rămân câteva clipe în picioare în faţa mea şi a lui Caleb. Tata mă sărută pe frunte şi-l bate pe umăr pe Caleb, zâmbind.

— Ne vedem curând, ne spune, fără vreo fărâmă de îndoială în glas.

Mama mă strânge în braţe şi puţina hotărâre care-mi mai rămăsese aproape că se destramă. Îmi încleştez maxilarele şi fixez cu privirea tavanul de care atârnă lampadare de formă sferică, umplând sala cu o lumină albastră. Mă ţine în braţe un timp care mi se pare îndelungat, chiar şi după ce eu îmi las braţele să cadă. Înainte să se desprindă, întoarce capul şi-mi şopteşte la ureche:

— Te iubesc. Orice-ar fi.

Mă încrunt spre spatele ei în timp ce se îndepărtează. Ea ştie ce-ar fi posibil să fac. Sigur ştie, fiindcă altfel n-ar mai fi simţit nevoia s-o spună.

Caleb mă prinde de mână, strângându-mi degetele atât de tare, încât îmi provoacă durere, dar nu mi le trag. Ultima dată când ne-am ţinut de mână a fost la înmormântarea unchiului nostru, când tata a plâns. Şi acum avem nevoie fiecare de forţa celuilalt, aşa cum am avut atunci.

În sală treburile încep să reintre în normal. Eu ar trebui să-i examinez pe Neînfricaţi; ar trebui să absorb cât mai multe informaţii cu putinţă, dar nu reuşesc decât să fixez cu privirea lămpile din încăpere. Încerc să mă pierd în strălucirea lor albastră.

Marcus e în picioare, pe podium, între Erudiţi şi Neînfricaţi. Îşi drege glasul la microfon.

— Bun-venit, zice. Bun-venit la Ceremonia Alegerii. Bun-venit la ziua în care cinstim filosofia democratică a strămoşilor noştri, care ne spune că fiecare om are dreptul să-şi aleagă propria cale de urmat în lume.

Sau, după impresia mea, una dintre cele cinci căi predeterminate. Îi strâng degetele lui Caleb la fel de tare pe cât mi le strânge el.

— Urmaşii noştri au acum şaisprezece ani. Sunt la un pas de a-şi începe viaţa de adulţi, şi acum depinde de ei ce fel de oameni vor fi.

Vocea lui Marcus este solemnă, dând o greutate egală tuturor cuvintelor.

— Cu decenii în urmă, strămoşii noştri au înţeles că nu

ideologiile politice, crezurile religioase, deosebirile de rasă sau de naţionalitate sunt de vină pentru războaiele din lume. Mai degrabă, au tras concluzia că de vină este personalitatea umană… înclinaţia omenirii către rău, în oricare formă ar fi. Ei s-au împărţit în facţiuni care caută eradicarea acelor însuşiri considerate de ei răspunzătoare pentru neorânduiala lumii.

Ochii îmi fug spre holurile din centrul încăperii. Eu în ce cred? Nu ştiu; nu ştiu; nu ştiu.

— Cei care considerau că agresivitatea este de vină au alcătuit Prietenia.

Membrii Prieteniei îşi zâmbesc între ei. Sunt îmbrăcaţi comod, în roşu sau în galben. Ori de câte ori îi văd, mi se par amabili, iubitori, liberi. Însă intrarea în rândul lor n-a însemnat niciodată o opţiune posibilă pentru mine.

— Cei care învinuiau ignoranţa au devenit Erudiţi.

Eliminarea Erudiţiei a reprezentat singura parte uşoară a alegerii mele.

— Cei care dădeau vina pe duplicitate au creat Candoarea.

Candoarea nu mi-a plăcut niciodată.

— Cei care învinuiau egoismul au născut Abnegaţia.

Eu învinuiesc egoismul, zău că da.

— Iar cei care acuzau laşitatea au devenit Neînfricaţi.

Dar nu sunt îndeajuns de altruistă. Şaisprezece ani de încercări, şi tot nu sunt îndeajuns.

Îmi simt picioarele amorţite, ca şi cum toată viaţa s-ar fi scurs din ele, şi mă întreb cum voi putea să merg când mi se va striga numele.

— Lucrând laolaltă, aceste cinci facţiuni au trăit în pace vreme de mulţi ani, fiecare contribuind la câte un alt sector al societăţii. Abnegaţia ne-a împlinit nevoia de conducători altruişti la guvernare; Candoarea ne-a oferit lideri demni de încredere şi minţi sănătoase în domeniul legilor; Erudiţia ne-a furnizat profesori şi cercetători inteligenţi; Prietenia ne-a dat sfetnici şi îngrijitori înţelegători; în sfârşit, Neînfricarea ne asigură apărarea de primejdii, atât provenite din interior, cât şi din exterior. Dar sfera de

acţiune a fiecărei facţiuni nu se limitează la aceste zone. Ne dăruim unii altora mult mai mult decât ar putea fi rezumat corespunzător în cuvinte. În facţiunile noastre găsim înţelesuri, găsim ţeluri, găsim viaţă.

Mă duc cu gândul la citatul din manualul meu de Istoria Facţiunilor: *Facţiunea înaintea sângelui.* Mai mult decât familiile, facţiunile noastre sunt locurile de care aparţinem. Este posibil ca aşa să fie drept?

— În afara lor, n-am putea supravieţui, adaugă Marcus.

Tăcerea care urmează cuvintelor lui este mai grea decât oricare alta. E încărcată de cele mai rele temeri ale noastre, mai grele chiar decât frica de moarte: frica de a fi în afara facţiunilor.

— De aceea, continuă Marcus, ziua aceasta marchează o fericită ocazie: este ziua în care ne primim noii novici, care vor lucra împreună cu noi la edificarea unei societăţi mai bune, şi a unei lumi mai bune.

Un ropot de aplauze. Sună cam înfundate. Încerc să stau perfect nemişcată, fiindcă dacă îmi menţin genunchii sub control şi corpul ţeapăn, nu tremur. Marcus începe să citească primele nume, dar eu nu reuşesc să disting o silabă de alta. Cum o să ştiu când îmi va striga numele?

Unul câte unul, tinerii de şaisprezece ani ies din rând şi înaintează până în mijlocul sălii. Prima fată care alege se hotărăşte asupra Prieteniei, una şi aceeaşi cu facţiunea din care se trage. Îi privesc picăturile de sânge căzând pe pământ, o privesc pe ea, stând singură, în picioare, în spatele scaunelor lor.

Sala e într-o continuă mişcare: un nou nume, o nouă persoană care alege, un nou cuţit şi o nouă opţiune. Îi recunosc pe majoritatea, dar mă îndoiesc că ei m-ar cunoaşte pe mine.

— James Tucker, anunţă Marcus.

James Tucker, din facţiunea Neînfricaţilor, este primul care se împiedică în drumul spre boluri. Întinzându-şi braţele în lateral, îşi recapătă echilibrul şi scapă de impactul cu podeaua. Se înroşeşte la faţă şi se grăbeşte spre mijlocul încăperii. Când ajunge în centru, îşi plimbă

privirea de la bolul Neînfricării la cel al Candorii: la flăcările portocalii care se înalţă tot mai mult de la o clipă la alta, şi la sticla reflectând lumina albastră.

Marcus îi înmânează cuţitul. James inspiră adânc – îi văd pieptul umflându-se – şi, în timp ce expiră, primeşte cuţitul. Apoi şi-l trece peste palmă cu un gest smucit şi-şi întinde braţul într-o parte. Sângele îi picură peste sticlă: e primul dintre noi care-şi schimbă facţiunea. Cel dintâi transfer între facţiuni. Un murmur se înalţă dinspre sectorul Neînfricaţilor, iar eu fixez podeaua cu privirea.

De acum încolo, ei îl vor privi ca pe un trădător. Familia lui, din rândul Neînfricaţilor, va avea posibilitatea să-l viziteze, în noua lui facţiune, timp de o săptămână şi jumătate începând de acum, în Ziua pentru Vizite, dar ai lui nu-l vor vizita, din cauză că i-a părăsit. Absenţa lui le va bântui ca o fantomă coridoarele casei, şi va fi un gol imposibil de umplut. Apoi, va trece timpul, şi golul va dispărea, ca atunci când un organ este extirpat, şi fluidele din corp se scurg în spaţiul lăsat de el. Oamenii nu pot să tolereze mult timp golurile.

— Caleb Prior, rosteşte Marcus.

Caleb îmi strânge mâna pentru ultima oară, după care porneşte, aruncându-mi o privire prelungă peste umăr. Îi urmăresc picioarele mişcându-se spre centrul încăperii, şi mâinile care nu tremură în timp ce primesc cuţitul de la Marcus, una apucând lama şi apăsând-o peste cealaltă. Pe urmă, rămâne pe loc cu sângele băltindu-i în palmă, şi buzele i se răsfrâng peste dinţi.

Expiră. Apoi inspiră la loc. Şi, deodată, îşi întinde mâna deasupra bolului Erudiţiei, şi sângele îi picură în apă, colorând-o într-o nuanţă mai închisă de roşu.

Aud murmure care se transformă în strigăte ofensate. Abia mai sunt în stare să gândesc limpede. Fratele meu, altruistul meu frate, să se transfere într-o altă facţiune? Fratele meu, născut pentru Abnegaţie, să devină *Erudit*?

Închizând ochii, văd teancul de cărţi de pe biroul lui Caleb, şi mâinile lui tremurânde alunecându-i pe gambe, după testul de aptitudini. De ce nu mi-am dat seama de

asta ieri, când mi-a zis să mă gândesc la mine însămi, că el îşi dădea acelaşi sfat şi sieşi?

Scrutez mulţimea Erudiţilor: au zâmbete de îngâmfare pe chipuri şi se înghiontesc unii pe alţii. Cei din Abnegaţie, în mod normal atât de placizi, vorbesc între ei în şoapte încordate şi privesc chiorâş de cealaltă parte a sălii, spre facţiunea care ne-a devenit adversară.

— Îmi daţi voie, zice Marcus, însă mulţimea nu-l aude. Atunci, strigă: Linişte, vă rog!

Peste încăpere se aşterne tăcerea. Excepţie face un ţiuit răsunător.

Îmi aud numele strigat şi un fior mă propulsează înainte. La jumătatea drumului spre boluri, sunt convinsă că voi alege Abnegaţia. Acum o văd clar. Mă văd maturizându-mă, femeie înveşmântată în robele gri ale Abnegaţiei, căsătorindu-mă cu Robert, fratele lui Susan, făcând muncă voluntară în weekenduri, văd tihna rutinei, serile tăcute în faţa şemineului, certitudinea că sunt în siguranţă şi, chiar dacă nu o persoană îndeajuns de bună, oricum mai bună decât cea de-acum.

Ţiuitul, îmi dau seama, e în urechile mele. Îl privesc pe Caleb, care acum stă în picioare în spatele Erudiţilor. Şi el mă priveşte, încuviinţând aproape imperceptibil, de parcă ar şti ce gândesc, şi m-ar aproba. Paşii îmi devin şovăielnici. Dacă fratele meu, Caleb, n-a fost potrivit pentru Abnegaţie, atunci eu cum aş putea să fiu? Dar ce mai pot eu să aleg acum, când el ne-a părăsit, şi n-am rămas decât eu? Nu mi-a lăsat vreo altă posibilitate de alegere.

Îmi încleştez maxilarele. Eu voi fi copilul care rămâne. Trebuie s-o fac pentru părinţii mei. Trebuie.

Marcus îmi întinde cuţitul. Îl privesc în ochi – sunt de un albastru-închis, o culoare ciudată – şi-l iau. El îmi face un semn de încuviinţare, şi eu mă întorc spre boluri. Focul Neînfricării şi pietrele Abnegaţiei sunt, deopotrivă, la stânga: una în faţa umărului meu, şi una în spatele lui. Ţin cuţitul în mâna dreaptă şi-mi ating palma cealaltă cu tăişul. Scrâşnind din dinţi, împing lama în jos. Mă ustură, dar abia dacă mai simt. Îmi ridic ambele braţe la piept, şi

următoarea răsuflare îmi iese tremurată.

Deschid ochii şi-mi arunc braţul într-o parte. Sângele îmi picură pe covor, între cele două boluri. Atunci, cu un icnet pe care nu mi-l pot stăpâni, îmi duc mâna mai în faţă, şi sângele îmi cade, sfârâind, peste cărbuni.

Sunt egoistă. Sunt curajoasă.

CAPITOLUL ŞASE

STAU, CU OCHII ÎN PODEA, în spatele novicilor născuţi Neînfricaţi, care au ales să se întoarcă la facţiunea lor. Toţi sunt mai înalţi decât mine, aşa că, până şi când ridic capul, văd numai umeri înveşmântaţi în negru. După ce ultima dintre fete îşi anunţă alegerea – Prietenie – vine vremea plecării. Neînfricaţii ies primii. Trec pe lângă bărbaţii şi femeile în gri care au fost facţiunea mea, fixând ostentativ cu privirea ceafa cuiva.

Dar trebuie să-mi mai văd părinţii încă o dată. Privesc peste umăr, în ultima clipă înainte de a trece de ei, şi imediat îmi doresc să nu fi făcut-o. Ochii tatei mă sfredelesc cu o privire acuzatoare. La început, când le simt dogoarea în spatele ochilor mei, îmi trece prin minte că a găsit o metodă prin care să-mi dea foc, să mă pedepsească pentru ce-am făcut, dar nu… de fapt, îmi vine să plâng.

Lângă el, mama zâmbeşte.

Cei din spate mă împing înainte, îndepărtându-mă de ai mei, care vor pleca ultimii. Poate chiar vor rămâne să strângă scaunele şi să cureţe holurile. Întorc capul să-l caut pe Caleb în mulţimea Erudiţilor din spatele meu. Stă printre ceilalţi novici, strângându-i mâna unui alt băiat, unul care s-a transferat din Candoare. Zâmbetul lui blând e un gest de trădare. Mi se strânge stomacul şi-mi întorc privirea. Pentru el e atât de uşor… poate c-ar trebui să-mi fie şi mie uşor.

Arunc o privire spre băiatul din stânga mea, care fusese în rândul Erudiţilor, iar acum arată la fel de palid şi de emoţionat pe cât ar trebui să mă simt eu. Mi-am petrecut întregul timp făcându-mi griji în legătură cu ce facţiune ar trebui să aleg, şi nu m-am gândit nici măcar o clipă la ce s-ar întâmpla dacă aş opta pentru Neînfricaţi. Ce m-o aştepta la sediul Neînfricaţilor?

Mulţimea Neînfricaţilor care mă duce cu ea se îndreaptă spre scară, nu spre lift. Crezusem că numai cei din Abnegaţie folosesc scara.

Deodată, toată lumea o ia la fugă. Aud chiuituri, strigăte şi râsete peste tot în jurul meu, zeci de paşi bubuind în ritmuri diferite. Pentru Neînfricaţi, coborâtul pe scară nu e un semn de altruism, ci de impulsivitate.

— Ce naiba se-ntâmplă? strigă băiatul de lângă mine.

Nu fac decât să scutur din cap, continuând să alerg. Când ajung la parter, deja sunt fără suflu, iar Neînfricaţii dau buzna spre ieşire. Afară, aerul e proaspăt şi rece, şi cerul e portocaliu de la soarele care apune. Razele lui se reflectă în sticla neagră a Butucului.

Neînfricaţii se răspândesc pe stradă, blocând trecerea unui autobuz, şi sunt nevoită să sprintez ca să-i prind din urmă. Tulburarea mi se risipeşte pe măsură ce fug. N-am mai alergat pe nicăieri de multă vreme. Abnegaţia descurajează orice ai face strict pentru propria plăcere, şi alergarea aceasta tocmai aşa ceva este: plămânii îmi ard, muşchii mă dor, dar sunt cuprinsă de plăcerea nestăpânită a unui sprint din toate puterile. Îi urmez pe Neînfricaţi pe stradă, apoi după colţ, şi deodată aud un sunet familiar: sirena trenului.

— O, nu, bâiguie băiatul Erudit. Trebuie să sărim în chestia aia?

— Da, îi răspund, cu răsuflarea tăiată.

E bine că mi-am petrecut atât timp urmărind sosirea Neînfricaţilor la şcoală. Grupul se răspândeşte într-un lung şir. Trenul lunecă spre noi pe şinele din oţel, fulgerând cu farurile, în răgetele sirenei. Toate uşile vagoanelor sunt deschise, aşteptându-i pe Neînfricaţi să se îngrămădească înăuntru, ceea ce ei şi fac, grup după grup, până când mai rămân numai noii novici. Novicii născuţi Neînfricaţi sunt deja obişnuiţi cu asta, aşa că, într-o clipă, rămânem numai noi, cei transferaţi din alte facţiuni.

Păşesc înainte, împreună cu alţi câţiva, şi încep să alerg. Fugim alături de vagon vreo câţiva metri, după care facem saltul în lateral. Eu nu sunt nici atât de înaltă, nici de puternică, pe cât sunt unii dintre ei, aşa că nu izbutesc să mă împing înăuntrul vagonului. Mă agăţ de o bară de lângă uşă, izbindu-mă cu umărul de peretele vagonului. Îmi

tremură mâinile, dar până la urmă o fată din Candoare mă înşfacă şi mă trage înăuntru. Îi mulţumesc, gâfâind.

Aud un strigăt şi privesc peste umăr. Un băiat Erudit mai scund îşi agită braţele, străduindu-se să prindă trenul. O fată Erudită de lângă uşă se întinde să-l apuce de mână, încordându-se, însă el a rămas prea mult în urmă. Se prăbuşeşte în genunchi lângă şine, în timp ce noi ne îndepărtăm, şi-şi cuprinde capul între palme.

Mă simt stânjenită. Băiatul acesta tocmai a picat la iniţierea Neînfricaţilor. Acum, e în afara facţiunilor. Aşa ceva se poate întâmpla oricând.

— Eşti bine? mă întreabă, cu glas vioi, fata din Candoare care mă ajutase.

E înaltă, cu tenul maroniu-închis şi părul scurt. Drăguţă.

Încuviinţez.

— Eu sunt Christina, îmi zice, întinzându-mi mâna.

Nici să fi strâns cuiva mâna nu mi s-a mai întâmplat de mult timp. Cei din Abnegaţie se salută între ei înclinându-şi capetele, în semn de respect. Îi iau mâna, şovăielnică, şi i-o scutur de două ori, sperând să n-o fi strâns prea tare, şi nici prea moale.

— Beatrice, mă prezint la rândul meu.

— Tu ştii încotro mergem? mă întreabă.

E nevoită să strige ca să acopere şuierul vântului, care bate îndeajuns de tare prin uşile deschise. Trenul prinde viteză. Mă aşez. Îmi e mai uşor să-mi păstrez echilibrul dacă stau pe podea. Ea mă priveşte, ridicând o sprânceană.

— Trenul rapid înseamnă curent, îi explic. Curentul înseamnă că poţi să cazi din tren. Stai jos.

Christina se aşază lângă mine, trăgându-se uşor în spate ca să se rezeme de peretele vagonului.

— Cred că mergem la sediul Neînfricaţilor, îi zic, dar nu ştiu unde este.

— Păi, ştie cineva? zice ea, clătinând din cap şi zâmbind. E ca şi cum tocmai ar fi ieşit dintr-o văgăună din pământ, sau cam aşa ceva.

Deodată, vântul se abate cu putere asupra vagonului, şi ceilalţi transferaţi din alte facţiuni, izbiţi de rafalele lui, cad

grămadă unii peste alţii. O văd pe Christina că râde, dar fără s-o aud, şi izbutesc să zâmbesc şi eu.

Peste umărul meu stâng, văd lumina portocalie a soarelui la apus reflectată de clădirile din sticlă, şi zăresc nedesluşit şirurile de case gri unde îmi avusesem căminul.

Diseară era rândul lui Caleb să se ocupe de cină. Cine-i va lua locul? Mama, sau tata? Şi când îi vor face curat prin cameră, ce vor descoperi? Îmi imaginez cărţile înghesuite între şifonier şi perete, cărţile ascunse sub saltea. Setea de cunoaştere a Erudiţilor, umplând toate ascunzătorile din camera lui. Să fi ştiut el dintotdeauna că va alege Erudiţia? Şi, dacă da, cum de n-am observat?

Ce bun actor a fost! La gândul acesta mi se face rău de la stomac, deoarece, chiar dacă şi eu mi-am părăsit părinţii, cel puţin nu m-am prefăcut atât de bine. Cel puţin, ei ştiau toţi că nu sunt altruistă.

Închid ochii şi mi-i închipui pe mama şi pe tata, stând la masă în tăcere. Să fie o rămăşiţă de altruism cea care-mi pune un nod în gât când mă gândesc la ei, sau dimpotrivă, egoismul, fiindcă ştiu că n-o să mai fiu niciodată fata lor?

* * *

— Sar din vagoane!

Îmi ridic privirea. Gâtul mă doare. Am stat ghemuită cu spatele de peretele vagonului mai bine de o jumătate de oră, ascultând urletul vântului şi privind cum trece oraşul pe lângă noi, ca o pată neclară. Îmi îndrept spatele. Trenul încetinise în ultimele câteva minute, şi-mi dau seama că băiatul care strigase are dreptate: Neînfricaţii urcaţi în vagoanele din faţa noastră se aruncă jos din tren, în timp ce trecem pe lângă acoperişul unei clădiri. Şinele sunt la înălţimea unui bloc cu şase etaje.

Ideea de a sări dintr-un tren aflat în mers pe un acoperiş, ştiind că e un gol între marginea acoperişului şi calea ferată, îmi provoacă o senzaţie de vomă. Mă ridic în picioare şi mă îndrept, cu paşi nesiguri, spre celălalt capăt al vagonului, unde ceilalţi transferaţi din alte facţiuni stau la rând.

— Atunci, înseamnă că trebuie să sărim şi noi, zice o fată din Candoare.

Are nasul mare şi dinţii strâmbi.

— Grozav, intervine un băiat din Candoare, fiindcă e perfect logic, Molly. Să sari dintr-un tren pe un acoperiş.

— Cam la asta ne-am angajat, Peter, îi atrage atenţia fata.

— Ei bine, eu nu fac aşa ceva, declară un băiat din Prietenie, din spatele meu.

Are tenul măsliniu şi poartă o bluză maro: e singurul transferat din Prietenie. Obrajii îi lucesc de lacrimi.

— Trebuie, îi zice Christina, fiindcă altfel eşti eliminat. Haide, o să fie bine.

— Ba nu, n-o fac! mai bine fără facţiune, decât mort!

Băiatul din Prietenie scutură din cap. Pare panicat. Scutură într-una din cap, fixând cu privirea acoperişul care se apropie de la o clipă la alta.

Nu sunt de aceeaşi părere cu el. Prefer să mor, decât să fiu pustie pe dinăuntru, ca toţi cei rămaşi în afara facţiunilor.

— Nu poţi să-l forţezi, zic, întorcându-mi privirea spre Christina.

Ochii ei căprui se fac mari, şi-şi strânge atât de tare buzele, încât li se schimbă culoarea. Îmi întinde mâna.

— Ia, îmi spune.

Îi privesc mâna, înălţând o sprânceană a mirare, pregătindu-mă să-i zic că n-am nevoie de ajutor, când ea adaugă:

— Pur şi simplu… nu pot s-o fac decât dacă mă trage cineva.

O iau de mână şi ne ducem la marginea vagonului. Când ajungem în dreptul acoperişului, încep să număr.

— Unu… doi… trei!

La trei, sărim din vagon. O clipă de imponderabilitate, după care tălpile mi se izbesc de ceva solid, şi ace de durere îmi străpung fluierele picioarelor. Trepidaţiile aterizării mă fac să mă prăbuşesc cu obrazul pe pietrişul acoperişului. Îi dau drumul Christinei. Ea începe să râdă.

— A fost distractiv, zice.

Christina va fi foarte potrivită în rândul Neînfricaţilor căutători de senzaţii tari. Îmi scutur fărâmele de piatră de pe obraz. Toţi novicii, cu excepţia băiatului din Prietenie, au reuşit să sară pe acoperiş, cu mai mult sau mai puţin succes. Fata din Candoare cu dinţii strâmbi, Molly, se ţine cu mâna de gleznă, tresărind de durere, iar Peter, băiatul din Candoare cu părul lucios, zâmbeşte mândru: probabil c-a aterizat pe picioare.

Deodată, aud un vaiet. Întorc capul, căutând sursa sunetului. O fată Neînfricată stă în picioare la marginea acoperişului, privind fix solul de dedesubt şi ţipând. În spatele ei, un băiat Neînfricat o ţine de mijloc, ca să nu cadă.

— Rita, îi zice. Rita, linişteşte-te. Rita…

Mă ridic şi privesc dincolo de marginea acoperişului. Pe caldarâmul de sub noi zace un trup: o fată, cu braţele şi picioarele îndoite în unghiuri nefireşti şi părul răspândit în evantai în jurul capului. Simt un gol în stomac şi-mi îndrept privirea spre şinele de tren. Nu toată lumea a reuşit. Şi nici măcar Neînfricaţii nu sunt în siguranţă.

Rita se lasă să cadă în genunchi, hohotind de plâns. Întorc capul. Cu cât o privesc mai mult, cu atât mai probabil e c-o să izbucnesc şi eu, şi doar n-o să bocesc în faţa lor.

Îmi spun mie însămi, cu toată asprimea posibilă, că *aşa merg treburile pe-aici.* Facem lucruri periculoase, şi unii mai mor. Unii mor, iar noi mergem mai departe, spre următoarea faptă periculoasă. Cu cât îmi intră mai repede în conştiinţă această învăţătură, cu atât mai multe şanse am să trec cu bine de iniţiere.

Şi nu mai sunt convinsă că voi scăpa cu viaţă din iniţiere.

Îmi spun c-o să număr până la trei, după care o să merg mai departe. *Unu.* Îmi imaginez trupul fetei pe caldarâm, şi un fior mă străbate prin tot corpul. *Doi.* Aud hohotele de plâns ale Ritei şi murmurele consolatoare ale băiatului din spatele ei. *Trei.*

Strâng din buze, hotărâtă. Încep să mă îndepărtez de Rita şi de marginea acoperişului.

Cotul mă usturǎ. Îmi suflec mâneca, vrând să-l examinez, cu mâna tremurândă. E puţină piele jupuită, dar nu sângerează.

— Ooo! Ce *scandalos!* O Băţoasă îşi arată un pic de piele goală!

Ridic capul. „Băţoasă” e denumirea argotică pentru Abnegaţie, iar eu sunt singura în cauză pe-aici. Îl văd pe Peter arătând spre mine, cu un rânjet batjocoritor. Aud râsete. Obrajii mi se înfierbântă, şi-mi las mâneca să cadă la loc.

— Ascultaţi, toată lumea! Numele meu este Max! Sunt unul dintre liderii noii voastre facţiuni! strigă un bărbat aflat la marginea opusă a acoperişului.

E mai în vârstă decât ceilalţi, cu zbârcituri adânci pe faţa neagră şi cu păr cărunt la tâmple, şi stă pe muchia acoperişului de parc-ar fi trotuar. De parcă n-ar fi căzut abia adineauri cineva, găsindu-şi moartea.

— La câteva etaje mai jos este intrarea în clădire pentru membrii facţiunii noastre. Dacă nu vă puteţi aduna voinţa necesară săriturii, atunci n-aveţi ce căuta aici. Novicii noştri au privilegiul de a sări primii.

— Vreţi să sărim de pe *marginea acoperişului*? întreabă o fată Erudită.

E cu câţiva centimetri mai înaltă decât mine, cu părul şaten spre gri-închis şi buze groase. Are gura căscată.

Nu ştiu de ce-o fi atât de şocată.

— Da, îi răspunde Max, părând amuzat.

— E apă jos, sau altceva?

— Cine ştie? replică el, înălţându-şi sprâncenele.

Mulţimea din faţa novicilor se despică în două, croindu-ne o potecă largă. Privesc în jur. Nimeni nu pare nerăbdător să sară de pe clădire: privesc oriunde, numai spre Max nu. Unii îşi fac de lucru cu răni neînsemnate, sau îşi scutură hainele de pietriş. Arunc o privire spre Peter. Îşi roade o pieliţă de la un deget. Încercând să pară nepăsător.

Eu sunt mândră. Poate că într-o zi asta o să-mi aducă necazuri, însă astăzi îmi dă curaj. Pornesc spre marginea acoperişului şi aud chicoteli în urma mea.

Max face un pas în lateral, lăsându-mi calea liberă. Ajung la margine şi privesc în jos. Vântul îmi biciuieşte veşmintele, făcând să pocnească materialul. Clădirea pe care mă aflu formează, împreună cu alte trei, laturile unui pătrat. În centrul pătratului din beton e o groapă uriaşă. Nu pot să văd ce-o fi pe fundul ei. Dinţii încep să-mi clănţănească. Nu pot să mai dau acum înapoi. Nu, când sunt atâţia în spatele meu, pariind c-o să dau greş. Bâjbâi cu mâinile pe gulerul bluzei şi găsesc nasturele care-l ţine închis. După câteva încercări, reuşesc să-i deschei pe toţi, de sus şi până jos, şi-o scot de pe mine.

Pe dedesubt, am un tricou gri. E mai strâmt decât toate celelalte haine pe care le port, şi nimeni nu m-a mai văzut vreodată îmbrăcată în el. Îmi fac bluza ghem şi, privindu-l peste umăr pe Peter, azvârl cât de tare pot stofa cocoloşită, strângând din maxilare. Îl nimeresc în piept. Mă priveşte cu ochii holbaţi. Aud fluierături şi strigăte în spatele meu.

Privesc din nou spre groapă. Mi se face pielea de găină pe braţele palide, şi stomacul îmi zvâcneşte. Dacă n-o fac imediat, n-o să mai fiu în stare niciodată. Înghit în sec.

Nu mai stau să mă gândesc. Doar îmi îndoi genunchii şi sar.

Aerul îmi şuieră pe la urechi, în timp ce solul năvăleşte spre mine, crescând şi întinzându-se, sau eu sunt cea care năvăleşte spre el, cu inima bubuindu-mi cu atâta putere, încât mă doare, cu toţi muşchii din corp încordaţi, pe măsură ce senzaţia de prăbuşire îmi strânge stomacul. Groapa mă împresoară, şi cad în beznă.

Mă izbesc de ceva dur, care cedează sub greutatea mea şi-mi cuprinde trupul. Impactul îmi scoate tot aerul din plămâni şi inspir şuierat, străduindu-mă să-mi recapăt suflul. Braţele şi picioarele mă ustură.

O plasă. Pe fundul gropii e o plasă. Îmi ridic privirea spre clădire şi râd, un râs pe jumătate uşurat, pe jumătate isteric. Tremur din tot trupul şi-mi acopăr faţa cu palmele. Tocmai am sărit de pe acoperişul unei clădiri.

Trebuie să mă pun din nou cu picioarele pe teren solid. Zăresc câteva mâini întinse spre mine de la marginea

plasei, aşa că mă prind de prima la care pot să ajung şi mă trag în sus. Mă rostogolesc, şi aş fi căzut cu faţa în jos pe o podea din lemn, dacă nu m-ar fi prins el.

Prin „el” înţeleg tânărul de a cărui mână m-am agăţat. Are buza de sus uscăţivă, iar cea de jos e plină. Ochii îi sunt atât de adânciţi, încât genele îi ating pielea de sub sprâncene, şi sunt de un albastru-închis, o nuanţă visătoare, somnoroasă, melancolică.

Mă apucă de braţe, dar îmi dă drumul imediat cum mă vede pe picioare.

— Mulţumesc, îi zic.

Suntem pe un planşeu, aflat la trei metri deasupra solului, în jurul nostru e o grotă deschisă.

— Nu-mi vine să cred, se aude o voce din spatele lui.

Îi aparţine unei fete brunete, cu trei inele din argint petrecute prin sprânceana dreaptă. Mă priveşte zâmbind cu superioritate.

— O Băţoasă, adaugă ea, să sară prima? Aşa ceva n-am mai auzit.

— Are ea un motiv pentru care i-a părăsit, Lauren, îi atrage el atenţia.

Are o voce profundă, tunătoare.

— Cum te cheamă? mă întreabă.

— Hm…

Nu ştiu de ce şovăi, însă „Beatrice” nu mi se mai pare un prenume potrivit.

— Mai gândeşte-te, mă sfătuieşte el, cu un mic zâmbet arcuindu-i buzele. Altădată n-o să mai poţi alege.

La loc nou, un nume nou. Aici pot să mă remodelez.

— Tris, rostesc cu fermitate.

— Tris, repetă Lauren, zâmbind larg. Fă anunţul, Four!

Băiatul – Four – întoarce capul şi strigă peste umăr:

— Prima săritoare: Tris!

Din întuneric încep să se materializeze tot mai multe persoane, pe măsură ce mi se adaptează vederea. Ovaţionează şi bat aerul cu pumnii, după care altcineva cade în plasă. Ţipetele ei o urmează. E Christina. Toată lumea râde, însă râsetelor le succed alte aclamaţii.

Four îmi pune o mână pe spate şi-mi zice:
— Bun-venit printre Neînfricaţi.

CAPITOLUL ŞAPTE

DUPĂ CE TOŢI NOVICII ajung din nou să stea pe teren solid, Lauren şi Four ne conduc printr-un tunel îngust. Zidurile sunt din piatră, iar plafonul e în pantă, aşa că mă simt de parcă aş coborî adânc, în inima pământului. Tunelul e luminat la intervale mari, ceea ce mă face ca, în spaţiul întunecos dintre două lămpi palide, să mă tem că m-am rătăcit, până când un umăr se ciocneşte de al meu. În cercurile luminoase mă simt din nou în siguranţă.

Băiatul Erudit din faţa mea se opreşte brusc, şi mă izbesc de el, lovindu-mă cu nasul de umărul lui. Dau înapoi, împleticindu-mă, şi-mi frec nasul în timp ce-mi recapăt simţurile, întregul grup s-a oprit, şi cei trei lideri se postează în faţa noastră, cu braţele încrucişate.

— Aici e locul în care ne separăm, ne zice Lauren. Novicii născuţi Neînfricaţi sunt la mine. Presupun că *voi* nu aveţi nevoie să faceţi turul complexului.

Zâmbeşte şi le face semn novicilor născuţi Neînfricaţi să i se alăture. Aceştia se desprind de grup şi se topesc în întuneric. Îi urmăresc cu privirea până când ultimul călcâi dispare printre umbre şi mă întorc să-i văd pe cei rămaşi. Cei mai mulţi novici provin din facţiunea Neînfricaţilor, aşa că n-am rămas decât nouă. Eu sunt singura transferată din Abnegaţie, iar din Prietenie nu e nimeni. Restul sunt din Erudiţie şi, surprinzător, din Candoare. Sigur e nevoie de curaj ca să fii tot timpul sincer. Eu n-am de unde să ştiu.

Îi vine rândul lui Four să ni se adreseze.

— În majoritatea timpului, lucrez în camera de control, însă în următoarele câteva săptămâni, sunt instructorul vostru, ne anunţă el. Numele meu este Four.

— Four? se miră Christina. Ca patru, cifra?

— Da, răspunde Four. E vreo problemă?

— Nu.

— Bine. Acum ne pregătim să mergem în Carieră, un loc pe care, într-o zi, veţi ajunge să-l iubiţi. Acolo…

Christina chicoteşte.

— Carieră? Inteligentă denumire.

Four se apropie de Christina şi-şi apleacă faţa până aproape de a ei. Ochii i se îngustează şi, pentru câteva clipe, o privesc ţintă.

— Cum te cheamă? o întreabă încet.

— Christina, răspunde ea, piţigăiat.

— Ei bine, Christina, dac-aş fi vrut să am de-a face cu replicile inteligente ale celor din Candoare, aş fi intrat în facţiunea lor, şuieră el. Prima lecţie pe care o s-o înveţi de la mine este să-ţi ţii gura închisă. Priceput?

Ea încuviinţează.

Four porneşte spre penumbra din capătul tunelului. Grupul de novici îl urmează în tăcere.

— Ce javră, bombăne ea.

— Cred că nu-i place să se râdă de el, îi dau eu replica.

Probabil că e mai înţelept să fii cu grijă în preajma lui Four, mă gândesc. Pe planşeul acela mi s-a părut un tip calm, însă ceva din liniştea aceasta a lui mă face acum să devin prudentă.

Four împinge o pereche de uşi, şi iată-ne intrând în locul numit „Cariera”.

— A, şopteşte Christina. Acum înţeleg.

„Cariera” este cea mai potrivită denumire pentru locul acesta. E o cavernă subterană, atât de mare, încât din locul în care mă aflu, pe fundul ei, nu pot să-i văd celălalt capăt. Pereţii neregulaţi de stâncă se înalţă deasupra capului meu cât mai multe etaje. În piatră sunt săpate spaţii pentru alimente, îmbrăcăminte, materiale, activităţi relaxante. Mai multe poteci înguste şi trepte cioplite în stâncă fac legătura între ele. Nu există balustrade care să-i împiedice pe oameni să cadă de pe margini.

O rază oblică de lumină portocalie se întinde de-a lungul unuia dintre pereţii stâncoşi. Plafonul Carierei e alcătuit din ochiuri de geam, iar deasupra lor se află o clădire care permite pătrunderea luminii solare. Probabil că arăta ca oricare altă clădire din oraş când am trecut cu trenul pe lângă ea.

Lămpi cu lumini albastre atârnă la intervale neregulate deasupra potecilor săpate în piatră, asemănătoare celor din sala Alegerii. Pe măsură ce soarele piere, lumina lor devine tot mai puternică.

Sunt oameni pretutindeni, toţi îmbrăcaţi în negru, toţi strigând şi discutând, gesticulând grăitor. Nu văd prin mulţime şi persoane mai vârstnice. Oare există şi Neînfricaţi bătrâni? Sau nu rezistă prea mult timp, şi sunt izgoniţi când nu mai pot să sară din trenurile în mers?

Un grup de copii aleargă pe o potecă strâmtă, fără balustradă, atât de iute, încât inima începe să-mi bată cu putere, şi-mi vine să ţip la ei, să încetinească până nu păţesc ceva. În minte îmi apare amintirea ordonatelor străzi ale cartierului Abnegaţiei: şirul de oameni de pe partea dreaptă, trecând pe lângă şirul din stânga, care circulă în sensul opus, schimbând mici zâmbete şi înclinări ale capetelor, în tăcere. Simt cum mi se strânge stomacul. Şi totuşi, în haosul de-aici, al Neînfricaţilor, este ceva minunat.

— Dacă mă urmaţi, ne zice Four, o să vă arăt prăpastia.

Ne face semn să înaintăm. Înfăţişarea lui Four pare blândă, după standardele Neînfricaţilor, când îl priveşti din faţă, însă când se întoarce cu spatele, îi zăresc tatuajul care se iţeşte de sub gulerul tricoului. Ne conduce spre partea dreaptă a Carierei, care mi se pare izbitor de întunecoasă. Mijesc ochii şi văd că podeaua pe care ne aflăm acum se termină în dreptul unei bariere din fier. Pe măsură ce ne apropiem de parapet, încep să aud un vuiet: apă, o apă iute curgătoare, izbindu-se de stânci.

Privesc dincolo de margine. Podeaua coboară brusc, într-un unghi ascuţit, iar la vreo câteva niveluri mai jos se vede râul. Torentele lovesc peretele de sub mine, împroşcând în sus. La stânga mea, apa e mai liniştită, însă în dreapta, e albă de spumă, războindu-se cu stânca.

— Prăpastia ne aminteşte că graniţa dintre curaj şi idioţenie e una foarte subţire! strigă Four. O săritură temerară de pe marginea asta v-ar pune capăt vieţii. S-a mai întâmplat, şi se va mai întâmpla. Sunteţi preveniţi.

— E incredibil, îmi zice Christina, în timp ce ne

îndepărtăm cu toţii de parapet.

— Incredibil e cuvântul potrivit, încuviinţez eu.

Four conduce apoi grupul novicilor de cealaltă parte a Carierei, spre o gaură căscată din perete. Încăperea de dincolo e suficient de bine luminată, încât să pot vedea unde mergem: într-o sală de mese, plină de lume şi de argintărie zăngănitoare. La intrarea noastră, Neînfricaţii de dinăuntru se ridică. Aplaudă. Tropăie. Strigă. Zgomotele mă înconjoară şi mă umplu. Christina zâmbeşte şi, în clipa imediat următoare, zâmbesc şi eu.

Căutăm din priviri locuri libere. Eu şi Christina descoperim o masă mai mult goală într-o margine a încăperii, şi mă pomenesc aşezată între ea şi Four. Pe mijlocul mesei e un platou cu o mâncare necunoscută mie: bucăţi de carne de formă circulară, cuprinse între două felii de pâine rotundă. Apuc una între degete, neştiind sigur ce trebuie făcut.

Four mă înghionteşte cu cotul.

— E de vită, îmi zice. Pune asta peste ea.

Şi-mi întinde un castronel plin cu un sos roşu.

— N-ai mai mâncat hamburger până acum? mă întreabă Christina, făcând ochii mari.

— Nu, îi răspund. Aşa se numeşte?

— Băţoşii se hrănesc cu mâncăruri simple, îi explică Four, clătinând din cap spre ea.

— De ce? se miră Christina.

Ridic din umeri.

— Extravaganţa este considerată o dovadă de slăbiciune inutilă.

— Nu mă mir că i-ai părăsit, comentează ea, cu un zâmbet compătimitor.

— Mda, zic, dându-mi ochii peste cap. Numai din cauza mâncării a fost.

Colţul gurii lui Four zvâcneşte uşor.

Uşile cantinei se deschid, şi tăcerea se aşterne peste încăpere. Privesc peste umăr. Cel care intră este un bărbat tânăr, şi liniştea e atât de deplină, încât îi aud zgomotele paşilor. Faţa îi e străpunsă în atâtea locuri, încât le pierd

numărul, şi are părul lung, negru şi unsuros. Dar nu asta e ceea ce-l face să arate ameninţător, ci răceala privirii pe care şi-o roteşte prin sală.

— Cine e? se interesează în şoaptă Christina.

— Îl cheamă Eric, răspunde Four. E un lider al Neînfricaţilor.

— Serios? Dar e atât de tânăr!

Four îi aruncă o privire solemnă.

— Vârsta nu are importanţă aici.

Pot să-mi dau seama că ea e la un pas să întrebe: *Dar atunci ce are importanţă?* Însă Eric încetează să scruteze încăperea şi porneşte spre una dintre mese. Porneşte spre masa noastră şi se lasă să cadă pe scaunul de lângă Four. Nu ne salută, aşa că nu-l salutăm nici noi.

— Ei, n-ai de gând să mă prezinţi? întreabă, făcând semn cu capul spre mine şi Christina.

— Ele sunt Tris şi Christina, zice Four.

— Ooo, o Băţoasă, replică Eric, zâmbindu-mi cu superioritate.

Zâmbetul lui îi întinde piercingurile din buze, lărgind găurile pe care le ocupă şi făcându-mă să tresar.

— Vedem noi cât rezişti, adaugă el.

Vreau să-i răspund ceva – să-l asigur că o să *rezist,* poate – însă nu-mi găsesc cuvintele. Nu-mi dau seama de ce, dar nu vreau ca Eric să mă privească mai mult decât a făcut-o deja. Nu vreau să mă mai privească vreodată.

Începe să bată darabana cu degetele pe masă. Articulaţiile acestora sunt pline de cruste, dând impresia c-ar plesni dacă ar lovi prea tare în ceva.

— Ce-ai mai făcut în ultima vreme, Four? se interesează în continuare el.

— Nimic, zău, răspunde Four, ridicând un umăr.

Sunt oare prieteni? Privirea îmi zboară de la Eric la Four şi înapoi. Tot ce face Eric – că stă la masa noastră, că-l întreabă ce-a mai făcut – dă de înţeles că ar fi, însă felul în care stă Four, încordat ca un arc întins, sugerează că sunt cu totul altceva. Rivali, poate, dar cum asta, dacă Eric e unul dintre lideri, iar Four, nu?

— Max mi-a spus că a tot vrut să vă întâlniţi, dar tu nu apari niciodată, continuă Eric. Mi-a cerut să aflu ce se petrece cu tine.

Four îl priveşte pe Eric timp de câteva secunde, şi abia apoi îi răspunde.

— Transmite-i că sunt mulţumit cu poziţia pe care o deţin în prezent.

— Aşadar, vrea să-ţi ofere un post.

Inelele din sprânceana lui Eric captează o rază de lumină. Poate că Eric îl percepe pe Four ca pe o potenţială ameninţare pentru poziţia lui. Tata spune că persoanele care-şi doresc puterea şi ajung s-o obţină trăiesc cu groaza că o vor pierde. De aceea suntem obligaţi să le oferim puterea celor care nu şi-o doresc.

— Aşa s-ar părea, răspunde Four.

— Şi nu eşti interesat.

— Nu sunt interesat de doi ani încoace.

— Ei bine, zice Eric, să sperăm că înţelege raţiunea, atunci.

Îl bate pe umăr pe Four, un pic cam prea tare, şi se ridică. Văzându-l că pleacă, mă las imediat moale. Nici nu-mi dădusem seama cât eram de încordată.

— Voi doi sunteţi... prieteni? întreb, incapabilă să-mi înfrânez curiozitatea.

— Am fost în aceeaşi clasă la iniţiere, îmi răspunde. El s-a transferat de la Erudiţi.

Toate gândurile legate de prudenţa în preajma lui Four mă părăsesc.

— Şi tu te-ai transferat?

— Am crezut c-o să am probleme doar cu cei din Candoare, pentru că pun prea multe întrebări, replică el, cu răceală. Acum am bătăi de cap şi cu Băţoşii?

— Sigur e din cauză că eşti atât de abordabil, îi zic, pe un ton hotărât. Ştii cum. Ca un pat cu cuie.

Mă fixează cu privirea, şi eu i-o susţin. El nu e câine, dar se aplică şi în cazul lui aceleaşi reguli. Întoarcerea privirii e semn de supunere. Faptul că-l privesc în ochi e o provocare. E opţiunea mea.

Dogoarea îmi năvăleşte în obraji. Ce se va întâmpla când se va întrerupe tensiunea asta?

Însă el nu spune decât:

— Ai grijă, Tris.

Stomacul mi se prăbuşeşte de parcă tocmai aş fi înghiţit un pietroi. Un membru al Neînfricaţilor de la o altă masă îl strigă pe nume pe Four, şi eu mă întorc spre Christina. Ea îşi înalţă ambele sprâncene.

— Ce-i? o întreb.

— Sunt pe cale să-mi dezvolt o teorie.

— Şi anume?

Îşi ia hamburgerul, zâmbeşte larg şi-mi răspunde:

— Că tu ţi-o cauţi cu lumânarea.

* * *

După cină, Four dispare fără o vorbă. Eric ne conduce printr-o serie de coridoare, fără să ne informeze încotro mergem. Nu ştiu de ce ar trebui ca un lider al Neînfricaţilor să răspundă de un grup de novici, dar poate că e vorba doar despre astă-seară.

La capătul fiecărui coridor există câte o lampă albastră, însă între ele e întuneric, şi sunt nevoită să calc cu grijă ca să nu mă împiedic pe solul neregulat. Christina merge lângă mine, în tăcere. Nimeni nu ne-a cerut să tăcem, dar nimeni dintre noi nu vorbeşte.

Eric se opreşte în faţa unei uşi din lemn şi-şi împreunează braţele. Ne strângem în jurul lui.

— Pentru cine nu ştie, numele meu este Eric, zice el. Sunt unul dintre cei cinci lideri ai Neînfricaţilor. Aici, noi luăm foarte în serios procesul iniţierii, aşa că m-am oferit să supraveghez cea mai mare parte a pregătirii voastre.

Simplul gând la aşa ceva îmi provoacă greaţă. Ideea că un lider al Neînfricaţilor ne va supraveghea iniţierea era şi-aşa destul de neplăcută, însă faptul că Eric va fi acela mă face să-mi pară încă şi mai rea.

— Câteva reguli fundamentale, începe el. Trebuie să fiţi în sala de pregătire în fiecare zi la ora opt. Pregătirea se desfăşoară zilnic între orele opt şi şase, cu o pauză pentru

prânz. După şase, sunteţi liberi să faceţi tot ce vreţi. De asemenea, veţi primi ceva timp liber după fiecare stagiu al iniţierii.

Formularea „să faceţi ce vreţi” îmi pătrunde în minte. Acasă, niciodată nu puteam să fac ce voiam, nici măcar pentru o seară. Trebuia să mă gândesc mai întâi la necesităţile altora. Nici măcar nu ştiu ce mi-ar plăcea să fac.

— Vi se permite să părăsiţi complexul numai însoţiţi de un Neînfricat, continuă Eric. Dincolo de uşa aceasta este camera în care veţi dormi în următoarele câteva săptămâni. Veţi observa că sunt zece paturi, în timp ce voi sunteţi numai nouă. Anticipaserăm că va ajunge până aici un număr mai mare dintre voi.

— Dar la început am fost doisprezece, protestează Christina.

Închid ochii şi aştept mustrarea. Ea chiar are nevoie să înveţe să tacă.

— Întotdeauna cel puţin unul dintre transferaţi nu reuşeşte să ajungă până în complex, explică Eric, rozându-şi pieliţele de la unghii şi ridicând din umeri. Oricum, în primul stagiu al iniţierii, îi ţinem separat pe transferaţi de Neînfricaţii născuţi, dar asta nu înseamnă că sunteţi evaluaţi diferit. La sfârşitul iniţierii, ierarhizarea voastră va fi determinată prin comparaţie cu novicii născuţi Neînfricaţi. Iar ei sunt mai buni decât sunteţi voi deja. Prin urmare, mă aştept…

— *Ierarhizarea?* intervine fata Erudită cu părul gri-închis. Pentru ce suntem ierarhizaţi?

Eric zâmbeşte, şi în lumina albastră zâmbetul lui pare răutăcios, ca şi cum i-ar fi fost cioplit pe faţă cu un cuţit.

— Ierarhizarea voastră slujeşte două scopuri, explică el. Primul este să se determine ordinea în care vă veţi alege o slujbă după iniţiere. Nu sunt disponibile decât câteva posturi *dezirabile.*

Iar mi se strânge stomacul. Ştiu, privindu-i zâmbetul, aşa cum am ştiut din clipa în care am intrat în camera pentru testul de aptitudini, că urmează să se-ntâmple ceva rău.

— Cel de-al doilea scop, continuă el, este ca numai primii zece clasaţi dintre novici să devină membri.

Junghiuri de durere îmi străbat acum stomacul. Stăm toţi ţepeni, ca statuile. Şi, deodată, Christina întreabă:

— *Cum?*

— Sunt unsprezece născuţi Neînfricaţi, iar voi sunteţi nouă, precizează Eric. Patru novici vor fi eliminaţi la capătul celui dintâi stagiu. Restul vor fi eliminaţi după testul final.

Asta înseamnă că, şi dacă reuşim să trecem de toate stagiile iniţierii, şase dintre novici tot nu vor deveni membri. O observ pe Christina că mă priveşte cu coada ochiului, însă nu-mi pot întoarce capul spre ea. Privirea mea e fixată pe Eric, şi nu se poate muta.

Şansele mele, fiind cea mai mică dintre novici, şi în acelaşi timp, singura transferată din Abnegaţie, nu sunt deloc bune.

— Şi ce facem dacă suntem eliminaţi? se interesează Peter.

— Părăsiţi complexul Neînfricaţilor, îi răspunde Eric, pe un ton indiferent, şi trăiţi mai departe în afara facţiunilor.

Fata cu părul gri-închis îşi astupă gura cu palma, înăbuşindu-şi un scâncet. Mi-aduc aminte de bărbatul fără facţiune, cu dinţii lui cenuşii, înşfăcând punga cu felii de măr din mâna mea. De ochii lui stinşi, holbaţi. Dar, în loc să-mi vină să plâng, ca fetei transferate de la Erudiţi, mă simt mai rece. Mai dură.

Voi deveni membru al Neînfricaţilor. Da, aşa va fi.

— Dar... nu e corect! protestează fata cu umerii laţi din Candoare, Molly.

Chiar dacă tonul îi e supărat, arată îngrozită.

— Dac-am fi *ştiut...*

— Afirmi că, dac-ai fi ştiut asta înainte de Ceremonia Alegerii, n-ai mai fi optat pentru Neînfricaţi? se răsteşte Eric. Pentru că, dacă aşa este, ar fi cazul să pleci de-acum. Dacă eşti într-adevăr de-a noastră, n-o să iei în seamă posibilitatea eşecului. Iar dac-o iei, înseamnă că eşti o laşă.

Şi Eric deschide uşa dormitorului.

— Voi ne-aţi ales pe noi, zice. Acum, noi trebuie să

alegem dintre voi.

* * *

Zac în pat, ascultând cum respiră nouă oameni.

Până acum n-am mai dormit în aceeaşi cameră cu vreun băiat, dar aici nu am altă opţiune posibilă, decât dacă aş vrea să dorm pe coridor. Toţi ceilalţi s-au schimbat în veşmintele pe care ni le-au dat Neînfricaţii, însă eu m-am culcat în hainele mele de Abnegaţie, care miros încă a săpun şi a aer curat, ca şi acasă.

Eram obişnuită să am camera mea. Puteam să văd pe fereastră peluza din faţă, iar dincolo de ea, orizontul ceţos. Eram obişnuită să dorm în linişte.

O senzaţie de căldură mi se înalţă în spatele ochilor, iar când clipesc, îmi scapă o lacrimă. Îmi astup gura ca să-mi înăbuş hohotul de plâns.

Nu se poate să plâng, nu aici. Trebuie să mă potolesc.

Mă voi simţi foarte bine aici. Pot să mă privesc în oglindă oricând vreau. Pot să mă împrietenesc cu Christina, să-mi tund părul scurt şi să-i las pe alţii să-şi cureţe mizeria pe care au făcut-o.

Mâinile îmi tremură şi lacrimile vin tot mai repede, înceţoşându-mi vederea.

N-are importanţă că, data viitoare când o să-mi văd părinţii în Ziua pentru Vizite, ei de-abia m-ar recunoaşte… dacă măcar ar veni. N-are importanţă că sufăr fie şi amintindu-mi pentru o fracţiune de secundă chipurile lor. Chiar şi pe-al lui Caleb, în ciuda a cât mă dor secretele lui. Îmi potrivesc inspiraţia cu inspiraţia celorlalţi novici, şi expiraţia cu expiraţia lor. N-are importanţă.

Un zgomot sugrumat întrerupe respiraţia, urmat de un suspin adânc. Arcurile patului scârţâie în timp ce un trup voluminos se întoarce, şi o pernă înăbuşă suspinele, dar nu îndeajuns. Vin dinspre patul de lângă mine: sunt ale unui băiat transferat din Candoare, Al, cel mai solid şi mai lat în umeri dintre toţi novicii. Era ultima persoană de la care m-aş fi aşteptat să cedeze nervos.

Tălpile îi sunt la doar câţiva centimetri de capul meu. Ar

trebui să-l consolez… ar trebui să *vreau* să-l consolez, fiindcă aşa am fost crescută. În loc de asta, am o senzaţie de dezgust. Cineva care pare atât de puternic n-ar trebui să dea dovadă de o asemenea slăbiciune. De ce nu e în stare să-şi plângă necazurile fără zgomot, ca noi toţi, ceilalţi?

Îmi înghit cu greu nodul din gât.

Dacă mama ar şti ce gândesc, ştiu cum m-ar privi. Cu colţurile gurii lăsate în jos. Cu sprâncenele coborâte mult spre ochi… nu încruntate, ci ca atunci când este obosită. Îmi şterg obrajii cu podul palmei.

Al hohoteşte iar. Aproape că simt sunetul zgâriindu-mi propriul gâtlej. El e doar la câţiva centimetri de mine… ar trebui să-l ating.

Ba nu. Îmi las mâna în jos şi mă întorc pe o parte, cu faţa la perete. Nimeni nu trebuie să ştie că nu vreau să-l ajut. Pot să-mi păstrez îngropat acest secret. Mi se închid ochii şi resimt atracţia somnului, dar de fiecare dată când sunt gata să adorm, îl aud iarăşi pe Al.

Poate că problema mea nu e că nu pot să merg acasă, îmi va fi dor de mama, de tata, de Caleb, de lumina focului făcut seara şi de clinchetul andrelelor mamei, dar acesta nu e singurul motiv pentru senzaţia de gol din stomacul meu.

Problema mea ar putea fi aceea că, şi dacă m-aş duce acasă, n-aş fi la locul meu acolo, printre oameni care dăruiesc fără să se mai gândească, şi le pasă necondiţionat de alţii.

Gândul acesta mă face să scrâşnesc din dinţi. Îmi strâng perna peste urechi ca să nu-i mai aud plânsul lui Al, şi adorm cu un cerc umed lipit de obrazul meu.

CAPITOLUL OPT

— PRIMUL LUCRU pe care-l veţi învăţa astăzi este cum să trageţi cu o armă de foc. Al doilea este cum să câştigaţi o luptă.

Four îmi îndeasă o armă în mână, fără să mă privească şi continuând să meargă.

— Din fericire, dacă sunteţi aici, înseamnă că ştiţi deja cum să săriţi într-un şi dintr-un tren în mers, aşa că nu mai e nevoie să vă învăţ şi asta.

N-ar trebui să mă surprindă faptul că Neînfricaţii se aşteaptă de la noi să fugim mâncând pământul, dar mă aşteptasem la mai mult de şase ore de odihnă înainte de începerea alergărilor. Trupul încă îmi e îngreunat de somn.

— Iniţierea este împărţită în trei stagii. Vă vom estima progresele şi vă vom ierarhiza în conformitate cu evoluţia voastră din fiecare stagiu. Stagiile nu au o pondere egală în determinarea ierarhizării voastre finale, aşa că este posibil, deşi foarte greu, să vă îmbunătăţiţi, în timp, clasarea.

Privesc fix arma din mână. Niciodată, de când mă ştiu, nu m-aş fi aşteptat să ţin o armă în mână, darămite să mai şi trag cu una. Mi se pare periculoasă, de parcă doar atingând-o aş putea să rănesc pe cineva.

— Noi considerăm că pregătirile înlătură laşitatea, pe care o definim ca pe neputinţa de a acţiona sub imperiul fricii, spune Four. Din această cauză, fiecare stagiu al iniţierii are menirea să vă pregătească într-un cu totul alt fel. Primul stagiu vă pregăteşte, în esenţă, fizic; al doilea, cu preponderenţă emoţional; al treilea, în principal, mental.

— Dar ce… intervine Peter, căscând între cuvinte. Ce are a face trasul cu arma cu… curajul?

Four îşi învârteşte pistolul în mână, apoi îi lipeşte ţeava de fruntea lui Peter şi introduce un glonţ pe ţeavă. Peter încremeneşte cu gura deschisă şi cu căscatul pierit pe buze.

— Trezeşte-te, se răsteşte Four la el. Ţii în mână o armă

încărcată, idiotule. Comportă-te ca atare.

Şi îşi lasă arma în jos. Imediat cum a dispărut primejdia imediată, văd cum în ochii lui Peter apare o expresie dură. Mă miră că e capabil să-şi reprime riposta, după ce toată viaţa lui de până acum, în Candoare, a fost obişnuit să spună tot ce gândeşte; şi totuşi, asta face, chiar dacă i se înroşesc obrajii.

— Şi, ca să-ţi răspund la întrebare… e cu mult mai puţin probabil să faci în pantaloni şi să plângi după mămica dacă eşti pregătit să te aperi singur, zice Four, oprindu-se din mers la capătul şirului şi răsucindu-se pe călcâie. De asemenea, e o informaţie de care ai putea să ai nevoie pe parcursul primului stagiu. Aşa că, atenţie la mine.

Se întoarce cu faţa spre peretele cu ţintele fixate pe el: un pătrat din placaj, cu câte trei cercuri roşii pentru fiecare dintre noi. Stă cu picioarele depărtate, ţinând arma cu amândouă mâinile, şi trage. Bubuitul e atât de puternic, încât îmi răneşte timpanele. Îmi lungesc gâtul să văd ţinta. Glonţul a trecut prin cercul din interior.

Mă întorc spre ţinta mea. Ai mei n-ar fi fost niciodată de acord ca eu să trag cu o armă de foc. Ar fi spus că armele sunt folosite pentru autoapărare, dacă nu pentru violenţă, şi ca urmare reprezintă dovada egoismului.

Îmi alung părinţii din minte, îmi depărtez picioarele la nivelul umerilor şi, cu delicateţe, cuprind cu ambele mâini patul armei. E grea, şi dificil de ridicat de lângă corp, însă o vreau pe cât posibil mai departe de faţa mea. Apăs trăgaciul, la început cu şovăială, apoi mai cu putere, chircindu-mă la declanşare. Zgomotul îmi răneşte timpanele, iar reculul îmi aruncă mâinile înapoi, spre nas. Îmi pierd echilibrul şi-mi lipesc mâna de peretele din spatele meu, ca să mi-l recapăt. Nu ştiu unde s-o fi dus glonţul meu, dar ceea ce ştiu e că nu s-a apropiat de ţintă.

Trag încă o dată, şi încă o dată, şi încă o dată, şi niciunul dintre gloanţe nu se apropie.

— Din punct de vedere statistic vorbind, zice băiatul Erudit de lângă mine – Will se numeşte – zâmbindu-mi, ar fi trebuit să nimereşti ţinta cel puţin *o dată* până acum, chiar

şi din întâmplare.

E blond, cu părul zburlit şi o cută între sprâncene.

— Hai, nu zău, răspund, pe un ton lipsit de inflexiuni.

— Mda, zice el. Cred că, de fapt, tu sfidezi legile firii.

Scrâşnesc din dinţi şi mă întorc spre ţintă, hotărâtă să rămân măcar nemişcată. Dacă nu sunt în stare să mă descurc la prima probă pe care ne-o dau, cum aş mai putea vreodată să trec de primul stagiu?

Apăs trăgaciul cu forţă, şi de data asta sunt pregătită pentru recul. Mâinile tot îmi zboară în spate, însă picioarele îmi rămân ferme pe poziţie. O gaură de glonţ apare pe marginea ţintei, şi mă întorc spre Will, ridicând o sprânceană.

— Aşa că, vezi, am avut dreptate, zice el. Statisticile nu mint.

Zâmbesc uşor.

Am nevoie de cinci încercări până să nimeresc centrul ţintei, dar când reuşesc, mă străbate un val de energie. Sunt trează, cu ochii larg deschişi, cu mâinile calde. Cobor ţeava armei. Există putere în stăpânirea unui obiect care poate să provoace atâtea daune… în stăpânirea a orice, punct.

Poate chiar aici mi-o fi locul.

* * *

Până să vină vremea pentru pauza de prânz, mâinile îmi zvâcnesc de la cât am ţinut arma, şi mi-e greu să-mi îndrept degetele. Mi le masez în drumul spre sala de mese. Christina îl invită pe Al să stea cu noi. Ori de câte ori îl privesc, îi aud din nou suspinele, aşa că mă străduiesc să nu întorc capul spre el.

Îmi învârtesc boabele de mazăre din farfurie cu furculiţa, şi gândul îmi zboară înapoi la testele de aptitudini. Când m-a prevenit Tori, că e periculos să fiu Divergentă, m-am simţit de parcă m-ar fi însemnat cu fierul roşu pe frunte, şi dacă doar făceam un pas greşit, cineva ar fi văzut semnul. Până acum, n-a reprezentat o problemă, dar asta nu mă face să mă simt mai la adăpost. Dacă-mi las garda jos şi se

întâmplă ceva îngrozitor?

— Ei, haide acum! Nu ţi-aduci aminte de mine? îl întreabă Christina pe Al, în timp ce-şi pregăteşte un sandviş. Am fost în aceeaşi clasă la matematică abia acum câteva *zile.* Şi eu *nu* sunt o persoană tăcută.

— La matematică dormeam în cea mai mare parte a timpului, îi răspunde Al. Era prima oră!

Dar dacă pericolul nu apare curând… dacă mă loveşte peste câţiva ani, când nu mă aştept?

— Tris, îi aud vocea Christinei, care pocneşte din degete în faţa ochilor mei. Mai eşti pe-ghhhhhaici?

— Ce? Ce este?

— Te-am întrebat dacă-ţi aminteşti să fi fost la vreo oră cu mine. Adică, nu te supăra, dar eu probabil că nu mi-aş aduce aminte şi să fi fost aşa. Toţi din Abnegaţie mi se păreau la fel. Adică, şi-acum mi se par, dar tu deja nu mai eşti de-a lor.

O privesc fix. Ca şi când aş fi avut nevoie să-mi amintească.

— Scuze, sunt nepoliticoasă? mă întreabă ea. Doar că sunt obişnuită să spun orice-mi trece prin minte. Mama tot spunea că politeţea e minciună într-un ambalaj poleit.

— Cred că de-asta facţiunile noastre nu prea au legături între ele, îi zic, hohotind scurt de râs.

Candoarea şi Abnegaţia nu se urăsc între ele, aşa cum e cazul între Erudiţie şi Abnegaţie, însă se evită reciproc. Adevărata problemă a Candorii este cu Prietenia. Cei care caută pacea mai presus de orice, zic ei, întotdeauna vor apela la minciună, ca să nu tulbure apele.

— Pot să stau şi eu aici? întreabă Will, ciocănind cu degetul în masă.

— Ce, nu vrei să stai cu amicii tăi Erudiţi? îl întreabă Christina.

— Nu sunt amicii mei, protestează Will, punându-şi farfuria pe masă. Doar faptul că am fost în aceeaşi facţiune nu înseamnă că ne şi înţelegem. Plus că Edward şi Myra sunt împreună, iar eu n-aş vrea să fiu a cincea roată la căruţă.

Edward şi Myra, ceilalţi transferaţi de la Erudiţi, stau la două mese mai încolo, atât de aproape, încât îşi ciocnesc coatele când îşi taie mâncarea din farfurii. La un moment dat, Myra se opreşte şi-l sărută pe Edward. Îi urmăresc cu atenţie. N-am mai văzut decât foarte puţine săruturi în viaţa mea.

Edward întoarce capul şi-şi apasă buzele de ale Myrei. Scap un şuierat printre dinţi şi-mi întorc privirea. O parte din mine aşteaptă ca ei să fie mustraţi. O altă parte se întreabă, cu o notă de disperare, cum ar fi să simt buzele altcuiva pe ale mele.

— Chiar trebuie s-o facă aşa, în *public?* întreb.

— N-a făcut decât să-l sărute, replică Al, încruntându-se la mine.

Când se încruntă, sprâncenele lui groase îi ajung până la gene.

— Doar nu se dezbracă în pielea goală, adaugă el.

— Sărutatul nu e ceva care să se facă în public.

Al, Will şi Christina mă privesc toţi, cu acelaşi zâmbet cunoscător.

— Ce e? îi întreb.

— Ţi se vede Abnegaţia, zice Christina. Noi ceilalţi ne împăcăm destul de bine cu o mică manifestare de afecţiune în public.

— A, exclam, ridicând din umeri. Păi… bănuiesc că va trebui să trec şi eu peste asta, atunci.

— Sau poţi să rămâi frigidă, îmi zice Will, cu ochii lui verzi scânteind ştrengăreşte. Ştii tu. Dacă vrei.

Christina azvârle cu o chiflă în el. Will o prinde din zbor şi muşcă din ea.

— Nu fi rău cu ea, îl apostrofează Christina. Frigiditatea face parte din firea ei. Cam cum e în firea ta să faci pe ştie-tot.

— Dar nu *sunt frigidă* exclam.

— Nu-ţi face probleme, mă linişteşte Will. E înduioşător. Uite, eşti roşie toată!

Comentariul lui nu are alt efect decât că mă aprind şi mai tare la faţă. Toţi ceilalţi chicotesc. Mă forţez să râd şi, după

câteva secunde, râsul îmi vine firesc.

Ce bine e să râd din nou!

* * *

După masa de prânz, Four ne conduce într-o nouă sală. Este imensă, cu o podea din lemn crăpată, care scârţâie, şi un cerc mare vopsit în centru. Pe peretele din stânga e o tablă verde, din cele pe care se scrie cu creta. Profesoara mea din Nivelul Inferior folosea una ca asta, dar de-atunci n-am mai văzut aşa ceva. Poate că are legătură cu priorităţile Neînfricaţilor: în primul rând vine pregătirea, şi abia pe urmă tehnologia.

Numele noastre sunt scrise pe tablă în ordine alfabetică. La intervale de câte un metru, într-un capăt al sălii, atârnă saci de box decoloraţi.

Ne aliniem în spatele lor, şi Four se postează în mijloc, unde să-l putem vedea toţi.

— Aşa cum v-am spus azi-dimineaţă, începe el, în continuare veţi învăţa să vă luptaţi. Menirea acestei lecţii este să vă pregătească pentru acţiune: să vă pregătească trupul pentru riposta la ameninţări şi provocări… lucru de care veţi avea nevoie, dacă intenţionaţi să duceţi viaţa de Neînfricaţi.

Nici măcar nu pot să mă gândesc la viaţa printre Neînfricaţi. Singurul lucru care-mi umple mintea este să trec cu bine de iniţiere.

— Astăzi vom parcurge elementele tehnice, iar mâine veţi începe să vă luptaţi între voi, continuă Four. Prin urmare, vă recomand să fiţi atenţi. Cei care nu învaţă repede o încasează.

Pe urmă, Four ne spune numele câtorva lovituri, demonstrându-le practic pe rând, mai întâi lovind aerul şi apoi sacul de box.

Pe măsură ce exersăm, prind ideea. Ca şi cu arma, am nevoie de câteva încercări până să-mi dau seama cum trebuie să stau şi cum să-mi mişc corpul ca să-l imit pe el. Cu loviturile e mai greu, cu toate că el nu ne învaţă decât partea elementară. Sacul de box îmi provoacă usturimi la

mâini şi la picioare, înroşindu-mi pielea, şi abia se mişcă, oricât de tare l-aş lovi. Peste tot, în jurul meu, nu se aud decât zgomotele produse de lovirea materialului dur.

Four cutreieră printre novici, urmărindu-ne cum exersăm mişcările, iar şi iar. Când îl văd oprindu-se în faţa mea, măruntaiele mi se zvârcolesc ca şi cum cineva mi le-ar răsuci cu o furculiţă. Mă priveşte atent, urmărindu-mi mişcările trupului din cap până-n picioare, fără să zăbovească nicăieri: o cercetare practică, ştiinţifică.

— Tu nu prea ai muşchi, îmi spune, ceea ce înseamnă că ar fi de preferat să-ţi foloseşti genunchii şi coatele. Poţi să pui mai multă forţă în ele.

Deodată, mă apasă cu palma pe stomac. Are degetele atât de lungi, încât, deşi îmi atinge cu podul palmei o margine a cutiei toracice, vârfurile lor îmi ajung până de cealaltă parte. Inima îmi bate atât de tare, încât simt o durere în piept, şi-l privesc cu ochii larg deschişi.

— Nu uita niciodată să-ţi menţii încordarea acolo, îmi zice, pe un ton scăzut.

Apoi îşi ia mâna şi-şi vede de drum. Dar chiar şi după plecarea lui, tot îi simt apăsarea palmei. E ciudat, dar mă văd nevoită să mă opresc şi să respir adânc timp de câteva secunde, înainte de a-mi relua exerciţiile.

Când Four ne anunţă că suntem liberi să plecăm la cină, Christina mă înghionteşte cu cotul.

— Mă mir că nu te-a frânt în două, îmi zice, strâmbând din nas. Pe mine mă sperie ca naiba. Cu vocea aia scăzută a lui.

— Mda. E…

Îl privesc peste umăr. E liniştit, şi remarcabil de stăpân pe sine. Totuşi, mie nu mi-a fost teamă că-mi va face vreun rău.

— … categoric, intimidant, continui, până la urmă.

Al, care merge în faţă, se întoarce spre noi când ajungem la Butuc, şi ne anunţă:

— Eu vreau să-mi fac un tatuaj.

— Un tatuaj cu ce? întreabă Will, din spatele nostru.

— Nu ştiu, răspunde Al, râzând. Doar că vreau să simt că

mi-am părăsit cu adevărat fosta facţiune. Să nu mai plâng din cauza asta.

Şi, văzând că nimeni nu spune nimic, adaugă:

— Ştiu că m-aţi auzit.

— Mda, învaţă să stai potolit, bine? intervine Christina, împungându-l cu degetul în braţul lui gros. Cred că ai dreptate. În clipa de faţă, noi suntem cu un picior înăuntru, şi cu unul afară. Dacă vrem să intrăm cu totul, trebuie să ne identificăm cu rolul.

Îşi întoarce privirea spre mine.

— Nu. Eu n-o să-mi tai părul, zic, nici n-o să-l vopsesc în vreo culoare ciudată. Sau să-mi străpung faţa cu cine ştie ce.

— Dar buricul? insistă ea.

— Sau sfârcul? adaugă Will, pufnind în râs.

Îi răspund cu un geamăt.

Acum, că am terminat cu pregătirea pe ziua de azi, putem să facem orice vrem, până vine vremea pentru culcare. Ideea aceasta mă face să mă simt aproape ameţită, cu toate că ar putea fi doar efectul oboselii.

Butucul roieşte de lume. Christina mă anunţă că noi două vom merge să ne întâlnim cu Al şi cu Will la salonul pentru tatuaje, şi mă târăşte după ea spre magazinul cu articole vestimentare. Urcăm împleticindu-ne poteca, mai sus faţă de nivelul Butucului, împrăştiind pietrişul cu încălţările.

— Care-i problema cu hainele mele? o întreb. Acum nu mai port gri.

— Sunt urâte şi gigantice, îmi răspunde ea, oftând. Nu vrei să mă laşi să te ajut? Dacă nu ţi-o plăcea cu ce ţoale te îmbrac, îţi promit că n-o să mai trebuiască să le porţi vreodată.

Zece minute mai târziu, stau în faţa unei oglinzi din magazinul cu haine îmbrăcată într-o rochie neagră, până la genunchi. Fusta nu e largă, dar nici mulată pe coapse, ca prima pe care mi-o alesese, şi pe care am refuzat-o. Pe braţele goale mi s-a făcut pielea de găină. Christina îmi dezleagă panglica de la păr şi mi-l desface din împletitură, lăsându-l să-mi cadă în valuri pe umeri.

Apoi, îmi întinde un creion negru.

— Dermatograf, îmi zice.

— N-ai cum să mă faci frumoasă, să ştii, îi atrag atenţia.

Totuşi, închid ochii şi stau nemişcată. Ea îmi trasează cu vârful creionului linia genelor. Mă imaginez stând în faţa familiei mele îmbrăcată astfel, şi stomacul mi se întoarce pe dos, de parcă mi s-ar face greaţă.

— Cui îi pasă de frumuseţe? Eu aleg remarcabilul.

Deschid ochii şi, pentru prima oară, mă holbez direct la propria-mi imagine reflectată. Inima începe să-mi bată mai repede, de parcă aş încălca regulile şi ar urma să fiu pedepsită pentru asta. Îmi va fi greu să-mi înving deprinderile inoculate în mine de viaţa în Abnegaţie, ca şi cum ar trebui să scoţi un singur fir dintr-o broderie complicată. Dar îmi voi găsi deprinderi noi, gânduri noi, reguli noi. Voi deveni cu totul altă persoană.

Înainte, aveam ochii albaştri, dar de un albastru mat, bătând în cenuşiu: acum, dermatograful îi face să arate pătrunzători. Cu părul încadrându-mi faţa, trăsăturile îmi par mai delicate şi mai pline. Nu sunt frumoasă: am ochii prea mari şi nasul prea lung… dar îmi dau seama că are dreptate Christina. Chipul meu e remarcabil.

Privindu-mă acum nu e ca şi cum m-aş vedea pe mine însămi pentru prima oară: e ca şi cum aş vedea pe altcineva pentru prima oară. Fata pe care o vedeam pe furiş în oglindă era Beatrice, cea care tăcea la masa de seară. Aici e cineva cu o privire care mi-o susţine pe-a mea, nevrând s-o mai lase: e Tris.

— Vezi? îmi zice Christina. Eşti… izbitoare.

În condiţiile date, e cel mai bun compliment pe care ar fi putut să mi-l adreseze. Îi zâmbesc prin oglindă.

— Îţi place? mă întreabă.

— Mda, răspund, încuviinţând şi cu capul. Arăt ca… o cu totul altă persoană.

O fac să izbucnească în râs.

— E de bine, sau de rău?

Mă privesc din nou. Pentru prima oară, ideea că-mi las în urmă identitatea din Abnegaţie nu mă face să mă simt

agitată: îmi dă speranţe.

— De bine, zic, scuturând din cap. Scuză-mă, e doar din cauză că niciodată nu mi s-a permis să mă privesc atât de mult în oglindă.

— Chiar? se miră Christina, clătinând şi ea din cap. Abnegaţia e o facţiune ciudată, asta trebuie să ţi-o spun.

— Hai să vedem cum se tatuează Al, îi propun.

Chiar dacă mi-am lăsat în urmă fosta facţiune, încă nu sunt dispusă s-o critic.

Acasă, eu şi mama ne alegeam teancuri de veşminte aproape identice la fiecare cam şase luni. Alocarea resurselor e mai simplă când toată lumea primeşte acelaşi lucru, însă în complexul Neînfricaţilor totul e mult mai diversificat. Fiecare Neînfricat primeşte un anumit număr de puncte pentru cheltuielile lunare, iar îmbrăcatul te costă un punct.

Gonesc împreună cu Christina pe poteca îngustă care ne duce spre salonul pentru tatuaje. Când ajungem acolo îl găsim pe Al deja aşezat pe scaun, şi un tip mărunt şi subţire, cu mai multă cerneală decât piele normală, îi desenează un păianjen pe braţ.

Will şi Christina se apucă să răsfoiască vreo câteva cărţi cu poze, dându-şi coate ori de câte ori găsesc o imagine interesantă. Când stau unul lângă celălalt, remarc cât sunt de diferiţi. Christina are tenul închis şi e suplă, în timp ce Will e palid şi solid. În schimb, zâmbetele lipsite de griji îi fac să se asemene.

Hoinăresc prin încăpere, privind lucrările de artă de pe pereţi. În zilele noastre, singurii artişti sunt cei care fac parte din facţiunea Prieteniei. Abnegaţia consideră că artele sunt nepractice, şi admirarea lor e timp irosit, care ar putea fi consumat pentru slujirea altora, aşa că, deşi am mai văzut opere de artă prin manuale, până acum n-am mai fost în vreo încăpere împodobită cu aşa ceva. Ele fac ca atmosfera să pară mai apropiată şi mai caldă, şi aş putea să pierd ore întregi aici, fără să-mi dau seama. Ating uşor peretele cu buricele degetelor. Imaginea unui şoim pe unul dintre pereţi îmi aminteşte de tatuajul lui Tori. Sub ea e

schiţa unei păsări în zbor.

— E un corb, aud o voce în spatele meu. Drăguţ, este?

Mă întorc şi o văd în faţa mea pe Tori. Mă simt de parcă aş fi iar în camera pentru testul de aptitudini, cu toate oglinzile acelea în jur şi cu firele conectate la fruntea mea. Nu mă aşteptam s-o revăd.

— Ei, salut, îmi zice, zâmbindu-mi. N-aş fi crezut c-o să ne mai vedem. Beatrice, nu?

— Tris, de fapt, îi răspund. Lucraţi aici?

— Da. Am făcut doar o pauză ca să mă ocup de organizarea testelor. În cea mai pare parte a timpului, sunt aici.

Îşi loveşte uşor bărbia cu degetul.

— Mi-aduc aminte numele. Tu ai sărit prima, nu-i aşa?

— Da, eu.

— Bravo.

— Mulţumesc, zic, atingând schiţa cu pasărea. Auziţi… aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre…

Arunc o privire spre Will şi Christina. Nu pot să discut acum cu Tori; ei mi-ar pune întrebări.

— … despre ceva. Într-o zi.

— Nu sunt sigură că ar fi un lucru înţelept, îmi răspunde, pe un ton scăzut. Te-am ajutat cât am putut, iar acum va trebui să te descurci pe cont propriu.

Strâng din buze. Ea are răspunsurile; o ştiu bine. Dacă nu vrea să mi le dea acum, va trebui să găsesc o cale ca să le scot de la ea altădată.

— Vrei un tatuaj? mă întreabă.

Schiţa cu pasărea îmi atrage în continuare atenţia. Când am ajuns aici, nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă tatuez, sau să-mi fac vreun piercing. Ştiu că, dacă aş face aşa ceva, aş strecura între mine şi familia mea un nou obstacol, pe care nu l-aş mai putea înlătura vreodată. Iar dacă viaţa mea de-aici continuă astfel, curând ar putea să reprezinte cel mai nesemnificativ obstacol dintre noi.

Însă abia acum înţeleg ce-mi spusese Tori despre tatuajul ei, cum că reprezintă o temere pe care şi-a învins-o: o amintire despre ce a fost, ca şi un memento a ceea ce este

acum. Poate că ar fi o cale de a-mi onora vechea viaţă, în timp ce-o îmbrăţişez pe cea nouă.

— Da, îi răspund. Trei păsări din acestea, zburătoare.

Îmi ating cu degetele clavicula, trasând linia zborului: spre inima mea. Câte una pentru fiecare din membrii familiei mele pe care mi-am părăsit-o.

CAPITOLUL NOUĂ

— DIN MOMENT ce sunteţi în număr impar, unul dintre voi nu se va lupta astăzi, ne anunţă Four, îndepărtându-se de tabla din sala de antrenament.

Îşi îndreaptă privirea spre mine. Locul de lângă numele meu e lăsat gol.

Nodul din stomac mi se desface. O păsuire.

— Asta nu e bine, zice Christina, înghiontindu-mă cu cotul, tocmai în muşchii mei îndureraţi – în dimineaţa asta, am mai mulţi muşchi îndureraţi decât teferi – şi făcându-mă să tresar.

— Au!

— Scuze, zice ea. Dar, uite, eu lupt împotriva Tancului.

Stăm amândouă la masa pentru micul dejun, şi mai devreme ea mi-a ţinut paravan faţă de restul dormitorului cât timp m-am schimbat. N-am mai avut până acum o prietenă ca ea. Susan era mai bună prietenă cu Caleb decât cu mine, şi numai Robert mergea unde se ducea Susan.

Cred că, în realitate, nici n-am avut vreo prietenă, punct. O prietenie adevărată e imposibilă când nimeni nu se simte dispus să accepte ajutorul, nici măcar să discute despre propria persoană. Iar despre Christina ştiu deja mai multe decât am ştiut vreodată despre Susan, şi n-au trecut decât două zile de când ne cunoaştem.

— Tancul? repet eu.

Caut numele Christinei pe tablă. Lângă ea e scris „Molly”.

— Mda, favorita un pic mai feminină a lui Peter, îmi explică ea, arătându-mi cu capul spre ciorchinele de persoane din cealaltă parte a sălii.

Molly e înaltă cât Christina, dar aici se opresc asemănările dintre ele. Molly are umerii laţi, pielea bronzată şi nasul ca o ceapă.

— Ăştia trei – îmi explică ea, arătându-i pe rând pe Peter, Drew şi Molly – au fost nedespărţiţi încă de când au ieşit din pântecele mamelor, practic. Nu pot să-i sufăr.

Will şi Al stau unul vizavi de celălalt pe ring. Îşi ridică braţele în dreptul feţelor, ca să le protejeze, aşa cum ne-a învăţat Four, şi-şi dau târcoale. Al e cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât Will, şi de două ori mai lat. Privindu-l atentă, îmi dau seama că până şi trăsăturile feţei îi sunt mari: nas mare, buze mari, ochi mari. Lupta asta nu va dura mult.

Arunc o privire spre Peter şi prietenii lui. Drew este mai scund şi decât Peter, şi decât Molly, însă e clădit ca o stâncă, şi umerii îi sunt în permanenţă cocârjaţi. Are părul de un roşu spre portocaliu, culoarea unui morcov vechi.

— Care-i problema cu ei? o întreb.

— Peter e răutatea în stare pură. Când eram copii, căuta încăierări cu unii din alte facţiuni, şi când venea câte un adult să-i despartă, începea să plângă şi inventa o poveste cum că de fapt celălalt începuse. Şi, desigur, îl credeau, fiindcă eram din Candoare şi nu puteam să minţim. Ha, ha, ha.

Strâmbând din nas, continuă:

— Drew nu e decât ciracul lui. Mă îndoiesc că ar avea în creier vreun gând independent de Peter. Iar Molly… e genul de persoană care prăjeşte furnici cu lupa, numai ca să le vadă cum se zbat disperate.

În ring, Al îl loveşte cu putere în falcă pe Will. Tresar. De cealaltă parte a sălii, Eric zâmbeşte cunoscător spre Al şi-şi răsuceşte unul dintre belciugele din sprânceană.

Will se împleticeşte într-o parte, cu o mână apăsându-şi faţa şi cu cealaltă parând următorul pumn expediat de Al. Judecând după strâmbătura lui, pararea loviturii este la fel de dureroasă pe cât ar fi fost recepţionarea ei. Al e lent, dar puternic.

Peter, Drew şi Molly îndreaptă pe furiş priviri în direcţia noastră, după care-şi apropie capetele, şuşotind.

— Cred că şi-au dat seama că vorbim despre ei, îi zic Christinei.

— Şi? Ştiu deja că nu-i suport.

— Ştiu? Cum?

Christina le zâmbeşte şi le face semne de salut cu mâna.

Îmi las ochii în jos, simţind cum mi se înfierbântă obrajii. N-ar mai trebui să bârfesc, oricum. Bârfa e dovadă de slăbiciune.

Will îşi încolăceşte un picior pe după gamba lui Al şi trage înapoi, doborându-l la podea. Al se ridică greoi.

— Pentru că le-am spus-o, îmi explică ea, printre dinţii încleştaţi în acel zâmbet scrâşnit.

Dantura ei e dreaptă în partea superioară, dar strâmbă în cea de jos. Întoarce capul spre mine.

— În facţiunea Candorii, continuă Christine, încercăm să fim destul de sinceri cu privire la sentimentele noastre. Mulţi mi-au spus că nu le sunt pe plac. Şi mulţi nu. Cui îi pasă?

— Doar că… n-ar trebui să le facem rău altora, încerc eu.

— Mie-mi place să cred că-i ajut, urându-i, replică ea. Le aduc aminte că nu sunt daruri ale lui Dumnezeu pentru omenire.

Râd un pic la remarca ei şi mă concentrez din nou asupra ringului. Will şi Al mai stau faţă-n faţă timp de câteva secunde, ceva mai şovăielnici decât înainte. Will îşi azvârle părul decolorat căzut peste ochi. Amândoi privesc pe furiş spre Four, parcă aşteptându-l să declare lupta încheiată, însă el nu face decât să stea cu braţele încrucişate, fără vreo reacţie. La câţiva paşi de el, Eric îşi priveşte cronometrul.

După alte câteva secunde de dat târcoale, Eric le strigă:

— Aveţi impresia că e o activitate relaxantă? Facem pauză pentru un pui de somn? Sau vă luptaţi?

— Dar…

Al îşi îndreaptă spinarea, îşi lasă garda jos şi întreabă:

— Se punctează, cumva? Cum se încheie partida?

— Se încheie atunci când unul dintre voi devine incapabil să mai continue, îi răspunde Eric.

— Conform regulamentelor Neînfricaţilor, adaugă Four, unul dintre voi poate să şi abandoneze.

Eric întoarce capul spre Four, mijind ochii.

— Conform *vechilor* regulamente, îl corectează el. În *noul* regulament, nimeni nu abandonează.

— Un bărbat viteaz recunoaşte forţa altora, replică Four.

— Un bărbat viteaz nu capitulează niciodată.

Four şi Eric se fixează reciproc cu privirile timp de câteva secunde. Simt că am în faţa ochilor două tipologii diferite de Neînfricaţi: cel onorabil şi cel neînduplecat. Dar până şi eu ştiu că, în sala aceasta, Eric, cel mai tânăr dintre liderii Neînfricaţilor, deţine autoritatea.

Fruntea lui Al e presărată de broboane de sudoare; şi le şterge cu dosul palmei.

— E absurd, zice el, clătinând din cap. Ce rost ar avea să-l bat? Suntem din aceeaşi facţiune.

— A, tu crezi c-o să-ţi fie chiar atât de uşor? ripostează Will, zâmbind. Dă-i înainte. Încearcă să mă loveşti, tăntălăule!

Şi Will îşi ridică din nou braţele în gardă. Zăresc în ochii lui o hotărâre abia acum apărută. Oare el chiar crede că va învinge? O singură lovitură puternică la cap, şi Al îl va trimite în lumea viselor.

Asta numai dacă reuşeşte într-adevăr să-l nimerească pe Will. Încearcă să-i expedieze o directă, dar Will eschivează, şi-i văd ceafa strălucind de transpiraţie. Evită o nouă lovitură, se strecoară pe lângă Al şi-l loveşte puternic cu piciorul în spinare. Al se clatină în faţă şi se întoarce spre el.

Când eram mai mică, am citit o carte despre urşii grizzly. Era acolo o ilustraţie cu un urs ridicat pe labele din spate, cu cele din faţă întinse, răgând. Aşa arată Al acum. Se năpusteşte spre Will, apucându-l de braţ ca să nu-i poată scăpa, şi-l loveşte cu putere în maxilar.

Privesc cum lumina dispare din ochii lui Will, de un verde pal, ca frunza de ţelină. Se rostogolesc în orbite, şi toată încordarea i se scurge din corp. Se prelinge din strânsoarea lui Al, inert, şi se năruie pe podea. Un fior rece îmi străbate spinarea, umplându-mi pieptul.

Al face ochii mari şi se ghemuieşte lângă Will, bătându-l uşor cu palma peste obraji. Peste sală se aşterne tăcerea, toată lumea aşteptând ca Will să reacţioneze. Timp de câteva clipe, nu mişcă, ci doar zace la podea, cu un braţ îndoit sub el. Abia apoi clipeşte, evident ameţit.

— Ridică-l, comandă Eric.

Priveşte cu ochi lacomi trupul prăbuşit al lui Will, de parcă ar vedea o bucată de carne după ce n-a mâncat nimic săptămâni în şir. Buzele lui răsfrânte arată cruzimea.

Four se întoarce spre tablă şi încercuieşte numele lui Al. Învingător.

— Următorii: Molly şi Christina! strigă Eric, în timp ce Al îşi petrece un braţ de-al lui Will în jurul umerilor şi-l târăşte afară din ring.

Christina îşi trosneşte articulaţiile degetelor. I-aş ura succes, dar nu ştiu la ce i-ar folosi. Christina nu e slabă, dar e mult mai subţire decât Molly. Sper ca înălţimea să-i fie de ajutor.

De cealaltă parte a sălii, Four îl ţine de mijloc pe Will, ajutându-l să iasă. Al rămâne o clipă în uşă, privindu-i cum se îndepărtează.

Plecarea lui Four îmi provoacă agitaţie. Faptul că ne lasă numai cu Eric e ca şi cum ai angaja o doică pe care o vezi tot timpul că ascute cuţite.

Christina îşi îndeasă părul îndărătul urechilor. E lung până la bărbie, negru şi prins la spate cu agrafe argintii. Îşi trosneşte din nou degetele. Pare emoţionată, şi nu e de mirare: cine n-ar avea emoţii după ce l-a văzut pe Will prăbuşindu-se ca o păpuşă din cârpe?

Dacă un conflict în facţiunea Neînfricaţilor se termină doar când rămâne o singură persoană în picioare, nu ştiu sigur ce mi-ar putea aduce partea aceasta a iniţierii. Voi fi oare ca Al, privind de sus trupul căzut al cuiva, ştiind că eu l-am doborât, sau voi ajunge ca Will, zăcând grămadă, neputincioasă? Şi ar fi o dovadă de egoism din partea mea să tânjesc după victorie, sau de curaj? Îmi şterg palmele transpirate de pantaloni.

Mă trezesc brusc la realitate când Christina o loveşte cu piciorul în coaste pe Molly. Molly icneşte şi scrâşneşte din dinţi, parcă vrând să mârâie printre ei. O şuviţă de păr negru sârmos îi cade peste faţă, dar nu şi-o îndepărtează.

Al stă lângă mine, însă sunt prea concentrată la partidă ca să-l mai privesc, sau să-l felicit pentru victoria lui,

presupunând că asta şi-ar dori. Nu sunt sigură că da.

Molly rânjeşte cu superioritate spre Christina, după care, fără vreun avertisment, plonjează cu braţele întinse spre talia adversarei sale. Se izbeşte de ea cu putere, doborând-o şi ţintuind-o la podea. Christina se zbate, însă Molly e mai grea şi nici nu se clinteşte.

Îi expediază un pumn, şi Christina îşi fereşte capul într-o parte, însă Molly loveşte iar, şi iar, până când pumnii ei o nimeresc pe Christina în maxilar, în nas, în gură. Fără să-mi dau seama, îl apuc de braţ pe Al şi strâng cât pot de tare. Pur şi simplu, am nevoie de ceva de care să mă ţin. Sângele îi şiroieşte Christinei pe faţă, împroşcând podeaua lângă obrazul ei. E prima oară când mă rog să rămână cineva fără simţire.

Însă nu e cazul ei. Ţipând, Christina reuşeşte să-şi elibereze un braţ. O loveşte pe Molly în ureche, dezechilibrând-o, şi se zvârcoleşte să scape. Se ridică în genunchi, cu o mână la faţă. Sângele care-i curge din nas e gros şi închis la culoare, şi în câteva clipe îi umple mâna. Scoţând un alt ţipăt, se târăşte mai departe de Molly. Pot să-mi dau seama, după cum i se zguduie umerii, că plânge, dar nu prea am cum s-o aud, de cât îmi zvâcnesc timpanele.

Te rog, leşină.

Molly o loveşte cu piciorul într-o parte, făcând-o să se întindă pe spate cât e de lungă. Al îşi eliberează braţul şi mă trage strâns lângă el. Îmi încleştez dinţii ca să nu izbucnesc în plâns. În prima noapte nu am avut nici pic de compasiune pentru Al, dar încă n-a pus stăpânire pe mine cruzimea: vederea Christinei, cu mâinile pe coaste, mă face să-mi doresc să pot sta între ea şi Molly.

— Stai! geme Christina, în timp ce Molly îşi ia avânt s-o mai izbească o dată cu piciorul. Stai! repetă, ridicând o mână. Nu... Nu mai pot, zice, tuşind.

Molly zâmbeşte, şi eu suspin uşurată. Şi Al oftează, după care se prăbuşeşte peste umărul meu.

Eric se duce spre centrul ringului, cu mişcări lente, şi se opreşte deasupra Christinei, cu braţele încrucişate. I se

adresează cu o voce scăzută:

— Scuză-mă, ce-ai spus? Că nu mai poţi?

Christina se saltă în genunchi. Când îşi ridică palma de pe podea, în urma ei rămâne o amprentă însângerată. Îşi strânge nasul între degete, ca să-şi oprească hemoragia, şi face un semn de încuviinţare.

— Ridică-te, îi cere el.

Dac-ar fi urlat, poate că nu m-aş fi simţit de parcă tot conţinutul stomacului meu ar fi fost pe cale să năvălească afară. Dac-ar fi urlat, aş fi ştiut să urletul era cel mai rău lucru din mintea lui. Însă tonul îi fusese calm, iar cuvintele, precise. Îl văd apucând-o de braţ pe Christina, smucind-o în picioare şi trăgând-o spre ieşire.

— Urmaţi-mă, ne zice nouă, celorlalţi.

Şi noi îl urmăm.

* * *

Simt în piept vuietul râului.

Stăm în apropierea parapetului. Cariera e aproape goală: suntem pe la mijlocul după-amiezii, deşi am senzaţia că e noapte de mai multe zile.

Dac-ar fi fost oameni prin preajmă, mă îndoiesc că ar fi ajutat-o vreunul pe Christina. Suntem cu Eric, în primul rând; iar pe de altă parte, Neînfricaţii au cu totul alte reguli: reguli pe care brutalitatea nu le încalcă.

Eric o îmbrânceşte pe Christina spre parapet.

— Suie-te pe el, îi ordonă.

— Ce? întreabă Christina, pe un ton de parcă s-ar fi aşteptat ca el să se înduplece, însă ochii ei mari şi chipul pământiu sugerează contrariul.

Eric nu are de gând să dea înapoi.

— Suie-te pe parapet, repetă el, pronunţând tărăgănat fiecare cuvânt. Dacă vei sta atârnată timp de cinci minute deasupra prăpastiei, îţi voi ierta laşitatea. Dacă nu, nu-ţi voi permite să-ţi continui iniţierea.

Parapetul e îngust şi făcut din metal. Apa împroşcată de râu îl acoperă, făcându-l alunecos şi rece. Chiar dacă ar avea destul curaj cât să stea agăţată de parapet timp de

cinci minute, Christina poate că n-ar reuşi să se ţină. Ori se decide să rămână în afara facţiunilor, ori îşi riscă moartea.

Închizând ochii, mi-o imaginez cum se prăbuşeşte pe stâncile colţuroase de dedesubt şi mă cutremur.

— Bine, rosteşte ea, cu glasul tremurat.

E suficient de înaltă ca să-şi poată sălta piciorul peste parapet. Şi piciorul îi tremură. Îşi propteşte talpa pe bordură şi-şi ridică şi piciorul celălalt. Cu faţa spre noi, îşi şterge palmele de pantaloni şi se prinde de parapet cu atâta forţă, încât articulaţiile degetelor i se albesc. Apoi, îşi ridică un picior de pe bordură. Şi pe urmă pe celălalt. Îi zăresc chipul printre gratiile parapetului, plin de hotărâre, cu buzele strânse.

Lângă mine, Al îşi porneşte cronometrul. Timp de un minut şi jumătate, Christina n-are probleme. Mâinile ei strâng cu fermitate parapetul, şi braţele nu-i tremură. Încep să cred că ar putea reuşi, demonstrându-i lui Eric cât de nechibzuit a fost când i-a pus curajul la îndoială.

Deodată, însă, apele râului izbesc peretele, şi spuma albicioasă o împroaşcă pe spinare. Christina se loveşte cu faţa de parapet şi scoate un ţipăt asurzitor. Mâinile îi alunecă, şi se mai ţine acum doar cu vârfurile degetelor. Se străduieşte să se prindă mai bine, însă acum are palmele ude.

Dac-aş ajuta-o, Eric mi-ar rezerva aceeaşi soartă cu a ei. S-o las să se prăbuşească spre moarte, sau să mă resemnez că voi rămâne în afara facţiunilor? Ce e mai rău: să priveşti nepăsător cum moare cineva, sau să ajungi exilat şi cu mâinile goale?

Părinţii mei n-ar ezita să răspundă la o astfel de întrebare.

Dar eu nu sunt părinţii mei.

Din câte ştiu, Christina n-a plâns niciodată de când suntem aici, însă acum îi zăresc faţa schimonosită şi-o aud scăpând un hohot mai sonor decât vuietul râului. Un nou val loveşte peretele, şi spuma lui îi îmbracă trupul. O picătură o nimereşte pe obraz. Mâinile îi alunecă şi mai mult, iar de data aceasta, una dintre ele se desprinde de

parapet, aşa că ea mai atârnă acum doar de patru vârfuri ale degetelor.

— Haide, Christina, îl aud pe Al, cu vocea lui joasă surprinzător de sonoră.

Ea îşi întoarce privirea spre el. Al bate din palme.

— Haide, apucă-te din nou. Hai că poţi! Prinde-te!

Oare eu aş fi îndeajuns de puternică încât s-o pot ţine? Oare ar merita efortul încercării de a o ajuta, când ştiu că sunt prea slabă ca să-i fiu de vreun folos?

Ştiu ce reprezintă toate aceste întrebări: slăbăciune. *Raţiunea umană poate găsi scuze pentru orice faptă rea, de aceea este atât de important să nu ne bazăm pe ea.* Cuvintele tatălui meu.

Christina îşi avântă braţul, bâjbâind după parapet. Nimeni altcineva n-o încurajează, însă Al aplaudă cu palmele lui mari şi strigă, susţinându-i privirea. Aş vrea să pot; aş vrea să mă pot mişca, însă nu fac altceva decât să mă holbez la ea şi să întreb de când am devenit atât de dezgustător de egoistă.

Privesc cu atenţie cronometrul lui Al. Au trecut patru minute. El mă loveşte tare cu cotul în umăr.

— Haide, zic. Vocea abia mi se aude ca o şoaptă. Îmi dreg glasul. Mai ai un minut, rostesc, mai tare de această dată.

Cealaltă mână a Christinei dibuie parapetul. Braţele îi tremură într-atât, încât mă întreb dacă nu cumva pământul se cutremură sub mine, zgâlţâindu-mi imaginea din faţa ochilor, fără ca eu să observ.

— Haide, Christina, rostim eu şi cu Al, şi când vocile ni se unesc, încep să cred că aş fi îndeajuns de puternică încât s-o ajut.

O s-o ajut. Dacă mai alunecă, o s-o ajut.

Încă un val se sparge de spinarea Christinei, şi ea scoate un ţipăt strident, ambele mâini scăpându-i de pe parapet. Un urlet iese şi de pe buzele mele. Sună de parcă i-ar aparţine altcuiva.

Însă ea nu cade. Se prinde de gratiile parapetului. Degetele îi alunecă pe barele metalice, până când nu pot

să-i mai zăresc capul. Numai pe ele le mai văd.

Cronometrul lui Al arată 5:00.

— Au trecut cinci minute, zice el, parcă scuipându-şi cuvintele spre Eric.

Eric îşi verifică propriul cronometru. Fără grabă, sucindu-şi încheietura, în timp ce mie mi se zvârcoleşte stomacul şi mi se taie respiraţia. Când clipesc, o văd pe sora Ritei pe caldarâm, dedesubtul căii ferate, cu membrele îndoite în unghiuri ciudate; o văd pe Rita urlând şi hohotind; mă văd pe mine întorcându-mă şi plecând.

— Perfect, zice Eric. Poţi să urci înapoi, Christina.

Al porneşte către parapet.

— Nu, se opune Eric. Trebuie să se urce singură.

— Ba nu, nu trebuie, mârâie Al. A făcut ce i-ai cerut. Ea nu e laşă. A făcut ce i-ai cerat.

Eric nu-i răspunde. Al îşi întinde mâinile dincolo de parapet, şi e suficient de înalt ca s-o poată prinde de încheieturi. Ea se apucă de antebraţul lui. Al o trage în sus, roşu la faţă de frustrare, şi eu mă reped să-l ajut. Aşa cum bănuiam, sunt prea scundă ca să fiu de cine ştie ce folos, însă reuşesc s-o prind pe Christina de subsuoară atunci când ajunge îndeajuns de sus şi, împreună cu Al, o săltăm peste parapet. Se prăbuşeşte la pământ, cu faţa încă sângerându-i, mânjită de urmele luptei, cu spatele leoarcă de apă şi tremurând din tot trupul.

Îngenunchez lângă ea. Îşi ridică privirea spre mine, apoi spre Al, şi toţi trei ne tragem sufletul.

CAPITOLUL ZECE

ÎN NOAPTEA ACEEA, o visez pe Christina agăţată din nou de parapet, de data aceasta cu degetele de la picioare, iar cineva strigă că numai o persoană care să fie Divergentă ar putea s-o ajute. Aşa că dau fuga s-o trag încoace, dar cineva mă împinge dincolo de marginea prăpastiei, şi mă trezesc înainte de impactul cu stâncile.

Scăldată în sudoare şi tremurând ca urmare a visului, mă îndrept spre baia fetelor, să fac un duş şi să mă schimb. Când mă întorc, îmi găsesc salteaua vopsită cu un spray, de-a curmezişul, cu litere alcătuind cuvântul „Băţoasă”. Acelaşi cuvânt e scris mai mărunt pe cadrul patului, ca şi pe perna mea. Privesc în jur, cu inima bubuindu-mi de furie.

Peter e în picioare în spatele meu, fluierând în timp ce-şi scutură perna, umflând-o. Îmi vine greu să cred că aş putea să urăsc pe cineva cu o înfăţişare atât de blajină: sprâncenele i se arcuiesc firesc în sus, şi zâmbeşte larg.

— Frumoase ornamente, zice el.

— Ţi-am făcut eu ceva şi nu ştiu? îl întreb, răstită.

Apuc de un colţ al cearşafului şi-l smulg de pe saltea.

— Nu ştiu dac-ai observat, adaug, dar acum facem parte din aceeaşi facţiune.

— Nu ştiu la ce te referi, răspunde el, pe un ton nonşalant, după care îmi aruncă o privire. Şi noi doi n-o să fim *niciodată* în aceeaşi facţiune.

Clatin din cap în timp ce-mi scot faţa de pernă. *Nu te enerva.* El vrea să-mi provoace o ieşire, dar n-o să-i fac pe plac. Şi totuşi, ori de câte ori îşi scutură perna, îmi vine să-i trag un pumn în burtă.

Atunci, intră Al, şi fără ca măcar să trebuiască să-i cer ajutorul, pur şi simplu se apropie şi începe să scoată aşternuturile împreună cu mine. Cadrul patului va trebui să-l curăţ altădată. Al duce teancul de aşternuturi la gunoi, după care plecăm împreună spre sala de pregătire.

— Nu-l lua în seamă, mă sfătuieşte el. E un idiot, şi dacă

nu te înfurii, o să înceteze până la urmă.

— Mda, răspund, pipăindu-mi obrajii.

Îmi ard încă de îmbujorarea mâniei. Încerc să-mi distrag singură atenţia.

— Ai vorbit cu Will? îl întreb încet. După… ştii tu?

— Mda. E bine. Nu s-a supărat, îmi răspunde Al, oftând. Acum, toată lumea o să-şi amintească de mine ca de primul tip care l-a lăsat pe altul fără cunoştinţă.

— Există şi amintiri mai neplăcute. Cel puţin, ţie n-or să-ţi fie duşmani.

— Există şi mai plăcute, zice, împungându-mă cu cotul şi zâmbind. Prima săritoare!

Poate c-am fost eu prima săritoare, dar bănuiesc că faima mea în rândul Neînfricaţilor se va opri aici. Îmi dreg glasul.

— Unul dintre voi trebuia să fie doborât, să ştii. Dacă n-ar fi fost el, ai fi fost tu.

— Oricum, n-aş vrea s-o mai fac şi altădată, zice Al, clătinând din cap, de prea multe ori şi prea repede. Ba se şi smiorcăie puţin. Zău că n-aş vrea, repetă.

— Dar vei fi nevoit, îi zic, în timp ce ajungem la uşa sălii de antrenament.

Pe chip i se citeşte blândeţea. Poate prea multă blândeţe pentru Neînfricaţi.

Privesc tabla în timp ce intrăm. Ieri n-a trebuit să mă lupt, dar azi sigur voi fi obligată. Când îmi văd numele, mă opresc cu un picior în aer.

Adversarul meu e Peter.

— O, nu se poate, zice Christina, care intră, târşâindu-şi picioarele, în urma noastră.

Are faţa plină de vânătăi şi se străduieşte să nu şchiopăteze. Când vede tabla, mototoleşte ambalajul brioşei pe care-l ţinea în mână.

— Ăştia nu sunt sănătoşi? Chiar te pun pe *tine* să te baţi cu el?

Peter e mai înalt decât mine cu aproape treizeci de centimetri, şi ieri l-a bătut pe Drew în mai puţin de cinci minute. Astăzi, faţa lui Drew are mai multe suprafeţe

înnegrite sau vinete decât de culoarea normală.

— Poate c-ar fi bine să încasezi câteva lovituri şi să te prefaci că leşini, îmi propune Al. Nimeni nu ţi-ar lua-o în nume de rău.

— Mda, zic. Poate.

Mă holbez la numele meu înscris pe tablă. Îmi simt obrajii arzând. Al şi Christina încearcă doar să mă ajute, însă faptul că ei nu cred, nici măcar într-un minuscul colţişor al minţii, în faptul c-aş avea o cât de mică şansă în faţa lui Peter este cel care mă sâcâie.

Mă opresc într-o margine a sălii, ascultând doar cu o ureche pălăvrăgeala lui Al şi a Christinei, şi-o privesc pe Molly bătându-se cu Edward. El e mult mai rapid decât ea, aşa că sunt sigură că Molly nu va învinge şi azi.

Pe măsură ce partida continuă şi iritarea mea scade, încep să resimt emoţiile. Four ne-a învăţat ieri să exploatăm punctele slabe ale adversarilor, şi în afara evidentei sale lipse de calităţi care să-l facă agreabil, Peter nu are aşa ceva. E suficient de înalt ca să fie puternic, dar nu într-atât de masiv ca să fie lent; are ochi format pentru descoperirea punctelor slabe ale altora, e răutăcios şi nu-mi va arăta nici pic de îndurare. Mi-ar plăcea să spun că m-ar putea subestima, însă ar fi o minciună. Sunt atât de nepricepută pe cât bănuieşte el.

Poate că Al are dreptate, şi ar fi bine să încasez doar câteva lovituri, după care să mă prefac leşinată.

Dar nu-mi pot permite să nu încerc. Nu se poate să mă clasez ultima.

Când Molly se desprinde de podea, arătând doar pe jumătate leşinată, mulţumită bunăvoinţei lui Edward, inima îmi bate atât de tare, încât o simt până în vârfurile degetelor. Nu-mi amintesc nici cum să stau pe picioare. Nu-mi amintesc cum să lovesc. Mă duc până în mijlocul ringului şi mi se zvârcolesc măruntaiele când îl văd pe Peter venind spre mine, mai înalt decât mi-l aminteam, cu braţele musculoase pe lângă corp. Îmi zâmbeşte. Mă întreb dacă mi-ar fi de vreun ajutor să vomit pe el.

Mă îndoiesc.

— Eşti bine, Băţoaso? mă întreabă. Arăţi de parcă ai fi gata să plângi. Dacă plângi, poate c-o să te iau mai uşor.

Peste umărul lui Peter, îl văd pe Four, stând în apropierea uşii cu braţele încrucişate. Are gura pungă, ca şi cum tocmai ar fi înghiţit ceva acru. Lângă el e Eric, care bate din picior mai iute decât inima mea.

Acum îl văd pe Peter stând drept în faţa mea, susţinându-mi privirea, şi în clipa imediat următoare îşi duce mâinile în dreptul feţei, cu coatele îndoite. Şi genunchii îi sunt îndoiţi, parcă pregătindu-se să ţâşnească.

— Haide, Băţoaso, îmi zice, cu sclipiri în ochi. Numai o lacrimă mititică. Poate şi ceva rugăminţi.

Gândul că i-aş putea cerşi îndurare lui Peter îmi aduce un gust de fiere în gură şi, dintr-un impuls, îi ard un picior în coaste. Sau i-aş fi ars un picior în coaste, dacă nu mi-ar fi prins laba piciorului şi n-ar fi smucit-o înainte, dezechilibrându-mă. Mă izbesc cu spinarea de podea şi-mi smulg piciorul, ridicându-mă grăbită.

Trebuie să stau la verticală ca să nu mă poată lovi cu piciorul în cap. E singurul gând care-mi umple mintea.

— Nu mai sta de jocuri cu ea, se răsteşte Eric. N-am toată ziua de pierdut.

Expresia răutăcioasă dispare din ochii lui Peter. Braţul îi zvâcneşte şi durerea îmi înjunghie maxilarul, răspândindu-se în toată faţa, făcându-mă să văd negru în faţa ochilor şi să-mi ţiuie urechile. Clipesc şi mă clatin într-o parte şi-n cealaltă, în timp ce sala se înclină şi se leagănă. Nici nu-mi amintesc cum a venit pumnul spre mine.

Sunt prea dezechilibrată ca să pot face altceva decât să mă îndepărtez de el, atât cât îmi permite ringul. Ţâşneşte în faţa mea şi mă loveşte puternic cu piciorul în burtă. Talpa lui îmi scoate tot aerul din plămâni şi mă umple de durere, o durere atât de puternică, încât nu mai pot să respir, sau poate doar lovitura o fi de vină, nu ştiu. Cad, şi-atât.

Stai pe picioare, e singurul gând care-mi trece prin minte. Mă ridic, dar Peter e deja acolo. Mă apucă de păr cu o mână şi mă izbeşte în nas cu cealaltă. Durerea e cu totul alta, mai puţin ca un junghi şi mai degrabă ca un trosnet, pocnindu-

mi prin creier, aducându-mi în faţa ochilor pete de diferite culori, albastre, roşii, verzi. Încerc să-l împing de pe mine, plesnindu-l cu palmele peste braţe, dar el îmi mai repede un pumn, de această dată în coaste. Faţa mi-e udă. Îmi curge sânge din nas. Mai roşu, bănuiesc, dar sunt prea ameţită ca să pot vedea.

Mă îmbrânceşte şi cad din nou, scrijelindu-mi palmele de podea, clipind, apatică şi lentă şi înfierbântată. Tuşesc şi mă ridic cu greutate. Chiar ar trebui să zac întinsă pe jos, dacă sala se învârteşte atât de repede. Şi Peter se învârteşte în jurul meu: sunt centrul în jurul căruia gravitează o planetă, singurul care rămâne nemişcat. Ceva mă loveşte dintr-o parte şi sunt cât pe ce să mă prăbuşesc din nou.

Stai pe picioare stai pe picioare. Tot ce văd în faţa ochilor e o masă solidă, un corp. Îl lovesc din toate puterile, şi pumnul meu nimereşte ceva moale. Peter abia dacă scoate un geamăt, şi-mi izbeşte urechea cu palma întinsă, râzând în barbă. Aud ţiuituri şi încerc să clipesc ca să-mi alung măcar câteva pete negre din ochi; chiar, cum de mi-o fi intrat ceva în ochi?

Cu coada ochiului, îl văd pe Four deschizând uşa cu un brânci şi ieşind. După toate aparenţele, lupta aceasta nu e suficient de interesantă pentru el. Sau poate că se duce să afle de ce se învârteşte totul ca un titirez, şi nu pot să-l învinuiesc pentru asta. Şi eu vreau să aflu răspunsul.

Genunchii îmi cedează şi simt răceala podelei sub obraz. Ceva mă loveşte într-o parte şi, pentru prima dată, ţip, un ţipăt înalt, pătrunzător, scos de altcineva, nu de mine, şi iar mă loveşte într-o parte, şi nu mai văd absolut nimic, nici măcar ce-o fi în faţa mea, fiindcă luminile se sting. Cineva strigă „Destul!” şi eu gândesc *prea multe* şi *absolut nimic.*

* * *

Când mă trezesc, nu simt mare lucru, însă în capul meu totul e pufos, ca şi cum ar fi plin cu cocoloaşe de vată.

Ştiu că am pierdut, şi singurul lucru care-mi mai ţine durerea în frâu e dificultatea de a gândi limpede.

— I s-a înnegrit deja ochiul? întreabă cineva.

Deschid un ochi: celălalt rămâne închis, ca şi cum ar fi fost lipit cu clei. În dreapta mea stau Will şi Al; Christina e în stânga, pe pat, cu o pungă cu gheaţă lipită de falcă.

— Ce s-a întâmplat cu faţa ta? o întreb, deşi îmi simt buzele stângace şi mult prea mari. Ea izbucneşte în râs.

— Ia uite cine vorbeşte! Să-ţi facem rost de un petic pentru ochi?

— Ei bine, eu ştiu deja ce s-a întâmplat cu faţa mea, zic. Eram acolo. Oarecum.

— Mi se pare mie, sau ai făcut o *glumă,* Tris? intervine Will, zâmbind. Ar trebui să te ţinem mai des pe calmante, dacă te fac să scoţi glume. A, şi ca să-ţi răspund la întrebare: am bătut-o eu.

— Nu-mi vine să cred că n-ai putut să-l baţi pe Will, zice Al, clătinând din cap.

— Ce? E *bun,* ripostează ea, ridicând din umeri. În plus, cred că am învăţat în sfârşit cum să nu mai pierd. Trebuie doar să nu-i mai las pe alţii să-mi dea pumni în barbă.

— Ştii ce, aş fi crezut că ştiai deja asta, zice Will, clipind ştrengăreşte spre ea. Acum îmi dau seama de ce nu eşti Erudită. Nu te prea duce mintea, este?

— Te simţi bine, Tris? mă întreabă Al.

Ochii lui sunt de un căprui-închis, aproape aceeaşi nuanţă cu ai Christinei. Obrazul îi pare aspru, ca şi cum, dacă nu s-ar fi bărbierit, ar fi avut o barbă deasă. Greu de crezut că are doar şaisprezece ani.

— Mda, zic. Doar c-aş vrea să rămân aici pentru totdeauna şi să nu mai trebuiască vreodată să-l văd pe Peter.

Dar nu ştiu unde o fi acest „aici”. Sunt într-o cameră lungă şi îngustă, cu câte un şir de paturi de-o parte şi de cealaltă. Unele paturi au perdele între ele. Pe latura dreaptă a camerei e un post de asistenţă medicală. Probabil că e locul unde se duc Neînfricaţii când sunt bolnavi, sau răniţi. Femeia de acolo priveşte spre noi pe deasupra unei mape cu clemă. N-am mai văzut în viaţa mea o asistentă care să aibă atâtea găuri în urechi. Unii

Neînfricaţi se oferă voluntari pentru slujbe care aparţin în mod tradiţional altor facţiuni. În definitiv, n-ar fi logic ca Neînfricaţii să facă expediţii până la spitalul oraşului ori de câte ori se rănesc.

Prima oară când am fost la spital, aveam şase ani. Mama a căzut pe trotuar în faţa casei noastre şi şi-a fracturat braţul. Auzul ţipetelor ei m-a făcut să izbucnesc în lacrimi, însă Caleb doar a dat fuga după tata, fără să scoată o vorbă. La spital, o femeie din facţiunea Prieteniei, într-o bluză galbenă şi cu unghiile curate, i-a luat mamei tensiunea şi i-a pus oasele la loc, zâmbind.

Mi-aduc aminte cum i-a spus Caleb mamei că va avea nevoie de doar o lună până să se vindece, fiindcă nu e decât o fisură. Am crezut că vrea s-o liniştească, fiindcă aşa procedează persoanele altruiste, însă acum mă întreb dacă nu cumva repeta ceva din ce studiase: dacă toate tendinţele lui spre Abnegaţie nu erau decât trăsături Erudite camuflate.

— Nu-ţi face probleme cu Peter, mă linişteşte Will. O să ia bătaie cel puţin de la Edward, care exersează lupta corp la corp încă de când avea zece ani. Ca distracţie.

— Bun, îl aprobă Christina, privindu-şi ceasul. Cred c-o să întârziem la cină. Vrei să mai rămânem aici, Tris?

Scutur din cap.

— Sunt bine.

Christina şi Will se ridică, dar Al doar le face semn să se ducă. Are un miros distinctiv: dulceag şi proaspăt, ca de salvie şi de lămâiţă. Când se suceşte noaptea în pat, îmi vine câte o boare, şi atunci ştiu că are un coşmar.

— Am vrut doar să-ţi spun că n-ai prins anunţul lui Eric. Mâine facem o expediţie pe teren, până la îngrăditură, să învăţăm despre slujbele Neînfricaţilor, îmi spune el. Trebuie să fim la tren la opt şi un sfert.

— Bine, îi răspund, mersi.

— Şi nu te mai lua după Christina. Faţa ta nu arată chiar atât de rău, mă asigură el, cu un mic zâmbet. Adică, arată bine. Mereu a arătat bine. Adică… arăţi curajoasă. Neînfricată.

Îmi ocoleşte privirea şi se scarpină în ceafă. Tăcerea dă impresia că se umflă între noi. A fost drăguţ din partea lui că a spus-o, dar se comportă ca şi cum ar gândi mai multe decât aceste simple cuvinte. Sper să mă înşel. Nu pot să fiu atrasă de Al… nu se poate să fiu atrasă de cineva atât de fragil. Zâmbesc atât cât îmi permite obrazul învineţit, sperând să pot împrăştia toată încordarea.

— Ar fi mai bine să te las să te odihneşti, îmi zice.

Se ridică să plece, dar până să se poată îndepărta, îl prind de încheietură.

— Al, tu eşti bine? îl întreb.

El mă priveşte fără să înţeleagă, aşa că adaug:

— Adică, începe să-ţi fie mai uşor?

— Hm… Ridică din umeri. Un pic.

Îşi smulge mâna şi şi-o înfundă în buzunar. Întrebarea probabil că l-a stânjenit, fiindcă niciodată nu l-am văzut atât de roşu la faţă. Dacă mi-aş petrece nopţile scâncind în pernă, şi eu aş fi puţin stânjenită. Cel puţin eu, când plâng, ştiu cum să mă ascund.

— Am pierdut în faţa lui Drew. După partida ta cu Peter, mă informează, întorcându-şi privirea spre mine. Am primit câteva lovituri, am căzut şi-am rămas acolo. Chiar dacă nu era cazul. M-am gândit… m-am gândit că, din moment ce l-am bătut pe Will, chiar dacă pierd restul partidelor, tot n-o să mă clasez ultimul; în schimb, nu mai sunt nevoit să rănesc pe nimeni.

— Asta e ceea ce vrei cu adevărat?

Îşi lasă ochii în jos.

— Pur şi simplu, nu pot. Poate asta înseamnă cu sunt laş.

— Nu eşti laş doar pentru că nu vrei să le faci rău altora, îi zic, fiindcă ştiu că asta se cuvine să zic, chiar dacă nu sunt sigură că şi gândesc aşa.

Pentru câteva clipe, rămânem amândoi nemişcaţi, privindu-ne. Poate chiar aşa gândesc. Dacă e laş, nu e din cauză că nu savurează durerea. E din cauză că refuză să acţioneze.

Adresându-mi o privire îndurerată, îmi zice:

— Crezi că familiile noastre or să ne viziteze? Se spune

că familiile transferaţilor nu vin niciodată în Ziua pentru Vizite.

— Nu ştiu, îi răspund. Nu ştiu dac-ar fi bine sau rău să vină.

— Eu cred că rău, zice, încuviinţând. Mda, e destul de greu şi-aşa.

Încuviinţează din nou, vrând parcă să-şi confirme spusele, şi pleacă.

Peste mai puţin de o săptămână, novicii proveniţi din Abnegaţie vor putea să-şi viziteze familiile pentru prima oară după Ceremonia Alegerii. Vor merge la casele lor, vor sta în living şi vor interacţiona cu părinţii lor pentru prima oară în ipostaza de adulţi.

Înainte abia aşteptam ziua aceasta. Mă tot gândeam la ce le-aş spune părinţilor mei când mi-ar fi permis să le pun întrebări la masa de seară.

Peste mai puţin de o săptămână, novicii născuţi Neînfricaţi îşi vor întâlni familiile pe fundul Carierei, sau în clădirea din sticlă de deasupra complexului, şi vor face tot ceea ce fac Neînfricaţii atunci când se reunesc. Poate că vor arunca pe rând cu cuţite spre capetele celorlalţi: nu m-ar mira.

Iar novicii transferaţi cu părinţi iertători vor putea să-i revadă, la rândul lor. Presupun că ai mei nu se vor afla printre aceştia. Nu şi după strigătul ofensat al tatei de la ceremonie. Nu şi după ce ambii lor copii i-au părăsit.

Poate dacă aş fi avut cum să le spun că sunt Divergentă, şi că eram derutată în privinţa a ce să aleg, m-ar fi înţeles. Poate că m-ar fi ajutat să-mi dau seama ce este Divergenţa, şi ce semnificaţie are, şi de ce e periculoasă. Dar nu le-am încredinţat un astfel de secret, aşa că n-o să ştiu niciodată.

Strâng din dinţi când simt apropierea lacrimilor. Sunt sătulă până peste cap. Sunt sătulă de lacrimi şi de slăbiciune. Dar nu prea am multe posibilităţi de a le împiedica.

Poate că am aţipit, poate că nu. Oricum, ceva mai târziu, în aceeaşi seară, mă strecor afară din cameră şi mă duc în dormitor. Unicul lucru mai rău decât faptul că i-am permis

lui Peter să mă bage în spital ar fi să-i permit să mă bage în spital pentru o noapte.

CAPITOLUL UNSPREZECE

ÎN DIMINEAŢA URMATOARE, nu aud alarma, nu aud paşii târşâiţi, nici discuţiile, în timp ce toţi ceilalţi novici îşi fac pregătirile pentru plecare. Mă trezesc abia când Christina mă scutură de umăr cu o mână şi mă bate uşor pe obraz cu cealaltă. Deja e îmbrăcată cu o geacă neagră, închisă cu fermoarul până la gât. Dacă o mai avea vânătăi în urma luptei de ieri, tenul ei întunecat le face greu de văzut.

— Haide, mă îndeamnă ea. Sus şi pe cai!

Visasem că Peter mă leagă de un scaun şi mă întreabă dacă sunt Divergentă. Îi răspunsesem că nu, şi el mă lovise cu pumnul până când spusesem da. M-am trezit cu obrajii uzi.

Vreau să spun ceva, dar tot ce pot e să gem. Corpul mă doare atât de rău, încât şi respiraţia e dureroasă. Criza de plâns de azi-noapte nu mi-a fost de folos nici ea, fiindcă m-a lăsat cu ochii umflaţi. Christina îmi oferă mâna să mă ridic.

Ceasul arată ora opt. Era vorba să fim la calea ferată la opt şi un sfert.

— Dau fuga să iau ceva pentru micul dejun, se oferă ea. Tu doar… să fii gata. Se pare c-o să-ţi cam ia ceva timp.

Scot un mormăit. Străduindu-mă să nu mă aplec de mijloc, bâjbâi prin sertarul de sub pat după o bluză curată. Din fericire, Peter nu e aici, să mă vadă cum mă chinuiesc. Cum a plecat Christina, dormitorul a rămas gol.

Îmi desfac bluza şi mă zgâiesc la coastele mele dezgolite, pline de petice vinete. Pentru o clipă, culorile mă fascinează: verde aprins, albastru-închis şi maro. Mă schimb cât pot de repede şi-mi las părul să atârne liber, din cauză că nu-mi pot ridica mâinile ca să-l leg la spate.

Îmi privesc reflexia în mica oglindă de pe peretele din spate şi văd un chip străin. E o fată blondă, ca mine, cu o faţă îngustă ca a mea, însă aici se opresc asemănările. Eu nu am un ochi înnegrit, şi nici buza spartă, şi nici maxilarul

vânăt. *Eu* nu sunt palidă precum cearşaful. Imposibil să fiu ea, cu toate că şi ea se mişcă odată cu mine.

Când se întoarce Christina, cu câte o brioşă în fiecare mână, mă găseşte aşezată pe pat, privindu-mi fix pantofii încă nelegaţi la şireturi. Ar trebui să mă aplec ca să-i leg. Şi mă doare dacă mă aplec.

Însă Christina îmi întinde o brioşă şi se lasă pe vine în faţa mea, ca să mi-i lege. Recunoştinţa îmi năvăleşte în piept, caldă şi măruntă ca o durere. Poate că există o anumită doză de Abnegaţie în fiecare, chiar dacă unii n-o ştiu.

Mă rog, în fiecare, cu excepţia lui Peter.

— Mulţumesc, îi spun.

— Păi, n-am mai ajunge niciodată, dac-ar trebui să-i legi tu, îmi răspunde. Haide. Poţi să mănânci şi să mergi în acelaşi timp, nu?

Mergem repede spre Carieră. Brioşa are aromă de banane şi e cu nucă. Mama cocea altădată aşa ceva, ca să le dăruiască oamenilor rămaşi în afara facţiunilor, însă eu n-am ajuns niciodată s-o gust. Eram prea mare pentru astfel de răsfăţuri. Nu iau în seamă pişcătura din stomac care mă trece de fiecare dată când mă gândesc la mama şi pe jumătate merg, pe jumătate alerg după Christina, care uită că are picioarele mai lungi decât ale mele.

Urcăm treptele dinspre Carieră până la clădirea din sticlă de deasupra ei şi alergăm spre ieşire. Fiecare bubuit al tălpilor mele îmi trimite junghiuri de durere prin coaste, dar nu le iau în seamă. Ajungem la calea ferată tocmai când soseşte trenul, cu sirena zbierând.

— Ce v-a luat atât? strigă Will, acoperind urletul sirenei.

— Picioare Butucănoase, aici de faţă, s-a prefăcut peste noapte într-o babă, îi răspunde Christina.

— Ia mai taci, o reped eu, şi doar pe jumătate în glumă.

Four stă în faţa grupului, atât de aproape de şine, încât dacă s-ar mişca fie şi cu un centimetru înainte, trenul i-ar lua nasul cu el. Face un pas înapoi ca să-i lase pe alţii să se urce primii. Will se saltă în vagon cu o oarecare dificultate, aterizând pe burtă şi apoi trăgându-şi picioarele după el.

Four se apucă de bara din lateralul vagonului şi se urcă înăuntru cu o mişcare lină, ca şi cum n-ar fi avut peste un metru şi optzeci de corp de ridicat.

Alerg aproape de vagon, tresărind de durere, după care scrâşnesc din dinţi şi mă prind de bară. O să mă doară.

Al mă prinde de ambele subsuori şi mă saltă cu uşurinţă în vagon. Durerea mă săgetează prin coaste, însă nu ţine decât o secundă. Îl zăresc pe Peter în spatele lui, şi mi se încing obrajii. Al a încercat să fie drăguţ, aşa că-i zâmbesc, dorindu-mi însă ca oamenii să nu mai vrea să fie atât de drăguţi. Ca şi cum Peter n-ar fi avut deja destulă muniţie.

— Te simţi bine? mă întreabă Peter, adresându-mi o privire de compătimire batjocoritoare: cu colţurile gurii lăsate în jos şi sprâncenele arcuite împreunate. Sau eşti un pic… *Băţoasă?*

Izbucneşte în hohote de râs la propria glumă, iar Molly şi Drew îl acompaniază. Molly are un râs urât, numai sforăituri şi zguduituri din umeri, iar al lui Drew e tăcut, şi aproape ai impresia că suferă.

— Suntem toţi înmărmuriţi de incredibilul tău spirit, îl persiflează Will.

— Mda, eşti sigur că locul tău nu e la Erudiţi, Peter? adaugă Christina. Am auzit că n-au nimic împotriva fătălăilor.

Four, rămas în cadrul uşii, intervine înainte ca Peter să poată riposta.

— O să fiu nevoit să vă ascult ciorovăielile pe tot drumul până la îngrăditură?

Toată lumea tace, iar Four se întoarce la loc spre uşa deschisă a vagonului. Se ţine de barele din ambele părţi, cu braţele larg întinse, şi se apleacă înainte, astfel încât corpul îi este mai mult în afara vagonului, deşi picioarele rămân înfipte înăuntru. Vântul îi lipeşte bluza de piept. Încerc să văd, dincolo de el, pe lângă ce trecem: o mare de clădiri dărăpănate, părăsite, care devin tot mai mici pe măsură ce înaintăm.

La fiecare câteva secunde, totuşi, privirea îmi fuge înapoi spre Four. Nu ştiu ce mă aştept să văd, sau ce vreau să

văd, dac-o fi ceva. Dar o fac fără să mă gândesc.

O întreb pe Christina:

— Tu ce crezi că e afară?

Îi fac semn cu capul spre uşă.

— Adică, dincolo de îngrăditură.

— Un mănunchi de ferme, îmi răspunde, ridicând din umeri.

— Mda, dar vreau să zic... dincolo de ferme. Oare împotriva a ce e păzit oraşul?

Îşi flutură degetele spre mine.

— De monştri?

Îmi dau ochii peste cap.

— Nici măcar nu aveam pază în apropierea îngrăditurii până acum cinci ani, intervine Will. Nu-ţi aminteşti când poliţia Neînfricaţilor obişnuia să patruleze prin sectorul celor fără facţiune?

— Ba da, zic.

Îmi mai amintesc şi când tata s-a numărat printre cei care au votat pentru înlăturarea Neînfricaţilor din sectorul oraşului rezervat celor din afara facţiunilor. A spus atunci că săracii nu au nevoie de poliţie, ci de ajutor, iar noi putem să li-l oferim. Numai că aş prefera să nu amintesc despre asta acum, sau aici. E unul dintre numeroasele argumente pe care le invocă Erudiţii cu privire la incompetenţa Abnegaţiei.

— Da, sigur, zice Will. Pariez că-i vedeai tot timpul.

— De ce spui asta? îl întreb, puţin cam prea tăios.

Nu-mi place să fiu prea îndeaproape asociată cu cei din afara facţiunilor.

— Pentru că trebuia să treci prin sectorul celor fără facţiune ca să ajungi la şcoală, corect?

— Dar tu ce-ai făcut, ai memorat harta oraşului, ca să te distrezi? îl ia la rost Christina.

— Da, răspunde Will, nedumerit. Tu nu?

Frânele trenului scrâşnesc, şi toţi ne clătinăm în faţă, în timp ce mersul încetineşte. Sunt mulţumită de această modificare, fiindcă face ca statul în picioare să fie mai uşor. Clădirile părăginite au dispărut acum, fiind înlocuite de

lanuri galbene şi şine de tren. Trenul nostru opreşte sub o copertină. Cobor pe iarbă, ţinându-mă de bară ca să fiu mai sigură pe echilibrul meu.

În faţă am un gard din plasă, cu sârmă ghimpată întinsă deasupra. După ce fac câţiva paşi înainte, constat că gardul continuă până mai departe decât văd cu ochii, perpendicular pe orizont. Dincolo de gard e un pâlc de copaci, în majoritatea lor uscaţi, doar câţiva verzi. De cealaltă parte a gardului mişună păzitorii Neînfricaţi, înarmaţi cu arme de foc.

— Urmaţi-mă, ne zice Four.

Eu mă ţin aproape de Christina. Nu vreau s-o recunosc, nici măcar faţă de mine însămi, dar mă simt mai liniştită când sunt în preajma ei. Dacă Peter mai încearcă să mă necăjească, ea o să mă apere.

Mă mustru în sinea mea pentru laşitate. N-ar trebui să mă sinchisesc de insultele lui Peter; dimpotrivă, ar fi cazul să mă concentrez cum să devin mai bună la lupte, nu la cât de prost m-am descurcat ieri. Şi ar trebui să fiu dispusă, dacă nu chiar capabilă, să mă apăr singură, nu să mă bazez c-o vor face alţii pentru mine.

Four ne conduce spre poartă, pe care o văd largă cât o casă; dincolo de ea e drumul plin de fisuri care duce spre oraş. Când eram mică şi am venit aici cu familia, am mers cu un autobuz pe drumul acesta şi mai departe, spre fermele Prieteniei, unde ne-am petrecut ziua culegând roşii şi transpirând din greu.

Încă un cleşte în stomac.

— Dacă nu vă clasaţi în primii cinci la terminarea iniţierii, probabil c-o să ajungeţi aici, ne zice Four, când ajunge la poartă. Cine ajunge paznic al îngrăditurii, are unele posibilităţi de avansare, dar nu prea multe. Aţi putea să ajungeţi în patrulele de dincolo de fermele Prieteniei, dar…

— Patrule? În ce scop? îl întrerupe Will.

— Presupun c-o să afli, dac-o s-ajungi în rândul lor, răspunde Four, ridicând dintr-un umăr. După cum spuneam. În majoritatea lor, cei care încep să păzească îngrăditura de tineri continuă s-o păzească şi mai târziu. Dacă asta vă

consolează, aflaţi că unii dintre ei susţin că nu e chiar atât de rău pe cât pare.

— Mda. Cel puţin, n-o să conducem autobuze, sau să curăţăm mizeria altora, ca ăia din afara facţiunilor, îmi şopteşte la ureche Christina.

— Pe ce loc ai terminat? îl întreabă Peter pe Four.

Nu m-aş fi aşteptat ca Four să-i răspundă, însă îl văd privindu-l în ochi pe Peter şi spunându-i:

— Am fost primul.

— Şi ai ales să te ocupi de asta?

Ochii lui Peter sunt mari, rotunzi, şi de un verde-închis. Mi s-ar părea nevinovaţi, dacă n-aş şti ce individ îngrozitor poate să fie.

— De ce nu ţi-ai ales o slujbă de conducere? insistă Peter.

— Nu mi-am dorit aşa ceva, răspunde ferm Four.

Şi mi-aduc aminte de ce-a spus în prima zi, despre munca lui din camera de control, de unde Neînfricaţii supraveghează siguranţa oraşului. Îmi vine greu să mi-l imaginez acolo, înconjurat de computere. Din punctul meu de vedere, locul lui e în sala pentru pregătire.

Am învăţat la şcoală despre slujbele din facţiuni. Opţiunile Neînfricaţilor sunt limitate. Noi putem să păzim îngrăditura, sau să lucrăm pentru securitatea oraşului. Putem să muncim în complexul Neînfricaţilor, să desenăm tatuaje, sau să fabricăm arme, sau chiar să ne luptăm între noi, ca distracţie. Sau putem să lucrăm pentru liderii Neînfricaţilor. Asta din urmă mi se pare cea mai bună opţiune.

Unica problemă e că locul meu în clasament e îngrozitor. Şi m-aş putea trezi în afara facţiunilor încă de la încheierea primului stagiu.

Ne oprim lângă poartă. Câţiva paznici Neînfricaţi aruncă priviri spre noi, dar nu mulţi. Sunt prea ocupaţi să deschidă porţile – care sunt de două ori mai înalte decât ei şi de nu ştiu câte ori mai late – pentru intrarea unui camion.

Bărbatul care-l conduce poartă o pălărie, o barbă şi un zâmbet pe faţă. Se opreşte imediat după ce intră pe poartă şi coboară. Partea din spate a camionului e deschisă, şi văd

câţiva membri ai Prieteniei stând printre stivele de lăzi. Privesc cu atenţie lăzile: în ele sunt mere.

— Beatrice? îl aud strigându-mă pe un băiat din Prietenie.

Îmi întorc brusc capul la auzul prenumelui. Unul dintre cei aflaţi în spatele camionului e în picioare. Are părul blond cârlionţat şi un nas care-mi pare familiar, lat la nări şi subţire la rădăcină. E Robert. Încerc să mi-l amintesc de la Ceremonia Alegerii, dar nu-mi vine nimic altceva în memorie decât sunetul bătăilor inimii în timpanele mele. Cine s-o mai fi transferat? Poate Susan? Anul acesta or exista novici şi pentru Abnegaţie? Dacă Abnegaţia începe să se dizolve, e din vina noastră: a lui Robert, a lui Caleb şi-a mea. A mea. Îmi alung gândul din minte.

Robert sare jos din camion. E îmbrăcat cu un tricou gri şi o pereche de blugi. După o ezitare de o clipă, vine spre mine şi mă cuprinde în braţe. Numai în Prietenie lumea se îmbrăţişează în semn de salut. Eu nu-mi clintesc un muşchi până nu-mi dă drumul.

Zâmbetul i se şterge de pe chip după ce mă mai priveşte o dată.

— Beatrice, ce-ai păţit? Ce s-a întâmplat cu faţa ta?

— Nimic, îi răspund. Antrenamentele. Nimic.

— Beatrice? întreabă o voce nazală de lângă mine. Molly îşi împreunează mâinile şi izbucneşte în râs. Ăsta ţi-e numele adevărat, Băţoaso?

Arunc o privire spre ea.

— Tu de unde *credeai* că vine Tris?

— A! Nu ştiu… de la debilă? zice, ducându-şi mâna la bărbie. Dac-ar fi avut bărbia mai mare, poate că s-ar fi echilibrat cu nasul, însă e subţire şi aproape că i se lipeşte de gât. A, stai, asta *nu* merge cu Tris, adaugă ea. Am greşit.

— Nu e cazul s-o necăjeşti, îi atrage atenţia cu delicateţe Robert. Eu sunt Robert, tu cine eşti?

— Cineva căreia nu-i pasă cum te numeşti tu, ripostează Molly. Ce-ar fi să te întorci în camionul tău? Noi n-avem voie să fraternizăm cu membrii altor facţiuni.

— Ce-ar fi să te cari tu de lângă noi? mă răstesc la ea.

— Sigur. Nu vrei să stau între tine şi iubitul tău, trânteşte ea, şi pleacă zâmbind.

Robert mă priveşte întristat.

— Nu par să fie oameni plăcuţi.

— Unii dintre ei nici nu sunt.

— Ai putea să te întorci acasă, să ştii. Sunt sigur că Abnegaţia ar face o excepţie pentru tine.

— Ce te face să crezi că aş vrea să mă întorc? îl întreb, cu obrajii dogorind. Tu crezi că nu pot să mă descurc, sau ce?

— Nu e asta, se apără el, scuturând din cap. Nu e că n-ai putea, e că n-ar trebui. Tu ar trebui să fii fericită.

— Asta am ales eu. Asta e.

Privesc peste umărul lui Robert. Paznicii Neînfricaţi par să fi terminat cu verificarea camionului. Bărbosul se suie înapoi la volan şi închide portiera după el.

— Şi, în plus, Robert: scopul vieţii mele nu e doar... să fiu fericită.

— Totuşi, nu ţi-ar fi fost mai uşor aşa? insistă el.

Înainte să-i pot răspunde, îmi atinge umărul şi se întoarce spre camion. O fată din spate are un banjo în poală. Începe să ciupească strunele în timp ce Robert se saltă înăuntru, iar camionul porneşte, ducând cu el acordurile de banjo şi vocea ei melodioasă.

Robert îmi face semne cu mâna şi, încă o dată, zăresc cu ochiul minţii o altă viaţă posibilă. Mă văd pe mine în partea din spate a camionului, cântând împreună cu fata aceea, cu toate că n-am mai cântat niciodată până acum, râzând când o iau pe lângă ton, căţărându-mă în pomi ca să culeg merele, mereu liniştită şi mereu adăpostită.

Paznicii Neînfricaţi închid poarta şi o încuie. Zăvorul e pe dinafară. Îmi muşc buza, nedumerită. De ce zăvorăsc poarta pe dinafară, şi nu pe dinăuntru? Aproape de parcă n-ar vrea să menţină ceva afară, ci să ne păstreze pe noi înăuntru.

Îmi alung şi acest gând din minte. N-are nicio noimă.

Four se îndepărtează de gard, unde stătuse de vorbă până adineauri cu o femeie din rândul paznicilor Neînfricaţi,

cu arma în echilibru pe umăr.

— Îmi făceam griji că ai avea o predilecţie pentru deciziile nechibzuite, îmi spune când ajunge la un pas de mine.

— N-a fost decât o conversaţie de două minute, ripostez, încrucişându-mi braţele pe piept.

— Nu cred că durata mai mică ar face-o mai puţin nechibzuită, spune el, încruntându-şi sprâncenele şi atingându-mi cu vârfurile degetelor coada ochiului învineţit.

Îmi trag brusc capul înapoi, dar el nu-şi ia mâna. Dimpotrivă, îşi lasă capul pe spate şi oftează.

— Ştii ce, îmi zice, dac-ai putea doar să înveţi mai întâi să ataci, te-ai descurca mai bine.

— Să atac întâi? repet eu. Şi cum m-ar ajuta asta?

— Eşti rapidă. Dac-ai putea să nimereşti vreo câteva lovituri bune înainte ca adversarul să-şi dea seama, ai putea să învingi.

Ridică din umeri şi-şi lasă mâna să cadă pe lângă corp.

— Mă mir că ştii asta, rostesc încet, din moment ce ai plecat la jumătatea primei şi singurei mele lupte.

— Nu era un lucru pe care aş vrea să-l văd, răspunde el.

Asta ce-ar trebui să mai însemne?

Îşi drege glasul, apoi schimbă vorba.

— Se pare că următorul tren a ajuns deja. E vremea să plecăm, Tris.

CAPITOLUL DOISPREZECE

MĂ TÂRĂSC până pe saltea şi oftez din greu. Au trecut două zile de la lupta mea cu Peter, şi vânătăile mi-au căpătat o nuanţă purpuriu-albăstrie. M-am obişnuit cu durerile care-mi însoţesc orice gest, aşa că mă mişc mai bine acum, însă tot sunt departe de vindecare.

Chiar dacă sunt încă vătămată, a trebuit să mă lupt din nou azi. Spre norocul meu, de data asta am avut-o ca adversară pe Myra, care n-ar putea să dea un pumn ca lumea nici dacă i-ar manevra altcineva braţul. Am reuşit să-i dau o lovitură pe cinste în primele două minute. Ea a căzut şi a fost prea ameţită ca să se mai ridice la loc. Ar trebui să mă simt triumfătoare, însă nu e nici pic de triumf să baţi o fată ca Myra.

În clipa în care ating perna cu capul, uşa dormitorului se deschide, şi înăuntru se revarsă mai multe persoane cu lanterne. Mă ridic în capul oaselor, gata să mă lovesc cu capul de cadrul patului de deasupra, şi mijesc ochii prin întuneric să văd ce se-ntâmplă.

— Toată lumea sus! răcneşte cineva.

Fasciculul unei lanterne se aprinde în spatele lui, făcându-i să-i scânteieze cerceii din urechi. E Eric. În jurul lui sunt alţi Neînfricaţi, unii pe care i-am mai văzut în Carieră, şi alţii pe care nu i-am mai văzut niciodată. E şi Four printre ei.

Privirea i se abate asupra mea şi rămâne acolo. I-o susţin, şi uit că peste tot în jurul meu transferaţii coboară din paturile lor.

— Ai surzit, Băţoaso? mă ia la rost Eric.

Mă trezesc brusc din reverie şi mă strecor afară din pături. Bine că dorm complet îmbrăcată, fiindcă o văd pe Christina stând lângă paturile noastre îmbrăcată doar într-un tricou, cu lungile ei picioare dezgolite. Îşi împreunează mâinile şi-l priveşte ţintă pe Eric. Dintr-odată, îmi doresc să pot şi eu privi cu atâta îndrăzneală pe cineva, când sunt

atât de sumar îmbrăcată, însă niciodată n-aş fi în stare de aşa ceva.

— Aveţi cinci minute să vă îmbrăcaţi şi să ajungeţi la linia ferată, zice Eric. Plecăm într-o altă expediţie pe teren.

Îmi vâr picioarele în pantofi şi sprintez, tresărind de durere, în urma Christinei, pe drumul spre tren. O picătură de sudoare mi se scurge pe ceafă în timp ce alergăm pe potecile întinse de-a lungul pereţilor Carierei, făcându-ne loc printre alţi membri ai facţiunii. Nu par miraţi să ne vadă. Mă întreb câţi disperaţi or vedea ei alergând în fiecare săptămână.

Ajungem la calea ferată imediat în urma novicilor născuţi Neînfricaţi. Alături de şine e un morman negru. Disting un mănunchi de puşti cu ţeavă lungă şi gardă la trăgaci.

— Oare mergem să împuşcăm ceva? îmi şopteşte Christina la ureche.

Lângă mormanul acela sunt cutii care par să conţină muniţie. Mă apropii de una dintre ele. Pe ea scrie „BILE CU VOPSEA”.

N-am mai văzut aşa ceva până acum, însă numele vorbeşte de la sine. Încep să râd.

— Toată lumea să-şi ia câte o armă! strigă Eric.

Ne năpustim spre stivă. Sunt cea mai aproape, aşa că înhaţ prima armă care-mi cade în mână: e grea, dar nu atât de grea ca să n-o pot ridica; apoi, înhaţ şi o cutie cu bile. Îmi îndes cutia în buzunar şi-mi atârn arma pe spate, astfel încât cureaua să-mi vină de-a curmezişul pieptului.

— Timpul rămas? îl întreabă Eric pe Four.

Four îşi priveşte ceasul.

— Dintr-un minut în altul. Cât ţi-o mai trebui până să înveţi mersul trenurilor?

— La ce-mi trebuie, dacă te am pe tine să mi-l aduci aminte? răspunde Eric, dându-i un ghiont în umăr.

Un cerc luminos apare în stânga mea, în depărtare. Creşte pe măsură ce se apropie, luminând o parte a feţei lui Four şi pictându-i o umbră în uşoara adâncitură de sub pometţi.

El e primul care se urcă în tren, aşa că alerg după el, fără

să-i mai aştept pe Christina, sau pe Will, sau pe Al. Four se întoarce cu faţa în timp ce-mi potrivesc paşii pe lângă vagon şi-mi întinde o mână. Mă prind de ea, şi el mă trage înăuntru. Până şi muşchii antebraţului îi sunt încordaţi, bine definiţi.

Îi dau drumul repede, fără să-l privesc, şi mă aşez de partea cealaltă a vagonului.

De îndată ce se urcă toată lumea, Four ni se adresează cu o voce răsunătoare.

— Ne vom împărţi în două echipe să ne jucăm de-a capturarea steagului. Fiecare echipă va fi alcătuită în proporţii egale din novici născuţi Neînfricaţi şi transferaţi. O echipă va coborî prima şi-şi va căuta un loc în care să-şi ascundă steagul. Pe urmă, coboară şi a doua şi face acelaşi lucru.

Vagonul se zdruncină, şi Four se prinde de muchia uşii ca să se echilibreze.

— Aceasta este o tradiţie a Neînfricaţilor, aşa că vă propun s-o luaţi în serios.

— Ce primesc învingătorii? strigă cineva.

— Sună ca o întrebare pusă de cineva care nu face parte din rândul Neînfricaţilor, răspunde Four, ridicând o sprânceană. Sunt învingători, fireşte.

— Four şi cu mine vă vom fi căpitanii de echipă, adaugă Eric, după care întoarce capul spre Four. Hai să ne împărţim întâi transferaţii, bine?

Îmi las capul pe spate. Dacă e să ne aleagă, atunci eu o să rămân ultima, o simt.

— Tu primul, zise Four.

Eric ridică din umeri.

— Edward, anunţă el.

Four se sprijină de cadrul uşii şi încuviinţează. Lumina lunii face ca ochii să-i strălucească. Scrutează grupul novicilor transferaţi, fără să piardă mult timp cu evaluarea, după care zice:

— O vreau pe Băţoasă.

Un slab murmur de râsete umple vagonul. Sângele îmi năvăleşte în obraji. Nu ştiu dacă să mă înfurii din cauză că

lumea râde de mine, sau să mă simt flatată pentru faptul că m-a ales prima.

— Ai ceva de demonstrat? întreabă Eric, cu caracteristicul lui rânjet superior. Sau doar îi alegi pe cei mai slabi pentru ca, dacă pierzi, să ai pe cine da vina?

— Ceva de genul ăsta, răspunde Four, ridicând din umeri.

Furioasă. Categoric, ar trebui să fiu furioasă. Îmi privesc, încruntată, mâinile. Oricare ar fi strategia lui Four, ea se bazează pe faptul că sunt mai slabă decât ceilalţi novici. Şi asta-mi lasă un gust amar în gură. Trebuie să-i dovedesc că s-a înşelat. *Trebuie.*

— E rândul tău, zice Four.

— Peter.

— Christina.

Aici pare să fie o neconcordanţă în strategia lui. Christina nu se numără printre cei slabi. Ce anume are de gând?

— Molly.

— Will, anunţă Four, rozându-şi unghia degetului mare.

— Al.

— Drew.

— Ultima rămasă e Myra. Prin urmare, e la mine, zice Eric. Urmează novicii născuţi Neînfricaţi.

Fiindcă au terminat cu noi, încetez să mai ascult. Dacă Four nu încearcă să demonstreze ceva prin alegerea celor mai slabi, atunci ce face? Îi privesc pe rând pe cei aleşi de el. Ce avem noi în comun?

Cam pe la jumătatea alegerii celor născuţi Neînfricaţi, îmi vine în minte o explicaţie. Cu excepţia lui Will şi a altor doi, avem aceeaşi structură corporală: umeri înguşti, osatură subţire. Toţi cei din echipa lui Eric sunt laţi în umeri şi puternici. Nu mai departe decât ieri, Four mi-a spus că sunt rapidă. Cu toţii vom fi mai rapizi faţă de cei din echipa lui Eric, ceea ce probabil va constitui un avantaj pentru capturarea steagului; n-am mai jucat aşa ceva până acum, dar ştiu că e un joc de viteză, mai degrabă decât de forţă brută. Îmi camuflez zâmbetul cu palma. Eric e mai neînduplecat decât Four, însă Four e mai inteligent.

Se sfârşeşte alegerea echipelor, şi Eric îl priveşte pe Four

cu zâmbetul lui de superioritate.

— Echipa ta poate să coboare ultima, îi zice.

— Nu-mi face tu mie favoruri, ripostează Four, cu un mic zâmbet. Ştii că n-am nevoie de ele ca să câştig.

— Nu, ştiu c-o să pierzi indiferent când cobori, îl contrează Eric, muşcându-şi scurt unul dintre cerceii din buză. Ia-ţi echipa ta de prăpădiţi şi coborâţi primii, atunci.

Ne ridicăm toţi. Al îmi aruncă o privire oropsită, şi-i răspund cu un zâmbet pe care-l sper liniştitor. Dacă vreunul dintre noi patru trebuia să ajungă în aceeaşi echipă cu Eric, Peter şi Molly, bine măcar că a fost el. Pe el obişnuiesc să-l lase în pace.

Trenul e pe cale să se apropie de sol. Sunt hotărâtă să aterizez în picioare.

Cu o clipă înainte să sar, cineva îmi dă un brânci în umăr, şi cât pe ce să cad din vagon. Nu-mi întorc privirea să văd cine-a fost: Molly, Drew, sau Peter, nu contează care dintre ei. Până să mai încerce şi a doua oară, sar. De data asta, sunt pregătită pentru inerţia pe care mi-o dă trenul, aşa că alerg câţiva metri ca s-o amortizez, dar îmi păstrez echilibrul. O plăcere sălbatică mă străbate, şi zâmbesc. E o realizare măruntă, dar una care mă face să mă simt Neînfricată.

O fată dintre cei născuţi Neînfricaţi îi pune mâna pe umăr lui Four şi-l întreabă:

— Când a câştigat echipa ta, unde-aţi ascuns steagul?

— Dacă ţi-aş răspunde, asta chiar n-ar fi în spiritul jocului, Marlene, explică el, calm.

— Ei, haide, Four, scânceşte ea, dăruindu-i un zâmbet cochet.

El îi îndepărtează mâna de pe umărul lui şi, dintr-un oarecare motiv, mă pomenesc zâmbind.

— La Cheiul Marinei, strigă un alt novice născut Neînfricat.

E înalt, cu tenul maroniu şi ochi negri. Drăguţ.

— Fratele meu a fost în echipa învingătoare, explică el. Au ţinut steagul la carusel.

— Atunci, haideţi să mergem într-acolo, propune Will.

Nimeni nu obiectează, aşa că pornim spre est, către mlaştina unde odinioară a fost un lac. Când eram mică, încercam să-mi imaginez cum ar fi arătat ca lac, fără gardul înfipt în mâl pentru siguranţa oraşului. Dar e greu de imaginat atât de multă apă într-un singur loc.

— Suntem aproape de sediul Erudiţilor, este? întreabă Christina, ciocnindu-şi umărul de al lui Will.

— Mda. E la sud de-aici, îi răspunde el.

Priveşte peste umăr şi, pentru o clipă, expresia lui e plină de nostalgie. Apoi, nu mai e.

Sunt la mai puţin de o milă distanţă de fratele meu. Nu e decât o săptămână de când eram atât de apropiaţi. Scutur puţin din cap ca să-mi alung gândul din minte. N-am voie să mă gândesc la el azi, când trebuie să mă concentrez la trecerea de primul stagiu. N-am voie să mă gândesc la el în nicio zi.

Traversăm podul. Avem încă nevoie de poduri, fiindcă mâlul de sub ele e prea adânc ca să poată fi trecut cu piciorul. Mă întreb cât timp o fi trecut de când a secat râul.

De îndată ce trecem podul, oraşul se schimbă. În spatele nostru, cele mai multe dintre clădiri erau folosite, şi chiar dacă nu, arătau bine îngrijite. În faţa noastră e o mare de beton năruit şi de geamuri sparte. Tăcerea din această parte a oraşului e sinistră; dă o senzaţie de coşmar. Mi-e greu să văd unde mergem, fiindcă e trecut de miezul nopţii şi toate luminile oraşului sunt stinse.

Marlene scoate o lanternă şi luminează strada din faţa noastră.

— Ţi-e frică de întuneric, Mar? o tachinează novicele născut Neînfricat cu ochii negri.

— Dacă ţie-ţi place să calci pe cioburi, Uriah, eşti invitatul meu, se răsteşte ea. Totuşi, stinge lanterna.

Mi-am dat seama că o parte din esenţa Neînfricaţilor cere să fii dispus să faci lucruri mai grele pentru tine, ca să-ţi capeţi încrederea în propriile forţe. Nu e un curaj special în rătăcitul pe străzi întunecoase fără lanternă, însă despre noi se presupune că n-am avea nevoie de ajutor, nici măcar din partea luminii. Se presupune că am fi capabili de orice.

Şi asta-mi place. Fiindcă ar putea veni o zi când să nu existe lanterne, să nu existe arme de foc, să nu existe vreo mână călăuzitoare. Iar eu vreau să fiu pregătită pentru ziua aceea.

Construcţiile se termină chiar înainte de marginea mlaştinii. O fâşie de pământ înaintează în mlaştină, iar de pe ea se înalţă o uriaşă roată albă, cu zeci de căluşei atârnând de ea la intervale regulate. Caruselul.

— Ia gândiţi-vă: oamenii obişnuiau să se dea în chestia asta. Ca să se distreze, meditează Will, clătinând din cap.

— Sigur erau Neînfricaţi, îmi dau eu cu părerea.

— Mda, numai că o variantă jalnică a Neînfricaţilor, mă completează Christina, râzând. Un carusel pentru Neînfricaţi n-ar fi avut căluşei. Doar ai fi stat atârnat în mâini şi… cum ţi-o fi norocul!

Coborâm până pe marginea cheiului. Toate clădirile din stânga mea sunt pustii, cu firmele smulse şi ferestrele închise, însă e un soi de pustietate curată. Indiferent cine le-o fi părăsit, le-a lăsat de bunăvoie şi fără grabă. Unele zone din oraş nu arată astfel.

— Ai curaj să te arunci în mlaştină? îl întreabă Christina pe Will.

— Tu prima.

Ajungem la carusel. Unii căluşei sunt scrijeliţi şi ponosiţi, cu cozile rupte sau cu şeile ciobite. Four scoate steagul din buzunar.

— Peste zece minute, şi cealaltă echipă îşi va alege locul, ne zice. Vă propun să profitaţi de acest timp ca să vă formulaţi o strategie. Chiar dacă n-om fi noi Erudiţi, pregătirea mentală este unul dintre aspectele instruirii voastre ca Neînfricaţi. Se poate spune că este aspectul cel mai important.

Are dreptate în privinţa asta. La ce bun un corp pregătit, dacă ai o minte împrăştiată?

Will ia steagul din mâna lui Four.

— Câţiva vor trebui să rămână aici şi să-l păzească, iar alţii să plece şi să caute locul ales de cealaltă echipă, zice Will.

— Mda? Aşa crezi? întreabă Marlene, smulgând steagul din mâna lui Will. Cine te-a pus pe tine la comandă, transferabile?

— Nimeni, îi răspunde Will. Dar cineva trebuie să fie.

— Poate c-ar trebui să ne dezvoltăm o strategie mai defensivă. Să-i aşteptăm pe ei să vină la noi, şi atunci să-i dăm gata, propune Christina.

— Asta e metodă de fătălăi, se împotriveşte Uriah. Eu votez să mergem toţi. Să ascundem steagul suficient de bine încât să nu ni-l găsească.

Atunci, toată lumea se avântă simultan în discuţie, tonul devenind tot mai ridicat de la o secundă la alta. Christina susţine planul lui Will; novicii născuţi Neînfricaţi votează pentru ofensivă; toţi se contrazic în legătură cu cine ar trebui să ia hotărârea. Four stă şi aşteaptă pe marginea caruselului, sprijinit de piciorul unui căluţ din plastic. Îşi ridică privirea spre cerul pe care nu se văd stele, ci doar o lună rotundă iţindu-se printr-un strat gros de nori. Muşchii braţelor îi sunt relaxaţi şi-şi ţine o mână la ceafa. Pare aproape în largul lui, cu arma aceea la umăr.

Închid ochii pentru câteva clipe. De ce-mi distrage el atenţia atât de uşor? Trebuie să mă concentrez.

Ce-aş spune eu, dac-aş putea să strig pe deasupra vacarmului din spatele meu? Nu putem să acţionăm până când nu ştim unde se află echipa cealaltă. Ar putea fi oriunde, pe o rază de vreo trei kilometri, deşi aş elimina din rândul posibilităţilor zona pustie a mlaştinii. Cea mai bună cale de a-i găsi nu este să ne certăm pe tema cum să-i căutăm, sau pe câţi să-i trimitem în grupul de cercetare.

E să ne urcăm cât mai sus posibil.

Arunc o privire peste umăr ca să mă asigur că nu mă vede nimeni. Nimeni nu priveşte spre mine, aşa că mă îndrept spre roată cu paşi uşori şi tăcuţi, apăsându-mi arma de spinare ca s-o împiedic să facă zgomot.

Când privesc în sus roata de la nivelul solului, mi se strânge inima. E mai înaltă faţă de cât crezusem, atât de înaltă, încât abia zăresc leagănele din vârful ei. Singurul lucru bun la înălţimea ei este că a fost construită astfel

încât să suporte greutatea. Dacă mă caţăr, n-o să se prăbuşească sub mine.

Inima îmi bate din ce în ce mai repede. Oare chiar îmi voi risca viaţa pentru asta… pentru câştigarea unui joc preferat de-al Neînfricaţilor?

E atât de întuneric, încât cu greu le mai văd, dar când îmi încordez privirea spre uriaşele şi ruginitele suporturi care ţin roata la locul ei, zăresc treptele unei scări metalice. Fiecare suport e lat exact cât umerii mei, şi nu există balustrade de care să mă ţin, dar urcatul pe o scară e preferabil căţăratului pe spiţele roţii.

Mă prind cu mâna de o treaptă. E ruginită şi subţire, şi-mi dă impresia că s-ar putea face fărâme în mâna mea. Mă las cu toată greutatea pe treapta de jos, ca s-o încerc, şi sar pe ea, ca să mă conving că mă ţine. Mişcarea îmi provoacă o durere în coaste şi mă face să tresar.

— Tris, aud o voce scăzută în spatele meu.

Nu ştiu de ce nu mă sperie. Poate pentru că încep să devin Neînfricată, iar pregătirea mentală e o calitate pe care se presupune că ar trebui să mi-o dezvolt. Poate deoarece vocea lui e înceată şi lină şi aproape liniştitoare. Oricare ar fi motivul, privesc peste umăr. Four e în spatele meu, cu puşca atârnată pe spate, exact ca mine.

— Da? îi răspund.

— Am venit să aflu ce crezi tu că faci.

— Caut un punct mai înalt, zic. Eu nu *cred* că aş face ceva.

Îi zăresc zâmbetul prin întuneric.

— Foarte bine. Vin şi eu.

Ezit pentru o clipă. El nu mă priveşte aşa cum mă privesc uneori Will, Christina şi, uneori, Al: ca şi cum aş fi prea mică şi prea slabă ca să fiu de vreun folos, şi le e milă de mine din această cauză. În schimb, dacă el insistă să vină cu mine, este probabil din cauză că se îndoieşte de mine.

— Mă descurc, îi zic.

— Indubitabil, îmi răspunde.

Nu sesizez sarcasmul, dar ştiu că e acolo. Trebuie să fie.

Încep să urc şi, când ajung la câţiva metri de sol, urcă şi

el după mine. Se mişcă mult mai repede şi, în scurt timp, mâinile lui se prind de treptele tocmai părăsite de tălpile mele.

— Aşadar, spune-mi, îmi zice el încet, în timp ce urcăm. Pare să gâfâie. Care crezi că ar fi rostul exerciţiului ăsta? Al jocului, adică, nu al căţăratului.

Îmi cobor privirea spre sol. Pare foarte departe acum, dar n-am ajuns nici măcar la o treime din urcuş. Deasupra mea se află o platformă, imediat sub centrul roţii. Asta mi-e destinaţia. Nici măcar nu mă mai gândesc cum o să cobor înapoi. Vântul care adineauri doar îmi mângâia obrajii îmi apasă acum coastele. Cu cât urcăm mai sus, cu atât devine mai puternic. Trebuie să fiu pregătită.

— Să învăţăm despre strategie, răspund. Despre lucrul în echipă, poate?

— Lucrul în echipă, repetă el, şi un hohot de râs stă gata să izbucnească.

Sună ca o respiraţie panicată.

— Sau poate că nu, mă corectez. Lucrul în echipă nu pare să constituie o prioritate pentru Neînfricaţi.

Vântul e acum mai puternic. Mă apropii mai strâns de suportul alb, ca să nu cad, dar asta îmi îngreunează urcuşul. Sub mine, caruselul pare mărunt. Abia dacă-mi mai văd echipa sub copertină. Unii lipsesc: probabil că a plecat deja o echipă în cercetare.

— Ar fi trebuit să constituie o prioritate, îmi zice Four. Altădată era.

Dar eu nu-l prea mai ascult, fiindcă înălţimea e ameţitoare. Mă dor mâinile de cât mă ţin de trepte, şi picioarele îmi tremură, fără să ştiu precis de ce. Nu înălţimea e cea care mă sperie: înălţimea mă face să mă simt vie, energică, cu toate organele şi vasele de sânge şi muşchii din corp acordate în aceeaşi gamă.

Deodată, îmi dau seama care e problema. El e. Ceva din el mă face să mă simt de parcă aş fi pe cale să cad. Sau să mă transform într-un lichid. Sau să iau foc.

Gata să nu nimeresc cu mâna următoarea treaptă.

— Şi, spune-mi... mă întreabă el, între două respiraţii

vijelioase, ce legătură crezi că are învăţarea strategiei cu curajul?

Întrebarea îmi reaminteşte că el e instructorul şi că se presupune că ar trebui să învăţ ceva din jocul acesta. Un nor trece pe deasupra lunii, şi lumina ei se mişcă peste mâinile mele.

— Te… te pregăteşte pentru acţiune, îi răspund până la urmă. Înveţi strategie, ca să te foloseşti de ea.

Îl aud respirând în spatele meu, zgomotos şi precipitat.

— Eşti bine, Four?

— Eşti *fiinţă umană*, Tris? Să fii atât de sus… Nu te sperie absolut deloc? mă întreabă, gâfâind după aer.

Privesc peste umăr solul. Dac-aş cădea acum, aş muri. Dar nu cred c-o să cad.

O rafală de vânt mă împinge din stânga, aruncându-mi greutatea corpului pe piciorul drept. Icnesc şi mă ţin mai strâns de trepte, cu echilibrul modificat. Degetele reci ale lui Four îmi cuprind şoldul, unul dintre ele nimerind o fâşie de piele dezgolită pe sub tivul tricoului meu. Mă strânge, ca să-mi găsesc echilibrul, şi mă împinge uşor spre stânga, readucându-mi centrul de greutate la normal.

Acum nu mai pot să respir. Mă opresc, privindu-mi mâinile, simţindu-mi gura uscată. Simt fantoma mâinii lui pe locul în care m-a atins, cu degetele lui lungi şi subţiri.

— Eşti bine? mă întreabă încet.

— Da, îi răspund, cu o voce încordată.

Urc mai departe, în tăcere, până când ajung la platformă. Judecând după capetele boante ale tijelor metalice, aş zice că odinioară avusese balustrade, însă acum nu mai are. Mă aşez şi mă trag mai spre marginea ei, ca să aibă şi Four loc să stea. Fără să mă gândesc, îmi las picioarele să atârne dincolo de margine. Four, totuşi, se lasă pe vine şi se sprijină cu spatele de suportul metalic, respirând anevoie.

— Ţi-e teamă de înălţimi, remarc eu. Şi-atunci, cum de supravieţuieşti în complexul Neînfricaţilor?

— Îmi ignor teama, îmi răspunde. Când iau hotărâri, mă prefac că ele nici nu există.

Pentru o clipă, mă holbez la el. Nu pot să mă abţin. Din

punctul meu de vedere, există o diferenţă între a nu-ţi fi frică şi a acţiona în ciuda fricii, aşa cum face el.

Cred că m-am holbat la el prea mult.

— Ce e? mă întreabă încet.

— Nimic.

Îmi mut privirea de la el şi-o îndrept spre oraş. Trebuie să mă concentrez. M-am urcat aici cu un scop.

— Nu suntem suficient de sus, zic, ridicând privirea.

Deasupra mea e o învălmăşeală de bare albe, eşafodajul roţii. Dacă mă caţăr cu grijă, pot să-mi proptesc picioarele între suporturi şi traverse şi să rămân în siguranţă. Sau atât de în siguranţă pe cât se poate.

— Eu mă urc, îl anunţ, ridicându-mă.

Mă prind de una dintre barele de deasupra capului şi mă trag în sus. Durerea mă săgetează prin coastele învineţite, dar o ignor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Băţoaso, protestează el.

— Nu e nevoie să mă urmezi, îi spun, fixând cu privirea labirintul de bare de deasupra mea.

Îmi strecor piciorul în locul în care se întâlnesc două bare şi mă împing în sus, apucând din zbor o altă bară. Mă clatin pentru o clipă, inima bătându-mi cu atâta putere, încât nu mai simt nimic altceva. Toate gândurile mi le-am condensat în această bătaie a inimii, mişcându-se în acelaşi ritm.

— Ba da, este, îl aud zicând.

E o nebunie, şi o ştiu bine. Un milimetru mai încolo, o cât de mică greşeală, o jumătate de secundă de ezitare, şi s-a zis cu viaţa mea. Fierbinţeala îmi sfâşie pieptul, dar zâmbesc în timp ce mă prind de următoarea bară. Mă trag în sus, cu braţele tremurânde, şi-mi împing piciorul sub mine, astfel încât să stau pe altă bară. Când mă simt stabilă, privesc în jos spre Four. Numai că, în loc să-l văd pe el, văd direct solul.

Mi se taie respiraţia.

Îmi imaginez corpul prăbuşindu-se, ciocnindu-se de bare în cădere, şi membrele în unghiuri frânte pe asfalt, exact ca ale surorii Ritei, când n-a reuşit să ajungă pe acoperiş. Four se prinde cu ambele mâini de câte o bară şi se trage în sus,

cu uşurinţă, ca şi cum ar fi în pat şi s-ar ridica în capul oaselor. Totuşi, aici nu e nimic confortabil, nici firesc: toţi muşchii braţelor îi ies în relief. Ce prostie, să mă gândesc la aşa ceva, când sunt la treizeci de metri înălţime!

Apuc altă bară, găsesc un alt loc în care să-mi proptesc piciorul. Când privesc din nou oraşul, clădirea nu-mi mai stă în drum. Sunt suficient de sus încât să văd orizontul. Cele mai multe clădiri sunt negre pe cerul bleumarin, însă luminile roşii din vârful Butucului sunt aprinse. Clipesc cu o viteză de două ori mai mică decât a bătăilor inimii mele.

Dedesubtul clădirilor, străzile arată a tuneluri. Pentru câteva secunde, nu văd decât o pătură întunecată aşternută în faţa mea, cu doar uşoare diferenţe între clădiri şi cer şi străzi şi pământ. Şi, deodată, zăresc o luminiţă pulsând la sol.

— O vezi? îl întreb, arătându-i într-acolo.

Four se opreşte din căţărat când ajunge chiar lângă mine şi priveşte peste umărul meu, cu bărbia alături de capul meu. Răsuflarea lui îmi adie pe lângă ureche, şi din nou îmi vine să tremur, ca atunci când urcam pe scară.

— Mda, răspunde, şi un zâmbet i se întinde pe chip. Vine din parcul de la capătul cheiului, îmi explică el. Ca să vezi. E înconjurat de teren deschis, însă copacii oferă un oarecare camuflaj. După cum se vede, nu suficient.

— OK, zic, privindu-l peste umăr.

Suntem atât de aproape, încât uit unde mă aflu: în schimb, observ că are colţurile gurii lăsate în jos de la natură, exact ca la mine, şi că are o cicatrice pe bărbie.

— Hm, mormăi, dregându-mi glasul. Începe să cobori. Vin şi eu după tine.

Four încuviinţează şi face un pas în jos. Are piciorul atât de lung, încât găseşte lesne un loc în care să şi-l plaseze, şi-şi strecoară trupul printre bare. Până şi prin întuneric, văd că mâinile i s-au colorat într-un roşu aprins şi-i tremură.

Îmi las un picior în jos, încredinţându-mi întreaga greutate unei traverse. Bara scârţâie sub mine şi se desprinde, zăngănind peste vreo alte câteva în cădere şi apoi ricoşând pe asfalt. Iar eu rămân atârnată de eşafodaj,

cu picioarele legănându-se prin aer. Un icnet sugrumat îmi scapă din gât.

— Four!

Încerc să găsesc un alt loc în care să-mi pun piciorul, însă următorul punct de sprijin e la mai mult de un metru distanţă, mai departe decât aş putea să ajung. Palmele îmi sunt transpirate. Mi-aduc aminte cum mi le-am şters de pantalonii mei largi înainte de Ceremonia Alegerii, înainte de testul de aptitudini, înainte de fiecare moment important, şi-mi stăpânesc ţipătul. O să alunec. O să alunec.

— Ţine-te bine! îmi strigă el. Ţine-te bine şi-atât. Am o idee.

Continuă să coboare. Merge în direcţia greşită: ar trebui să vină spre mine, nu să se îndepărteze. Îmi privesc mâinile înfăşurate atât de strâns în jurul barei subţiri, încât articulaţiile mi s-au albit. În schimb, degetele îmi sunt de un roşu-închis, aproape purpuriu. N-or să mai reziste mult.

N-o să mai rezist mult.

Închid strâns ochii. Mai bine să nu văd. Mai bine mă prefac că nimic din toate astea nu există. Aud tenişii lui Four scârţâind în contact cu metalul, şi paşi iuţi pe treptele scării.

— Four! urlu.

Poate că a plecat. Poate că m-a părăsit. Poate că vrea să-mi pună la încercare forţa, curajul. Inspir pe nas şi expir pe gură. Îmi număr respiraţiile, ca să mă liniştesc. Unu, doi. Inspir, expir. *Hai odată, Four,* e singurul gând care-mi trece prin minte. *Hai odată, fă ceva.*

Deodată, aud ceva şuierând şi pârâind. Bara de care mă ţin se cutremură, şi eu ţip printre dinţii încleştaţi, în timp ce mă lupt să n-o scap din mâini.

Roata se mişcă. Aerul îmi înfăşoară gleznele şi încheieturile mâinilor, în timp ce vântul ţâşneşte în sus, ca un gheizer. Deschid ochii. Mă mişc… spre sol. Râd, ameţită de isterie, pe măsură ce pământul se apropie tot mai mult. Însă roata prinde viteză. Dacă nu mă arunc la momentul potrivit, căluşeii mişcători şi întregul eşafodaj metalic îmi

vor târî corpul mai departe, şi atunci chiar că voi muri.

Toţi muşchii mi se încordează în timp ce mă reped spre sol. Când încep să văd crăpăturile din pavaj, mă arunc, şi corpul mi se izbeşte de sol, aterizând pe picioarele care se înmoaie sub mine, şi-mi trag braţele aproape, rostogolindu-mă cât pot de repede pe o parte. Cimentul îmi juleşte faţa, şi mă întorc la timp ca să văd un căluţ repezindu-se spre mine, ca o copită gigantică pregătită să mă strivească. Mă rostogolesc încă o dată, şi abia îmi atinge umărul în treacăt.

Am scăpat.

Îmi lipesc palmele de faţă. Nu încerc să mă ridic. Dac-aş face-o, sunt sigură că aş cădea imediat la loc. Aud zgomot de paşi şi simt mâinile lui Four cuprinzându-mi încheieturile. Îl las să-mi smulgă mâinile de pe ochi.

Îmi cuprinde încet o mână între cele două ale lui. Căldura pielii lui îmi face să dispară durerile de la ţinutul de bare.

— Eşti bine? mă întreabă, presându-mi mâna.

— Mda.

Izbucneşte în râs.

În secunda imediat următoare, râd şi eu. Cu mâna liberă, mă împing în poziţia şezut. Sunt conştientă de cât de puţin spaţiu rămâne între noi: cel mult cincisprezece centimetri. Iar spaţiul acesta pare încărcat cu electricitate. Simt că ar fi cazul să fie şi mai mic.

Se ridică, trăgându-mă după el. Roata e încă în mişcare, generând un curent care-mi spulberă părul pe spate.

— Trebuia să-mi fi spus despre roată că funcţionează încă, îi reproşez, căutând un ton nepăsător. În primul rând că n-ar mai fi trebuit să ne căţărăm.

— Ţi-aş fi spus, dac-aş fi ştiut, îmi răspunde el. Nu puteam să te las atârnată acolo, aşa că am riscat. Hai, a venit vremea să le luăm steagul.

Ezită o clipă, după care mă ia de braţ, vârfurile degetelor lui apăsându-mi interiorul cotului. Dac-am fi fost din altă facţiune, mi-ar fi dat timp ca să-mi revin, însă el e Neînfricat, aşa că doar îmi zâmbeşte şi porneşte spre carusel, unde coechipierii noştri păzesc steagul. Iar eu, pe jumătate alerg, pe jumătate şchiopătez în urma lui. Încă mă

simt slăbită, dar mintea mi-e trează, mai ales când pune el mâna pe mine.

Christina e cocoţată pe unul dintre căluşei, cu lungile ei picioare încrucişate şi mâna pe stâlpul care ţine în poziţia verticală animalul din plastic. Steagul nostru e în spatele ei, un triunghi strălucind prin întuneric. Trei novici născuţi Neînfricaţi stau printre celelalte animale prăpădite şi murdare. Unul dintre ei îşi ţine mâna pe capul unui căluţ, şi un ochi zgâriat de cal mă priveşte printre degetele lui. Pe marginea caruselului stă aşezată o Neînfricată mai mare ca vârstă, scărpinându-şi cu degetul mare sprânceana în care are petrecute patru inele.

— Unde s-au dus ceilalţi? întreabă Four.

Pare la fel de entuziasmat pe cât mă simt eu, şi are ochii plini de energie.

— Voi aţi pornit roata? se interesează fata mai vârstnică. Ce naiba a fost în capul vostru? Puteaţi la fel de bine să strigaţi: „Aici suntem! Veniţi să ne prindeţi!”

Clatină din cap.

— Dacă pierd iar şi anul ăsta, ruşinea ar fi insuportabilă. Trei ani la rând?

— Roata n-are importanţă, zice Four. Noi ştim unde sunt ei.

— Noi? repetă Christina, plimbându-şi privirea de la Four la mine şi înapoi.

— Da, în timp ce voi ceilalţi ardeaţi gazul, Tris s-a căţărat pe roată să vadă unde e echipa cealaltă, îi informează el.

— Şi-atunci, ce facem acum? întreabă unul dintre novicii născuţi Neînfricaţi, căscând.

Four îşi întoarce privirea spre mine. Încetul cu încetul, şi privirile celorlalţi novici, inclusiv a Christinei, se mută de la el la mine. Îmi încordez umerii, pregătită să-i ridic şi să-mi declar neştiinţa, dar tocmai atunci îmi răsare în minte imaginea cheiului întinzându-se sub picioarele mele. Am o idee.

— Ne împărţim în două grupuri, zic. Patru dintre noi se duc pe partea dreaptă a cheiului, şi trei în stânga. Cealaltă echipă e în parcul de la capătul cheiului, aşa că grupul de

patru va ataca, în timp ce grupul de trei se va furişa în spatele echipei adverse şi-i va lua steagul.

Christina mă priveşte de parcă nu m-ar mai recunoaşte. Nu i-o iau în nume de rău.

— Sună bine, apreciază fata mai matură, bătând din palme. Hai să terminăm pe noaptea asta, nu vreţi?

Christina mi se alătură în grupul care merge în dreapta, împreună cu Uriah, al cărui zâmbet se vede alb pe fondul tenului bronzat. N-am observat până acum, dar are un şarpe tatuat în spatele urechii. Pentru o clipă, îi privesc coada încolăcită în jurul lobului urechii, însă apoi Christina începe să fugă şi sunt nevoită s-o urmez.

Trebuie să alerg de două ori mai repede dacă vreau ca fuleul meu scurt să ţină ritmul celui mult mai lung al ei. Şi, în timp ce fug, îmi dau seama că numai unul dintre noi va ajunge să atingă steagul, şi nu va mai avea importanţă că planul meu şi informaţia descoperită ne-au dus la el, dacă nu voi fi eu cea care-l va înhăţa. Îmi iuţesc alergarea, şi ajung imediat în spatele Christinei. Îmi potrivesc arma pe lângă corp şi-mi strecor degetul pe trăgaci.

Ajungem la capătul cheiului, şi închid gura ca să nu mi se mai audă respiraţia zgomotoasă. Încetinim, ca să nu ne mai răsune atât de tare paşii, iar eu încerc să regăsesc lumina aceea pâlpâitoare. Acum, că sunt la nivelul solului, e mai mare şi mai uşor de văzut. I-o arăt Christinei, şi ea încuviinţează, pornind prima în direcţia ei.

Deodată, aud un cor de urlete, atât de puternice, încât mă fac să sar în sus. Aud pufnete prin aer, când bilele cu vopsea încep să zboare, şi plescăituri când îşi nimeresc ţintele. Echipa noastră a atacat, cealaltă aleargă în întâmpinarea ei, şi steagul e aproape fără pază. Uriah ţinteşte şi-o împuşcă în coapsă pe fata rămasă singură de pază. Aceasta, o fată scundă cu părul purpuriu, dă cu arma de pământ, pradă unei crize de nervi.

Sprintez s-o ajung din urmă pe Christina. Steagul atârnă de ramura unui copac, mult deasupra capului meu. Mă întind după el, şi acelaşi lucru îl face şi Christina.

— Haide, Tris, îmi zice. Eşti deja eroina zilei. Şi ştii că

oricum nu poţi să ajungi la el.

Îmi aruncă o privire îngăduitoare, aşa cum îi privesc uneori oamenii pe copii când se comportă cam prea ca adulţii, şi smulge steagul de pe creangă. Fără să mă mai privească, se întoarce şi scoate un chiot victorios. Vocea lui Uriah i se alătură, după care aud un cor de urlete în depărtare.

Uriah mă bate bucuros pe umăr, şi eu încerc să uit privirea pe care mi-a adresat-o Christina. Poate c-a avut dreptate: deja mi-am dovedit calităţile pe ziua de azi. Nu vreau să fiu lacomă: nu vreau să fiu ca Eric, îngrozit de forţa altora.

Strigătele de triumf devin molipsitoare, aşa că-mi ridic şi eu vocea alături de ale lor, alergând spre coechipierii mei.

Christina ţine steagul ridicat, şi toţi se strâng ciorchine în jurul ei, prinzând-o de braţ şi ridicând steagul şi mai sus. Eu nu pot să ajung până la ea, aşa că stau deoparte, zâmbind.

O mână îmi atinge umărul.

— Bravo, îmi spune Four, încet.

* * *

— Nu-mi vine să cred că l-am ratat! repetă Will, scuturând din cap.

Vântul care pătrunde prin uşa vagonului de tren îi răvăşeşte părul în toate direcţiile.

— Tu desfăşurai extrem de importanta activitate de a nu sta în calea noastră, îl persiflează Christina, strălucind de bucurie.

— De ce-a trebuit să fiu eu în cealaltă echipă? geme Al.

— Pentru că viaţa nu e corectă, Albert. Şi lumea întreagă conspiră împotriva ta, îi răspunde Will. Ei, pot să mai văd steagul o dată?

Peter, Molly şi Drew stau într-un colţ, vizavi de membrii Neînfricaţilor. Sunt împroşcaţi pe piept şi pe spate cu vopsea albastră şi roz şi arată deprimaţi. Vorbesc încet, privesc pe furiş spre noi, ceilalţi, mai ales spre Christina. Iată avantajul faptului că nu ţin eu steagul în momentul acesta: nu sunt ţinta nimănui. Sau, cel puţin, nu mai mult

decât de obicei.

— Aşadar, te-ai căţărat pe roată, hî? mă întreabă Uriah.

Face câţiva paşi împleticiţi prin vagon şi vine să se aşeze lângă mine. Marlene, fata cu zâmbetul cochet, îl urmează.

— Da, îi răspund.

— Foarte inteligent din partea ta. Inteligentă ca… o Erudită, zice Marlene. Eu sunt Marlene.

— Tris, mă prezint şi eu.

Acasă, comparaţia cu o Erudită ar fi reprezentat o insultă, însă ea a spus-o ca pe un compliment.

— Mda, ştiu cine eşti, zice ea. Prima săritoare n-are cum să nu-ţi rămână în memorie.

Parcă trecuseră ani de când sărisem de pe clădire în uniforma mea de Abnegaţie; parcă au trecut decenii.

Uriah scoate o bilă cu vopsea din puşca lui şi o storceşte între degetul mare şi arătător. Trenul se clatină spre stânga, şi Uriah cade peste mine, strângând bila până când un jet de vopsea roz, urât mirositoare, mă împroaşcă în faţă.

Marlene se prăbuşeşte de râs. Îmi şterg o parte din vopsea de pe faţă, cu o mişcare înceată, după care-l mânjesc pe Uriah pe obraz. Mirosul de ulei de peşte începe să plutească prin întregul vagon.

— Ptiu! exclamă el.

Stoarce din nou bila spre mine, însă spărtura nu e în unghiul dorit, şi vopseaua îi ţâşneşte lui în gură. Începe să tuşească şi să scoată sunete exagerate de om care vomită.

Îmi şterg faţa cu mâneca, râzând în asemenea hal, încât începe să mă doară stomacul.

Dacă întreaga mea viaţă ar arăta aşa, cu râsete zgomotoase şi acţiuni îndrăzneţe şi acel gen de epuizare pe care-l simţi după o zi grea, dar mulţumitoare, aş fi fericită. Şi, în timp ce Uriah îşi râcâie cu vârfurile degetelor vopseaua de pe limbă, îmi dau seama că tot ce am de făcut este să trec de iniţiere, şi viaţa aceasta va fi a mea.

CAPITOLUL TREISPREZECE

A DOUA zi, când intru târându-mi picioarele în sala pentru antrenament, căscând, văd o ţintă mare la unul dintre capetele încăperii, iar în apropierea uşii, o masă cu cuţite presărate pe ea. Din nou, antrenament de tragere la ţintă. Bine măcar că n-o să doară.

Eric stă în mijlocul sălii, într-o poziţie atât de rigidă, încât ai impresia că i-a înlocuit cineva coloana vertebrală cu o tijă metalică. Vederea lui mă face să simt că aerul din încăpere e mai greu, apăsându-mă. Cel puţin, când stătea rezemat de un perete, puteam să mă prefac că n-ar fi aici. Azi, n-am cum să mă prefac.

— Astăzi va fi ultima zi a primului stagiu, ne anunţă el. Luptele le veţi relua pe urmă. Astăzi, veţi învăţa să ţintiţi. Toată lumea să ia câte trei cuţite.

Vocea lui sună mai profund decât în mod obişnuit.

— Şi fiţi atenţi în timp ce Four vă demonstrează tehnica de aruncare corectă.

La început, nimeni nu se clinteşte.

— Şi!

Ne repezim după cuţite. Nu sunt atât de grele ca armele de foc, dar tot am o senzaţie ciudată ţinându-le în mână, de parcă mi-ar fi interzis să ating aşa ceva.

— E în toane proaste azi, bombăne Christina.

— E vreodată în toane bune? murmur eu, ca răspuns.

Dar îmi dau seama ce vrea să spună. Dacă mă iau după privirea veninoasă pe care i-o aruncă lui Four când acesta nu e atent, mă gândesc că înfrângerea de azi-noapte l-a deranjat pe Eric mai mult decât a lăsat să se vadă. Câştigarea jocului de-a capturarea steagului este o chestiune de mândrie, iar mândria este importantă pentru Neînfricaţi. Mai importantă decât raţiunea, sau logica.

Îi urmăresc braţul lui Four în timp ce aruncă un cuţit. A doua oară când aruncă, îi privesc poziţia. Loveşte ţinta de fiecare dată, expirând în timp ce aruncă.

— Alinierea! comandă Eric.

Graba, mă gândesc, *nu e de folos.* Mama mi-a spus asta când învăţam să tricotez. Trebuie să mă gândesc la aruncarea cuţitelor ca la un exerciţiu mental, nu fizic. Aşa că primele câteva minute mi le petrec exersând fără cuţit, căutând poziţia corectă, deprinzând mişcarea corespunzătoare a braţului.

Eric se plimbă prea repede în spatele nostru.

— Cred că Băţoasa a primit prea multe lovituri la cap, remarcă Peter, aflat cu câteva persoane mai încolo. Hei, Băţoaso! Mai ţii minte ce-i ăla *cuţit?*

Nu-l iau în seamă şi exersez mai departe aruncarea, de data asta ţinând în mână un cuţit, dar fără să-i dau drumul. Îmi astup urechile la zgomotul paşilor lui Eric şi la batjocurile lui Peter, ignor senzaţia sâcâitoare că Four mă priveşte, şi arunc cuţitul. Se învârteşte prin aer şi se ciocneşte de panou. Lama nu se înfige, dar tot sunt prima care nimereşte ţinta.

Zâmbesc cu superioritate când Peter ratează din nou. Nu pot să mă abţin.

— Hei, Peter, strig. Mai ţii minte ce-i aia *ţintă*?

Lângă mine, Christina pufneşte în râs, şi la următoarea ei aruncare, cuţitul nimereşte ţinta.

O jumătate de oră mai târziu, Al rămâne singurul novice care n-a nimerit încă ţinta. Cuţitele aruncate de el ori cad zăngănind pe podea, ori ricoşează din pereţi. În timp ce noi, ceilalţi, ne ducem spre panou să ne adunăm armele, el şi le caută pe-ale lui pe podea.

Următoarea dată când încearcă şi tot nu nimereşte, Eric se apropie cu paşi mari de el şi-l ia la rost:

— Cât de încet *poţi să fii,* Candoare? Ai nevoie de ochelari? Vrei să mut ţinta mai aproape de tine?

Al se face roşu la faţă. Mai aruncă un cuţit, iar acesta zboară la un metru şi ceva în dreapta ţintei, nimerind peretele.

— Ce-a fost asta, novice? îl întreabă Eric, pe un ton calm, aplecându-se mai aproape de Al.

Îmi muşc buza. Nu e de bine.

— A… mi-a alunecat, se apără Al.

— Ei bine, eu cred c-ar trebui să te duci după el, zice Eric.

Scrutează feţele celorlalţi novici – toată lumea s-a oprit din aruncat – şi întreabă:

— V-am spus eu să vă opriţi?

Cuţitele încep să lovească panoul. Cu toţii l-am mai văzut pe Eric nervos şi până acum, dar de data asta e altceva. Expresia din ochii lui e aproape de turbare.

— Să mă duc după el? întreabă Al, făcând ochii mari. Dar toţi încă aruncă.

— Şi?

— Şi nu vreau să mă lovească.

— Sunt de părere că poţi să ai încredere în colegii tăi novici, care ţintesc mai bine decât tine, replică Eric, zâmbind uşor, însă păstrându-şi în ochi expresia de cruzime. Du-te să-ţi iei cuţitul.

De regulă, Al nu obiectează la nimic din ce ne cer Neînfricaţii să facem. Nu cred că de frică: doar fiindcă ştie că obiecţiile ar fi inutile. Dar, de data asta, îl văd încleştându-şi fălcile late într-un gest de încăpăţânare. Şi-a atins limita supunerii.

— Nu, zice el.

— De ce nu?

Eric îşi fixează ochii ca mărgelele pe chipul lui Al.

— Ţi-e frică?

— Să fiu înjunghiat de un cuţit zburător? răspunde Al. Da, mi-e!

Sinceritatea e greşeala lui. Nu refuzul, pe care poate că Eric l-ar fi acceptat.

— Toată lumea să înceteze! strigă Eric.

Cuţitele încetează să zboare, şi la fel şi replicile. Îmi ţin strâns în mână cuţitul meu.

— Eliberaţi ringul, comandă Eric, privindu-l pe Al. Toţi, în afara ta.

Las să-mi cadă cuţitul, care izbeşte podeaua cu un pocnet înăbuşit. Îi urmez pe ceilalţi novici la marginea camerei, iar ei se strecoară treptat în faţa mea, nerăbdători să vadă ce-mi face mie stomacul să se întoarcă pe dos: pe

Al, înfruntând mânia lui Eric.

— Stai în faţa ţintei, îi ordonă Eric.

Mâinile mari ale lui Al tremură. Se întoarce la ţintă.

— Hei, Four, strigă Eric peste umăr. Îmi dai o mână de ajutor aici, hm?

Four îşi scarpină o sprânceană cu vârful cuţitului şi se apropie de Eric. Are cearcăne negre sub ochi şi buzele îi sunt vizibil crispate: e la fel de obosit ca şi noi.

— O să stai acolo în timp ce el azvârle cuţitele, îi zice Eric lui Al, până când o să-nveţi să nu tresari.

— Chiar e necesar? întreabă Four.

Vocea îi sună plictisită, însă el nu pare plictisit. Chipul şi trupul îi sunt încordate, agere.

Strâng pumnii. Oricât de nepăsătoare ar fi sunat întrebarea lui Four, tot o provocare rămâne. Iar Four nu-l provoacă prea des direct pe Eric.

La început, Eric îl priveşte pe Four în tăcere. Four îi susţine privirea. Secundele trec, şi unghiile încep să-mi pătrundă în palme.

— Eu am autoritatea aici, ţi-aduci aminte? zice Eric, atât de încet, încât abia îl aud. Aici, şi oriunde altundeva.

Culoarea îi năvăleşte lui Four în obraji, deşi expresia nu i se modifică. Strânge mai tare cuţitele în mână, iar articulaţiile i se albesc când se întoarce cu faţa spre Al.

Îmi plimb privirea de la ochii negri şi mari ai lui Al, la mâinile lui care tremură, şi la maxilarele încleştate ale lui Four. Furia începe să-mi clocotească în piept, şi-mi explodează pe buze:

— *Terminaţi!*

Four îşi învârteşte cuţitul în mână, degetele lui mişcându-se cu atenţie pe muchia metalică. Îmi adresează o privire atât de dură, încât simt că m-ar putea preface în stană de piatră. Nu ştiu de ce. E o prostie din partea mea să mă trezesc vorbind cât timp e Eric aici. E o prostie din partea mea să mă trezesc vorbind, punct.

— Orice idiot poate să stea în faţa unei ţinte, zic. Asta nu dovedeşte nimic, în afară de faptul că voi ne terorizaţi. Ceea ce, din câte-mi amintesc, e semn de *laşitate.*

— Atunci, ţie ar trebui să-ţi fie uşor, zice Eric, dacă eşti dispusă să-i iei locul.

Ultimul lucru pe care mi l-aş dori este să stau în faţa ţintei aceleia, dar acum nu mai pot să dau înapoi. Nu mi-am lăsat de ales. Mă strecor prin grupul novicilor, şi cineva îmi dă un brânci în umăr.

— S-a zis cu frumoasa ta faţă, şuieră Peter. A, stai. Tu nu ai aşa ceva.

Îmi recapăt echilibrul şi mă îndrept spre Al. El îmi face un semn de încuviinţare. Încerc să-i zâmbesc încurajator, dar nu reuşesc. Mă aşez în faţa panoului, şi capul meu nu ajunge nici măcar până la centrul ţintei, dar asta nu mai are importanţă. Privesc spre cuţitele lui Four: unul în mâna dreaptă, două în mâna stângă.

Mi se usucă gâtul. Încerc să înghit, şi abia pe urmă îl privesc pe Four. El nu e niciodată neglijent. El n-o să mă atingă. O să scap cu bine.

Îmi ridic bărbia. N-o să tresar. Dacă tresar, îi dovedesc lui Eric că nu e atât de uşor pe cât am zis eu c-ar fi; aş dovedi că sunt o laşă.

— Dacă tresari, îmi zice Four, răspicat, minuţios, Al îţi ia locul. Înţeles?

Încuviinţez.

Four încă mă priveşte în ochi când îşi ridică braţul, îşi retrage cotul, şi azvârle cuţitul. E doar un fulger prin aer, după care aud un bufnet sec. Cuţitul se înfige în panou, la vreo cincisprezece centimetri distanţă de obrazul meu. Închid ochii. Slavă Domnului.

— Te-ai săturat, Băţoaso? mă întreabă Four.

Îmi amintesc de ochii mari ai lui Al şi de plânsul lui tăcut din noapte, şi scutur din cap.

— Nu.

— Atunci, deschide ochii, îmi zice, ciocănindu-şi cu degetul locul dintre sprâncene.

Îl privesc fix, lipindu-mi strâns mâinile de coapse, ca să nu le vadă nimeni tremurând. Four îşi mută un cuţit din mâna stângă în cea dreaptă, şi nu văd nimic altceva decât ochii lui, când al doilea cuţit îşi atinge ţinta, deasupra

capului meu. Acesta a nimerit mai aproape decât primul: îl simt planându-mi deasupra craniului.

— Haide, Băţoaso, îmi zice. Lasă pe altcineva să stea acolo şi ia-o din loc.

De ce mă tot îmboldeşte să renunţ? Oare vrea să ratez iniţierea?

— Ţine-ţi *gura,* Four!

Îmi opresc respiraţia în timp ce-şi învârteşte cel din urmă cuţit în mână. Văd un licăr în ochii lui când îşi trage braţul înapoi şi trimite cuţitul în zbor. Vine drept spre mine, învârtindu-se, când cu vârful în faţă, când cu mânerul. Trupul îmi înţepeneşte. De data asta, când atinge panoul, îmi pişcă urechea, şi sângele începe să-mi gâdile pielea. Îmi ating urechea. Mi-a ciupit-o.

Şi, dacă mă iau după privirea pe care mi-o aruncă, a făcut-o intenţionat.

— Mi-ar plăcea la nebunie să rămân şi să văd dacă şi ceilalţi sunteţi la fel de îndrăzneţi ca ea, zice Eric, cu o voce domoală, dar cred că e de-ajuns pentru azi.

Mă strânge de umăr. Îi simt degetele uscate şi reci, iar privirea lui mă ia în stăpânire, ca şi cum ar pretinde proprietatea asupra a ceea ce am făcut. Nu-i întorc zâmbetul lui Eric. Ce am făcut n-are nimic de-a face cu el.

— Ar trebui să stau cu ochii pe tine, îmi zice.

Teama mă înţeapă pe dinăuntru, în piept, în cap şi în mâini. Mă simt de parcă denumirea de „DIVERGENTĂ” mi-ar fi întipărită pe frunte, şi dacă el m-ar privi suficient de mult timp, ar putea s-o citească. Însă el doar îşi ia mâna de pe umărul meu şi-şi vede de drum.

Four şi cu mine rămânem în urmă. Aştept până când se goleşte sala şi se închide uşa, şi abia apoi îl privesc iar. Se îndreaptă spre mine.

— Eşti cumva…

— Ai făcut-o *dinadins*! strig eu.

— Da, aşa e, îmi răspunde, calm. Şi ar trebui să-mi mulţumeşti pentru că te-am ajutat.

Scrâşnesc din dinţi.

— Să-ţi *mulţumesc*? Aproape că mi-ai străpuns urechea,

şi tot timpul n-ai făcut decât să-ţi baţi joc de mine. De ce-ar trebui să-ţi mulţumesc?

— Ştii ce, încep să mă cam satur de cât aştept până te prinzi!

Mă priveşte furios, dar chiar şi când mă priveşte furios, ochii îi par preocupaţi. Nuanţa lor de albastru e neobişnuită, atât de închisă, încât se apropie de negru, cu o mică pată de albastru mai deschis pe irisul stâng, imediat lângă coada ochiului.

— Să mă prind? Să mă prind de ce? Că ai vrut să-i dovedeşti lui Eric cât eşti de dur? Că eşti un sadic, exact ca şi el?

— Nu sunt sadic.

N-a urlat. Aş fi vrut eu să urle. M-ar fi înspăimântat mai puţin. Îşi apleacă faţa aproape de a mea, ceea ce-mi aminteşte de cum stătusem întinsă, la doar câţiva centimetri de colţii câinelui atacator, în cadrul testului de aptitudini, şi-mi zice:

— Dac-aş fi vrut să te rănesc, nu crezi c-aş fi făcut-o deja?

Traversează sala şi trânteşte vârful unui cuţit cu atâta putere în masă, încât rămâne înfipt acolo, cu mânerul îndreptat spre tavan.

— Eu…

Începusem să-i strig ceva, însă el deja plecase. Scap un ţipăt de frustrare şi-mi şterg un pic de sânge de la ureche.

CAPITOLUL PAISPREZECE

ASTĂZI E ZIUA de dinaintea Zilei pentru Vizite. Mă gândesc la Ziua pentru Vizite aşa cum mă gândesc la sfârşitul lumii. Nimic nu mai contează pe urmă. Tot ce fac se întemeiază pe ea. E posibil să-mi revăd părinţii. E posibil să nu. Care posibilitate ar fi mai rea? Nu ştiu.

Încerc să-mi trag un crac de pantalon pe coapsă şi se înţepeneşte imediat deasupra genunchiului. Încruntându-mă, îmi privesc cu atenţie piciorul. Umflătura unui muşchi împiedică materialul. Las cracul de pantalon să cadă la loc şi-mi privesc, peste umăr, partea din spate a coapsei. Un alt muşchi iese în relief acolo.

Fac un pas în lateral, astfel încât să stau în faţa oglinzii. Observ muşchi pe care n-avusesem de unde să-i văd înainte, la braţe, la picioare şi la abdomen. Mă ciupesc dintr-o parte, unde un strat de grăsime indica viitoarele curburi. Nimic. Iniţierea Neînfricaţilor mi-a furat orice moliciune avusesem în corp. Să fie bine, sau rău?

Cel puţin, sunt mai puternică decât eram. Îmi înfăşor din nou prosopul şi ies din baia fetelor. Sper să nu fie nimeni în dormitor, să mă vadă umblând doar într-un prosop, dar nu mai am cum să port pantalonii ăia.

Când deschid uşa dormitorului, o greutate mi se prăbuşeşte în stomac. Peter, Molly, Drew şi câţiva alţi novici stau în colţul din fund şi râd. Îşi ridică privirile când intru şi încep să necheze pe înfundate. Râsul sforăit al lui Molly e mai răsunător decât al oricui altcuiva.

Mă duc la patul meu, încercând să mă prefac că nici nu-i văd, şi bâjbâi prin sertarul de sub pat după rochia pe care m-a pus Christina să mi-o iau. Ţinând prosopul cu o mână şi rochia cu cealaltă, mă ridic, şi drept în spatele meu dau peste Peter.

Sar înapoi, gata să mă lovesc cu capul de patul Christinei. Încerc să mă strecor pe lângă el, dar îşi trânteşte o palmă peste cadrul patului Christinei, blocându-mi

trecerea. Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o să mă lase să scap aşa uşor.

— Nu mi-am dat seama că eşti chiar atât de slăbănoagă, Băţoaso.

— Dă-te la o parte, îi zic, cu o voce oarecum fermă.

— Aici nu e Butucul, să ştii. Aşa că nimeni nu trebuie să asculte ordinele unei Băţoase aici.

Ochii i se plimbă peste trupul meu, nu în acel fel lacom în care un bărbat priveşte o femeie, ci cu cruzime, cercetându-mi oricare hibă. Îmi aud bătăile inimii în timpane tot mai tare pe măsură ce se apropie ceilalţi, puţin câte puţin, formând o haită în spatele lui Peter.

O să iasă rău.

Trebuie s-o şterg de-aici.

Cu coada ochiului, zăresc un culoar liber spre uşă. Dac-aş putea să mă strecor pe sub braţul lui Peter şi s-o zbughesc într-acolo, poate c-aş reuşi să scap.

— Uitaţi-vă la ea, zice Molly, încrucişându-şi braţele. E, practic, un copil.

— A, nu ştiu, intervine Drew. S-ar putea să ascundă ceva pe sub prosop. Ce-ar fi să vedem ce e?

Acum. Mă aplec pe sub braţul lui Peter şi ţâşnesc spre uşă. Cineva îmi agaţă şi-mi trage de prosop în timp ce mă îndepărtez, după care smuceşte scurt: mâna lui Peter, strângând materialul în pumn. Prosopul îmi cade din mână şi simt aerul rece pe corpul gol, şi mi se zbârleşte părul de la ceafa.

Râsetele explodează, şi eu alerg cât pot de repede spre uşă, ţinându-mi rochia în dreptul trupului, ca să mi-l ascund. Sprintez pe coridor, intru în baie şi mă reazem de uşă, respirând anevoie. Închid ochii.

N-are importanţă. Nu-mi pasă.

Un hohot de plâns îmi izbucneşte din gât, şi-mi plesnesc gura cu palma ca să mi-l opresc. N-are importanţă ce-au văzut ei. Scutur din cap, ca şi cum mişcarea ar fi menită să transforme afirmaţia în realitate.

Mă îmbrac cu mâini tremurătoare. Rochia e complet neagră, cu un decolteu în V care lasă să mi se vadă

tatuajele de pe claviculă, şi-mi ajunge până la genunchi.

De îndată ce sunt îmbrăcată şi nevoia de plâns dispare, simt ceva fierbinte şi violent zvârcolindu-se în stomac. Vreau să le fac rău.

Mă privesc în ochi în oglindă. Vreau, aşa că le voi face.

* * *

Nu pot să mă lupt îmbrăcată în rochie, aşa că trec să-mi iau câteva veşminte noi din Carieră, înainte să mă duc în sala pentru antrenament, pentru ultima mea partidă. Sper să fie cu Peter.

— Hei, unde-ai fost în dimineaţa asta? mă întreabă Christina când mă vede intrând.

Mijesc ochii spre tabla aflată de cealaltă parte a sălii. Locul de lângă numele meu e gol: încă nu mi s-a repartizat un adversar.

— Am fost reţinută, răspund.

Four e în faţa tablei şi scrie un prenume lângă al meu. *Te rog, să fie Peter, te rog, te rog.*

— Te simţi bine, Tris? Arăţi un pic… zice Al.

— Un pic cum?

Four se dă la o parte din faţa tablei. Prenumele scris lângă al meu e Molly. Nu e Peter, dar e destul de bine şi-aşa.

— Nervoasă, răspunde Al.

Partida mea e ultima pe listă, ceea ce înseamnă că trebuie să aştept timp de trei meciuri până s-o înfrunt. Penultima e între Edward şi Peter: bun. Edward e singurul capabil să-l bată pe Peter. Christina se va lupta cu Al, ceea ce înseamnă că Al va pierde repede, aşa cum a procedat toată săptămâna.

— Mă iei uşor, da? o roagă Al pe Christina.

— Nu-ţi promit nimic, răspunde ea.

Prima pereche – Will şi Myra – îşi ocupă poziţiile, faţă în faţă, pe ring. Pentru o clipă, amândoi se tatonează, unul repezind un braţ înainte şi apoi retrăgându-l, celălalt încercând o lovitură de picior şi ratând. De cealaltă parte a sălii, Four se sprijină de perete şi cască.

Privesc tabla şi încerc să anticipez deznodământul fiecărei partide. Nu-mi ia mult. Pe urmă, îmi rod unghiile şi mă gândesc la Molly. Christina a pierdut în faţa ei, ceea ce înseamnă că e pricepută. Are o lovitură puternică de pumn, dar nu-şi mişcă picioarele. Dacă nu poate să mă lovească, nu poate să mă rănească.

După cum mă aşteptam, următoarea partidă, cea dintre Christina şi Al, e scurtă şi nedureroasă. Al cade după câteva lovituri tari la faţă şi nu se mai ridică, fapt care-l face pe Eric să clatine din cap.

Edward şi Peter au nevoie de mai mult timp. Deşi sunt cei mai buni luptători, inegalitatea dintre ei e sesizabilă. Pumnul lui Edward îl izbeşte în maxilar pe Peter, şi-mi amintesc ce spunea Will despre el: că studiază luptele corp la corp încă de când avea zece ani. E evident. E mai rapid şi mai inteligent decât Peter.

Până să se termine şi cea de-a treia partidă, unghiile mele sunt roase până la sânge şi mi-e foame. Intru pe ring fără să privesc pe cineva, sau ceva, în afară de centrul sălii. O parte din furie mi s-a mai domolit, dar nu mi-e greu s-o rechem. N-am nevoie decât să mă gândesc la cât era aerul de rece şi cât de zgomotoase râsetele. *Uitaţi-vă la ea. E un copil.*

Molly e în faţa mea.

— Semnul pe care ţi l-am văzut pe buca stângă e din naştere? mă întreabă, rânjind. Doamne, cât eşti de palidă, Băţoaso.

Ea o să facă prima mişcare. Mereu o face.

Porneşte spre mine şi-şi aruncă toată greutatea într-un pumn. În timp ce corpul lui Molly se deplasează înainte, eu mă aplec şi-i reped pumnul în stomac, imediat deasupra buricului. Până să poată pună mâinile pe mine, mă strecor pe lângă ea, cu braţele ridicate, pregătită pentru următoarea încercare de atac.

Acum nu mai rânjeşte. Vine fuga spre mine de parcă ar vrea să mă placheze, şi eu ţâşnesc într-o parte. Îi aud în minte vocea lui Four, spunându-mi că arma cea mai puternică pe care o am la dispoziţie e cotul. Trebuie doar să

găsesc o cale de a o folosi.
Îi parez următorul pumn cu antebraţul. Lovitura mă ustură, dar abia dac-o iau în seamă. Molly scrâşneşte din dinţi şi lasă să-i scape un geamăt de frustrare, mai degrabă animalic decât omenesc. Încearcă o lovitură neglijentă de picior din lateral, pe care o eschivez, şi cât timp e dezechilibrată, năvălesc înainte şi-i reped cotul în faţă. Îşi trage capul înapoi exact la timp, şi cotul meu doar îi şterge bărbia.
Îmi trage un pumn în coaste şi mă clatin într-o parte, cu respiraţia tăiată. Există o parte pe care ea nu şi-o protejează, o ştiu. Eu vreau s-o lovesc la faţă, dar poate că nu e o opţiune inteligentă. O urmăresc cu privirea timp de câteva secunde, îşi ţine mâinile prea sus: îşi apără nasul şi obrajii, lăsându-şi stomacul şi coastele expuse. Eu şi Molly avem acelaşi defect în luptă.
Privirile ni se întâlnesc doar pentru o clipă.
Ţintesc un upercut jos, sub buric. Pumnul meu i se afundă în carne, forţându-i o expiraţie greoaie pe care i-o simt în ureche. În timp ce ea icneşte, îi secer picioarele de sub ea, şi se izbeşte cu putere de podea, trimiţând un nor de praf în aer. Îmi trag piciorul înapoi şi-o lovesc cât pot de tare în coaste.
Mama şi tata m-ar fi dezaprobat văzându-mă că dau cu piciorul în cineva căzut.
Nu mă interesează.
Se face ghem ca să-şi protejeze coastele, dar eu lovesc din nou, de data asta în stomac. *Ca un copil.* Izbesc din nou, iar acum o nimeresc în faţă. Sângele îi ţâşneşte din nas, întinzându-se pe toată faţa. *Uitaţi-vă la ea. O* nouă lovitură cu piciorul o nimereşte în piept.
Îmi iau din nou elan cu piciorul, însă mâinile lui Four mă prind de braţe şi mă îndepărtează de ea cu o forţă irezistibilă. Respir printre dinţii încleştaţi, fixând cu privirea faţa plină de sânge a lui Molly, într-o culoare profundă şi plină şi, într-un fel, frumoasă.
Geme, şi-i aud un fel de gâlgâit în gât, şi privesc sângele curgându-i de pe buze.

— Ai câştigat, îmi murmură Four. Opreşte-te.

Îmi şterg transpiraţia de pe frunte. El mă priveşte fix. Are ochii prea mari, pare alarmat.

— Cred c-ar trebui să pleci, îmi zice. Fă o plimbare.

— N-am nimic, îi zic. Acum mi-e bine, adaug, de data asta pentru mine.

Aş vrea să pot spune că mă simt vinovată pentru ce-am făcut.

Dar nu e aşa.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

ZIUA PENTRU VIZITE. Din clipa în care deschid ochii, îmi amintesc. Inima începe să-mi ţopăie şi apoi se prăbuşeşte când o văd pe Molly şontâcăind prin dormitor, cu nasul purpuriu între benzile de pansament adeziv. După ce o văd că pleacă, verific să văd dacă Peter şi Drew mai sunt. Niciunul dintre ei nu mai e în dormitor, aşa că mă schimb la repezeală. Din moment ce ei nu sunt prezenţi, nu-mi mai pasă cine mă vede în lenjerie.

Toţi ceilalţi se îmbracă în tăcere. Nici măcar Christina nu zâmbeşte. Ştim cu toţii că e posibil să coborâm pe fundul Carierei şi să cercetăm fiecare chip şi să nu găsim nici măcar unul din familiile noastre.

Îmi fac patul întinzând bine aşternuturile la colţuri, aşa cum m-a învăţat tata. În timp ce culeg un fir de păr rătăcit de pe pernă, intră Eric.

— Atenţiune! anunţă el, azvârlindu-şi o şuviţă de păr negru de pe ochi. Vreau să vă dau un sfat pentru ziua de azi. Dacă printr-o minune familiile voastre chiar vin să vă viziteze…

Ne cercetează chipurile şi zâmbeşte condescendent.

— … ceea ce mă îndoiesc, e cel mai bine să nu vă arătaţi prea ataşaţi. Asta va face totul mai uşor pentru voi, şi e mai uşor şi pentru ei. De asemenea, aflaţi că noi, cei de-aici, luăm foarte în serios expresia „facţiunea înaintea sângelui”. Ataşamentul faţă de familiile voastre dă de înţeles că nu sunteţi pe de-a-ntregul mulţumiţi de noua voastră facţiune, ceea ce ar fi *condamnabil.* Înţeles?

Înţeleg. Aud ameninţarea din vocea tăioasă a lui Eric. Singura parte a discursului care a contat pentru Eric a fost cea din urmă. Suntem Neînfricaţi, aşa că trebuie să ne comportăm în consecinţă.

În timp ce dau să ies din dormitor, Eric mă opreşte.

— E posibil să te fi subestimat, Băţoaso, îmi zice. Te-ai descurcat bine ieri.

Îmi ridic privirea spre el. Pentru prima oară de când am bătut-o pe Molly, vinovăţia îmi roade măruntaiele.

Dacă Eric e de părere că am făcut bine ceva, înseamnă că sigur am greşit.

— Mulţumesc, îi zic, strecurându-mă afară din dormitor.

De îndată de ochii mi se adaptează la lumina slabă de pe coridor, îi zăresc pe Will şi pe Christina ceva mai în faţă, Will râzând, probabil de o glumă făcută de Christina. Nu încerc să-i prind din urmă. Dintr-un motiv oarecare, simt că ar fi o greşeală să-i întrerup.

Al lipseşte. Nu l-am văzut în dormitor, şi nici acum nu-l văd mergând spre Carieră. Poate că e deja acolo.

Îmi trec degetele prin păr şi mi-l strâng într-un coc. Îmi verific hainele: sunt acoperită bine? Pantalonii îmi sunt strâmţi, şi mi se văd claviculele. N-o să le placă.

Şi cui îi pasă dacă le place? Strâng din dinţi. Asta e facţiunea mea acum. Astea sunt hainele pe care le poartă facţiunea mea. Mă opresc chiar înainte de capătul coridorului.

Grupuri, grupuri, familiile stau pe fundul Carierei, majoritatea familii de Neînfricaţi, cu novici la Neînfricaţi. Încă mi se par ciudaţi: o mamă cu piercing în sprânceană, un tată cu un tatuaj pe braţ, un novice cu părul purpuriu. O familie sănătoasă. Îi descopăr pe Drew şi pe Molly, stând singuri la un capăt al încăperii, şi-mi stăpânesc un zâmbet. Cel puţin, nici familiile lor n-au venit.

În schimb, a lui Peter a venit. Îl văd stând în picioare lângă un bărbat înalt, cu sprâncene stufoase, şi o femeie scundă, cu înfăţişare blajină şi părul roşu. Niciunul dintre părinţi nu seamănă cu el. Amândoi poartă pantaloni negri şi bluze albe, echipament tipic pentru Candoare, şi tatăl vorbeşte atât de tare, încât aproape că-l aud şi din locul în care mă aflu. Oare ei ştiu ce soi e fiul lor?

Dar, dacă stau să mă gândesc... eu ce soi sunt? Într-o altă parte a sălii, Will stă cu o femeie într-o rochie albastră. Nu pare suficient de matură încât să-i fie mamă, dar are aceeaşi cută între sprâncene ca el, şi acelaşi păr auriu. Spunea odată că are o soră: poate că ea o fi.

Alături de el, Christina îmbrăţişează o femeie de culoare din Candoare, îmbrăcată în alb şi negru. În spatele Christinei stă o fetiţă, tot din Candoare. Sora ei mai mică.

Oare merită măcar să mă deranjez să cercetez mulţimea în căutarea părinţilor mei? Aş putea să fac stânga-mprejur şi să mă întorc în dormitor.

Şi atunci, o văd. Mama stă singură lângă parapet, cu braţele împreunate în faţă. Niciodată n-a părut mai nepotrivită, cu pantalonii ei largi gri, şi jacheta gri încheiată la nasturi până la gât, cu părul împletit simplu şi chipul blajin. Pornesc spre ea, şi lacrimile îmi stau gata să izbucnească. A venit. A venit pentru mine.

Grăbesc pasul. Ea mă vede şi, pentru o clipă, expresia îi e nedumerită, ca şi cum n-ar şti cine sunt. Apoi, în ochi îi apare o lumină, şi-şi desface braţele. Miroase a săpun şi a detergent pentru rufe.

— Beatrice, şopteşte, trecându-şi mâna prin părul meu.

Nu plânge, îmi poruncesc mie însămi. O ţin în braţe până când reuşesc să-mi alung lacrimile din ochi, după care mă desprind ca s-o privesc din nou. Zâmbesc cu gura închisă, exact ca ea. Mă mângâie pe obraz.

— Ei, ia uite, zice. Te-ai împlinit.

Îmi cuprinde umerii cu braţul.

— Spune-mi ce mai faci.

— Tu prima!

Vechile năravuri se întorc. Trebuie s-o las pe ea să vorbească prima. Nu trebuie să las conversaţia să se concentreze prea mult timp asupra mea. Trebuie să mă asigur că ea nu are nevoie de nimic.

— Azi e o ocazie specială, zice ea. Am venit să te văd, aşa că hai să vorbim mai mult despre tine. E darul meu pentru tine.

Altruista de maică-mea. Ea n-ar trebui să-mi facă daruri, mai ales după ce i-am părăsit, pe ea şi pe tata. Merg cu ea spre parapetul care dă spre prăpastie, bucurându-mă că suntem împreună. Ultima săptămână şi jumătate am avut parte de mai puţină afecţiune faţă de cât mi-am dat seama. Acasă nu ne atingeam între noi prea frecvent, şi mai mult

decât să-mi văd părinţii ţinându-se de mâini la masa de seară nu pot să spun că aş şti. Totuşi, a fost mai mult decât ce-am trăit aici.

— Doar o întrebare, zic, simţindu-mi pulsul în beregată. Tata unde e? Îl vizitează pe Caleb?

— A, exclamă ea, clătinând din cap. Tatăl tău a trebuit să se ducă la serviciu.

Îmi las privirea în jos.

— Poţi să-mi spui dacă n-a vrut să vină.

Privirea ei mi se plimbă pe toată faţa.

— Tatăl tău a fost egoist în ultima vreme. Asta nu înseamnă că nu te iubeşte, îţi garantez.

Mă holbez la ea, buimăcită. Tata… egoist? Mai uluitor decât eticheta este faptul că mama i-a atribuit-o lui. Nu pot să-mi dau seama, doar privind-o, dacă e supărată. Nu mă aştept să fie capabilă de aşa ceva. Dar trebuie să fie: dacă spune despre el că e *egoist,* trebuie să fie supărată.

— Ce ştii despre Caleb? o întreb. Îl vizitezi şi pe el mai târziu?

— Aş fi vrut să pot, îmi răspunde, însă Erudiţii au interzis ca vizitatorii din Abnegaţie să pătrundă în complexul lor. Dac-aş încerca, aş fi alungată de la bun început.

— Cum? mă mir eu. E îngrozitor. De ce-ar face ei una ca asta?

— Tensiunile dintre facţiunile noastre sunt mai mari ca oricând, spune mama. Aş fi vrut să nu fie aşa, dar eu nu pot să fac mai nimic.

Mă gândesc la Caleb, stând printre novicii Erudiţi şi cercetând mulţimea după mama, şi simt un junghi în stomac. O parte din mine e încă supărată pe el pentru că a ţinut atâtea secrete faţă de mine, dar tot nu vreau să sufere.

— E îngrozitor, repet, întorcându-mi brusc privirea spre prăpastie.

Lângă parapet, Four stă singur. Deşi nu mai e novice, la fel ca majoritatea Neînfricaţilor, foloseşte ziua aceasta pentru împăcarea cu familia. Ori familia lui nu vrea să se împace, ori el nu e Neînfricat la origine. Dar din care

facţiune ar putea să fi provenit?

— El e unul dintre instructorii mei, îi zic, aplecându-mă mai aproape de ea. E cam intimidant.

— E *frumos,* zice mama.

Mă pomenesc că încuviinţez fără să gândesc. Râde şi-şi ridică braţul de pe umerii mei. Aş vrea s-o îndepărtez de el, dar tocmai când mă pregătesc să-i propun să mergem altundeva, el priveşte peste umăr.

Face ochii mari la vederea mamei. Ea îi întinde mâna.

— Bună ziua. Numele meu este Natalie, îi zice. Sunt mama lui Beatrice.

N-am mai văzut-o niciodată pe mama strângând mâna cuiva. Four îşi lasă mâna într-a ei, cam rigid, şi i-o scutură de două ori. Gestul pare nefiresc pentru amândoi. Nu. Four n-a fost Neînfricat la origine, dacă nu ştie să strângă mâna cu lejeritate.

— Four, se prezintă el. Încântat să vă cunosc.

— Four, repetă mama, zâmbind. E o poreclă?

— Da, îi răspunde, dar fără să intre în amănunte.

Care o fi numele lui adevărat?

— Fata dumneavoastră se descurcă bine aici, continuă el. I-am supravegheat pregătirea.

Şi de când „supravegheatul” include aruncarea cu cuţite în mine şi certarea mea la fiecare ocazie?

— Mă bucur s-o aud, spune ea. Ştiu câteva lucruri despre iniţierea Neînfricaţilor, şi eram îngrijorată pentru ea.

El mă priveşte, şi ochii îi coboară pe faţa mea, de la nas la gură, apoi la bărbie. Pe urmă, spune:

— Nu trebuie să vă faceţi griji.

Nu reuşesc să-mi împiedic fierbinţeala să-mi năvălească în obraji. Sper să nu se observe.

Oare o linişteşte doar pentru că e mama mea, sau el chiar crede cu adevărat că sunt capabilă? Şi ce semnificaţie o avea asta?

Mama îşi înclină capul într-o parte.

— Îmi pari cunoscut dintr-un anumit motiv, domnule Four.

— Nu pot să-mi imaginez care ar fi, răspunde el, cu o

subită răceală în voce. Nu am obiceiul să mă asociez cu cei din Abnegaţie.

Mama izbucneşte în râs. Are un râs sprinţar, jumătate aer şi jumătate sunet.

— Puţini o fac, în zilele noastre. N-o iau ca pe ceva personal.

El pare să se destindă puţin.

— Ei, vă las să vă bucuraţi de reîntâlnire.

Împreună cu mama, îl privim cum se îndepărtează. Urletul râului îmi umple timpanele. Poate că Four a făcut parte dintre Erudiţi, ceea ce ar explica de ce detestă Abnegaţia. Sau poate crede în articolele publicate de Erudiţi despre noi… despre *ei,* îmi amintesc mie însămi. Oricum, a fost drăguţ din partea lui să-i spună că mă descurc bine, când ştiu că el nu crede aşa ceva.

— Aşa e mereu? se interesează mama.

— Mai rău.

— Ţi-ai făcut prieteni?

— Câţiva, îi răspund.

Privesc peste umăr spre Will şi Christina şi familiile lor. Când Christina îmi întâlneşte privirea, îmi face semn să vin la ea, aşa că eu şi mama pornim într-acolo.

Totuşi, până să ajungem la Will şi Christina, o femeie scundă şi rotunjoară, cu o bluză în dungi albe şi negre, mă atinge pe braţ. Tresar, împotrivindu-mă imboldului de a o plesni peste mână.

— Scuzaţi-mă, îmi zice. Îl cunoaşteţi cumva pe fiul meu? Pe Albert?

— Albert? repet eu. A… adică Al? Da, îl cunosc.

— Nu ştiţi unde am putea să-l găsim? mă întreabă ea, gesticulând spre un bărbat din spatele ei.

E înalt şi gros ca un bolovan. Tatăl lui Al, evident.

— Îmi pare rău, nu l-am văzut în dimineaţa aceasta. Poate să-l căutaţi acolo, sus?

Le arăt spre plafonul din sticlă de deasupra noastră.

— O, vai de mine, exclamă mama lui Al, făcându-şi vânt cu mâna. Aş prefera să nu mai încerc un asemenea urcuş. Aproape c-am făcut un atac de panică în timp ce coboram

încoace. De ce nu există balustrade de-a lungul potecilor de-aici. Sunteţi nebuni cu toţii?

Schiţez un mic zâmbet. Acum câteva săptămâni, poate că întrebarea aceasta mi s-ar fi părut insultătoare, însă acum îmi petrec prea mult timp cu transferaţii din Candoare ca să mă mai surprindă lipsa lor de tact.

— Nebuni, nu, îi zic. Neînfricaţi, da. Dac-o să-l văd, o să-i spun că-l căutaţi.

Mama, constat, are pe faţă un zâmbet identic cu al meu. Nu reacţionează la fel ca alţi părinţi de transferaţi: cu gâtul lungit, privind în jur pereţii Carierei, plafonul Carierei, prăpastia. Normal că nu e curioasă: doar e din Abnegaţie. Curiozitatea îi e străină.

Le-o prezint lui Will şi Christinei, după care Christina mă prezintă mamei şi surorii ei. Dar când Will mi-o prezintă pe Cara, sora lui mai mare, ea îmi adresează o privire dintre cele capabile să veştejească o plantă şi nu-mi întinde mâna ca să i-o strâng. O priveşte chiorâş pe mama.

— Nu pot să cred că te asociezi cu cineva dintre ei, Will, zice.

Mama strânge din buze, dar, fireşte, nu spune nimic.

— Cara, zice Will, încruntându-se, nu e nevoie să fii *nepoliticoasă.*

— A, sigur că nu. Dar ştii cine este? zice, arătând spre mama. Este *soţia* unui membru al consiliului, asta este. Conduce „agenţia de voluntari” care cică i-ar ajuta pe cei rămaşi în afara facţiunilor. Crezi că nu ştiu că doar ascundeţi bunuri ca să le împărţiţi în propria facţiune, în timp ce *noi* nu primim alimente proaspete de o lună, hm? Mâncare pentru cei fără facţiune, vezi să nu!

— Îmi pare rău, îi răspunde mama, cu blândeţe, dar cred că vă înşelaţi.

— Mă înşel. Ha! se răsteşte Cara. Sunt sigură că eşti exact ceea ce pari. O facţiune de fii-fericit-că-faci-binele, fără un dram de egoism în organism. Este?

— Nu vorbi aşa cu mama, o reped eu, încinsă la faţă şi strângându-mi pumnii. Un cuvânt să-i mai spui, şi jur că-ţi sparg nasul!

— Stai uşor, Tris, mă opreşte Will. Doar n-o să-mi baţi sora.

— Da? zic, înălţându-mi ambele sprâncene. Aşa crezi?

— Nu, n-o s-o faci, intervine mama, punându-mi mâna pe umăr. Haide, Beatrice. Nu vrem s-o supărăm pe sora prietenului tău.

Vocea îi sună blândă, însă mâna mă strânge de umăr atât de tare, în timp ce mă trage după ea, încât aproape că-mi vine să plâng de durere. Mergem, repede, în direcţia sălii de mese. Totuşi, chiar înainte să ajungem acolo, ea coteşte scurt la stânga şi porneşte pe unul dintre coridoarele întunecoase pe care eu nu le-am explorat încă.

— Mamă, zic. Mamă, cum de ştii pe unde să mergi?

Se opreşte lângă o uşă încuiată şi se ridică pe vârfurile picioarelor, privind cu atenţie la baza lămpii albastre atârnate de tavan. După câteva secunde, face un semn aprobator şi se întoarce la loc spre mine.

— Am spus: fără întrebări despre mine. Şi am vorbit serios. Cum te descurci tu în realitate, Beatrice? Cum au decurs luptele? Ce loc ocupi în clasament?

— Clasament? repet eu. Şi ştii că m-am luptat? Ştii că se face un clasament?

— Nu sunt informaţii strict secrete, cele despre cum se desfăşoară procesul de iniţiere la Neînfricaţi.

Nu ştiu cât este de uşor să afli ce face o altă facţiune pe durata iniţierii, dar bănuiesc că nu e *chiar* uşor.

— Sunt aproape de ultimul loc, mamă, îi răspund, tărăgănat.

— Bine, zice ea, clătinând aprobator din cap. Acum, ceva foarte important, Beatrice. Care a fost rezultatul la testul tău de aptitudini?

Avertismentul lui Tori îmi pulsează în minte. *Nu spune nimănui.* Ar trebui să-i spun că rezultatul meu a fost Abnegaţie, fiindcă asta a consemnat Tori în sistem.

Îmi privesc mama în ochi, care sunt de un verde pal şi umbriţi de pata întunecată a genelor. Are riduri în jurul gurii, dar în rest, nu-şi arată vârsta. Cutele acestea se adâncesc când fredonează ceva. Obişnuia să fredoneze în

timp ce spăla vasele.

E mama mea. Pot să am încredere în ea.

— Au fost neconcludente, îi răspund încetişor.

— Aşa am crezut şi eu, zice ea, oftând. Mulţi copii crescuţi în Abnegaţie primesc un astfel de rezultat. Nu ştiu de ce. Dar va trebui să fii foarte atentă pe durata următorului stagiu de iniţiere, Beatrice. Rămâi pe la mijlocul grupului, orice-ai face. Nu atrage atenţia asupra ta. Ai înţeles?

— Mamă, ce se-ntâmplă?

— Nu-mi pasă ce facţiune alegi, îmi zice, punându-mi mâinile pe obraji. Sunt mama ta şi vreau să te ştiu în siguranţă.

— Asta pentru că sunt…

Dau să vorbesc, însă ea îmi astupă gura cu palma.

— Să nu pronunţi cuvântul acela, şuieră ea. Niciodată.

Prin urmare, Tori a avut dreptate. Să fii Divergent e foarte periculos. Doar că nu ştiu de ce, şi nici măcar ce înseamnă cu adevărat, deocamdată.

— De ce?

Clatină din cap.

— Nu pot să-ţi spun.

Priveşte peste umăr, unde lumina dinspre fundul Carierei e abia vizibilă. Aud strigăte şi conversaţii, râsete şi paşi grăbiţi. Mirosurile dinspre sala de mese îmi plutesc spre nări, dulci şi dospite: pâine coaptă. Când îşi întoarce privirea din nou spre mine, îi văd expresia hotărâtă.

— E un lucru pe care vreau să-l faci, îmi zice. Eu nu pot să mă duc în vizită la fratele tău, dar tu o să poţi, după ce termini iniţierea. Aşa că vreau să-l găseşti şi să-i transmiţi să cerceteze serul pentru simulări. Bine? Poţi să faci asta pentru mine?

— Nu, dacă nu-mi *explici* şi mie câte ceva din astea, mamă! exclam, încrucişându-mi braţele pe piept. Tu vrei să-mi pierd vremea o zi întreagă prin complexul Erudiţilor, aşa că ai face mai bine să-mi dai şi un motiv!

— Nu pot. Îmi pare rău.

Mă sărută pe obraz şi-mi înlătură o şuviţă de păr

desprinsă din coc, aranjând-o după ureche.

— Ar trebui să plec. E mai bine pentru imaginea ta, dacă noi două nu părem ataşate una de cealaltă.

— Nu-mi pasă de cum arăt eu în ochii lor, îi zic.

— Ar trebui să-ţi pese, mă sfătuieşte ea. Bănuiesc că deja te ţin sub observaţie.

Pleacă, şi eu sunt prea năucită ca s-o urmez. Ajungând la capătul coridorului, se întoarce şi-mi zice:

— Mănâncă o felie de tort şi pentru mine, da? De ciocolată. E delicios.

Zâmbeşte, un zâmbet straniu, strâmb, şi adaugă:

— Te iubesc, să ştii.

Şi apoi dispare.

Eu rămân singură, în lumina albastră a lămpii de deasupra mea, şi înţeleg.

Ea a mai fost înainte în complex. Îşi amintea de coridorul acesta. Ştie cum se desfăşoară procesul iniţierii.

Mama a fost Neînfricată.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

DUPĂ-AMIAZĂ, mă întorc în dormitor, în timp ce toţi ceilalţi îşi petrec timpul cu familiile lor, şi-l găsesc pe Al stând pe patul lui şi privind locul de pe perete unde se află de obicei tabla. Four a luat-o ieri ca să ne poată calcula clasamentul după primul stagiu.

— Aici erai! exclam. Te căutau părinţii tăi. Te-au găsit?

Îmi răspunde doar scuturând din cap.

Mă aşez pe pat lângă el. Piciorul meu e abia pe jumătate ca grosime faţă de al lui, chiar dacă e mai musculos acum decât era înainte. Al e în pantaloni scurţi, negri. Are un genunchi vânăt şi traversat de o cicatrice.

— N-ai vrut să-i vezi? îl întreb.

— N-am vrut să mă întrebe cum mă descurc, zice el. Aş fi fost nevoit să le răspund, şi şi-ar fi dat seama că mint.

— Păi…

Mă zbat să găsesc ceva de spus.

— Şi care-i problema cu felul în care te descurci?

Al izbucneşte într-un râs aspru.

— Am pierdut toate luptele de după cea cu Will. Nu mă descurc bine.

— Dar a fost alegerea ta. Nu puteai să le spui şi asta?

Clatină din cap.

— Tata a vrut mereu să vin aici. Adică, ziceau că vor să rămân în Candoare, dar asta numai pentru că aşa ceva se aşteptau de la ei să spună. Ei mereu i-au admirat pe Neînfricaţi, amândoi. N-ar înţelege dac-aş încerca să le explic aşa ceva.

— Aha, zic, bătând darabana cu degetele pe genunchi.

Pe urmă, îmi întorc privirea spre el.

— De-asta i-ai ales tu pe Neînfricaţi? îl întreb. Din cauza părinţilor tăi?

Al scutură din cap.

— Nu. Cred c-a fost deoarece… mi se pare important să-i aperi pe oameni. Să te ridici în apărarea lor. Aşa cum ai

făcut tu, pentru mine, adaugă, zâmbindu-mi. Asta-i ce se presupune că ar trebui să facă Neînfricaţii, corect? Asta înseamnă curajul. Nu… să-i răneşti pe oameni fără motiv.

Îmi amintesc ce mi-a spus Four, că lucrul în echipă fusese altădată o prioritate a Neînfricaţilor. Cum or fi fost neînfricaţii atunci? Oare ce-aş fi învăţat dac-aş fi trăit în vremea când mama era Neînfricată? Poate că nu i-aş fi spart nasul lui Molly. Sau s-o fi ameninţat pe sora lui Will.

Simt un junghi de vinovăţie.

— Poate c-o să fie mai bine după ce-o să se termine iniţierea.

— Păcat că s-ar putea să ies ultimul, zice Al. Bănuiesc c-o să vedem diseară.

Mai stăm o vreme unul lângă celălalt. E mai bine să fiu aici, unde e linişte, decât în Carieră, să-i văd pe toţi râzând împreună cu familiile lor.

Tata obişnuia să spună că, uneori, cea mai bună metodă de a ajuta pe cineva este să-i stai doar în apropiere. Mă simt bine când fac ceva de care ştiu că el ar fi mândru, ca şi cum ar putea să compenseze lucrurile pe care le-am făcut şi de care el n-ar fi mândru.

— Mă simt mai curajos când sunt în preajma ta, să ştii, îmi mărturiseşte Al. Ca şi cum chiar aş putea să mă adaptez aici, aşa cum faci tu.

Tocmai mă pregăteam să-i răspund, când îşi strecoară braţul pe după umerii mei. Deodată, îngheţ, deşi obrajii îmi ard.

N-am vrut să am dreptate în legătură cu sentimentele lui Al faţă de mine. Dar am avut.

Nu mă las pe el. Dimpotrivă, mă aplec în faţă, astfel încât braţul să-i cadă pe pat. Apoi, îmi strâng mâinile împreunate în poală.

— Tris, eu… începe să spună. Vocea îi sună crispată.

Îi arunc o privire. E la fel de roşu la faţă ca mine, dar el nu plânge: doar arată jenat.

— Hm… scuze, zice. Nu încercam să… hm. Scuze.

Mi-aş fi dorit să-i pot spune că nu trebuie s-o ia ca pe ceva personal. Aş putea să-i spun că părinţii mei rareori se

ţineau de mână, chiar şi la noi acasă, motiv pentru care m-am deprins să mă ţin departe de toate gesturile afectuoase, fiindcă ei m-au educat să le iau în serios. Poate dacă i-aş spune asta, n-ar mai exista un strat de suferinţă sub îmbujorarea jenată.

Dar, desigur, e ceva personal. El e prietenul meu… şi atât. Ce poate fi mai personal decât atât?

Inspir, iar când expir, reuşesc să-mi compun un zâmbet.

— Scuze pentru ce? întreb, străduindu-mă să sune firesc, îmi perii cu palma blugii, deşi nu am nimic pe ei, şi mă ridic. Trebuie să plec, îi zic.

Încuviinţează, fără să mă privească.

— O să fii bine? îl întreb. Adică… din cauza părinţilor tăi. Nu pentru că…

Îmi las vocea să se stingă. Nici nu ştiu ce-aş fi putut să zic, altminteri.

— A. Mda, răspunde, încuviinţând din nou, puţin cam prea viguros. Ne vedem mai târziu, Tris.

Încerc să nu ies prea repede din cameră. După ce închid uşa dormitorului după mine, îmi duc o mână la frunte şi schiţez un mic zâmbet. Lăsând deoparte stânjeneala, e frumos să ştii că-i place cuiva de tine.

* * *

Discuţiile despre vizitele familiilor noastre ar fi fost prea dureroase, aşa că toată lumea discută despre clasamentul nostru final după primul stagiu. Ori de câte ori cineva din preajma mea aduce vorba despre el, fixez un punct oarecare din cameră şi-l ignor.

Locul meu în clasament nu poate să fie chiar atât de rău ca la început, mai ales după ce am bătut-o pe Molly, dar e posibil să nu fie suficient de bun cât să mă aducă între primii zece la finalul iniţierii, mai ales că atunci vor fi incluşi şi novicii născuţi Neînfricaţi.

La cină, stau împreună cu Christina, Will şi Al, la o masă dintr-un colţ. Suntem incomod de aproape de Peter, Drew şi Molly, care stau la două mese de noi. Când conversaţia de la masa noastră stagnează, aud fiecare cuvânt rostit de ei.

Fac speculaţii cu privire la clasament. Ce surpriză.

— N-aveai voie să ţii *animale!* se miră Christina, plesnind masa cu palma. De ce?

— Din cauză că sunt ilogice, îi răspunde Will, ca într-o doară. Ce rost are să-i oferi hrană şi adăpost unui animal care nu face altceva decât să-ţi murdărească mobila, să-ţi facă mirosuri urâte prin casă şi, până la urmă, să moară?

Îi întâlnesc privirea lui Al, aşa cum se-ntâmplă de obicei când Will şi Christina încep să se ciondănească. Însă, de data asta, în clipa în care ni se întâlnesc privirile, amândoi le întoarcem în altă parte. Sper că stânjeneala asta dintre noi n-o să ţină mult. Îmi vreau prietenul înapoi.

— *Ideea* este… Christina se întrerupe, şi scutură din cap. În fine, e amuzant să ai un animal, continuă ea. Eu am avut un buldog pe nume Chunker. Odată, am lăsat un pui fript întreg pe masa din bucătărie, să se răcească, şi în timp ce mama s-a dus la baie, el l-a tras jos de pe masă şi l-a mâncat, cu tot cu oase şi piele. Am râs de n-am mai putut!

— Da, cu asta sigur mă faci să mă răzgândesc. Sigur că vreau să trăiesc cu un animal care-mi mănâncă toată mâncarea şi-mi distruge bucătăria, comentează Will, clătinând din cap. De ce nu-ţi iei un câine după ce termini iniţierea, dacă te simţi atât de nostalgică?

— Pentru că.

Deodată, zâmbetul Christinei dispare, şi ea începe să-şi împungă cartofii cu furculiţa.

— Câinii cam sunt un subiect încheiat pentru mine. După, ştii tu… după testul de aptitudini.

Schimbăm priviri între noi. Ştim cu toţii că nu avem voie să discutăm despre test, nici măcar acum, după ce am ales, însă ei probabil că nu iau regula asta atât de în serios pe cât o iau eu. Inima începe să-mi salte neregulat în piept. Pentru mine, regula asta înseamnă protecţie. Mă împiedică să mint faţă de prietenii mei în privinţa rezultatelor. Ori de câte ori îmi vine în minte cuvântul „Divergent”, aud avertismentul lui Tori… iar acum, şi pe cel al mamei. *Nu spune nimănui. Periculos.*

— Adică… după ce-ai omorât câinele, nu? o întreabă Will.

Aproape că uitasem. Cei cu aptitudini pentru Neînfricaţi luaseră cuţitul în cadrul simulării şi înjunghiaseră câinele când îi atacase. Nu mă mir că ea nu mai vrea acum să aibă un câine de companie. Îmi trag mânecile peste încheieturi şi-mi împreunez degetele.

— Mda, răspunde ea. Adică, voi toţi aţi avut de făcut asta, nu?

Mai întâi, îl priveşte pe Al, apoi pe mine. Îşi mijeşte ochii, şi apoi zice:

— Tu nu.

— Hmm?

— Tu ascunzi ceva, îmi zice. Eşti neastâmpărată.

— Ce?

— În Candoare, îmi zice Al, înghiontindu-mă cu umărul – Aşa! revenim la normal! – învăţăm să descifrăm limbajul trupului, aşa că ştim când cineva minte, sau ne ascunde ceva.

— Aha, zic, scărpinându-mă la ceafa. Păi…

— Vezi, iar! exclamă Christina, arătând spre mâna mea.

Mă simt de parcă mi-aş înghiţi bătăile inimii. Cum pot să mint despre rezultatele mele, dacă ea îşi dă seama când mint? Va trebui să-mi controlez limbajul trupului. Îmi las mâna să cadă şi mi-o împreunez cu cealaltă în poală. Aşa procedează o persoană sinceră.

Măcar despre câine nu am nevoie să mint.

— Nu, eu n-am omorât câinele.

— Şi cum ai obţinut rezultat de Neînfricată fără să foloseşti cuţitul? se interesează Will, privindu-mă cu ochii mijiţi.

Îl privesc în ochi şi rostesc cu fermitate:

— N-am obţinut. Am primit pentru Abnegaţie.

Pe jumătate, e adevărat. Tori mi-a raportat rezultatul ca fiind Abnegaţie, aşa că astfel figurează în sistem. Oricine are acces la arhive poate să-l vadă. Îi mai susţin privirea timp de câteva secunde. Dacă mi-aş îndepărta-o, aş putea să dau de bănuit. Apoi, ridic din umeri şi-mi înfig furculiţa într-o bucată de carne. Sper să mă creadă. Trebuie să mă creadă.

— Dar i-ai ales chiar şi-aşa pe Neînfricaţi? se miră Christina. De ce?

— Ţi-am mai spus. Pentru mâncare.

Ea izbucneşte în râs.

— Voi ştiţi că Tris n-a mai văzut hamburger până să vină aici?

Şi se avântă într-o poveste despre prima noastră zi, şi eu mă destind, deşi încă mă simt copleşită. N-ar trebui să mint faţă de prietenii mei. Asta ridică bariere între noi, şi deja avem mai multe decât aş vrea. Christina, luând steagul. Eu, respingându-l pe Al.

După cină, ne întoarcem în dormitor, şi îmi vine greu să n-o iau la goană, ştiind că ne va aştepta clasamentul acolo, când vom ajunge. Vreau să scap odată. La uşa dormitorului, Drew mă îmbrânceşte de perete ca să treacă pe lângă mine. Îmi julesc umărul, dar merg mai departe.

Sunt prea scundă ca să văd peste capetele novicilor adunaţi spre fundul camerei, dar când găsesc un spaţiu printre ele, văd că tabla e pe jos, sprijinită de picioarele lui Four şi cu spatele spre noi. El ţine o cretă în mână.

— Pentru cei care tocmai au intrat, zice el, vă explic cum se determină clasamentul. După prima rundă de luptă, v-am clasificat în conformitate cu nivelul de pricepere. Numărul de puncte pe care le-aţi câştigat depinde de nivelul de pricepere al vostru şi al persoanei pe care aţi învins-o. Obţineţi mai multe puncte pentru progresele înregistrate şi, la fel, mai multe puncte dacă aţi bătut pe cineva cu un nivel înalt de pricepere. Eu nu recompensez chinuirea celor slabi. Asta e laşitate.

Cred că privirea lui a zăbovit asupra lui Peter la această ultimă afirmaţie, însă s-a mutat mult prea repede ca să fiu absolut sigură.

— Dacă aveţi un loc fruntaş, pierdeţi puncte când sunteţi învinşi de un adversar mai slab cotat.

Molly scoate un zgomot dezagreabil, ca un sforăit, sau un mormăit.

— Stagiul al doilea de instruire are o pondere mai mare decât primul, fiindcă e mult mai strâns legat de înfrângerea

laşităţii, continuă el. Acestea fiind spuse, este extrem de dificil să te clasezi sus la capătul iniţierii dacă ai ocupat un loc slab în primul stagiu.

Mă foiesc de pe un picior pe celălalt, încercând să-l văd ca lumea. Iar când, în sfârşit, reuşesc, îmi îndepărtez repede privirea. El era deja cu ochii pe mine, probabil atras de fâţâiala mea nervoasă.

— Eliminările le vom anunţa mâine. Faptul că voi sunteţi transferaţi, iar novicii născuţi Neînfricaţi, nu, nu va fi luat în considerare. E posibil ca patru dintre voi să rămână în afara facţiunilor, şi niciunul dintre ei. Sau patru dintre ei să fie eliminaţi, şi niciunul dintre voi. E posibilă oricare combinaţie. Acestea fiind spuse, iată clasamentul vostru.

Agaţă tabla în cui şi face câţiva paşi înapoi, ca să putem vedea rezultatele.

1. Edward
2. Peter
3. Will
4, Christina
5. Molly
6. Tris

A şasea? Nu se poate să fiu a şasea. Faptul că am bătut-o pe Molly probabil că mi-a propulsat clasarea mai mult decât crezusem. Iar pierderea în faţa mea se pare că a coborât-o pe ea. Trec mai departe spre finalul listei.

7. Drew
8. Al
9. Myra

Al nu e chiar ultimul, dar în afară de cazul în care novicii născuţi Neînfricaţi au ratat complet versiunea lor din primul stagiu de iniţiere, a cam rămas fără facţiune.

Arunc o privire spre Christina. Îşi lungeşte gâtul şi se încruntă la tablă. Nu e singura. Tăcerea din cameră e incomodă, ca şi cum s-ar balansa înainte şi-napoi pe

marginea unei prăpăstii.

Şi, deodată, se prăbuşeşte.

— Ce? strigă Molly, arătând spre Christina. Pe asta am bătut-o! Am bătut-o în câteva *minute,* şi ea e clasată *deasupra mea?*

— Mda, zice Christina, încrucişându-şi braţele şi arborând un zâmbet infatuat. Şi?

— Dacă intenţionezi să-ţi asiguri o clasare superioară, ţi-aş propune să nu-ţi faci un obicei din a pierde în faţa adversarilor mai slab cotaţi, intervine Four, retezând cu vocea lui bombănelile şi mormăielile celorlalţi iniţiaţi.

Apoi, îşi bagă creta în buzunar şi trece pe lângă mine fără să arunce nici măcar o privire în direcţia mea. Cuvintele lui mă ustură un pic, amintindu-mi că eu sunt adversarul slab cotat la care se referă.

Din câte se pare, i-au amintit şi lui Molly.

— Tu, îmi zice, concentrându-şi ochii mijiţi asupra mea. O să-mi plăteşti pentru asta.

Mă aştept să se arunce pe mine, sau să mă lovească, însă ea doar se răsuceşte pe călcâie şi iese cu paşi furioşi din dormitor, ceea ce e mai rău. Dac-ar fi explodat, furia ei s-ar fi consumat repede, după un pumn sau doi. Plecarea înseamnă că vrea să pună ceva la cale. Plecarea înseamnă că eu trebuie să fiu în gardă.

Peter n-a spus nimic când s-a anunţat clasamentul, ceea ce, dată fiind tendinţa lui de a se plânge despre orice nu merge cum vrea el, e surprinzător. Acum, nu face altceva decât să se ducă la patul lui şi să se aşeze, fără să-şi dezlege şireturile. Asta mă face să mă simt şi mai incomod. Nu e posibil ca el să fie mulţumit cu locul al doilea. Nu Peter.

Will şi Christina bat palma, după care Will mă plesneşte pe spinare cu o palmă mai mare decât omoplatul meu.

— Uită-te la tine, numărul şase, zice, zâmbind larg.

— Tot e posibil să nu fie suficient de bun, îi amintesc eu.

— Va fi, n-ai grijă, zice el. Ar trebui să sărbătorim.

— Păi, atunci, să mergem, îl aprobă Christina, luându-mă de braţ cu o mână şi pe Al cu cealaltă. Hai, Al. Nu ştii ce-au

făcut novicii născuţi Neînfricaţi. Nu ştii nimic sigur.

— Eu vreau să mă culc, bălmăjeşte el, eliberându-şi braţul.

Pe coridor, nu ne e greu să uităm de Al şi de răzbunarea lui Molly şi de calmul suspect al lui Peter, şi ne e uşor să ne prefacem că tot ce ne desparte, ca prieteni, nu există. Însă în fundul minţii mele tot persistă gândul că Will şi Christina sunt concurenţii mei. Dacă vreau să-mi câştig prin luptă locul în primii zece, va trebui să-i întrec pe ei mai întâi.

Sper doar că nu va trebui să-i şi trădez pentru asta.

* * *

Noaptea, adorm cu mare greutate. În dormitor, de obicei mi se părea că e zgomot, cu atâtea respiraţii, însă acum e prea multă tăcere. Când e tăcere, mă gândesc la familia mea. Slavă Domnului că în complexul Neînfricaţilor de obicei e gălăgie.

Dacă mama a fost Neînfricată, atunci de ce a ales Abnegaţia? Oare îşi iubea tihna, obişnuinţele, virtuţile… toate aceste lucruri de care mi se face dor, când îmi permit să mă gândesc la ele?

Mă întreb dac-o fi cineva pe-aici care o fi cunoscut-o când era tânără, şi care să-mi spună cum era ea pe-atunci. Dar, chiar să fie, probabil că n-ar vrea să discute despre ea. Transferaţii între facţiuni nu prea au voie să discute despre fosta lor facţiune, de îndată ce au devenit membri. E o măsură menită să le faciliteze trecerea credinţei dinspre familie spre facţiune: să îmbrăţişeze principiul „facţiunea înaintea sângelui”.

Îmi îngrop faţa în pernă. Ea mi-a cerut să-i transmit lui Caleb că vrea ca el să cerceteze serul pentru simulări: de ce?

Oare o avea ceva de-a face cu faptul că eu sunt Divergentă, că eu sunt în pericol, sau o fi vorba despre altceva? Oftez. Am o mie de întrebări, şi ea a plecat înainte să-i pot adresa măcar una dintre ele. Acum, mi se învârtesc în cap, şi mă îndoiesc c-o să mai pot dormi până nu le găsesc răspunsul.

Aud zgomot de încăierare în cameră şi-mi ridic capul de pe pernă. Ochii nu mi s-au adaptat la întuneric, aşa că privesc într-o negreală pură, ca partea interioară a pleoapelor mele. Aud paşi grăbiţi şi scârţâitul unui pantof. Şi un bufnet greoi.

Iar apoi, un urlet care-mi îngheaţă sângele în vene şi-mi face părul măciucă. Arunc păturile de pe mine şi-mi las tălpile goale pe podeaua din piatră. Încă nu pot să văd suficient de bine ca să descopăr sursa urletului, însă zăresc un morman întunecat la câteva paturi mai încolo. Încă un ţipăt îmi străpunge timpanele.

— Aprindeţi lumina! strigă cineva.

Mă îndrept spre locul de unde s-a auzit sunetul, încet, ca să nu mă împiedic de ceva. Mă simt ca în transă. Nu vreau să văd de unde a venit ţipătul. Un astfel de ţipăt nu poate să însemne decât sânge, şi oase, şi durere; e acel ţipăt care porneşte din adâncul stomacului şi se întinde în fiecare centimetru al corpului.

Lumina se aprinde.

Edward zace pe podea lângă patul lui, ţinându-se cu mâinile de faţă. În jurul capului are ca o aureolă de sânge, iar printre degetele lui încovrigate se zăreşte mânerul argintiu al unui cuţit. Cu inima bubuindu-mi în timpane, îl recunosc ca fiind cuţitul pentru unt din sala de mese. Lama lui e înfiptă în ochiul lui Edward.

Myra, care stă la picioarele lui Edward, ţipă. Mai ţipă şi altcineva, iar cineva strigă după ajutor, şi Edward e în continuare pe podea, zvârcolindu-se şi văitându-se. Mă ghemuiesc lângă capul lui, cu genunchii în balta de sânge, şi-i pun mâna pe umăr.

— Nu te mişca, îi spun.

Mă simt calmă, cu toate că nu aud nimic, ca şi cum aş avea capul scufundat în apă. Edward se zbate din nou, şi-i repet mai tare, mai cu hotărâre.

— Am zis să nu te mişti. Respiră.

— Ochiul meu! urlă el.

Simt un miros urât. Cineva a vomitat.

— Scoate-l! urlă Edward. Dă-l afară, scoate-mi-l, scoate-l!

Scutur din cap şi abia apoi îmi dau seama că el nu mă vede.

Un hohot de râs îmi bolboroseşte în stomac. Isteric. Trebuie să-mi stăpânesc isteria, dacă vreau să-l ajut. Trebuie să uit de mine.

— Nu, îi spun. Trebuie să-l laşi pe doctor să ţi-l scoată. Mă auzi? Lasă-l pe doctor să ţi-l scoată. Şi respiră.

— Mă doare, scânceşte el.

— Ştiu că te doare.

În locul vocii mele, o aud pe a mamei. O văd ghemuită lângă mine, pe trotuarul din faţa casei, ştergându-mi lacrimile de pe faţă după ce mi-am julit genunchiul. Aveam cinci ani pe vremea aia.

— O să fie bine, zic.

Încerc să am un ton ferm, nu de parcă aş vrea să-l linişteşc, dar de fapt asta fac. Nu ştiu dac-o să fie bine. Am o bănuială că n-o să fie.

Când soseşte asistenta, îmi spune să mă dau la o parte, şi mă supun. Palmele şi genunchii îmi sunt pline de sânge. Iar când privesc în jur, constat că doar două chipuri lipsesc.

Drew.

Şi Peter.

* * *

După ce Edward e dus de-acolo, îmi iau cu mine un schimb de haine la baie şi mă spăl pe mâini. Christina vine cu mine şi stă la uşă, dar nu spune nimic, şi mă bucur. N-ar fi mare lucru de spus.

Îmi frec liniile din palmă şi scormonesc cu o unghie sub celelalte unghii, ca să scot sângele de-acolo. Mă schimb în pantalonii pe care i-am luat cu mine, iar pe cei pătaţi îi arunc la gunoi. Iau prosoape de hârtie câte pot să duc. Cineva tot trebuie să cureţe mizeria din dormitor, şi din moment ce mă îndoiesc c-aş mai putea să adorm la loc, pot foarte bine să fiu eu aceea.

Când dau să apăs pe clanţă, Christina mă întreabă:

— Tu ştii cine a făcut-o, nu?

— Mda.

— N-ar trebui să-i spunem cuiva?

— Tu chiar crezi că Neînfricaţii ar face ceva? răspund. După ce te-au ţinut atârnată deasupra prăpastiei? După ce ne-au pus să ne batem între noi până la leşin?

Nu mai spune nimic.

Pe urmă, timp de o jumătate de oră, stau singură în genunchi pe podeaua dormitorului şi şterg sângele lui Edward. Christina aruncă prosoapele murdare şi-mi aduce altele noi. Myra e plecată: probabil că s-a dus cu Edward la spital.

Nimeni n-a dormit prea mult în noaptea aceea.

* * *

— O să vi se pară ciudat, zice Will, dar aş fi vrut să nu fi avut zi liberă azi.

Încuviinţez. Înţeleg la ce se referă. Dac-aş fi avut ceva de făcut, m-ar fi distras, şi aşa ceva mi-ar fi prins tare bine acum.

Nu mi-am mai petrecut până acum prea mult timp singură cu Will, însă Christina şi Al trag câte un pui de somn în dormitor, şi niciunul dintre noi nu vrea să se afle în camera aia mai mult decât e necesar. Will nu mi-a spus aşa ceva: pur şi simplu, ştiu.

Îmi tot strecor câte o unghie sub celelalte. Mi-am spălat cât am putut de bine mâinile după ce am şters sângele lui Edward, dar încă-l simt pe piele. Împreună cu Will, mergem fără vreo ţintă. N-avem unde să ne ducem.

— Am putea să-i facem o vizită, propune Will. Dar ce-am putea să-i spunem? „Nu te-am cunoscut prea bine, dar îmi pare rău c-ai fost înjunghiat în ochi”?

Nu e deloc amuzant. O ştiu de îndată ce-a spus-o, dar chiar şi-aşa un hohot de râs mi se ridică în gât, şi-l las să iasă, pentru că e greu să-l mai ţin înăuntru. Will mă priveşte fix pentru o clipă, după care râde şi el. Uneori, plânsul şi râsul sunt singurele două opţiuni rămase, şi râsul pare preferabil în clipa de faţă.

— Scuză-mă, îi zic. Doar că e atât de ridicol.

Nu vreau să plâng pentru Edward: cel puţin, nu în acel

mod profund, personal, în care plângi pentru un prieten, sau o persoană iubită. Vreau să plâng pentru că a fost o întâmplare cumplită, şi eu am văzut-o, şi nu pot să găsesc vreo cale de a repara ce s-a întâmplat. Nimeni dintre cei care ar vrea să-l pedepsească pe Peter nu are autoritatea necesară pentru asta, şi nimeni care are autoritatea n-ar vrea. Neînfricaţii au reguli privitoare la astfel de atacuri, însă cu oameni ca Eric la conducere, bănuiesc că astfel de reguli rămân neaplicate.

Reiau discuţia, mai în serios.

— Cel mai ridicol lucru este că, dac-am fi fost în oricare altă facţiune, ar fi însemnat curaj din partea noastră să-i spunem cuiva ce s-a întâmplat. Aici, însă… la Neînfricaţi… curajul nu ne-ar aduce nimic bun.

— Ai citit vreodată proclamaţiile facţiunilor? mă întreabă Will.

Proclamaţiile facţiunilor au fost redactate după ce s-au alcătuit facţiunile. Am învăţat despre ele la şcoală, dar eu n-am ajuns niciodată să le citesc.

— Tu le-ai citit? îl întreb, încruntându-mă.

Pe urmă îmi amintesc că Will memorase odată harta oraşului doar ca să se distreze, aşa că zic:

— A! Normal că le-ai citit. Nu contează.

— Una dintre frazele pe care mi le amintesc din proclamaţia Neînfricaţilor este: „Credem în actele obişnuite de vitejie, în curajul care împinge o persoană să-i ia apărarea alteia."

Şi oftează.

Nu mai e nevoie să spună şi altceva. Ştiu la ce face aluzie. Poate că facţiunea Neînfricaţilor a fost formată cu bune intenţii, cu idealuri şi cu ţeluri drepte. Însă s-a abătut mult de la ele. Şi acelaşi lucru e valabil şi pentru Erudiţi, îmi dau seama. Demult, Erudiţii urmăreau cunoaşterea şi inventivitatea de dragul facerii de bine. Acum, urmăresc cunoaşterea şi inventivitatea cu inimi lacome. Mă întreb dacă şi celelalte facţiuni suferă de aceeaşi problemă. Nu m-am mai gândit la asta până acum.

Cu toată depravarea pe care o văd la Neînfricaţi, totuşi,

nu pot să-i părăsesc. Nu doar din cauză că gândul de a trăi în afara facţiunilor, într-o completă izolare, sună ca o soartă mai rea decât moartea. Ci pentru că, în scurtele momente care mi-au plăcut aici, am întrezărit o facţiune care merită salvată. Poate că am reuşi să redevenim viteji şi onorabili.

— Hai să mergem la cantină, propune Will, şi să mâncăm tort.

— OK, accept, zâmbind.

În timp ce mergem spre Carieră, repet în gând fraza citată de Will, ca să n-o uit.

Cred în actele obişnuite de vitejie, în curajul care împinge o persoană să-i ia apărarea alteia.

Frumos gând.

* * *

Mai târziu, când mă întorc în dormitor, găsesc patul lui Edward fără aşternuturi, şi sertarele deschise, goale. De cealaltă parte a camerei, patul Myrei arată la fel.

Când o întreb pe Christina ce s-a întâmplat, îmi răspunde:

— Au plecat.

— Chiar şi Myra?

— A spus că nu vrea să mai rămână aici fără el. Oricum avea să fie eliminată.

Ridică din umeri, ca şi cum nu crede că ar fi putut proceda altfel. Dacă e adevărat, îmi dau seama cum se simte.

— Bine măcar că nu l-au eliminat pe Al, adaugă.

Al era vorba să fie eliminat, însă l-a salvat plecarea lui Edward. Neînfricaţii s-au hotărât să-l păsuiască până la următorul stagiu.

— Cine a mai fost eliminat? mă interesez.

Christina ridică iar din umeri.

— Doi dintre cei născuţi Neînfricaţi. Dar nu-mi aduc aminte numele.

Încuviinţez, şi-mi îndrept privirea spre tablă. Cineva a tras o linie peste numele lui Edward şi al Myrei, şi a schimbat cifrele de lângă toate celelalte. Acum, Peter e

primul. Will e al doilea. Eu sunt a cincea. Am pornit în primul stagiu cu nouă novici.

Acum, am rămas doar şapte.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

E AMIAZĂ. Ora prânzului.

Sunt pe un coridor pe care nu-l recunosc. Am venit până aici fiindcă simţeam nevoia să plec din dormitor. Poate dacă-mi aduc aşternuturile aici, n-o să mai fiu nevoită să mă întorc vreodată în dormitor. Poate că e numai rodul imaginaţiei mele, dar acolo încă miroase a sânge, cu toate că am frecat podeaua până când mi s-au umflat mâinile, iar cineva a turnat azi-dimineaţă şi înălbitor pe ea.

Îmi ciupesc rădăcina nasului. Frecatul podelei, când nimeni altcineva nu vrea să se ocupe de asta, e un lucru pe care l-ar fi făcut mama. Dacă tot nu pot să fiu cu ea, măcar atât pot să fac, să fiu ca ea, uneori.

Aud oameni apropiindu-se, paşii răsunându-le pe podeaua din piatră, şi-mi cobor privirea spre pantofii mei. Am trecut acum o săptămână de la tenişi gri la tenişi negri, însă pantofii gri sunt îngropaţi pe fundul unuia dintre sertarele mele. Nu mă îndur să-i arunc, chiar dacă ştiu c-ar fi o prostie să mă ataşez de o pereche de tenişi, de parcă ei m-ar putea duce acasă.

— Tris?

Îmi ridic privirea. Uriah s-a oprit în faţa mea. Le face semn novicilor născuţi Neînfricaţi, cu care venise, să-şi vadă de drum fără el. Ceilalţi schimbă priviri între ei, dar tot pleacă mai departe.

— Te simţi bine? mă întreabă.

— Am avut o noapte grea.

— Mda, am auzit despre băiatul ăla, Edward, zice Uriah, privind de-a lungul coridorului.

Novicii născuţi Neînfricaţi tocmai dispar după colţ. Atunci, el zâmbeşte uşor.

— Vrei să ieşi de-aici? mă întreabă.

— Unde? mă interesez eu. Unde te duci?

— La un mic ritual de iniţiere, îmi zice. Haide. Trebuie să ne grăbim.

Îmi cântăresc scurt opţiunile. Pot să rămân aici, sau pot să părăsesc complexul Neînfricaţilor.

Mă salt în picioare şi pornesc în pas alergător alături de Uriah, să-i prindem din urmă pe ceilalţi novici născuţi Neînfricaţi.

— Singurii novici pe care-i lasă de obicei să vină sunt cei cu rude mai în vârstă printre Neînfricaţi, îmi explică el. Dar e posibil ca nici măcar să nu observe. Tu doar comportă-te de parcă ai avea tot dreptul să fii acolo.

— Dar, mai precis, ce facem?

— Ceva periculos, îmi răspunde.

În ochi îi apare un licăr pe care nu l-aş putea descrie decât ca Neînfricato-manie, însă în loc să mă feresc de el, cum poate c-aş fi făcut acum câteva săptămâni, mă molipseşte, de parcă ar fi contagios. Entuziasmul înlocuieşte tristeţea de plumb din interiorul meu. Încetinim când îi ajungem din urmă pe novicii născuţi Neînfricaţi.

— Ce caută *Băţoasa* aici? întreabă un băiat cu un belciug metalic petrecut între nări.

— Tocmai l-a văzut pe tipul înjunghiat în ochi, Gabe, îi răspunde Uriah. Las-o în pace, bine?

Gabe ridică din umeri şi se întoarce la loc. Nimeni nu mai spune nimic, cu toate că unii dintre ei îmi mai aruncă priviri piezişe, ca şi cum m-ar măsura din ochi. Novicii născuţi Neînfricaţi sunt ca o haită de câini. Dacă mă comport cum nu trebuie, nu mă lasă să alerg cu ei. Dar, deocamdată, sunt în siguranţă.

Trecem după un alt colţ, şi la capătul următorului coridor văd un grup de membri ai Neînfricaţilor. Sunt prea mulţi ca să fie toţi înrudiţi cu novicii născuţi Neînfricaţi, însă pe unele feţe remarc asemănări.

— Haideţi să mergem, zice unul dintre membri, după care se întoarce şi trece printr-o intrare întunecoasă.

Ceilalţi membri îi urmează, şi-l urmăm şi noi. Rămân cât mai aproape în spatele lui Uriah în timp ce înaintăm pe întuneric, şi la un moment dat piciorul meu întâlneşte o treaptă. Reuşesc să mă echilibrez la timp şi încep să urc.

— Scara din spate, mă informează Uriah, aproape

mormăind. De obicei încuiată.

Încuviinţez, cu toate că n-are cum să mă vadă, şi urc până se termină treptele. Între timp, se deschide o uşă din capul scării, lăsând să pătrundă lumina zilei. Ieşim din pământ la câteva sute de metri distanţă faţă de clădirea din sticlă de deasupra Carierei, aproape de linia ferată.

Mă simt de parcă aş mai fi făcut-o de o mie de ori până acum. Aud sirena trenului. Simt vibraţiile pământului. Văd lumina farurilor de pe locomotivă. Îmi trosnesc articulaţiile degetelor şi ţopăi o dată pe degetele de la picioare.

Alergăm într-un singur şir pe lângă tren şi, în valuri, membri şi novici laolaltă se înghesuie în vagon. Uriah se urcă înaintea mea, şi alţii mă presează din spate. Nu-mi pot permite vreo greşeală. Mă arunc pieziş, prinzându-mă de bara de pe partea laterală a vagonului, şi mă salt înăuntru. Uriah mă apucă de braţ ca să mă ajute.

Trenul începe să prindă viteză. Eu stau lângă Uriah, rezemaţi amândoi de un perete.

— Unde mergem? strig, ca să acopăr vuietul vântului.

Uriah ridică din umeri.

— Zeke nu mi-a spus.

— Zeke?

— Fratele meu mai mare, îmi explică el, arătându-mi un băiat care stă jos în cadrul uşii, cu picioarele atârnate afară din vagon.

E scund şi zvelt şi nu seamănă câtuşi de puţin cu Uriah, în afară de culoarea pielii.

— Nu trebuie să ştii. S-ar strica surpriza! strigă fata din stânga mea. Eu sunt Shauna! îmi zice apoi, întinzându-mi mâna.

I-o strâng, dar nu i-o apuc destul de bine şi-i dau drumul prea repede. Mă cam îndoiesc că-mi voi îmbunătăţi vreodată strângerile de mână. Mi se pare nefiresc să te iei de mână cu străinii.

— Eu… încep să zic.

— Ştiu cine eşti, mă întrerupe ea. Tu eşti Băţoasa. Four mi-a povestit despre tine.

Mă rog ca văpaia din obrajii mei să nu fie vizibilă.

— Da? Şi ce ţi-a zis?

— Mi-a zis că eşti o Băţoasă, replică ea, cu un zâmbet afectat. De ce întrebi?

— Dacă instructorul meu vorbeşte despre mine, zic, pe cel mai ferm ton de care sunt capabilă, vreau să ştiu ce spune. Doar nu vine şi el, nu? întreb, sperând că am găsit o minciună convingătoare.

— Nu. El nu vine niciodată la asta, îmi răspunde ea. Probabil că şi-a pierdut atracţia. Pe el nu-l sperie multe, să ştii.

El nu vine. Ceva din mine se dezumflă ca un balon nelegat la gură. Nu iau în seamă senzaţia şi fac un semn de încuviinţare. Chiar ştiu că Four nu e un laş. Dar mai şi ştiu cel puţin un lucru care-l sperie: înălţimile. Indiferent ce urmează să facem, sigur implică o expediţie la o înălţime destul de mare pentru ca el s-o evite. Ea sigur nu ştie asta, fiindcă vorbeşte cu atât de mult respect în glas.

— Îl cunoşti bine? o întreb.

Sunt prea curioasă. Mereu am fost.

— Toată lumea îl cunoaşte pe Four, zice ea. Am fost novici împreună. Eu eram tufă la luptă, aşa că m-a învăţat el în fiecare seară, după ce adormea toată lumea. Drăguţ din partea lui, apreciază ea, scărpinându-se la ceafă, cu o expresie devenită deodată serioasă.

Se ridică şi se postează în spatele celorlalţi membri adunaţi în dreptul uşii. Într-o clipă, expresia ei serioasă dispare, însă eu tot mă simt zguduită de ce-a spus: pe jumătate derutată de ideea că Four a fost „drăguţ” şi pe jumătate simţind că vreau să-i trag Shaunei un pumn, fără vreun motiv aparent.

— Hai să-ncepem! strigă Shauna.

Trenul nu încetineşte, dar ea tot se aruncă din vagon. Ceilalţi membri o urmează, ca un torent de oameni în haine negre şi cu piercinguri, nu cu mult mai mari ca vârstă decât mine. Stau în uşă lângă Uriah. Trenul merge mult mai repede decât în toate celelalte dăţi când am sărit, dar nu se poate să-mi pierd acum curajul, de faţă cu atâţia membri. Aşa că sar, izbindu-mă cu putere de pământ şi împleticindu-

mă înainte vreo câţiva paşi, până să-mi regăsesc echilibrul.

Pornesc în pas alergător împreună cu Uriah în urma membrilor Neînfricaţilor, alături de ceilalţi novici, care nici nu prea întorc capul în direcţia mea.

Privesc în jur din mers. Butucul e în spatele nostru, profilându-se negru pe fundalul norilor, însă clădirile din jurul meu sunt întunecate şi tăcute. Asta înseamnă că sigur suntem la nord de pod, în partea abandonată a oraşului.

Cotim pe după un colţ şi ne răspândim mergând pe Michigan Avenue. La sud de pod, Michigan Avenue e o stradă aglomerată, mişunând de lume; aici, însă, e pustie.

De îndată ce îmi ridic privirea să studiez clădirile, îmi dau seama unde mergem: în clădirea Hancock, goală acum, un soi de turn cu traverse în zigzag, cea mai înaltă clădire de la nord de pod.

— Dar ce-o să facem? Să ne căţărăm pe ea?

Pe măsură ce ne apropiem, unii dintre membri încep să alerge, aşa că eu şi Uriah sprintăm, ca să-i prindem din urmă. Împingându-se între ei cu coatele, se strecoară printr-o pereche de uşi de la baza clădirii. Sticla uneia e spartă, nerămânând decât cadrul. Trec prin el în loc s-o deschid şi-i urmez pe membri printr-un antreu sinistru, întunecos, zdrobind sub tălpi sticlă spartă.

Mă aşteptam să urcăm pe scară, dar văd că ne oprim în faţa bateriei de ascensoare.

— Ce, ascensoarele funcţionează? îl întreb pe Uriah, cât pot de încet.

— Sigur că da, îmi răspunde Zeke, dându-şi ochii peste cap. Tu crezi că sunt atât de tâmpit încât să nu fi venit aici mai devreme, să pornesc generatorul de urgenţă?

— Mda, zice Uriah. Eu cam cred.

Zeke îi aruncă o privire furioasă fratelui său, după care-l prinde de cap şi începe să-şi frece articulaţiile degetelor de ţeasta lui Uriah. O fi el mai mărunt decât Uriah, dar sigur Zeke e mai puternic. Sau, cel puţin, mai rapid. Uriah îi trage un pumn în coaste, şi Zeke îi dă drumul.

Zâmbesc la vederea părului ciufulit al lui Uriah, şi uşile ascensoarelor se deschid. Ne înghesuim înăuntru, membrii

în unul, şi novicii în altul. O fată cu craniul ras tropăie exact peste degetele mele în timp ce intră, dar nu-şi cere scuze. Mă prind cu mâna de picior şi mă gândesc dacă să-i trag un şut în fluierul piciorului. Uriah îşi priveşte imaginea reflectată în uşile ascensorului şi-şi aranjează părul.

— La ce etaj? întreabă fata cu ţeasta rasă.

— La o sută, răspund eu.

— Cum de ştii *tu* asta?

— Haide, Lynn, zice Uriah. Fii şi tu drăguţă.

— Suntem într-o clădire părăsită de o sută de etaje cu câţiva Neînfricaţi, ripostez eu. Cum de nu ştii *tu* asta?

Nu-mi răspunde, ci doar îşi înfige degetul mare în butonul corespunzător.

Ascensorul goneşte în sus atât de repede, încât stomacul mi se prăbuşeşte, iar urechile îmi trosnesc. Mă prind de o bară dintr-o margine a cabinei, urmărind cum cresc numerele. Trecem de douăzeci, de treizeci, şi părul lui Uriah e în sfârşit aranjat. Cincizeci, şaizeci, şi degetele mele de la picioare încetează să zvâcnească. Nouăzeci şi opt, nouăzeci şi nouă, şi liftul se opreşte la o sută. Mă bucur că n-am urcat pe scară.

— Mă întreb cum o să ajungem pe acoperiş din…

Dar vocea lui Uriah se stinge treptat.

O puternică rafală de vânt mă loveşte, spulberându-mi părul peste ochi. În plafonul celui de-al o sutălea etaj e o gaură căscată. Zeke propteşte o scară din aluminiu de marginea ei şi începe să urce. Scara scârţâie şi se clatină sub el, însă urcă în continuare, fluierând. Când ajunge pe acoperiş, se întoarce cu faţa şi se apleacă să ţină scara pentru următoarea persoană.

O parte din mine se întreabă dacă nu cumva e o misiune sinucigaşă deghizată într-un joc.

Nu e prima oară când mă întreb aşa ceva de când cu Ceremonia Alegerii.

Mă urc pe scară în urma lui Uriah. Asta îmi aminteşte de cum m-am căţărat pe treptele metalice în roată, cu Four urmându-mă îndeaproape. Îmi amintesc din nou de degetele lui pe şoldul meu, de cum m-au împiedicat ele să

cad, şi cât pe ce să ratez o treaptă a scării de acum. *Ce prostie.*

Muşcându-mi buza, ajung până sus şi mă trezesc stând în picioare pe acoperişul clădirii Hancock.

Vântul e într-atât de puternic, încât nu mai aud şi nu mai simt altceva. Sunt nevoită să mă sprijin de Uriah, ca nu cumva să cad dincolo de marginea clădirii. La început, tot ce pot să văd e mlaştina, largă şi maronie şi pretutindeni, atingând orizontul, lipsită de viaţă. În cealaltă direcţie e oraşul, dar din multe puncte de vedere e la fel, fără viaţă şi cu graniţe pe care eu nu le cunosc.

Uriah arată spre ceva. De unul dintre stâlpii din vârful turnului e prins un cablu din oţel gros cât încheietura mea. Pe jos e o stivă de laţuri negre, confecţionate dintr-un material dur, suficient de largi încât să încapă în ele o fiinţă omenească.

Zeke culege unul dintre ele şi-l prinde de un troliu atârnat de cablul din oţel.

Urmez cu privirea cablul în jos, pe deasupra pâlcului de clădiri şi de-a lungul Lake Shore Drive. Nu ştiu unde se termină. Totuşi, un lucru mi-e clar: dacă intru în jocul acesta, o să aflu.

Urmează să alunecăm în jos, pe un cablu din oţel, într-un ham negru, de la trei sute de metri înălţime.

— O, Doamne! exclamă Uriah.

Tot ce pot să fac e să încuviinţez.

Shauna e prima care se strecoară în laţ. Se tot foieşte înainte pe burtă, până când cea mai mare parte a corpului ajunge să-i fie susţinută de materialul negru. Apoi, Zeke îi leagă câte o curea în jurul umerilor, a taliei şi de coapse. O trage, cu tot cu laţ, până la marginea clădirii, şi numără de la cinci la unu. Shauna îi face semn cu degetul mare ridicat şi el o împinge înainte, spre neant.

Lynn scoate un icnet când o vede pe Shauna repezindu-se spre pământ într-o cădere cu capul în jos. Îmi fac loc pe lângă ea, să văd mai bine. Shauna e în siguranţă în laţ atât timp cât mai pot s-o văd, după care e prea departe, doar o mică pată neagră peste Lake Shore Drive.

Membrii chiuie şi lovesc aerul cu pumnii şi alcătuiesc un rând, uneori îmbrâncindu-se unii pe alţii ca să obţină un loc mai bun. Nu ştiu cum, dar ajung să fiu prima dintre novicii din rând, chiar înaintea lui Uriah. Doar şapte persoane mai sunt între mine şi linia de zbor.

Şi totuşi, mai există o parte din mine care geme: *Trebuie să aştept după* şapte *persoane?* E un ciudat amestec de groază şi nerăbdare, necunoscut până acum.

Următorul membru, un tânăr cu părul lung până la umeri, sare în laţ pe spate, în loc să se aşeze pe burtă. Îşi desface larg braţele când Zeke îi dă brânci în jos pe cablul din oţel.

Niciunuia dintre membri nu pare să-i fie câtuşi de puţin frică. Se comportă de parcă ar mai fi făcut-o de o mie de ori până acum, şi poate chiar aşa este. Dar când privesc peste umăr, văd că novicii, în majoritatea lor, sunt palizi, sau îngrijoraţi, chiar dacă discută între ei cu însufleţire. Ce se întâmplă, între iniţiere şi obţinerea calităţii de membru, se transformă panica în încântare? Sau oamenii doar devin mai pricepuţi în a-şi ascunde frica?

Trei persoane în faţa mea. Încă un laţ: un membru se vâră cu picioarele înainte şi-şi încrucişează braţele pe piept. Două persoane. Un băiat înalt şi corpolent ţopăie ca un copil înainte de a se urca în laţ şi scoate un ţipăt ascuţit în timp ce dispare, făcând-o să râdă pe fata din faţa mea. O persoană.

Ea sare în laţ cu capul înainte şi-şi ţine mâinile în faţa ei în timp ce Zeke îi strânge curelele. După care îmi vine rândul mie.

Mă străbate un frison când Zeke îmi agaţă laţul de cablu, încerc să mă sui în el, însă am probleme, pentru că mâinile îmi tremură prea rău.

— Nu-ţi face griji, îmi zice Zeke, chiar la ureche.

Mă ia de braţ şi mă ajută să intru, cu faţa în jos.

Curelele se strâng în jurul mijlocului meu, şi Zeke mă împinge înainte, până la marginea acoperişului. Privesc în jos, spre traversele din oţel şi ferestrele negre ale clădirii, tocmai până la trotuarul crăpat. Sunt nebună că fac aşa ceva. Şi sunt nebună că savurez senzaţia inimii mele

izbindu-mi sternul şi a transpiraţiei adunându-se în liniile din palma mea.

— Gata, Băţoaso? mă întreabă Zeke, zâmbindu-mi de sus. Trebuie să spun, sunt impresionat că nu ţipi şi nu plângi de-acum.

— Ţi-am zis eu, intervine Uriah. E Neînfricată din cap până-n picioare. Acum, dă-i drumul.

— Ai grijă, frate, că s-ar putea să nu-ţi leg curelele cum trebuie, îl ameninţă Zeke. Şi, pe urmă, *pleosc!* exclamă, plesnindu-se peste genunchi.

— Mda, mda, zice Uriah. Şi pe urmă mama te fierbe de viu.

Auzindu-l cum vorbeşte despre mama lui, despre familia lui intactă, simt pentru o clipă o durere în piept, ca şi cum m-ar fi străpuns cineva cu un ac.

— Numai dac-o să afle, ripostează Zeke, trăgând de troliu! ataşat la cablul din oţel. Ţine, din fericire, pentru că, dacă s-ar rupe, moartea mea ar fi rapidă şi sigură.

Îşi coboară privirea spre mine şi zice:

— Pe locuri, fiţi gata, st…

Până să termine de rostit cuvântul „start”, dă drumul laţului, şi eu uit de el. Uit de Uriah, de familie, şi de toate lucrurile care ar putea funcţiona anapoda şi duce la moarte mea. Aud metalul lunecând pe metal şi simt un vânt atât de puternic, încât îmi aduce lacrimi în ochi în timp ce mă reped spre pământ.

Mă simt de parcă aş fi fără substanţă, fără greutate. În faţa mea, mlaştina pare enormă, peticele ei maro întinzându-se mai departe decât pot să văd cu ochii, chiar şi de atât de sus. Vântul e atât de rece şi atât de iute, încât îmi răneşte faţa. Prind viteză, şi un strigăt euforic se înalţă din mine, oprit doar de vântul care-mi umple gura încă de când o întredeschid.

Ţinută în siguranţă de curele, îmi permit să-mi întind braţele în lateral şi să-mi imaginez că zbor. Plonjez spre strada crăpată şi peticită şi care urmează perfect curburile mlaştinii. Pot să-mi imaginez, de-aici, de sus, cum o fi arătat mlaştina când era plină de apă, ca oţelul lichid când

reflecta culoarea cerului.

Inima îmi bate cu atâta putere, încât mă doare, şi nu pot să ţip şi nu pot să respir, dar în acelaşi timp simt totul, fiecare venă şi fiecare fibră, fiecare os şi fiecare nerv, toate treze şi zbârnâindu-mi în corp de parcă ar fi încărcate cu electricitate. Sunt adrenalină în stare pură.

Pământul creşte şi se umflă sub mine, şi pot să-i văd deja pe minusculii omuleţi aşteptând pe caldarâm dedesubt. Ar trebui să ţip, aşa cum ar proceda oricare fiinţă umană raţională, însă când deschid din nou gura, nu fac decât să-mi trâmbiţez bucuria. Urlu şi mai tare, iar siluetele de la sol lovesc aerul cu pumnii şi urlă la rândul lor, însă sunt atât de departe, încât abia dacă aud ceva.

Privesc în jos şi pământul îmi mânjeşte priveliştea de dedesubt, numai gri şi alb şi negru, sticlă şi asfalt şi oţel. Fuioare de vânt, delicate ca părul, mi se înfăşoară în jurul degetelor şi-mi împing braţele înapoi. Încerc să mi le duc iar la piept, dar nu sunt destul de puternică. Pământul creşte, tot mai mare, tot mai mare.

Timp de cel puţin un minut, nu încetinesc, ci zbor paralel cu pământul, ca o pasăre.

Când încetinesc, îmi trec degetele prin păr. Vântul l-a scărmănat, încurcându-l. Plutesc cam la şase metri deasupra solului, însă înălţimea pare acum nimica toată. Întind mâna în spate şi încerc să desfac curelele care mă fixează. Îmi tremură degetele, dar tot reuşesc să le slăbesc. O mulţime de membri aşteaptă jos. Se ţin de mâini unii pe alţii, alcătuind dedesubt o reţea de braţe.

Dacă vreau să cobor, trebuie să am încredere în ei, că or să mă prindă. Trebuie să accept faptul că oamenii aceştia sunt de-ai mei, iar eu sunt de-a lor. E un act de curaj mai mare decât să aluneci în jos pe cablul din oţel.

Mă zvârcolesc înainte şi cad. Le izbesc braţele cu putere. Oasele încheieturilor şi ale antebraţelor îmi apasă spinarea, după care mai multe mâini mă prind de braţe şi mă pun pe picioare. Nu ştiu care mâini mă ţin şi care nu. Văd zâmbete şi aud râsete.

— Cum ţi se pare? mă întreabă Shauna, bătându-mă pe

umăr.

— Hm…

Toţi membrii sunt cu ochii pe mine. Arată la fel de răvăşiţi ca mine, au frenezia adrenalinei în ochi şi părul ciufulit, îmi dau seama de ce zicea tata despre Neînfricaţi că sunt o haită de nebuni. El nu înţelegea – nu putea să înţeleagă – genul acesta de camaraderie care se naşte numai după ce-şi riscă toţi vieţile, laolaltă.

— Când pot să mă mai dau? întreb.

Zâmbetul mi se lăţeşte îndeajuns cât să-mi scoată la iveală dantura, iar când ei izbucnesc în râs, râd şi eu. Îmi vine în minte urcatul scărilor cu cei din Abnegaţie, picioarele noastre găsind acelaşi ritm, toţi fiind la fel. Nu e aşa. Nu suntem la fel. Dar suntem, cumva, un întreg.

Privesc spre clădirea Hancock, atât de departe de locul în care mă aflu acum, încât nu văd pe nimeni pe acoperişul ei.

— Uite-l! Hai că vine! spune cineva, arătând peste umărul meu.

Urmăresc direcţia arătată cu degetul şi văd o mică formă neagră alunecând în jos pe cablul din oţel. Câteva clipe mai târziu, aud un ţipăt înfricoşător.

— Pariez c-o să plângă.

— Fratele lui Zeke, să plângă? Nici gând. Ia o bătaie de nu se vede!

— Uite-l cum bâţâie din mâini!

— Parc-ar fi o mâţă sugrumată, zic, şi toată lumea râde din nou.

Simt un junghi de remuşcare pentru faptul că-l tachinez pe Uriah când nu poate să mă audă, dar aş fi spus acelaşi lucru şi dac-ar fi fost el de faţă. Sper.

Când, în sfârşit, Uriah ajunge să se oprească, îi urmez pe membri în întâmpinarea lui. Ne aliniem dedesubtul cablului şi ne grăbim să formăm reţeaua de braţe. Shauna mă prinde cu mâna de undeva aproape de cot. Apuc şi eu un alt braţ – nu ştiu sigur al cui, sunt atâtea membre învălmăşite – şi-mi ridic privirea spre ea.

— Lucru clar că n-o să-ţi mai zicem „Băţoasa”, îmi spune Shauna, după care clatină aprobator din cap. Tris.

* * *

Încă miros a vânt când intru în cantină, seara. Pentru câteva clipe, după ce intru, sunt în mijlocul unei mulţimi de Neînfricaţi, şi mă simt de-a lor. Apoi, Shauna îşi flutură mâna spre mine în semn de rămas-bun şi grupul se risipeşte; eu mă îndrept spre masa la care stau Christina, Al şi Will, privindu-mă cu gurile căscate.

Nu m-am gândit la ei când am acceptat invitaţia lui Uriah. Într-un fel, mă simt satisfăcută să le văd expresiile buimăcite de pe feţe. Dar nu vreau nici să fie supăraţi pe mine.

— Unde ai fost? mă ia la rost Christina. Ce-ai făcut cu ei?

— Uriah… mai ştii, novicele născut Neînfricat, care a fost cu noi în echipă când ne-am jucat de-a capturarea steagului? încep să-i povestesc. El tocmai pleca împreună cu mai mulţi membri şi s-a rugat de ei să mă lase şi pe mine să merg. Ei chiar nu mă voiau acolo. O oarecare Lynn chiar m-a călcat pe picior.

— Poate că nu te-au vrut cu ei atunci, remarcă Will încet, dar se pare că le place de tine acum.

— Mda, zic, pentru că n-am cum să neg. Totuşi, adaug, mă bucur că sunt înapoi.

Sper să nu-şi dea seama că mint, deşi bănuiesc că ar putea. M-am văzut în treacăt într-un geam în drum spre complex, şi ochii şi obrajii îmi străluceau, iar părul îmi era ciufulit. Arăt ca proaspăt ieşită dintr-o experienţă intensă.

— Ei bine, ai ratat faza când Christina a fost cât pe ce să-l ia la pumni pe un Erudit, mă anunţă Al.

Tonul îi e nerăbdător. Pot să mă bazez pe Al, când e de risipit tensiunea.

— Venise să ceară păreri despre cum ne conduc cei din Abnegaţie, şi Christina i-a zis că ar avea lucruri mai importante de care să se ocupe.

— Şi avea dreptate, adaugă Will. Iar el a făcut pe supăratul cu ea. Mare greşeală.

— Uriaşă, încuviinţez, inclusiv clătinând din cap.

Dacă zâmbesc suficient poate reuşesc să-i fac să uite de gelozia lor, sau de sentimentul de ofensă, sau de cine mai

ştie ce-o cloci Christina acolo.

— Mda, zice ea. Cât timp tu erai plecată să te distrezi, m-am ocupat eu de treaba murdară a apărării fostei tale facţiuni, de eliminarea conflictului interfacţiuni…

— Ei, lasă, ştii bine că ţi-a făcut plăcere, intervine Will, înghiontind-o cu cotul. Dacă nu vrei tu să spui întreaga poveste, o spun eu. El era…

Şi Will se avântă în relatare, şi eu clatin aprobator din cap ca şi cum aş asculta, dar prin cap nu-mi trece altceva decât cum priveam latura clădirii Hancock de pe acoperiş, şi imaginara mlaştină plină cu apă, revenită la fosta ei splendoare. Privesc peste umărul lui Will şi-i văd pe membrii Neînfricaţilor, care acum se bombardează cu bucăţele de alimente catapultate cu furculiţele.

E prima oară când sunt nerăbdătoare să fiu de-a lor.

Ceea ce înseamnă că va trebui să supravieţuiesc următorului stagiu de iniţiere.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

DIN CÂTE POT să-mi dau seama, al doilea stagiu al iniţierii implică statul pe un coridor întunecos împreună cu ceilalţi novici, întrebându-ne toţi ce ni se va întâmpla în spatele unei uşi închise.

Uriah stă vizavi de mine, cu Marlene în stânga lui şi Lynn în dreapta. Novicii născuţi Neînfricaţi şi transferaţii au fost separaţi pe durata primului stagiu, însă de-acum încolo o să ne pregătim împreună. Asta-i ce ne-a spus Four înainte de a dispărea în spatele uşii.

— Ei, zice Lynn, râcâind podeaua cu pantoful, care dintre voi s-a clasat pe primul loc, hm?

Întrebarea ei e întâmpinată cu tăcere la început, după care Peter îşi drege glasul.

— Eu, răspunde.

— Pariu că te iau!

O spune cu indiferenţă, în timp ce-şi răsuceşte cu vârfurile degetelor inelul din sprânceană.

— Eu sunt a doua, dar pariez că oricare dintre noi te întrece, transferatule!

Aproape că-mi vine să râd. Dac-aş fi fost încă în Abnegaţie, comentariul ei ar fi fost nepoliticos şi nepotrivit, însă printre Neînfricaţi, astfel de provocări par să fie comune. Aproape că încep să le aştept.

— În locul tău, n-aş fi chiar atât de sigur, ripostează Peter, cu ochii scânteind. Cine e primul?

— Uriah, zice ea. Şi sunt sigură. Ştii câţi ani ne-am petrecut pregătindu-ne pentru asta?

Dacă are de gând să ne intimideze, reuşeşte. Mie deja mi se face frig.

Înainte ca Peter să poată reacţiona, Four deschide uşa şi anunţă: „Lynn”. Îi face semn să vină, şi Lynn porneşte încolo pe coridor, becul albastru din capăt făcându-i ţeasta rasă să strălucească.

— Aşadar, tu eşti primul, îi zice Will lui Uriah.

Uriah ridică din umeri.

— Mda. Şi?

— Şi nu ţi se pare că e un pic cam incorect ca voi să vă petreceţi întreaga viaţă pregătindu-vă pentru asta, iar de la noi se aşteaptă să învăţăm totul în câteva săptămâni? îl întreabă Will, mijindu-şi ochii.

— Nu tocmai. În primul stagiu a fost vorba despre aptitudini, sigur, dar nimeni nu poate să se pregătească pentru stagiul al doilea, îi explică Uriah. Cel puţin, aşa mi s-a spus.

Nimeni nu mai comentează. Aşteptăm în tăcere timp de douăzeci de minute. Număr fiecare minut pe ceasul meu. Deodată, uşa se deschie din nou, şi Four strigă un alt prenume.

— Peter, anunţă el.

Fiecare minut trecut mă roade ca o fâşie de şmirghel. Treptat, efectivul nostru scade, şi la un moment dat, mai suntem numai eu, Uriah şi Drew. Drew bâţâie din picior, Uriah bate darabana pe genunchi, iar eu încerc să stau perfect nemişcată. Aud doar murmure din sala aflată în capătul coridorului, şi bănuiesc că e o altă parte a jocului pe care le place lor să-l joace cu noi. Să ne îngrozească la fiecare ocazie.

Uşa se deschide, şi Four îmi face mie semn.

— Hai, Tris.

Mă ridic, cu spatele îndurerat de cât am stat rezemată de perete, şi trec pe lângă ceilalţi novici. Drew întinde piciorul ca să-mi pună piedică, dar sar peste el în ultima clipă.

Four îmi pune mâna pe umăr ca să mă conducă în sală şi închide uşa după mine.

Când văd ce e înăuntru, imediat dau să bat în retragere, izbindu-mă cu umerii de pieptul lui.

În camera aceasta se află un fotoliu metalic pliant, asemănător cu cel pe care am stat pe timpul testului de aptitudini. Alături, o maşinărie familiară. Camera asta n-are oglinzi, şi abia dacă e luminată cât de cât. Pe un birou dintr-un colţ văd monitorul unui computer.

— Stai jos, mă invită Four, strângându-mă de braţ şi

împingându-mă înainte.

— Cu ce e simularea? mă interesez, străduindu-mă ca vocea să nu-mi sune tremurată.

Nu reuşesc.

— Ai auzit vreodată expresia „înfruntă-ţi temerile”? mă întreabă. Noi o interpretăm literalmente. Simularea te va învăţa să-ţi stăpâneşti emoţiile în toiul unei situaţii înfricoşătoare.

Îmi duc o mână şovăitoare la frunte. Simulările nu sunt reale; ele nu constituie o ameninţare reală pentru mine, aşa că, logic, n-ar trebui să mă tem de ele, însă reacţia mea e viscerală. Am nevoie de întreaga putere a voinţei de care dispun ca să mă îndrept spre fotoliu şi să mă aşez din nou pe el, lipindu-mi capul de rezemătoare. Răceala metalului mi se infiltrează prin veşminte.

— Ai administrat vreodată testele de aptitudini? îl întreb.

Pare competent.

— Nu, îmi răspunde. Îi evit cât mai mult posibil pe Băţoşi.

Nu ştiu de ce-ar vrea cineva să evite Abnegaţia. Pe Neînfricaţi sau pe cei din Candoare, poate, deoarece curajul şi sinceritatea îi împing pe oameni să facă lucruri ciudate, dar Abnegaţia?

— De ce?

— Mă întrebi pentru că-ţi închipui că eu chiar o să-ţi răspund?

— De ce tot faci afirmaţii vagi, dacă nu vrei să ţi se pună întrebări despre ele?

Degetele lui îmi mângâie gâtul. Mă crispez. Un gest de tandreţe? Ba nu… el are nevoie să-mi dea părul deoparte. Ciocăneşte ceva, şi când îmi las capul pe spate să văd ce e, Four ţine într-o mână o seringă cu un ac lung, cu degetul mare pregătit pe piston. Lichidul din seringă are o culoare portocalie.

— O injecţie? întreb, simţind că mi se usucă gura.

De obicei, nu mă deranjează acele, dar ăsta e enorm.

— Aici întrebuinţăm o variantă mai avansată a simulării, îmi explică el, cu un alt ser, şi fără fire sau electrozi pe tine.

— Dar cum funcţionează fără fire?

— Ei bine, *eu* am fire, ca să pot vedea ce se-ntâmplă. Dar, pentru tine, e doar un emiţător miniatural în ser, care trimite date spre computer.

Mă întoarce puţin într-o parte şi-mi introduce vârful acului în pielea delicată de pe o zonă laterală a gâtului. Tresar şi încerc să mă concentrez asupra feţei lui calme.

— Serul îşi va face efectul peste şaizeci de secunde. Simularea asta e diferită faţă de testul de aptitudini, îmi zice el. Pe lângă emiţătorul pe care-l conţine, serul stimulează amigdala, o parte a creierului implicată în prelucrarea emoţiilor negative – ca, de exemplu, frica – după care induce o halucinaţie. Activitatea electrică a creierului este atunci transmisă spre computerul nostru, care traduce apoi halucinaţia într-o imagine simulată pe care pot s-o văd şi s-o monitorizez. Pe urmă, le transmit înregistrarea administratorilor Neînfricaţilor. Tu rămâi în acea halucinaţie până când te linişteşti: adică, îţi scade pulsul şi-ţi controlezi respiraţia.

Încerc să-i urmăresc şirul cuvintelor, însă gândurile mele sunt de-a valma. Apar deja simptomele tipice ale fricii: palme transpirate, puls accelerat, o gheară în piept, gura uscată, nod în gât, dificultăţi de respiraţie. Îşi propteşte mâinile de-o parte şi de cealaltă a capului meu şi se apleacă deasupra.

— Fii curajoasă, Tris, îmi şopteşte. Prima dată e mereu cel mai greu.

Ochii lui sunt ultimul lucru pe care-l mai văd.

* * *

Sunt în picioare pe un câmp cu iarbă uscată care-mi ajunge până la mijloc. Aerul miroase a fum şi-mi usturǎ nările. Deasupra mea, cerul are nuanţa fierii, şi vederea lui mă umple de nelinişte, şi corpul mi se chirceşte ca să fie mai departe de el.

Aud un fâlfâit, ca paginile unei cărţi în bătaia vântului, dar nu e deloc vânt. Aerul e nemişcat şi nu se aude nici cel mai mic sunet, cu excepţia fâlfâitului, nu e nici cald, nici frig; parcă n-ar fi aer deloc, dar tot pot să respir. O umbră

plonjează de sus.

Ceva îmi poposeşte pe umăr. Îi simt greutatea şi înţepătura ghearelor, şi-mi reped braţul în faţă ca să-l scutur, lovind cu mâna. Simt ceva neted şi fragil. O pană. Îmi muşc buza şi privesc într-o parte. O pasăre neagră, mare cât antebraţul meu, întoarce capul şi mă priveşte cu un ochi ca o mărgea.

Scrâşnesc din dinţi şi lovesc din nou cioara cu mâna. Îşi înfige ghearele mai tare şi nu se clinteşte. Ţip din rărunchi, mai mult de frustrare decât de durere, şi lovesc cioara cu ambele mâini, însă ea rămâne pe loc, hotărâtă, urmărindu-mă cu un ochi, cu penele sclipind în lumina gălbuie. Se aude huruitul tunetului şi apoi răpăiala ploii pe pământ, dar nu văd nici măcar o picătură.

Cerul se întunecă, de parcă un nor ar trece prin faţa soarelui. Încă încercând să scap de cioară, îmi ridic privirea. Un stol de ciori se năpusteşte vijelios spre mine, o armată atacatoare de gheare întinse şi ciocuri căscate, fiecare croncănit umplând atmosfera de zgomote. Păsările coboară într-o singură formaţie, plonjând spre pământ, sute de ochi negri ca mărgelele strălucitoare.

Încerc să fug, dar picioarele îmi sunt ferm înfipte şi refuză să se mişte, ca şi cioara de pe umărul meu. Încep să ţip când mă înconjoară, fâlfâindu-şi penele la urechile mele, ciugulindu-mi umerii cu ciocurile, agăţându-se cu ghearele de haine. Ţip până când îmi apar lacrimi în ochi şi bat aerul cu braţele. Mâinile mele lovesc corpuri solide, dar nu rezolvă nimic: sunt prea multe. Eu sunt singură. Îmi ciugulesc vârfurile degetelor şi se înghesuie în mine, îmi alunecă pe ceafă cu aripile, îmi smulg părul cu picioarele.

Mă sucesc şi mă smucesc şi mă prăbuşesc pe pământ,acoperindu-mi capul cu braţele. Ciorile ţipă deasupra mea. Simt ceva zvârcolindu-se prin iarbă, o cioară încercând să-şi facă loc cu forţa pe sub braţul meu. Deschid ochii şi mă ciupeşte de faţă, lovindu-mă cu ciocul în nas. Sângele picură pe iarbă şi eu scâncesc, lovind-o cu palma, dar o altă cioară mi se strecoară sub celălalt braţ şi ghearele i se agaţă de pieptul cămăşii mele.

Urlu; plâng cu sughiţuri.

— Ajutor! mă tânguiesc. Ajutor!

Şi ciorile fâlfâie tot mai tare din aripi, ca un răget în ureche. Corpul îmi arde, şi ele sunt peste tot, şi eu nu pot să gândesc, nu pot să respir. Gâfâi după aer şi gura mi se umple de pene, pene pe gât, în plămâni, înlocuindu-mi sângele cu greutate moartă.

— Ajutor! plâng şi urlu, iraţional, ilogic. Mor… mor… mor…

Pielea mi-e ca pârjolită, şi sângerez, şi cârâitul e atât de asurzitor, încât îmi ţiuie urechile, dar *nu* mor, şi-mi amintesc că nu e ceva real, deşi îl simt ca şi cum ar fi real, îl simt foarte real. *Fii curajoasă,* urlă la mine vocea lui Four, în amintirea mea. Urlu cât pot de tare după el, inspirând pene şi expirând. „Ajutor!” Dar nu va exista niciun ajutor; sunt singură.

Tu rămâi în halucinaţie până când te calmezi, continuă vocea lui, şi eu tuşesc, şi faţa mi-e udă de lacrimi, şi o altă cioară mi s-a strecurat pe sub braţe, şi-i simt muchia ciocului ascuţit peste gura mea. Ciocul îmi pătrunde printre buze şi-mi zgârie dinţii. Cioara îşi împinge capul în gura mea şi muşc cu putere, simţind un gust oribil. Scuip şi strâng din dinţi ca să alcătuiesc o barieră, însă acum o a patra cioară se împinge în picioarele mele, iar o a cincea îmi ciuguleşte lacomă coastele.

Calmează-te. Nu pot. Nu pot. Îmi zvâcneşte capul.

Respiră. Ţin gura închisă şi absorb aerul pe nări. Sunt ore întregi de când stau singură pe câmp; zile. Scot aerul afară pe nări. Inima îmi bate cu putere în piept. Trebuie s-o încetinesc. Respir din nou, cu faţa udă de lacrimi.

Scâncesc iar, şi mă împing înainte, întinzându-mă pe iarba care-mi înţeapă pielea. Întind mâinile şi respir. Ciorile mă împung şi mă ciugulesc din toate părţile, străduindu-se să se strecoare sub mine, şi eu le las. Las împunsul şi ciugulitul şi fâlfâitul şi cârâitul să continue, relaxându-mi câte un muşchi pe rând, resemnându-mă că mă transform într-o carcasă ciugulită.

Durerea mă copleşeşte.

Deschid ochii, şi stau pe fotoliul metalic.

Ţip şi lovesc cu braţele, cu capul, cu picioarele, ca să alung păsările de pe mine, însă ele au plecat, cu toate că le simt încă penele atingându-mi ceafa, şi ghearele pe umăr şi pe pielea care mă arde. Scot un geamăt şi-mi ridic genunchii la piept, îngropându-mi faţa în ei.

O mână îmi atinge umărul, şi-mi reped un pumn la întâmplare, atingând ceva solid, dar moale.

— Nu mă atinge! hohotesc.

— Gata, gata, mă linişteşte Four.

Mâna i se mută cu stângăcie pe părul meu, şi-mi amintesc cum mă mângâia tata pe păr când mă săruta de noapte bună, de mama, cum mi-l atingea când îl tundea cu foarfecele. Îmi frec braţele cu palmele, încă scuturându-mă de pene, deşi ştiu că nu sunt reale.

— Tris.

Mă legăn înainte şi-napoi pe fotoliul metalic.

— Tris, o să te duc înapoi la dormitor, bine?

— Nu! îi răspund, răstit.

Îmi ridic capul şi-i arunc o privire fioroasă, cu toate că nici nu-l văd prin ceaţa lacrimilor.

— Ei nu trebuie să mă vadă… nu aşa…

— Of, linişteşte-te, zice el, dându-şi ochii peste cap. Te scot pe uşa din spate.

— N-am nevoie să mă…

Scutur din cap. Tremur din tot corpul şi mă simt atât de slăbită, încât nu ştiu sigur dacă pot să stau pe picioare, dar trebuie să încerc. Nu se poate să fiu eu singura care să aibă nevoie să fie condusă înapoi în dormitor. Chiar şi dacă ei nu mă văd, tot or să afle, or să mă bârfească…

— Prostii.

Mă ia de braţ şi mă saltă sus de pe fotoliu. Clipesc ca să-mi alung lacrimile din ochi, îmi şterg obrajii cu podul palmei, şi-l las să mă conducă spre uşa din spatele monitorului.

Mergem în tăcere pe coridor. Când mai avem câteva sute de metri până în cameră, îmi smulg braţul şi mă opresc.

— De ce mi-ai făcut una ca asta? îl întreb. Care a fost

rostul, hm? N-am ştiut că, atunci când am ales să vin la Neînfricaţi, m-am înscris la săptămâni de tortură!

— Credeai că e uşor să învingi laşitatea?

— Aici nu e vorba despre învingerea laşităţii! Laşitatea e cum te hotărăşti să fii în viaţa reală, iar în viaţa reală nu ajung să fiu ciugulită de ciori, Four!

Îmi acopăr faţa cu palmele şi încep să bocesc în ele.

El nu spune nimic, ci doar stă acolo, în timp ce eu plâng. Dar nu trec decât câteva secunde până mă opresc şi-mi şterg din nou faţa.

— Vreau să mă duc la mine acasă, îl anunţ, cu o voce slabă.

Dar acasă nu mai există ca opţiune. Variantele mele sunt: ori aici, ori în mahalalele celor din afara facţiunilor.

El nu mă priveşte compătimitor. Mă priveşte şi-atât. Ochii îi par negri în lumina palidă de pe coridor, şi buzele îi sunt strânse într-o linie hotărâtă.

— Să înveţi cum să gândeşti când eşti în toiul fricii, îmi zice, e o lecţie pe care toată lumea, inclusiv familia ta de Băţoşi, are nevoie s-o înveţe. Asta e ce încercăm noi să vă învăţăm. Dacă tu nu poţi s-o înveţi, atunci e cazul să te cari naibii de-aici, fiindcă aşa nu te vrem.

— Dar *încerc,* protestez eu, în timp ce buza de jos începe să-mi tremure. Totuşi, am eşuat. Eşuez.

Oftează.

— Cât timp crezi tu că ţi-ai petrecut în halucinaţia aia, Tris?

— Nu ştiu, răspund, scuturând din cap. O jumătate de oră?

— Trei minute. Ai ieşit de trei ori mai repede decât ceilalţi novici. Orice-ai fi, oricum nu eşti un eşec.

Trei minute?

Zâmbeşte uşor.

— Mâine o să te descurci mai bine. O să vezi.

— Mâine?

Îmi pune o mână pe spate şi mă ghidează spre dormitor, îi simt vârfurile degetelor prin bluză. Blânda lor apăsare mă face să uit pe moment de păsări.

— Cu ce a fost prima ta halucinaţie? mă interesez, întorcându-mi privirea spre el.

— N-a fost un „ce”, ci mai degrabă un „cine”, îmi răspunde, ridicând din umeri. Nu e important.

— Şi acum ai trecut peste frica asta?

— Încă nu.

Ajungem la uşa dormitorului, şi el se sprijină de perete, vârându-şi mâinile în buzunar.

— Poate că n-o să trec niciodată.

— Prin urmare, ele nu dispar?

— Uneori, da. Şi uneori sunt înlocuite de altele, noi, îmi spune, trecându-şi degetul mare printr-o gaică a pantalonilor. Dar esenţialul nu e să fii fără frică. Aşa ceva e imposibil. E să înveţi cum să-ţi controlezi frica, şi cum să te eliberezi de ea, *acesta* e esenţialul.

Încuviinţez. Mă obişnuisem să cred că Neînfricaţii nu ştiu ce e frica. Oricum, aşa dădeau impresia. Dar poate că tot ce văzusem eu ca fiind lipsit de frică nu era decât ţinerea fricii sub control.

— În orice caz, temerile tale rareori sunt aşa cum par ele în simulare, adaugă el.

— Adică?

— Păi, ţie chiar ţi-e frică de ciori? mă întreabă, schiţând o jumătate de zâmbet.

Expresia aceasta îi încălzeşte privirea îndeajuns cât să uit că mi-e instructor. Nu e decât un băiat, cu care discut neprotocolar, în timp ce mă conduce până la uşă.

— Când vezi o cioară, continuă el, începi să ţipi şi-o iei la fugă?

— Nu. Cred că nu.

Mă gândesc dacă să mă apropii de el, nu din vreun motiv practic, ci doar pentru că vreau să văd cum e să stai atât de aproape de el; doar pentru că aşa vreau.

Nesăbuito, mă ceartă o voce din capul meu.

Fac un pas spre el şi mă reazem şi eu de perete, înclinându-mi capul într-o parte ca să-l privesc. Aşa cum s-a întâmplat şi când ne-am urcat pe roată, ştiu precis cât spaţiu e între noi. Cincisprezece centimetri. Mă aplec. Mai

puţin de cincisprezece centimetri. Mă simt încălzită, ca şi cum el ar degaja un soi de energie pe care abia acum, fiind atât de aproape, pot s-o simt.

— Aşadar, de ce mi-e mie teamă în realitate? întreb.

— Nu ştiu, îmi răspunde. Numai tu poţi să ştii.

Încuviinţez cu o mişcare lentă. Sunt zeci de variante posibile, dar nu ştiu sigur care ar fi cea corectă, nici măcar dacă există vreuna corectă.

— N-am ştiut c-o să fie atât de greu să devin Neînfricată, mărturisesc şi, în clipa imediat următoare, mă mir singură de ce-am zis, mă mir că am recunoscut-o.

Îmi muşc obrazul pe dinăuntru şi-i urmăresc cu atenţie reacţia lui Four. O fi fost o greşeală că i-am spus aşa ceva?

— N-a fost dintotdeauna aşa, din câte mi s-a spus, zice el, ridicând dintr-un umăr.

Mărturisirea mea nu pare să-l deranjeze.

— Adică, să devii Neînfricat, precizează.

— Ce s-a schimbat?

— Conducerea. Persoana care controlează stagiile de pregătire stabileşte standardele comportamentului Neînfricaţilor. Acum şase ani, Max şi alţi lideri au schimbat metodele de pregătire, ca să le facă mai competitive şi mai brutale, susţinând că ar avea menirea să pună la încercare tăria candidaţilor. Iar prin asta a schimbat priorităţile Neînfricaţilor, ca întreg. Pariez că nu ghiceşti cine e noul protejat al liderilor.

Răspunsul e evident: Eric. Ei l-au antrenat să fie crud şi nemilos, iar acum, el ne va antrena pe noi, ceilalţi, să fim cruzi şi nemiloşi.

Îl studiez din ochi pe Four. Antrenamentul lor n-a avut efect asupra lui.

— Atunci, dacă tu ai fost pe primul loc din clasa ta la iniţiere, îl întreb, Eric pe ce loc a fost?

— Pe-al doilea.

— Prin urmare, a fost a doua variantă a lor pentru conducere, meditez, clătinând încet din cap. Iar tu ai fost prima.

— Ce te face să spui asta?

— Felul în care s-a purtat Eric, la cină, în prima seară. Era gelos, chiar dacă are ce şi-a dorit.

Four nu mă contrazice. Sigur am dreptate. Aş vrea să-l întreb de ce n-a primit postul oferit de lideri; de ce e atât de reticent faţă de un post de conducere, când pare să fie un lider înnăscut. Însă ştiu ce părere are Four despre întrebările cu caracter personal.

Mă smiorcăi, îmi mai şterg faţa încă o dată, şi-mi netezesc părul.

— Se vede că am plâns? îl întreb.

— Hmm…

Se apleacă mai aproape de mine, mijindu-şi ochii de parcă ar vrea să-mi examineze faţa. Un zâmbet îi arcuieşte colţul gurii. Se apropie şi mai mult, aşa că respirăm acum acelaşi aer… asta, dacă mi-aş mai aduce aminte să respir.

— Nu, Tris, îmi zice, şi o expresie mai serioasă îi ia locul zâmbetului în timp ce-mi zice: Arăţi tare ca o stâncă.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

CÂND INTRU, majoritatea celorlalţi novici – deopotrivă cei transferaţi şi cei născuţi Neînfricaţi – se înghesuie între şirurile de paturi de campanie, cu Peter în mijloc. El ţine în ambele mâini o bucată de hârtie.

„Exodul în masă al copiilor liderilor Abnegaţiei nu poate fi ignorat, nici atribuit unei coincidenţe”, citeşte el. *„Recentul transfer al lui Beatrice şi al lui Caleb Prior, copiii lui Andrew Prior, aduce în discuţie temeinicia valorilor şi învăţăturilor Abnegaţiei.”*

Un fior rece mi se târăşte pe şira spinării. Christina, aflată la marginea grupului, aruncă o privire peste umăr şi mă descoperă. Mă priveşte îngrijorată. Eu sunt incapabilă să fac vreo mişcare. Tata. Acum, Erudiţii îl atacă pe tata.

„Ce alt motiv ar avea copiii unui om atât de important să tragă concluzia că stilul de viaţă pe care el li l-a stabilit nu este unul demn de admiraţie?” continuă Peter. *„Molly Atwood, la rândul său transferată la Neînfricaţi, sugerează faptul că de vină ar putea fi o creştere defectuoasă şi abuzivă. «Am auzit-o odată vorbind prin somn», afirmă Molly. «Îi spunea tatălui ei să înceteze cu ceva. Nu ştiu despre ce era vorba, însă îi dădea coşmaruri.»”*

Prin urmare, aşa arată răzbunarea lui Molly. Sigur a stat de vorbă cu reporterul la care a urlat Christina.

O văd că zâmbeşte. Are dinţii strâmbi. Dacă i-aş trage câţiva pumni şi i-aş face să-i zboare din gură, s-ar putea să-i fac un serviciu.

— Ce? mă răstesc.

Sau încerc să mă răstesc, fiindcă vocea îmi iese sugrumată şi hârâită, aşa că sunt nevoită să-mi dreg glasul şi să încerc din nou.

— *Ce?*

Peter se opreşte din citit, şi câteva capete se întorc spre mine. Unii, cum e cazul Christinei, mă privesc compătimitor, cu sprâncenele apropiate şi colţurile gurii

lăsate în jos. Însă majoritatea nu-mi oferă decât mici zâmbete de superioritate, făcând între ei schimburi de priviri sugestive. Peter e ultimul care se întoarce, cu un zâmbet larg pe faţă.

— Dă-o încoace, îi cer, întinzând mâna.

Simt că-mi ia faţa foc.

— Dar n-am terminat de citit, răspunde el, pe un ton mustind de râs. Ochii lui cercetează din nou foaia de hârtie. *„Cu toate acestea, poate că adevărul nu stă în inconştienţa morală a unui om, ci în idealurile corupte ale unei întregi facţiuni. Poate răspunsul este că ne-am încredinţat oraşul unui grup de tirani prozelitişti, care nu ştiu cum să ne scoată din sărăcie şi să ne ducă spre prosperitate.”*

Mă reped ca vijelia spre el şi încerc să-i smulg foaia din mâini, însă el mi-o ridică mult deasupra capului, astfel încât să nu pot ajunge la ea decât dacă sar, şi eu n-o să sar. În loc de asta, îmi ridic piciorul şi i-l trântesc cu toată forţa peste laba piciorului. Strânge din dinţi ca să-şi înăbuşe geamătul.

Pe urmă, mă reped asupra lui Molly, sperând că forţa impactului o va lua prin surprindere şi-o va doborî, însă până să-i pot aduce vreo cât de mică vătămare, două braţe reci îmi încolăcesc mijlocul.

— E vorba despre *tata!* urlu. Tata, laşo!

Will mă trage, îndepărtându-mă, ridicându-mă de pe podea. Respiraţia îmi e precipitată, şi mă zbat să înşfac foaia înainte ca altcineva să mai poată citi vreun cuvânt de pe ea. Trebuie s-o ard; trebuie s-o distrug; trebuie.

Will mă târăşte afară din cameră, până pe coridor, înfigându-mi unghiile în carne. Îndată ce se închide uşa în urma lui, îmi dă drumul, şi-l îmbrâncesc din toate puterile.

— Ce-i? Credeai că nu sunt în stare să mă apăr singură împotriva unei mizerii din Candoare ca aia?

— Nu, răspunde Will, postându-se în faţa uşii. M-am gândit că te împiedic să porneşti o încăierare în dormitor. Potoleşte-te.

Îi răspund cu un scurt hohot de râs.

— Să mă potolesc? Să mă *potolesc?* Acolo e vorba despre

familia mea, despre *facţiunea* mea!

— Ba nu, nu e aşa, mă contrazice.

Are cearcăne întunecate sub ochi şi arată extenuat.

— E vorba despre fosta ta facţiune, şi nu poţi să faci nimic contra a ce spun ei, aşa că ai face mai bine să nu iei în seamă.

— N-ai auzit ce-au zis? mă răstesc.

Dogoarea din obraji mi-a dispărut, iar respiraţia mi-a devenit acum mai regulată.

— Fosta ta facţiune imbecilă nu se mai mulţumeşte acum să insulte Abnegaţia. Cheamă la răsturnarea întregii guvernări!

Will izbucneşte în râs.

— Ba nu, nu e aşa. Sunt aroganţi şi obtuzi, şi de-asta i-am şi părăsit, dar nu sunt revoluţionari. Vor doar să aibă un cuvânt mai important de spus, atâta tot, şi le poartă ranchiună celor din Abnegaţie pentru că refuză să-i asculte.

— Ei nu vor să-i asculte oamenii, ei vor să-i aprobe oamenii, ripostez eu. Şi nu trebuie să-i ameninţi pe ceilalţi ca să-i faci să fie de acord cu tine.

Îmi ating obrajii cu palmele.

— Nu-mi vine să cred că propriul meu frate s-a dus la ei.

— Hei, nu sunt chiar toţi răi, ripostează el, tăios.

Încuviinţez, dar tot nu-l cred. Nu-mi imaginez cum ar putea cineva să iasă nevătămat din rândul Erudiţilor, cu toate că Will mi se pare destul de zdravăn.

Uşa se deschide din nou, şi Christina cu Al ies pe coridor.

— E rândul meu să mă tatuez, anunţă ea. Veniţi cu noi?

Îmi netezesc părul cu mâna. Nu pot să mă întorc în dormitor. Chiar dacă Will m-ar lăsa să intru, acolo aş fi în inferioritate numerică. Unica mea posibilitate este să merg cu ei şi să încerc să uit ce se-ntâmplă în afara complexului Neînfricaţilor. Am destule motive de îngrijorare, fără să mă mai neliniştesc şi pentru familia mea.

* * *

La câţiva paşi în faţa mea, Al o plimbă în cârcă pe Christina. Ea ţipă strident în timp ce el năvăleşte prin

mulţime. Ceilalţi îi fac cât mai mult loc, când mai au timp.

Umărul încă mă usturăâ. Christina m-a convins să-mi tatuez simbolul Neînfricaţilor odată cu ea. E un cerc cu o flacără înăuntru. Mama n-a reacţionat nicicum la vederea celui de pe clavicula mea, aşa că n-am prea multe rezerve cu privire la adăugarea unui tatuaj nou. Ele fac parte din viaţa de-aici, o parte la fel de integrantă ca învăţarea luptei corp la corp.

Christina mă mai convinge şi să-mi cumpăr o bluză care să-mi lase la vedere umerii şi claviculele, şi să-mi conturez din nou ochii cu creion negru. Nu mă mai obosesc să obiectez la tentativele ei de transformare. Mai ales de când descopăr că-mi plac.

Eu şi cu Will mergem în urma Christinei şi a lui Al.

— Nu-mi vine să cred că ţi-ai mai făcut un tatuaj, îmi zice el, clătinând din cap.

— De ce? îl întreb. Din cauză că sunt o Băţoasă?

— Nu. Din cauză că eşti… raţională, îmi răspunde, zâmbind. Are dantura albă şi dreaptă. Şi, care ţi-a fost frica pe ziua de azi, Tris?

— Prea multe ciori, mărturisesc. Şi-a ta?

Râde.

— Prea mult acid.

Nu-l întreb ce înseamnă.

— E chiar fascinant cum funcţionează totul, zice Will. În esenţă, e o luptă între talamusul tău, cel care produce senzaţia de frică, şi lobul frontal, care ia hotărârile. Însă simularea nu e decât în mintea ta, aşa că, şi dacă simţi că altcineva şi-o produce, nu eşti decât tu, doar tu faci totul, şi…

Vocea i se stinge treptat.

— Scuze. Vorbesc ca un Erudit. E doar un nărav.

— E interesant, zic, ridicând din umeri.

Al aproape c-o scapă pe Christina, şi ea se prinde cu mâinile de primul lucru aflat la îndemână, care se întâmplă să fie tocmai faţa lui. Al se chirceşte şi-o prinde mai bine de gambe. La prima vedere, Al pare fericit, dar până şi zâmbetele lui au ceva fals în ele. Mă îngrijorează.

Îl văd pe Four în apropierea prăpastiei, cu un grup în jurul lui. Râde atât de zdravăn, încât are nevoie să se prindă de balustradă ca să-şi păstreze echilibrul. Dacă mă iau după sticla din mâna lui şi după cum îi străluceşte faţa, ori e beat deja, ori pe cale. Începusem să cred că e un tip rigid, ca un soldat, şi uitasem că are şi el optsprezece ani.

— Hopa, zice Will. Alarmă, instructor la orizont.

— Bine măcar că nu e Eric, zic eu. Probabil că ne-ar pune să ne jucăm de-a găinile, sau cine ştie ce.

— Sigur, dar Four e de speriat. Ţi-aduci aminte când i-a pus pistolul la cap lui Peter? Cred că Peter şi-a cam udat pantalonii.

— Peter a meritat-o, rostesc cu fermitate.

Will nu mă contrazice. Ar fi putut s-o facă, în urmă cu câteva săptămâni, însă acum am văzut cu toţii de ce e capabil Peter.

— Tris! strigă Four.

Schimb o privire cu Will, pe jumătate surprinsă şi pe jumătate temătoare. Four se desprinde de lângă parapet şi vine spre mine. În faţa noastră, Al şi Christina se opresc din alergat, iar Christina se lasă să lunece jos. Nu pot să-i învinuiesc că se holbează. Suntem patru, însă Four mi se adresează numai mie.

— Arăţi altfel, îmi zice.

Cuvintele lui, în mod normal limpezi, acum sună cam îngălate.

— Şi tu, îi răspund.

Şi e adevărat: arată mai destins, mai tânăr.

— Ce faci? îl întreb.

— Cochetez cu moartea, îmi răspunde, râzând. Beau lângă prăpastie. Probabil că nu e o idee bună.

— Nu, nu e.

Nu sunt convinsă că mi-ar plăcea de Four aşa cum e acum. E ceva neliniştitor la el.

— N-am ştiut că ai un tatuaj, îmi zice, cu ochii pe clavicula mea.

Soarbe din sticlă. Respiraţia lui are un miros gros şi înţepător. Ca a tipului din afara facţiunilor.

— Sigur, *Ciorile,* continuă el.

Aruncă o privire peste umăr spre prietenii lui, care-şi văd de treabă şi fără el, spre deosebire de ai mei. Apoi, adaugă:

— Te-aş invita să stai cu noi, dar tu nu trebuie să mă vezi aşa.

Mă simt ispitită să-l întreb de ce vrea să stau cu el, dar bănuiesc că răspunsul ar avea o anumită legătură cu sticla din mâna lui.

— Aşa, cum? îl întreb. Beat?

— Mda... mă rog, nu, se corectează, îndulcindu-şi tonul. Aşa cum sunt în realitate, cred.

— M-aş preface că nu văd.

— Frumos din partea ta.

Îşi apropie buzele de urechea mea şi-mi zice:

— Arăţi bine, Tris.

Cuvintele lui mă iau prin surprindere şi inima îmi tresaltă. Aş fi vrut să nu fie aşa, fiindcă după cum îi alunecă privirea peste a mea, îmi dau seama că habar n-are ce spune. Aşa că prefer să râd.

— Fă-mi un serviciu: ţine-te la distanţă de prăpastie, bine?

— Bineînţeles, îmi răspunde, clipind complice din ochi. Nu pot să mă abţin. Zâmbesc. Will tuşeşte uşor, dar eu nu vreau să-i întorc spatele lui Four, nici măcar când îl văd că se întoarce la prietenii lui.

Deodată, Al năvăleşte peste mine ca un bolovan rostogolit în pantă şi mă azvârle pe umărul lui. Scot un ţipăt ascuţit, înfierbântată la faţă.

— Hai, fetiţo, îmi zice. Te duc la masă.

Îmi proptesc coatele pe spinarea lui Al şi-i fac semne cu mâna lui Four, în timp ce mă îndepărtează de el.

— Şi eu, care credeam că te salvez, comentează Al, după care mă lasă jos. Ce-a mai fost şi *asta*?

Încearcă să pară voios, dar întrebarea o pune pe un ton aproape întristat. Încă ţine prea mult la mine.

— Mda, cred că toţi am vrea să aflăm răspunsul la întrebarea asta, îl aprobă Christina, cu o voce cântată. Ce ţi-a spus?

— Nimic, răspund, clătinând din cap. Era beat. Nici măcar nu ştia ce vorbeşte.

Îmi dreg glasul.

— De-asta şi zâmbeam. E… nostim să-l vezi în starea asta.

— Sigur, zice Will. Nu cumva ar putea să fie din cauza… îi trag un cot zdravăn în coaste înainte să-şi poată sfârşi fraza. Era destul de aproape ca să audă ce mi-a spus Four, că arăt bine. N-am nevoie să le povestească tuturor, mai ales lui Al. N-aş vrea să-l fac să se simtă şi mai rău.

Acasă, obişnuiam să petrec seri liniştite, plăcute, împreună cu familia mea. Mama tricota fulare pentru copiii din cartier. Tata îl ajuta pe Caleb la lecţii. Aveam foc în şemineu şi pace în suflet, fiindcă făceam exact ce se presupunea că trebuie să fac, şi totul era paşnic.

Niciodată n-am fost dusă în cârcă de un băiat solid, nici n-am râs la masa de seară până să mă doară stomacul, nici n-am ascultat hărmălaia a o sută de persoane, vorbind toate odată. Pacea înseamnă constrângere: aici e libertate.

CAPITOLUL DOUĂZECI

RESPIR PE NĂRI. Inspir, expir. Inspir.

— Nu e decât o simulare, Tris, îmi zice încet Four.

N-are dreptate. Ultima simulare m-a stors de viaţă, şi în somn, şi pe trezie. Coşmaruri, în care nu apăreau doar ciorile, ci şi senzaţiile pe care le avusesem pe durata simulării: teroare şi neputinţă, care bănuiesc că ar fi adevăratele mele temeri. Subite crize de groază, la duş, la micul dejun, pe drumul încoace. Unghii roase într-atât, încât mă doare carnea din jurul lor. Şi nu sunt singura care se simte aşa: îmi dau bine seama.

Şi totuşi, încuviinţez şi închid ochii.

* * *

Sunt în întuneric. Ultimele lucruri pe care mi le amintesc sunt fotoliul metalic şi acul din braţul meu. De data asta nu sunt pe câmp, nu am de-a face cu ciori. Inima îmi bate cu putere în aşteptare. Ce monştri se vor mai furişa din întuneric şi-mi vor răpi raţiunea? Cât va mai trebui să-i aştept?

Un glob albastru se aprinde la câţiva paşi de mine, şi apoi încă unul, umplând camera de lumină. Sunt la parterul Carierei, aproape de prăpastie, şi novicii sunt în jurul meu, cu mâinile împreunate şi chipurile inexpresive. O caut cu privirea pe Christina şi-o văd printre ei. Nimeni nu se clinteşte. Nemişcarea lor mă face să mă simt sugrumată.

Văd ceva în faţa mea: propria-mi reflexie ştearsă. O ating, şi degetele mele dau de sticlă, rece şi netedă. Îmi ridic privirea. În faţă am un ochi de geam: sunt într-o cutie din sticlă, împing deasupra capului, să văd dacă pot să deschid cutia: nu se clinteşte. Sunt închisă ermetic.

Inima îmi bate şi mai repede. Nu vreau să fiu captivă. Cineva ciocăneşte în peretele din faţa mea. E Four. Îmi arată spre picioarele mele, zâmbind cu superioritate.

Acum câteva secunde, picioarele îmi erau uscate, însă

acum stau în apă înaltă de un centimetru, şi ciorapii îmi sunt leoarcă. Mă ghemuiesc să văd de unde vine apa, dar se pare că vine de nicăieri, înălţându-se din fundul sticlos al cutiei. Îmi înalţ privirea spre Four, şi el ridică din umeri, după care se alătură grupului novicilor.

Apa creşte cu repeziciune. Acum îmi acoperă gleznele. Bat cu pumnul în peretele de sticlă.

— Hei! strig. Lăsaţi-mă să ies!

Apa îmi lunecă pe pulpele goale, ridicându-se, rece şi moale. Izbesc sticla cu şi mai multă putere.

— Scoateţi-mă de-aici!

O privesc pe Christina. Ea se apleacă spre Peter, care stă lângă ea, şi-i şopteşte ceva la ureche. Râd amândoi.

Apa îmi acoperă coapsele. Bat cu amândoi pumnii în perete. Nu mai încerc să le atrag atenţia: mă străduiesc să scap. Disperată, lovesc sticla cât pot de tare. Fac un pas înapoi şi-mi reped umărul în perete, o dată, de două, de trei ori, de patru ori. Izbesc peretele până începe să mă doară umărul, urlând după ajutor, privind cum apa mi se ridică până la mijloc, până la coaste, până la piept.

— Ajutor! ţip. Vă rog! Vă rog, ajutaţi-mă!

Plesnesc sticla cu palma. O să mor în bazinul ăsta. Îmi trec mâinile tremurătoare prin păr.

Îl văd pe Will printre novici, şi ceva mă gâdilă în adâncul minţii. Ceva din ce-a zis el. *Haide, gândeşte.* Mă opresc din încercările de a sparge sticla. Mi-e greu să respir, dar trebuie să încerc. Am nevoie de tot aerul pe care pot să-l obţin în câteva secunde.

Trupul mi se înalţă, imponderabil, pe apă. Plutesc aproape de tavan şi-mi înclin capul pe spate când apa ajunge să-mi treacă de bărbie. Gâfâind, îmi lipesc faţa de sticla de deasupra mea, sorbind cât de mult aer pot. Apoi, apa mă acoperă cu totul, închizându-mă cu totul în cutie.

Nu intra în panică. N-are rost: inima îmi bate prea tare, şi gândurile mi se împrăştie. Mă zbat prin apă, lovind pereţii. Îi izbesc cu picioarele cât pot de tare, însă apa îmi încetineşte mişcările. *Simularea e numai în mintea ta.*

Ţip, şi apa îmi umple gura. Dacă e în mintea mea,

înseamnă că pot s-o controlez. Apa îmi usturā ochii. Feţele pasive ale novicilor mă privesc. Lor nu le pasă.

Ţip încă o dată şi împing peretele cu palma. Aud ceva. Un trosnet. Când îmi retrag mâna, văd o crăpătură în sticlă, îmi trântesc şi cealaltă palmă alături de prima şi mai fac o crăpătură, aceasta din urmă întinzându-se spre exterior în linii lungi şi strâmbe. Pieptul îmi arde de parcă aş fi înghiţit flăcări. Lovesc peretele cu piciorul. Degetele mă dor în urma impactului, şi aud un geamăt prelung, grav.

Peretele se sparge, şi forţa apei care-mi cade în spinare mă aruncă înainte. Am aer din nou.

Mă ridic în şezut, gâfâind. Sunt pe fotoliu. Înghit şi-mi scutur mâinile. Four e în picioare, în dreapta mea, dar în loc să mă ajute, doar mă priveşte.

— Ce e? îl întreb.

— Cum ai făcut asta?

— Ce să fac?

— Ai spart sticla.

— Nu ştiu.

În sfârşit, Four îmi întinde mâna. Îmi salt picioarele peste marginea fotoliului, iar când mă ridic, mă simt sigură pe mine. Calmă.

Oftează şi mă apucă de cot, pe jumătate conducându-mă şi pe jumătate trăgându-mă afară din cameră. Mergem în tăcere pe coridor, şi deodată mă opresc, smulgându-mi braţul din strânsoarea lui. Mă priveşte tăcut. Nu vrea să-mi dea vreo informaţie fără să-l îmboldesc.

— Ce e? îl întreb.

— Eşti Divergentă, îmi răspunde.

Fac ochii mari, şi frica pulsează prin mine ca un curent electric. El ştie. Cum e posibil să ştie? Trebuie să-mi fi scăpat ceva. Să fi spus ceva nepotrivit.

Trebuie să par indiferentă. Mă las pe spate, lipindu-mă cu umerii de perete, şi-l întreb:

— Ce-i aia Divergentă?

— Nu face pe proasta, mă repede el. Te-am bănuit şi data trecută, dar acum e evident. Ai manipulat simularea: eşti Divergentă. O să şterg filmarea, dar în afară de cazul în

care vrei să ajungi *moartă* pe fundul prăpastiei, o să-ţi dai seama cum să ascunzi asta pe perioada simulării! Şi-acum, te rog să mă scuzi.

Se întoarce în camera pentru simulare şi trânteşte uşa după el. Îmi simt pulsul bătându-mi tocmai în gât. Am manipulat simularea: am spart sticla. Nu ştiam că e o manifestare a Divergenţei.

Dar el de unde ştie?

Mă desprind de perete şi pornesc mai departe pe coridor. Am nevoie de răspunsuri şi ştiu la cine le găsesc.

* * *

Mă duc în salonul pentru tatuaje, unde am văzut-o ultima dată pe Tori.

Nu e multă lume pe-afară, fiindcă suntem pe la jumătatea după-amiezii, şi cei mai mulţi sunt la muncă, sau la şcoală. În salon sunt trei persoane: celălalt artist al tatuajelor, care desenează un leu pe braţul unui alt bărbat, şi Tori, ocupată să sorteze un teanc de hârtii de pe tejghea. Îşi ridică privirea când intru.

— Bună, Tris, îmi zice.

Aruncă o privire spre celălalt artist, care e prea concentrat la ceea ce face ca să ne mai observe.

— Hai să mergem în spate, îmi propune ea.

O urmez dincolo de draperia care desparte cele două încăperi. În camera cealaltă sunt câteva scaune, ace de rezervă pentru tatuat, cerneală, tampoane de sugativă şi lucrări de artă înrămate. Tori trage draperia până la capăt şi se aşază pe un scaun. Mă aşez alături de ea, bătând din picior ca să-mi găsesc o ocupaţie.

— Cum mai e? se interesează ea. Cum merg simulările?

— Chiar bine, zic, clătinând afirmativ din cap de câteva ori. Puţin cam prea bine, înţeleg.

— Aha.

— Te rog, ajută-mă să înţeleg, îi zic încet. Ce înseamnă să fii…

Ezit. N-ar trebui să rostesc cuvântul „Divergent” aici.

— Ce naiba sunt eu? Ce legătură are asta cu simulările?

Tori îşi schimbă deodată comportamentul. Se lasă pe spate şi-şi încrucişează braţele. Expresia îi devine prudentă.

— Printre altele, eşti… eşti cineva conştient că, atunci când eşti într-o simulare, ceea ce vezi nu e real, începe ea. Cineva capabil să manipuleze simularea, sau chiar s-o întrerupă. Şi, de asemenea…

Se apleacă în faţă şi mă priveşte în ochi.

— Cineva care, din moment ce eşti şi Neînfricată… poţi să mori.

O greutate mi se lasă în piept, ca şi cum fiecare propoziţie rostită de ea mi s-ar aşeza acolo, peste celelalte precedente. Tensiunea se acumulează în mine, până când nu mai pot suporta s-o ţin înăuntru: simt nevoia să plâng, sau să ţip, sau…

Las să-mi iasă de pe buze un mic hohot de râs aspru, care piere aproape de îndată ce s-a eliberat, şi zic:

— Aşadar, o să mor, înseamnă?

— Nu neapărat, zice ea. Liderii Neînfricaţilor nu ştiu deocamdată ce eşti. Eu ţi-am şters imediat din sistem rezultatul de la testul de aptitudini, şi ţi l-am înscris manual ca fiind Abnegaţia. Dar, poţi să fii sigură: dacă ei descoperă ce eşti, *indiscutabil* te omoară.

O fixez cu privirea în tăcere. Nu pare nebună. Vocea îi e sigură, chiar dacă puţin cam insistentă, şi n-am bănuit-o niciodată că ar fi dezechilibrată, însă nu se poate să nu fie. Nu s-a auzit de crime în oraşul nostru de când mă ştiu pe lume. Şi, chiar dacă ar exista indivizi capabili de aşa ceva, liderii unei facţiuni n-au cum să fie.

— Eşti paranoică, îi zic. Liderii Neînfricaţilor n-ar putea să mă omoare. Oamenii nu fac aşa ceva. Nu mai fac. Asta-i şi rostul tuturor ăstora… tuturor facţiunilor.

— O, aşa crezi? spune ea, punându-şi palmele pe genunchi şi privindu-mă drept în ochi, cu trăsăturile crispate de o ferocitate subită. Pe fratele meu l-au dat gata, aşa că, de ce nu şi pe tine, hm? Ce te face să fii atât de specială?

— Pe fratele tău? întreb, mijind ochii.

— Mda. Pe fratele meu. Amândoi ne-am transferat de la

Erudiţi, numai că testul lui de aptitudini a fost neconcludent, în ultima zi a simulărilor, i-au găsit cadavrul în prăpastie. Au zis c-a fost sinucidere. Numai că fratele meu se descurca bine la pregătire, se cuplase cu o altă novice, *era fericit.*

Clatină din cap.

— Şi tu ai un frate, nu? Nu crezi că ai şti dac-ar avea tendinţe sinucigaşe?

Încerc să mi-l imaginez pe Caleb sinucigându-se. Până şi gândul la aşa ceva mi se pare caraghios. Chiar şi să fi fost nefericit, pentru Caleb sinuciderea n-ar fi însemnat o opţiune.

Tori are mânecile suflecate, aşa că-i zăresc pe braţul drept un tatuaj înfăţişând un râu. Oare şi l-a făcut după ce i-a murit fratele? Sau râul o fi o altă frică pe care şi-a învins-o?

— În al doilea stagiu al iniţierii, reia Tori, coborându-şi glasul, Georgie s-a descurcat foarte bine, şi foarte repede. Spunea că simulările nici măcar nu erau înfricoşătoare pentru el... erau ca un joc. Aşa că instructorii au manifestat un interes special faţă de el. S-au înşirat cu toţii în cameră în timp ce el era sub efectul simulării, în loc să-l lase doar pe instructorul lui, care să-i raporteze rezultatul. Şuşoteau tot timpul despre el. În ultima zi a simulărilor, unul dintre liderii Neînfricaţilor a venit să-l vadă personal. Şi, a doua zi, Georgie nu mai era.

Aş putea să am rezultate bune la simulări, dac-aş stăpâni acea forţă care m-a ajutat să sparg sticla. Aş putea să fiu atât de tare, încât toţi instructorii să mă remarce. Aş putea, dar aşa voi face?

— Asta-i tot? o întreb. Doar schimbarea simulării?

— Mă îndoiesc, îmi răspunde ea, dar e tot ce ştiu eu.

— Cât de mulţi ştiu despre asta? întreb, cu gândul la Four. Despre manipularea simulărilor?

— Două categorii de oameni. Oamenii care vor să te ştie moartă, şi oamenii care au trecut ei înşişi prin experienţa asta. La prima mână. Sau la a doua, ca mine.

Four mi-a spus c-o să şteargă înregistrarea în care eu

sparg sticla bazinului. Nu vrea să mor. Înseamnă că e Divergent? Sau a avut pe cineva din familie? Un prieten? O iubită?

Alung gândul. N-am voie să mă las distrasă de el.

— Nu înţeleg, rostesc cu încetineală, de ce le-ar păsa liderilor Neînfricaţilor că pot eu să manipulez simularea.

— Dacă mi-aş fi dat seama, ţi-aş fi răspuns până acum, zice Tori, strângând din buze. Singurul lucru pe care l-am dedus este că nu de schimbarea simulării le pasă lor: e doar un simptom pentru altceva. Ceva de care le pasă.

Îmi ia mâna şi mi-o strânge între palmele ei.

— Gândeşte-te la asta, îmi zice. Oamenii ăştia te-au învăţat să foloseşti o armă. Te-au învăţat să lupţi. Crezi că s-ar da în lături să te rănească? Să te omoare?

Îmi eliberează mâna şi se ridică.

— Trebuie să plec, dacă vreau ca Bud să nu-mi pună întrebări. Fii prudentă, Tris.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

UŞA CARIEREI SE ÎNCHIDE după mine, şi rămân singură. N-am mai mers prin tunelul acesta din ziua Ceremoniei Alegerii, îmi amintesc cum am mers atunci, cu paşi nesiguri, căutând lumina. Acum, paşii îmi sunt siguri. Nu mai am nevoie de lumină.

Au trecut patru zile de când am vorbit cu Tori. De atunci, Erudiţii au publicat două articole despre Abnegaţie. Primul articol acuză Abnegaţia că ascunde articole de lux, cum ar fi automobilele şi fructele proaspete, de celelalte facţiuni, astfel încât să le inoculeze tuturor celorlalţi cu forţa credinţa lor în jertfa de sine. Când l-am citit, m-am gândit cum sora lui Will, Cara, o acuza pe mama că stochează bunuri.

Al doilea articol discută lacunele alegerii oficialilor guvernamentali pe baza facţiunii lor, întrebând de ce numai persoanele care se autodefinesc ca fiind altruiste trebuie să ia parte la guvernare. Aduce în discuţie întoarcerea la sistemele politice bazate pe alegeri democratice din trecut. Are multă logică, iar asta mă face să bănuiesc că e un apel la revoluţie mascat sub veşmintele raţionalităţii.

Ajung la capătul tunelului. Plasa se întinde peste groapa căscată, exact aşa cum am văzut-o ultima dată. Urc treptele până pe planşeul din lemn pe care mă ridicase Four, punându-mă cu picioarele pe teren solid şi ţinându-mă cu mâna de bara unde era legată plasa. Atunci, prima dată când am ajuns aici, n-aş fi fost în stare să-mi ridic trupul doar prin forţa braţelor, însă acum o fac aproape fără să mă gândesc şi mă rostogolesc în centrul plasei.

Deasupra mea sunt clădirile goale amplasate la marginile gropii, precum şi cerul, de un albastru-închis şi lipsit de stele. Nu se vede luna.

Articolele m-au tulburat, însă am prieteni care să mă înveselească, iar asta înseamnă ceva. Când a apărut primul, Christina a vrăjit-o pe una dintre bucătăresele

Neînfricaţilor, care ne-a lăsat să încercăm un aluat pentru prăjituri. După al doilea, Uriah şi Marlene m-au învăţat un joc de cărţi, şi am stat să jucăm timp de vreo două ore în sala de mese.

Astă-seară, totuşi, vreau să fiu singură. Mai mult decât atât, vreau să-mi amintesc pentru ce am venit aici, şi de ce am fost atât de hotărâtă să rămân aici, încât să sar de pe acoperişul unei clădiri, chiar înainte să ştiu ce înseamnă să fii Neînfricat, îmi strecor degetele printre ochiurile plasei de sub mine.

Îmi doream să fiu ca Neînfricaţii pe care-i văzusem la şcoală. Voiam să fiu zgomotoasă şi îndrăzneaţă şi liberă, la fel ca ei. Însă ei nu erau încă membri: ei doar se jucau de-a Neînfricaţii. Şi la fel mă jucasem şi eu, când sărisem de pe acoperişul acela. Nu ştiam ce înseamnă spaima.

În ultimele patru zile, înfruntasem patru spaime. Prima dată, eram legată de un ţăruş, iar Peter aprinsese un foc sub picioarele mele. În alta, mă înecam iar, de data aceasta în mijlocul unui ocean, cu apa învolburată în jurul meu. A treia oară, îi priveam pe ai mei, sângerând până la o moarte lentă. Iar în a patra, eram ameninţată cu o armă şi forţată să-i împuşc pe toţi. Acum ştiu ce înseamnă spaima.

Vântul se abate violent peste marginea gropii şi mă învăluie. Închid ochii. În mintea mea, sunt din nou pe acoperişul clădirii. Îmi deschei nasturii bluzei mele gri specifice Abnegaţiei, lăsându-mi la vedere braţele goale, dezvăluind din trupul meu mai mult decât văzuse vreodată oricine altcineva, îmi strâng bluza ghem şi-o azvârl în pieptul lui Peter.

Deschid ochii. Nu, m-am înşelat: n-am sărit de pe acoperiş pentru că-mi doream să fiu ca Neînfricaţii. Am sărit pentru că eram deja ca ei, şi voiam să le demonstrez asta. Voiam să scot la iveală acea parte din mine pe care Abnegaţia îmi impunea s-o ascund.

Îmi întind mâinile deasupra capului şi mă prind din nou cu ele de plasă. Îmi întind şi picioarele, cât pot de mult, acoperind cât mai mult posibil din plasă. Cerul nopţii e pustiu şi tăcut; şi, pentru prima oară de patru zile încoace,

la fel e şi mintea mea.

* * *

Îmi ţin capul între palme şi respir adânc. Astăzi, simularea a fost aceeaşi ca ieri. Cineva m-a ţinut în bătaia armei şi mi-a ordonat să-mi împuşc familia. Când îmi ridic privirea, observ că Four mă urmăreşte.

— Ştiu că simularea nu e reală, îi spun.

— Nu e nevoie să-mi explici mie, îmi răspunde. Îţi iubeşti familia. Nu vrei să-i împuşti pe-ai tăi. Nu e cel mai nerezonabil lucru din lume.

— Simularea e singura ocazie în care mai ajung să-i văd, îi mărturisesc.

Chiar dacă el afirmă că nu e nevoie, simt că trebuie să-i explic de ce spaima aceasta e atât de greu de înfruntat pentru mine. Îmi fac degetele mănunchi, apoi le răsfir. Unghiile îmi sunt roase până la sânge: le-am tot ros în timp ce dormeam, în fiecare dimineaţă mă trezesc cu mâinile însângerate.

— Mi-e dor de ei. Ţi s-a întâmplat vreodată… să-ţi fie dor de familia ta?

Four îşi lasă privirea în jos.

— Nu, îmi răspunde, până la urmă. Nu mi-e. Dar asta e ceva neobişnuit.

Este neobişnuit, într-atât de neobişnuit, încât mă distrage de la imaginea cu mine, ţinând o armă îndreptată spre pieptul lui Caleb. Cum o fi fost familia lui, dacă nu-i mai pasă de ea?

Mă opresc cu mâna pe clanţa uşii şi-mi întorc privirea spre el.

Eşti la fel ca mine? îl întreb, fără glas. *Eşti Divergent?*

Până şi în gând, cuvântul acesta mi se pare periculos. Privirea lui o susţine pe-a mea şi, pe măsură ce trec secundele de tăcere, el arată din ce în ce mai puţin sever. Îmi aud bătăile inimii. Îl privesc de prea mult timp, însă, în definitiv, şi el mă priveşte, şi mă simt de parcă amândoi am încerca să spunem un lucru pe care celălalt nu poate să-l audă, deşi e posibil să fie numai în imaginaţia mea. Prea

mult… iar acum, încă şi mai mult, şi inima îmi bate chiar mai tare, şi ochii lui senini mă înghit toată.

Deschid uşa şi ies în grabă pe coridor.

N-ar trebui să mă las atât de uşor distrasă de el. N-ar trebui să fiu capabilă de alte gânduri în afara celor legate de iniţiere. Simulările ar trebui să mă tulbure mai mult: ar trebui să-mi zdrobească mintea, aşa cum se-ntâmplă cu majoritatea celorlalţi iniţiaţi. Drew nu doarme: doar fixează peretele cu privirea, ghemuit ca o minge. Al ţipă în fiecare noapte din cauza coşmarurilor şi plânge în pernă. Coşmarurile mele şi unghiile roase pălesc prin comparaţie.

Ţipetele lui Al mă trezesc de fiecare dată, şi privesc arcurile patului de deasupra mea, întrebându-mă ce naiba o fi în neregulă cu mine, de ce mă simt încă puternică, din moment ce toţi ceilalţi cedează nervos. Faptul că sunt Divergentă îmi dă stabilitatea, sau o fi altceva?

Când ajung înapoi în dormitor, mă aştept să dau peste aceeaşi imagine de ieri: câţiva novici zăcând în paturile lor, sau privind în gol. În loc de aşa ceva, îi găsesc stând în grup în celălalt capăt al camerei. Eric e în faţa lor, cu o tablă în mâini, întoarsă invers, aşa că nu pot să văd ce scrie pe ea. Mă opresc alături de Will.

— Ce se-ntâmplă? îl întreb în şoaptă. Sper să nu fie vorba de vreun alt articol, fiindcă nu sunt convinsă că aş mai putea îndura alt val de ostilitate îndreptat spre mine.

— Ierarhizările pentru stadiul al doilea, îmi răspunde el.

— Credeam că nu se fac eliminări după stagiul al doilea, şuşotesc eu.

— Nu se fac. E doar un raport de evoluţie, cam aşa ceva.

Clatin aprobator din cap.

Vederea tablei îmi provoacă o senzaţie de stânjeneală, de parcă mi-ar înota ceva prin stomac. Eric ridică tabla deasupra capului şi o agaţă de un cui. Când se dă la o parte, peste întreaga încăpere se aşterne tăcerea, şi-mi lungesc gâtul să văd ce scrie.

Numele meu e pe primul loc.

Capetele se întorc spre mine. Citesc mai departe lista, de sus în jos. Christina şi Will ocupă poziţiile a şaptea şi,

respectiv, a noua. Peter e al doilea, însă când citesc timpul trecut în dreptul lui, îmi dau seama că diferenţa dintre noi e izbitor de mare.

Timpul mediu obţinut de Peter la simulări e de opt minute. Al meu, de două minute şi patruzeci şi cinci de secunde.

— Bună treabă, Tris, îmi spune Will încetişor.

Încuviinţez, cu ochii încă fixaţi pe tablă. Ar trebui să fiu încântată că m-am clasat prima, însă ştiu ce înseamnă asta. Dacă Peter şi prietenii lui m-au urât până acum, de-acum încolo, mă vor detesta. Acum, eu sunt Edward. Ochiul meu ar putea să fie următorul. Sau mai rău.

Caut numele lui Al şi-l găsesc pe ultimul loc. Grupul novicilor se destramă cu încetul, rămânând doar eu, Peter, Will şi Al. Aş vrea să-l pot consola pe Al. Să-i spun că singurul motiv pentru care m-am descurcat atât de bine este că am creierul oarecum diferit.

Peter se întoarce lent, plin de încordare. O privire furioasă ar fi fost mai puţin ameninţătoare decât cea pe care mi-o adresează: e o privire de ură absolută. Se îndreaptă spre patul lui, însă în ultima clipă, se răsuceşte pe călcâie şi mă îmbrânceşte de perete, ţintuindu-mi amândoi umerii cu mâinile.

— N-o să mă las eu întrecut de o Băţoasă, îmi şuieră, cu faţa atât de aproape de a mea, încât îi simt mirosul rânced al răsuflării. Cum ai făcut, hm? Cum naiba ai făcut?

Mă trage spre el cu câţiva centimetri, după care mă izbeşte din nou de perete. Îmi încleştez dinţii ca să nu izbucnesc în plâns, cu toate că durerea impactului îmi străbate toată şira spinării. Will îl apucă pe Peter de gulerul bluzei şi-l trage, îndepărtându-l de mine.

— Las-o în pace, îi zice. Numai un laş e în stare să terorizeze o fetiţă.

— O fetiţă? pufneşte Peter, dându-i peste mână lui Will. Eşti orb, sau doar prost? Ea o să te scoată afară din clasament şi din *facţiunea Neînfricaţilor,* şi tu o să rămâi fără *nimic,* totul numai din cauză că ea ştie să manipuleze lumea, iar tu, nu. Aşa că, după ce-o să-ţi dai seama că e

pornită să ne distrugă pe toţi, să-mi dai de ştire.

După care Peter iese din dormitor ca o furtună. Molly şi Drew îl urmează, cu expresii de dezgust pe feţe.

— Mersi, îi zic lui Will, clătinând din cap spre el.

— Are dreptate? mă întreabă el încet. Tu chiar încerci să ne manipulezi?

— Cum naiba să fac aşa ceva? îi răspund, încruntându-mă. Fac doar tot posibilul să reuşesc, la fel ca toată lumea.

— Nu ştiu, recunoaşte Will, ridicând uşor din umeri. Prefăcându-te slabă, ca să ne provoci mila? Şi pe urmă făcând pe dura, ca să ne înspăimânţi?

— Să vă înspăimânt? îl îngân. Vă sunt *prietenă.* N-aş face una ca asta.

Will nu-mi răspunde. Pot să-mi dau seama că nu mă crede; nu tocmai.

— Nu fi tâmpit, Will, îl apostrofează Christina, sărind jos din pat.

Apoi, privindu-mă fără simpatie, adaugă:

— Ea nu se preface.

După care Christina îmi întoarce spatele şi pleacă, fără să trântească uşa după ea. Will o urmează. Rămân singură în cameră cu Al. Primul şi ultimul loc.

Al nu mi s-a părut niciodată mărunt, dar aşa arată acum, cu umerii gârboviţi şi trupul prăbuşit în el însuşi, ca o coală de hârtie mototolită. Stă pe marginea patului.

— Te simţi bine? îl întreb.

— Sigur, răspunde.

Are faţa de un roşu aprins. Îmi îndepărtez privirea. Întrebarea mea nu fusese decât o formalitate. Oricine are ochi poate să vadă că Al nu se simte bine.

— Nu s-a terminat, îi zic. Poţi să-ţi îmbunătăţeşti clasarea dacă…

Dar glasul îmi piere când îşi ridică privirea spre mine. Nici măcar nu ştiu ce i-aş mai fi spus, dac-ar fi fost să-mi sfârşesc fraza. Nu există strategie pentru stagiul al doilea. Aici, se pătrunde adânc în inimile noastre şi se testează curajul din ele.

— Vezi? îmi zice. Nu e chiar atât de simplu.

— Ştiu că nu e.

— Nu cred că ştii, mă contrazice, clătinând din cap. Bărbia îi tremură. Pentru tine, e uşor. Toate astea sunt uşoare.

— Nu e adevărat!

— Ba da, este, insistă el, închizând ochii. Nu mă ajuţi cu nimic pretinzând că n-ar fi. Eu nu… nu sunt sigur c-ai putea să mă ajuţi câtuşi de puţin.

Mă simt ca lovită brusc de o ploaie torenţială, şi toate hainele îmi sunt îngreunate de apă; de parcă aş fi greoaie, şi stângace, şi inutilă. Nu ştiu dacă vrea să spună că nimeni nu l-ar putea ajuta, sau dacă eu, în mod special, nu pot să-l ajut, însă niciuna dintre aceste două interpretări nu mi-ar conveni. Eu vreau să-l ajut. Dar sunt neputincioasă în acest sens.

— Eu… încep să spun, vrând să-mi cer scuze; dar pentru ce?

Pentru că sunt mai Neînfricată decât el? Pentru că nu ştiu ce să zic?

— Nu vreau…

Lacrimile care i se adunaseră sub pleoape încep să se reverse, udându-i obrajii.

— … nu vreau decât să fiu singur.

Îi fac un semn de încuviinţare şi-i întorc spatele. Nu mi se pare o idee bună să-l las singur acum, însă nu mă mai pot opri. Uşa se închide în urma mea, şi eu îmi văd de drum.

Trec pe lângă ţâşnitoare şi prin coridoarele care mi se păruseră interminabile în ziua sosirii mele aici, însă acum mintea mea abia dacă le ia în seamă. Nu e prima oară că-mi dezamăgesc familia de când am ajuns aici, însă, dintr-un anume motiv, aşa simt că ar fi. De fiecare dată când am dat greş până acum, am ştiut ce am de făcut, dar am preferat să procedez altfel. De data aceasta, nu ştiu ce să fac. Să-mi fi pierdut capacitatea de a vedea ce le trebuie celorlalţi? Să-mi fi pierdut o parte din mine?

Merg mai departe.

* * *

Nimeresc cumva coridorul în care am stat în ziua plecării lui Edward. Nu-mi doresc să fiu singură, dar nu mi se pare c-aş avea de ales. Închid ochii şi-mi concentrez atenţia asupra pietrei reci de sub mine şi inspir mucegăitul aer subteran.

— Tris! strigă cineva dinspre capătul coridorului.

Îl văd pe Uriah venind spre mine într-o alergare uşoară, în spatele lui sunt Lynn şi Marlene. Lynn ţine o brioşă în mână.

— Mă gândeam c-o să te găsesc aici, îmi zice, ghemuindu-se la picioarele mele. Am auzit că te-ai clasat prima.

— Şi, în consecinţă, n-ai vrut decât să mă feliciţi? îi spun, zâmbind cu superioritate. Atunci, mersi.

— *Cineva* tot trebuia s-o facă, zice el. Şi mi-am închipuit că prietenii tăi n-or să fie prea dispuşi pentru felicitări, din moment ce clasările lor nu sunt atât de bune. Aşa că nu mai face pe bosumflata şi hai cu noi. Vreau să trag într-o brioşă pusă pe capul lui Marlene.

Ideea e atât de caraghioasă, încât nu-mi pot stăpâni râsul. Ridicându-mă, îl urmez pe Uriah până în capătul coridorului, unde ne aşteaptă Marlene şi Lynn. Lynn mijeşte ochii spre mine, însă Marlene zâmbeşte.

— De ce nu te-ai dus să sărbătoreşti? mă întreabă ea. Practic, ai garantat un loc în top zece, dac-o ţii aşa.

— E prea Neînfricată pentru ceilalţi transferaţi, îşi dă cu părerea Uriah.

— Şi are prea mult din Abnegaţie ca să sărbătorească, remarcă Lynn.

N-o iau în seamă.

— Şi de ce vrei să tragi într-o brioşă aşezată pe capul lui Marlene?

— A pus pariu cu mine că nu sunt în stare să ţintesc destul de bine cât să nimeresc un obiect mărunt de la treizeci de metri, îmi explică Uriah. Eu am pariat că ea n-are curaj să stea acolo când încerc. A ieşit la fix, zău aşa.

Sala pentru pregătire în care am tras prima oară cu arma nu e departe de coridorul meu secret. Ajungem acolo în mai

puţin de un minut, şi Uriah apasă pe întrerupător, aprinzând lumina. Arată la fel ca ultima dată când am fost aici: ţintele la un capăt al încăperii, o masă cu arme de foc la celălalt.

— Pe-astea le ţin aşa, la îndemână? întreb.

— Mda, dar nu sunt încărcate, îmi răspunde Uriah, ridicându-şi bluza.

Are o armă îndesată la betelia pantalonilor, imediat sub un tatuaj. Privesc cu atenţie tatuajul, încercând să-mi dau seama ce reprezintă, însă el îşi lasă bluza să cadă la loc.

— OK, zice apoi. Du-te să stai în faţa unei ţinte.

Marlene porneşte, cu o uşoară ezitare în mers.

— Doar nu vorbeşti serios c-o să tragi spre ea, nu? îl întreb pe Uriah.

— Nu e o armă adevărată, îmi explică Lynn, liniştită. E încărcată cu bile din plastic. În cel mai rău caz, o s-o usture faţa, poate să-i facă o mică rană. Ce, ne crezi tâmpiţi?

Marlene se postează în faţa unei ţinte şi-şi potriveşte brioşa pe cap. Uriah închide un ochi şi ţinteşte.

— Stai! strigă Marlene.

Ia brioşa, rupe o bucată din ea şi şi-o vâră în gură.

— Mmm-acum! strigă, cu gura plină, şi-i face semn cu degetul mare ridicat.

— Înţeleg că voi v-aţi clasat foarte bine, îi zic lui Lynn.

Ea încuviinţează.

— Uriah e al doilea. Eu sunt prima. Marlene e a patra.

— Eşti prima la doar un *fir de păr,* replică Uriah, în timp ce ţinteşte.

Deodată, apasă pe trăgaci. Brioşa cade de pe capul lui Marlene, care nici măcar n-a clipit.

— Am câştigat amândoi! strigă ea.

— Ţi-e dor de fosta ta facţiune? mă întreabă Lynn.

— Uneori, îi răspund.

Era mai liniştită. Şi nu atât de epuizantă.

Marlene ridică brioşa de jos şi muşcă din ea.

— Ce scârbos! strigă Uriah.

— Iniţierea are rolul de a ne reduce la ceea ce suntem cu adevărat. Oricum, aşa susţine Eric, comentează Lynn, arcuindu-şi o sprânceană.

— Four zice că rolul ei e să ne pregătească.

— Păi, ei nu prea sunt de aceleaşi păreri.

Încuviinţez. Four mi-a mărturisit că viziunea lui Eric în privinţa Neînfricaţilor nu e chiar ce-ar trebui să fie, însă mi-aş fi dorit să-mi fi spus precis care anume viziune o consideră el corectă. Din când în când, întrezăresc frânturi din ea – aclamaţiile Neînfricaţilor când am sărit de pe clădire, năvodul de braţe care m-a prins după rafala de gloanţe – însă acestea nu sunt suficiente. Oare el să fi citit manifestul Neînfricaţilor? În aşa ceva să creadă el: în actele obişnuite de bravură?

Uşa sălii pentru pregătire se deschide. Shauna, Zeke şi Four intră exact când Uriah trage într-o altă ţintă. Bila din plastic ricoşează din centrul ţintei şi se rostogoleşte pe podea.

— Mi s-a părut mie că aud ceva pe-aici, zice Four.

— Şi s-a dovedit că e idiotul de frate-meu, adaugă Zeke. N-ai ce să cauţi aici după ore. Ai grijă, că altfel Four îi spune lui Eric, şi atunci o să fii ca şi scalpat.

Uriah strâmbă din nas către fratele lui şi-şi pune la loc pistolul cu bile. Marlene traversează încăperea, luând alte câteva muşcături din brioşă, iar Four se dă deoparte din cadrul uşii, lăsându-ne să ieşim pe rând.

— N-o să-i spui lui Eric, zice Lynn, privindu-l bănuitoare pe Four.

— Nu, nu-i spun, confirmă el.

Când dau să trec, îmi pune o mână pe spate ca să mă grăbească, palma lui apăsându-mă între omoplaţi. Mă străbate un fior. Sper că nu-şi dă seama.

Ceilalţi pornesc pe coridor, Zeke şi Uriah îmbrâncindu-se reciproc, Marlene împărţindu-şi brioşa cu Shauna, şi Lynn mergând în frunte. Dau să plec după ei.

— Stai o clipă, îmi zice Four.

Mă întorc spre el, întrebându-mă care ipostază a lui Four o s-o văd acum: pe cel care mă ceartă, sau pe cel care s-a urcat cu mine în carusel. Îmi zâmbeşte un pic, dar zâmbetul nu i se reflectă şi în ochi, care au o expresie de încordare şi de nelinişte.

— Locul tău e aici, ştii asta? îmi zice. Locul tău e printre noi. Se va sfârşi curând, aşa că trebuie doar să te ţii bine, OK?

Se scarpină după ureche şi-şi abate privirea, de parcă s-ar jena de ce-a spus.

Îl privesc cu atenţie. Îmi simt bătăile inimii peste tot, până şi în degetele de la picioare. Simt că fac ceva îndrăzneţ, deşi aş putea la fel de lesne să mă întorc şi să plec. Nu-mi dau seama precis care opţiune ar fi mai înţeleaptă, sau mai bună. Nu sunt convinsă că mă interesează.

Mă apropii şi-l iau de mână. Degetele îi alunecă printre ale mele. Mi se taie respiraţia.

Îmi ridic privirea spre el, iar el şi-o coboară spre mine. Rămânem aşa timp îndelungat. Apoi, îmi trag mâna şi-o iau la fugă după Uriah şi Marlene. Poate că el mă crede acum proastă, sau ciudată. Sau poate c-a meritat să încerc.

* * *

Ajung în dormitor înaintea oricui altcuiva, iar când încep să se strecoare şi ceilalţi, mă vâr în pat şi mă prefac că dorm. N-am nevoie de niciunul dintre ei, mai ales dacă au de gând să reacţioneze astfel când mă văd că am rezultate bune. Dacă reuşesc să trec de iniţiere, o să devin Neînfricată, şi n-o să mai fiu nevoită să-i văd.

N-am nevoie de ei… dar oare mi-i doresc? Fiecare tatuaj pe care mi l-am făcut împreună cu ei reprezintă un semn al prieteniei lor, şi aproape de fiecare dată când am râs în locul acesta întunecos a fost datorită lor. Nu vreau să-i pierd, dar simt că i-am pierdut deja.

După cel puţin o oră în care gândurile îmi gonesc prin minte, mă întorc pe spate şi deschid ochii. În dormitor e acum întuneric: toată lumea s-a culcat. *Probabil sunt epuizaţi de câtă ranchiună îmi poartă,* îmi zic în sinea mea, zâmbind mânzeşte. De parcă nu mi-ar fi fost de ajuns faptul că provin din cea mai detestată facţiune: acum mi i-am pus şi pe ei în cap.

Cobor din pat să beau puţină apă. Nu mi-e sete, dar simt

nevoia să fac ceva. Tălpile mele goale lipăie pe podea, şi ating peretele cu mâna ca să ţin drumul drept. Un bec luminează albastru deasupra ţâşnitorii.

Îmi azvârl părul peste umăr şi mă aplec. Imediat cum apa îmi atinge buzele, aud voci la capătul coridorului. Mă furişez mai aproape de sursa lor, încrezătoare că întunericul mă va ţine ascunsă.

— Până acum, n-au fost semne de aşa ceva.

E vocea lui Eric. Semne de ce?

— Ei bine, nici n-ai fi observat mare lucru din ele, deocamdată, îi răspunde cineva.

O voce de femeie, rece şi familiară, însă familiară ca dintr-un vis, nu din partea unei persoane reale.

— Pregătirea pentru luptă nu-ţi arată nimic, continuă ea. Totuşi, simulările dezvăluie cine sunt rebelii Divergenţi, dacă e cazul, aşa că va trebui să examinăm filmările de mai multe ori, ca să fim siguri.

Cuvântul „Divergenţi” mă face să îngheţ. Mă aplec în faţă, cu spatele lipit de peretele din piatră, încercând să văd cui îi aparţine vocea aceea familiară.

— Nu uita motivul pentru care i-am cerut lui Max să te numească, zice vocea. Prioritatea ta e întotdeauna să-i descoperi. Întotdeauna.

— N-o să uit.

Mă mut cu câţiva centimetri mai în faţă, sperând să fiu încă ascunsă. Indiferent cui i-ar aparţine vocea, e clar că persoana respectivă trage sforile: ea e răspunzătoare pentru rolul de lider al lui Eric; ea e cea care-mi vrea moartea. Îmi aplec mai mult capul înainte, încordându-mi privirea ca să-i văd până nu trec după colţ.

Şi atunci, cineva mă înşfacă din spate.

Dau să ţip, însă o mână îmi astupă gura. Miroase a săpun şi e suficient de mare încât să-mi acopere întreaga parte de jos a feţei. Mă zbat, însă braţele care mă ţin sunt prea puternice, aşa că-i muşc un deget.

— Au! strigă o voce aspră.

— Taci şi ţine-i gura astupată!

A doua voce e mai înaltă decât cea bărbătească

obişnuită, şi mai limpede. E vocea lui Peter.

O fâşie de pânză neagră îmi acoperă ochii, şi o altă pereche de mâini mi-o leagă la ceafa. Mă străduiesc să respir. Sunt cel puţin două mâini care-mi ţin braţele, trăgându-mă înainte, una pe spate, împingându-mă în aceeaşi direcţie, şi una peste gură, înăbuşindu-mi ţipetele. Trei persoane. Simt o durere în piept. Nu pot să rezist de una singură împotriva a trei persoane.

— Mă întreb cum e când o Băţoasă imploră îndurare, zice Peter, chicotind. Hai, mai repede.

Încerc să mă concentrez asupra mâinii care-mi astupă gura. Trebuie să aibă ceva distinctiv care să-i facă posesorul mai uşor de identificat. Identitatea lui e o problemă rezolvabilă. Am nevoie să rezolv o problemă imediat, fiindcă altfel intru în panică.

Palma e transpirată şi moale. Strâng din dinţi şi respir pe nări. Mirosul săpunului e unul cunoscut. Lămâiţă şi salvie. Acelaşi cu mirosul care-i învăluie patul lui Al. Simt cum o greutate îmi cade în stomac.

Aud zgomotul apei izbindu-se de stânci. Suntem în apropierea prăpastiei: sigur deasupra ei, dat fiind volumul sunetului. Strâng din buze ca să nu ţip. Dacă suntem deasupra prăpastiei, ştiu ce intenţii au cu mine.

— Ridic-o, hai.

Mă zbat, şi pielea lor aspră se freacă de a mea, însă ştiu că e inutil. Ţip, de asemenea, ştiind că nimeni nu poate să mă audă aici.

O să supravieţuiesc până mâine. O să supravieţuiesc.

Mâinile mă împing înainte şi în sus, şi mă trântesc cu şira spinării de ceva dur şi rece. Judecând după lăţime şi curbură, e un parapet metalic. E *parapetul* metalic, cel aflat deasupra prăpastiei. Respiraţia îmi devine şuierată, şi simt umezeala atingându-mi ceafa. Mâinile îmi arcuiesc cu forţa spinarea pe deasupra parapetului. Tălpile mi se ridică de pe sol, şi răpitorii mei sunt singurii care mă mai împiedică să cad în apă.

O mână grea îmi pipăie pieptul.

— Eşti sigură că ai şaisprezece ani, Băţoaso? Nu mi se

pare c-ai avea mai mult de doisprezece.

Ceilalţi băieţi izbucnesc în râs.

Simt în gură un gust de fiere şi-i înghit amărăciunea.

— Ia staţi, mi se pare că am găsit ceva!

Mâna lui mă strânge. Îmi muşc limba ca să-mi opresc ţipătul. Alte hohote de râs.

Palma lui Al mi se desprinde de gură.

— Terminaţi cu asta, se răsteşte el.

Îi recunosc vocea joasă, caracteristică.

În clipa în care Al îmi dă drumul, reîncep să mă zbat şi reuşesc să alunec înapoi cu picioarele pe pământ. De data asta, muşc cât pot de tare primul braţ de care dau. Aud un urlet şi strâng din dinţi şi mai aprig, până simt gustul sângelui. Ceva dur mă loveşte peste faţă. O fierbinţeală incandescentă îmi năvăleşte în cap. Ar fi fost durere fizică, dacă adrenalina nu mi-ar fi străbătut corpul ca un acid.

Băiatul îşi smulge braţul captiv şi mă trânteşte la pământ. Mă lovesc cu cotul de piatră şi-mi duc mâinile la cap, vrând să-mi scot legătura. Un picior mă izbeşte în coaste, scoţându-mi aerul din plămâni. Icnesc, tuşesc şi mă pipăi la ceafă. Cineva mă apucă de păr şi mă trânteşte cu capul de ceva tare. Un urlet de durere îmi ţâşneşte din gură, şi mă cuprinde ameţeala.

Neîndemânatică, bâjbâi într-o parte a capului ca să găsesc nodul legăturii. Ridic mâna cu greu, trăgând şi legătura odată cu ea, şi clipesc mărunt. Imaginea din faţa mea e piezişă şi se bâţâie în sus şi-n jos. Văd pe cineva alergând spre noi şi pe altcineva îndepărtându-se în fugă: cineva voluminos. Al. Mă agăţ de parapetul de lângă mine şi mă salt în picioare.

Peter îmi cuprinde gâtul cu mâna şi mă ridică, ţinându-şi degetul chiar pe beregata mea. Părul lui, de obicei lucios şi drept, e acum răvăşit şi lipit de frunte. Chipul palid e contorsionat, dinţii îi scrâşnesc, şi mâna lui mă ţine deasupra prăpastiei; mai multe pete îmi întunecă vederea, îngrămădindu-se în jurul feţei lui, verzi, roz şi albastre. Nu zice nimic. Încerc să-l lovesc cu piciorul, dar nu ajung, am picioarele prea scurte. Plămânii îmi urlă după aer.

Aud un strigăt, şi el îmi dă drumul.

Îmi întind braţele în cădere, icnind, şi o subsuoară mi se izbeşte de parapet. Îmi încolăcesc coatele pe după el, gemând. Umezeala îmi ajunge la glezne. Lumea se clatină în jurul meu, şi văd pe cineva pe pământul Carierei – pe Drew – urlând. Aud bubuituri. Lovituri. Gemete.

Clipesc de câteva ori şi-mi încordez privirea cât pot de mult asupra singurului chip pe care-l pot vedea. E contorsionat de furie. Ochii îi sunt de un albastru-închis.

— Four, rostesc, răguşită.

Închid ochii, şi o pereche de mâini îmi cuprinde braţele, şi umerii. Mă ridică peste parapet, mă lipeşte de pieptul lui, strângându-mă în braţe şi strecurându-mi un braţ pe sub genunchi. Îmi lipesc faţa de umărul lui şi, deodată, se aşterne o tăcere pustiită.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

DESCHID OCHII şi zăresc cuvintele „Teme-te numai de Dumnezeu” pictate pe un perete complet alb. Aud din nou sunetul apei curgând, numai că de data asta e de la un robinet, şi nu din prăpastie. Trec mai multe secunde până când văd contururile clare a ceea ce se află în jurul meu, liniile tocului uşii, ale tăbliei mesei şi ale tavanului.

Durerea constă într-o permanentă pulsaţie în cap, în obraz şi în coaste. N-ar trebui să mă mişc; aş înrăutăţi totul. Zăresc sub capul meu o pătură albastră din petice şi tresar când îmi ridic capul să văd de unde se aude sunetul apei curgând.

Four e în camera de baie, cu mâinile în chiuvetă. Sângele de pe articulaţiile mâinilor lui colorează în roz apa din chiuvetă. Are o crestătură într-un colţ al gurii, însă altminteri pare nevătămat. Îşi examinează rana cu o înfăţişare nepăsătoare, opreşte apa şi-şi şterge mâinile pe un prosop.

Nu am decât o singură amintire despre cum am ajuns aici, şi chiar aceea se rezumă la o unică imagine: cerneala neagră încolăcită pe o parte a unui gât, colţul unui tatuaj, şi legănarea blândă care nu putea să însemne decât că el mă duce în braţe.

Stinge lumina din baie şi scoate o pungă cu gheaţă din frigiderul aflat într-un colţ al camerei. În timp ce se îndreaptă spre mine, mă gândesc dacă să închid ochii şi să mă prefac că dorm, însă tocmai atunci privirile ni se întâlnesc şi devine prea târziu.

— Mâinile tale, rostesc, răguşită.

— Mâinile mele nu sunt treaba ta, vine replica lui.

Se lasă cu un genunchi pe saltea şi se apleacă peste mine, strecurându-mi punga cu gheaţă sub cap. Înainte să se retragă, întind mâna să-i ating tăietura de la marginea buzei, dar mă opresc când îmi dau seama ce sunt pe cale să fac, lăsând-o să bâjbâie nehotărâtă prin aer.

Ce ai de pierdut? Mă întreb pe mine însămi. Şi-i ating uşor gura cu vârfurile degetelor.

— Tris, zice el, vorbind printre degetele mele. N-am nimic.

— Ce-ai căutat acolo? îl întreb, lăsându-mi mâna să cadă.

— Mă întorceam din camera de control. Am auzit un ţipăt.

— Ce le-ai făcut? mă interesez.

— L-am depus pe Drew la infirmerie acum o jumătate de oră, îmi răspunde. Peter şi Al au fugit. Drew pretinde că au vrut doar să te sperie. Cel puţin, asta cred că încerca el să spună.

— E în stare gravă?

— O să scape cu viaţă, răspunde Four, după care adaugă, cu amărăciune: în ce stare, asta nu mai ştiu.

Nu e drept să le doreşti răul altora doar pentru că ei ţi-au făcut rău primii. Şi totuşi, extazul triumfului mă năpădeşte la gândul că Drew a ajuns la infirmerie, şi-l strâng de braţ pe Four.

— E bine, îi zic.

Vocea îmi sună încordată şi aprigă. Furia se acumulează în mine, înlocuindu-mi sângele cu o apă amară şi umplându-mă, mistuindu-mă. Vreau să sparg ceva, sau să lovesc ceva, dar mi-e frică să mă mişc, aşa că, în loc de asta, încep să plâng.

Four se lasă pe vine lângă marginea patului şi mă priveşte, în ochii lui nu văd nici urmă de compătimire. Dac-ar fi fost, m-ar fi dezamăgit. Îşi eliberează încheietura şi, spre surprinderea mea, îmi pune mâna pe obraz, mângâindu-mă uşor cu degetul mare. Degetele lui sunt grijulii.

— Aş putea să raportez întâmplarea, îmi zice.

— Nu, îi răspund. Nu vreau ca ei să creadă că m-au speriat.

Încuviinţează. Îşi tot mişcă degetul pe obrazul meu, înainte şi-napoi, cu gesturi absente.

— Mi-am închipuit că asta o să zici.

— Crezi c-ar fi o idee rea dacă m-aş ridica în capul

oaselor?

— Te ajut eu.

Mă apucă de umăr cu o mână şi-mi ţine capul nemişcat cu cealaltă, în timp ce eu mă împing cu coatele. Durerea îmi năvăleşte prin trup în rafale ascuţite, dar încerc să n-o iau în seamă, înăbuşindu-mi un geamăt.

Îmi întinde punga cu gheaţă.

— Poţi să te laşi pradă durerii, îmi zice. Sunt numai eu aici.

Îmi muşc buza. Am lacrimi pe faţă, dar niciunul dintre noi nu pomeneşte despre ele, nici măcar nu pare să le observe.

— Îţi propun să te bazezi pe prietenii tăi transferaţi ca să te apere de-acum încolo, îmi zice apoi.

— Crezusem că mă bazez pe ei, îi răspund.

Simt din nou palma lui Al astupându-mi gura, şi un hohot de plâns îmi zguduie trupul. Îmi apăs fruntea cu mâna şi încep să mă balansez lent, înainte şi-napoi.

— Numai că Al…

— El voia ca tu să fii fata cea micuţă şi tăcută din Abnegaţie, îmi explică Four, pe un ton blând. Ţi-a făcut rău, din cauză că tăria ta îl face să se simtă slab. Fără alt motiv.

Încuviinţez şi încerc să-l cred.

— Ceilalţi n-or să fie atât de geloşi, dacă arăţi o oarecare vulnerabilitate. Chiar dacă nu e adevărată.

— Crezi că trebuie să mă *prefac* vulnerabilă? îl întreb, înălţând o sprânceană.

— Da, cred.

Îmi ia punga cu gheaţă, atingându-mi degetele cu ale lui, şi mi-o ţine el sub cap. Eu îmi las mâna în jos, prea bucuroasă că mi-o pot relaxa ca să mai obiectez. La un moment dat, se ridică, şi-i fixez cu privirea tivul tricoului.

Uneori, îl văd ca pe o cu totul altă persoană, iar alteori îi simt imaginea în măruntaiele mele, ca pe o profundă durere.

— O să vrei să te duci mâine la micul dejun şi să le arăţi atacatorilor că n-au avut niciun efect asupra ta, adaugă el, dar trebuie să-ţi laşi la vedere vânătaia de pe obraz şi să-ţi ţii capul în jos.

Ideea sugerată de el îmi provoacă greaţă.

— Nu cred că pot să fac asta, rostesc, cu o voce găunoasă.

Îmi ridic privirea spre el.

— Trebuie.

— Nu cred că *înţelegi,* insist, şi fierbinţeala îmi cuprinde faţa. Ei m-au atins.

Întregul trup i se încordează la auzul vorbelor mele, şi degetele i se încleştează pe punga cu gheaţă.

— Te-au atins, repetă el, iar ochii lui negri sunt ca gheaţa.

— Nu… în sensul la care te gândeşti.

Îmi dreg glasul. Când am spus-o, nu mi-am dat seama ce subiect stânjenitor ar fi.

— Dar… pe-aproape, adaug.

Şi-mi îndepărtez privirea.

El rămâne tăcut şi nemişcat atât de mult timp, încât, până la urmă, sunt nevoită să spun ceva.

— Ce este?

— Nu vreau să spun aşa ceva, îmi răspunde, dar simt că sunt obligat s-o fac. E mult mai important pentru tine să fii teafără, decât corectă, deocamdată. Înţelegi?

Sprâncenele lui drepte îi coboară mult spre ochi. Mi se strânge stomacul, parţial deoarece ştiu că are mare dreptate, cu toate că nu vreau s-o recunosc, şi parţial pentru că-mi doresc un lucru pe care nu pot să-l exprim: îmi doresc să comprim spaţiul dintre noi până la totala lui dispariţie.

Încuviinţez.

— Dar, te rog, când prinzi o ocazie…

Mă apasă pe obraz cu mâna lui rece şi puternică, şi-mi ridică fruntea, astfel încât să fiu obligată să-l privesc în ochi. Îi scânteiază. Aproape ca ai unei fiare.

— Distruge-i!

Încerc să râd, dar râsul îmi sună tremurat.

— Eşti cam înfricoşător, Four.

— Fă-mi un serviciu: nu-mi mai spune aşa.

— Dar cum să-ţi spun, atunci?

— Nicicum, îmi răspunde, luându-şi mâna de pe faţa mea. Deocamdată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

NU M-AM MAI ÎNTORS în dormitor în noaptea aceea. Să dorm în aceeaşi cameră cu cei care m-au atacat, doar ca să par vitează, ar fi fost o prostie. Four doarme pe podea, iar eu, în patul lui, peste pătură, inspirându-i mireasma feţei de pernă. Miroase a detergent şi a ceva greoi, dulce şi specific masculin.

Respiraţia lui îşi încetineşte ritmul, şi mă ridic în coate să văd dacă a adormit. Stă întins pe burtă, cu un braţ în jurul capului. Are ochii închişi şi buzele întredeschise. Pentru prima dată, arată la fel de tânăr pe cât este, şi mă întreb cine o fi în realitate. Cine e, când nu e Neînfricat, când nu e instructor, când nu e Four, când nu e nimic în mod special?

Oricine ar fi, îmi place de el. Îmi vine mai uşor s-o recunosc faţă de mine însămi acum, prin întuneric, după ce s-au petrecut toate astea. El nu e drăgălaş, nici blând, nici prea amabil. Însă e inteligent şi curajos, şi chiar dacă m-a salvat, m-a tratat ca pe o persoană puternică. Asta-i tot ce am nevoie să ştiu.

Îi privesc muşchii spatelui destinzându-se şi contractându-se, până când adorm.

Mă trezesc în dureri şi junghiuri. Mă chircesc când mă ridic în şezut, ţinându-mă de coaste, şi mă duc spre mica oglindă de pe peretele opus. Aproape că sunt prea scundă ca să mă văd în ea, dar când mă ridic pe vârfuri, pot să-mi văd faţa. Cum era de aşteptat, am o vânătaie de un albastru întunecat pe obraz. Detest ideea de a mă târî în sala de mese în halul ăsta, însă instrucţiunile lui Four mi-au rămas în minte. Trebuie să-mi repar prieteniile. Am nevoie de protecţia aparenţei de slăbiciune.

Îmi prind părul într-un coc la ceafa. Se deschide uşa şi intră Four, cu un prosop în mână şi părul sclipindu-i de apa de la duş. Simt un fior în stomac când pielea care i se iveşte deasupra curelei când îşi ridică braţele să-şi şteargă părul, şi mă forţez să-mi ridic privirea spre faţa lui.

— Bună, îi zic, dar vocea îmi sună încordată.

Speram să nu fie aşa.

Îmi atinge obrazul învineţit doar cu buricele degetelor.

— Nu e rău, zice. Ce-ţi face capul?

— Bine, îi răspund.

E o minciună: îmi zvâcneşte. Îmi trec degetele peste cucui, şi durerea mă înţeapă pe toată pielea capului. Putea să fie şi mai rău. Puteam să plutesc pe apele râului.

Toţi muşchii corpului mi se încordează când mâna îi coboară spre coastele mele, acolo unde am fost lovită. O face ca într-o doară, dar eu tot rămân încremenită.

— Şi coastele? se interesează, cu vocea scăzută.

— Mă dor numai când respir.

Zâmbeşte.

— Aici nu prea e mare lucru de făcut.

— Peter probabil c-ar da mare petrecere dac-aş înceta să respir.

— Ei bine, îmi zice, eu nu m-aş duce decât dac-ar avea şi tort.

Izbucnesc în râs, dar mă cutremur de durere şi-mi pun mâna peste a lui, ca să-mi acopăr mai bine coastele. El şi-o retrage încetişor, atingându-mă cu vârfurile degetelor. Când şi le ia de tot, simt o durere ascuţită în piept. De îndată ce momentul s-a consumat, sunt nevoită să-mi amintesc ce s-a întâmplat noaptea trecută. Şi vreau să rămân aici cu el.

Îmi face un mic semn din cap şi porneşte spre uşă.

— Intru eu primul, îmi spune, când ajungem la uşa sălii de mese. Pe curând, Tris.

Intră pe uşă şi rămân singură. Ieri mi-a spus părerea lui, că ar trebui să mă prefac slabă, dar s-a înşelat. Sunt deja slabă. Mă proptesc de perete şi-mi apăs fruntea cu mâinile. E greu să respir adânc, aşa că optez pentru respiraţii scurte, superficiale. Nu pot să permit aşa ceva. Ei m-au atacat ca să mă facă să mă simt slabă. Pot să mă prefac că au reuşit, ca să mă apăr, dar nu pot permite să fie aşa cu adevărat.

Mă desprind de perete şi intru în sala de mese fără să

mai stau pe gânduri. După câţiva paşi, îmi amintesc că era vorba să par umilă, aşa că-mi încetinesc paşii şi mă strecor pe lângă perete, ţinându-mi capul în jos. Uriah, care stă la masa de lângă cea a lui Will şi a Christinei, ridică o mână să mă salute. După care o lasă la loc.

Mă aşez lângă Will.

Al nu e aici... nu e nicăieri.

Uriah se strecoară pe scaunul de lângă mine, lăsându-şi brioşa pe jumătate mâncată şi paharul cu apă pe jumătate băut la cealaltă masă. Pentru câteva clipe, toţi trei nu fac decât să se holbeze la mine.

— Ce-ai păţit? se interesează Will, coborând tonul.

Arunc o privire peste umăr spre masa din spatele nostru. Peter stă acolo, muşcând dintr-o felie de pâine prăjită şi şuşotind ceva cu Molly. Degetele mi se încleştează pe marginea mesei. Vreau să-l fac să-l doară. Dar acum nu e momentul.

Drew lipseşte, ceea ce înseamnă că e încă în infirmerie. O plăcere răutăcioasă mă străbate când mi-l închipui.

— Peter, Drew... rostesc încetişor.

Mă ţin de coaste în timp ce mă întind peste masă după o felie de pâine prăjită. Mă doare când întind mâna, aşa că-mi permit să tresar de durere şi mă cocoşez.

— Şi...

Înghit în sec.

— Şi Al.

— O, Doamne, exclamă Christina, făcând ochii mari.

— Eşti bine? mă întreabă Uriah.

Privirea lui Peter mi-o întâlneşte pe-a mea peste sala de mese, şi mă forţez să întorc capul. Arătându-i că mi-e frică de el, simt un gust amar în gură, dar sunt obligată. Four are dreptate. Trebuie să fac tot posibilul ca să mă asigur că n-o să mai fiu atacată.

— Nu chiar, răspund.

Mă ustură ochii, şi nu e o invenţie, spre deosebire de tresărit. Ridic din umeri. Acum cred în avertismentul lui Tori. Peter, Drew şi Al erau gata să mă arunce în prăpastie numai din gelozie: ce-ar fi atât de incredibil ca liderii

Neînfricaţilor să comită un asasinat?

Mă simt incomod, ca şi cum aş fi în pielea altcuiva. Dacă nu sunt prudentă, e posibil să mor. Nu pot să am încredere nici măcar în liderii facţiunii mele. În noua mea familie.

— Dar tu eşti numai... Uriah strânge din buze. Nu e corect. Trei contra una?

— Mda, şi Peter se dă în vânt după ce e corect. De-asta l-a şi luat pe Edward din somn şi l-a înjunghiat în ochi, pufneşte Christina, clătinând din cap. Dar Al? Eşti sigură, Tris?

Privesc fix în farfurie. Eu sunt următoarea după Edward. Dar, spre deosebire de el, eu n-o să plec.

— Mda, zic, sunt sigură.

— Trebuie să fi fost din disperare, îşi dă cu părerea Will. S-a comportat... Nu ştiu. De parcă nu era el. Încă de când a început al doilea stagiu.

Şi atunci, Drew intră, târşâindu-şi picioarele, în sala de mese. Scap din mână felia de pâine prăjită şi rămân cu gura căscată.

Să spun că e „învineţit” ar fi un eufemism. Are faţa umflată şi purpurie, o buză spartă şi o tăietură trecându-i prin sprânceană. Îşi ţine ochii în jos în drum spre masă, şi nu-i ridică nici măcar ca să mă privească. Arunc o privire de cealaltă parte a sălii, spre Four. Are pe faţă acel zâmbet satisfăcut pe care-mi doream să-l văd.

— Tu ai făcut asta? şopteşte Will.

Scutur din cap.

— Nu. Cineva – n-am reuşit să văd cine – m-a găsit chiar înainte să...

Înghit în sec. Dac-o spun cu voce tare, pare mai rău, pare adevărat.

— ... să fiu aruncată în prăpastie.

— Au vrut să te *omoare*? se miră Christina, dar în şoaptă.

— Poate. E posibil să fi vrut doar să mă ţină atârnată deasupra ei, doar ca să mă bage în sperieţi, zic, ridicând din umeri. Le-a reuşit.

Christina mă priveşte întristată. Will doar se încruntă la tăblia mesei.

— Trebuie să facem ceva cu asta, rosteşte Uriah, cu glas scăzut.

— Ce, să-i batem? întreabă Christina, zâmbind. Se pare că s-a ocupat deja cineva de asta.

— Nu. Asta-i o suferinţă care le trece, replică Uriah. Trebuie să-i scoatem în afara clasamentului. Asta le va distruge viitorul. Definitiv.

Four se ridică şi se postează între mese. Discuţiile încetează brusc.

— Transferaţii! Astăzi avem cu totul altceva de făcut, anunţă el. Veniţi după mine.

Ne ridicăm, şi Uriah îşi încreţeşte fruntea.

— Ai grijă, mă sfătuieşte.

— Nu-ţi face probleme, îl asigură Will. O apărăm noi.

* * *

Four ne conduce afară din sala de mese, apoi pe potecile care înconjoară Cariera. Will merge în stânga mea, Christina în dreapta.

— Nu ţi-am spus până acum cât de rău îmi pare, îmi şopteşte Christina. Pentru că ţi-am luat steagul, deşi tu îl meritai. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine.

Nu ştiu sigur dacă ar fi înţelept s-o iert, sau nu; să-i iert pe oricare dintre ei, după cele ce mi-au spus ieri, ca urmare a anunţării clasamentului. Mama, însă, mi-ar fi spus că oamenii au cusururi şi că trebuie să fim îngăduitori cu ei. Iar Four m-a sfătuit să mă bazez pe prieteni.

Nu ştiu pe cine ar trebui să mă bazez mai mult, fiindcă nu ştiu sigur cine-mi sunt prietenii adevăraţi. Uriah şi Marlene, care au fost de partea mea chiar şi când m-am arătat puternică, sau Christina şi Will, care m-au apărat întotdeauna când am dat impresia de slăbiciune?

Când privirea ochilor ei mari şi căprui o întâlneşte pe-a mea, fac un semn de încuviinţare.

— Hai să uităm asta, bine?

Încă-mi doresc să fiu supărată, dar trebuie să-mi las supărarea să treacă.

Urcăm mai sus decât am fost până acum, până când Will

începe să se albească la faţă ori de câte ori priveşte în jos. În majoritatea timpului, îmi plac înălţimile, aşa că-l apuc de braţ ca şi cum aş avea nevoie de sprijinul lui; în realitate, i-l ofer eu pe-al meu. Îmi zâmbeşte recunoscător.

Four face stânga-mprejur şi se întoarce cu câteva trepte, pe o potecă strâmtă şi fără balustrade. Cât de bine cunoaşte locurile!

Pune ochii pe Drew, care se trudeşte la coada grupului, şi strigă:

— Ţine pasul, Drew!

E o glumă plină de cruzime, dar îmi vine greu să-mi stăpânesc zâmbetul. Asta numai până când privirea lui Four se opreşte pe braţul meu, încolăcit de al lui Will, şi toată buna dispoziţie i se risipeşte din ochi. Expresia lui îmi trimite un fior rece prin tot corpul. Să fie… gelos?

Ne apropiem tot mai mult de plafonul din sticlă, şi pentru prima dată, după atâtea zile, văd soarele. Four mai urcă o serie de trepte metalice care duc spre un orificiu din tavan. Treptele îmi scârţâie sub tălpi, şi-mi las privirea în jos, să văd Cariera şi prăpastia de sub noi.

Mergem pe sticlă, care acum e mai degrabă o podea, decât un plafon, printr-o încăpere de formă cilindrică, având pereţii tot din sticlă. Construcţiile înconjurătoare sunt pe jumătate năruite şi par abandonate, ceea ce probabil reprezintă motivul pentru care n-am mai observat până acum complexul Neînfricaţilor. În plus, sectorul Abnegaţiei e destul de departe.

Neînfricaţii mişună prin încăperea din sticlă, discutând în mici grupuri. Într-o margine, doi Neînfricaţi se luptă cu bâtele, râzând când unul dintre ei ratează lovitura şi nimereşte doar aerul. Deasupra mea, două funii se întind de-a curmezişul încăperii, una la câteva zeci de centimetri mai sus decât cealaltă. Probabil că au legătură cu temerarele acrobaţii pentru care sunt renumiţi Neînfricaţii.

Four ne conduce printr-o altă uşă. Dincolo de ea găsim un spaţiu imens, rece şi umed, cu pereţii acoperiţi de graffiti şi ţevi lăsate la vedere. Încăperea e luminată de o serie de tuburi fluorescente demodate, cu suporturi din

plastic: probabil că sunt străvechi.

— Acesta, ne spune Four, cu ochii strălucitori în lumina palidă, este un tip diferit de simulare, cunoscut sub denumirea de peisajul fricii. A fost dezafectat pentru propriile noastre interese, aşa că data viitoare când o să-l vedeţi, n-o să mai arate astfel.

În spatele lui, cuvântul „Neînfricaţi” este pictat cu litere roşii, artistice, pe un perete din beton.

— Pe parcursul simulărilor, am stocat date despre cele mai rele temeri ale voastre. Peisajul fricii accesează aceste date şi vă prezintă o serie de obstacole virtuale. Unele obstacole vor fi temeri pe care le-aţi mai înfruntat anterior, în simulările voastre. Altele pot fi noi temeri. Diferenţa este că sunteţi preveniţi, în peisajul fricii, că este vorba despre o simulare, aşa că veţi avea toate cunoştinţele la îndemână în timp ce treceţi prin el.

Asta înseamnă că toată lumea va fi ca Divergenţii în peisajul fricii. Nu ştiu dacă înseamnă o uşurare, pentru că nu voi putea fi detectată, sau o problemă, din cauză că n-o să mai am un avantaj.

— Numărul temerilor pe care le veţi întâlni în peisajul vostru, continuă Four, diferă în funcţie de numărul temerilor voastre.

Eu câte temeri aş avea? Mă gândesc că s-ar putea să înfrunt din nou ciorile şi mă străbate un fior rece, cu toate că aici e cald.

— V-am mai spus şi altădată că al treilea stagiu al iniţierii se concentrează pe pregătirea mentală, ne explică el.

Îmi amintesc când ne-a spus-o. În prima zi. Imediat după ce a lipit ţeava unei arme de capul lui Peter. Ce bine-ar fi fost să fi apăsat atunci pe trăgaci!

— Asta deoarece vă solicită să vă controlaţi atât emoţiile, cât şi corpul: să vă combinaţi capacităţile fizice deprinse în primul stagiu cu stăpânirea emoţională învăţată în al doilea. Să vă menţineţi gândirea neabătută.

Unul dintre tuburile fluorescente de deasupra capului lui Four începe să pâlpâie. Four încetează să studieze grupul novicilor şi-şi concentrează privirea stăruitoare asupra mea.

— Săptămâna viitoare, veţi trece prin peisajul fricii cât mai repede posibil, în faţa unei comisii alcătuite din lideri ai Neînfricaţilor. Acesta va fi testul vostru final, care vă va determina locul ocupat în stagiul al treilea. La fel cum stagiul al doilea de iniţiere a cântărit mai mult decât primul, stagiul al treilea are cea mai mare pondere dintre toate. S-a înţeles?

Încuviinţăm toţi. Chiar şi Drew, ceea ce-l face să arate demn de plâns.

Dacă obţin un rezultat bun la testul final, am mari şanse să ajung în top zece, şi mari şanse să devin membru. Să ajung Neînfricată. Gândul acesta aproape că mă ameţeşte de atâta uşurare.

— Puteţi să treceţi de fiecare obstacol în unul sau două moduri. Ori găsiţi o cale de a vă calma îndeajuns încât simularea să consemneze un puls normal, regulat, ori descoperiţi o metodă de a vă înfrunta temerea, ceea ce va face ca simularea să meargă mai departe. Un mod de a înfrunta teama de înec este să înoţi mai în adânc, de exemplu, explică Four, ridicând din umeri. Aşa că vă propun ca săptămâna viitoare să vă gândiţi la temerile voastre şi să vă alcătuiţi strategiile prin care să le înfruntaţi.

— Nu mi se pare corect, intervine Peter. Dacă o persoană are numai şapte temeri, iar alta are douăzeci? Nu e vina nimănui.

Four îl ţintuieşte cu privirea timp de câteva secunde, după care râde.

— Tu chiar vrei să discuţi cu mine despre ce e corect?

Grupul novicilor se despică în două ca să-i lase cale liberă spre Peter. Ajuns în faţa lui, îşi încrucişează braţele şi rosteşte, pe un ton ucigător:

— Înţeleg ce te nelinişteşte, Peter. Întâmplarea de azi-noapte dovedeşte cu certitudine că eşti un laş mizerabil.

Peter se holbează la el, lipsit de orice expresie.

— Prin urmare, acum ştim cu toţii, continuă Four, calm, că ţie ţi-e frică de o fată scundă şi slabă din Abnegaţie.

Şi colţurile gurii i se arcuiesc într-un zâmbet.

Will îşi petrece un braţ în jurul meu. Umerii Christinei se

zguduie de un hohot de râs reprimat. Şi, undeva înăuntrul meu, reuşesc să-mi găsesc şi eu un zâmbet.

* * *

Când ne întoarcem în dormitor, după-amiaza, îl găsim acolo pe Al.

Will rămâne în spatele meu şi mă ţine de umeri: uşor, parcă vrând să-mi aducă aminte că e acolo. Christina se apropie încetişor de mine.

Al are cearcăne sub ochi, şi faţa umflată de plâns. Simt un junghi în stomac văzându-l. Nu mă mai pot mişca. Mirosul de lămâiţă şi salvie, odată agreabil, îl simt acum acru în nări.

— Tris, zice Al, cu o voce frântă. Pot să vorbesc cu tine?

— Glumeşti? îl repede Will, strângându-mă de umeri. Nu te mai apropii în veci de ea.

— Nu vreau să-ţi fac rău. Niciodată n-am vrut…

Al îşi acoperă faţa cu amândouă mâinile.

— Nu vreau decât să-ţi spun că-mi pare rău, îmi pare atât de rău, nu… Nu ştiu ce e-n neregulă cu mine. Eu… te rog, iartă-mă, *te rog…*

Se întinde spre mine, vrând parcă să-mi atingă umărul, sau mâna, cu faţa umedă de lacrimi.

Undeva, în interiorul meu, există o persoană miloasă, iertătoare. Undeva, există o fată care încearcă să înţeleagă prin ce trec oamenii, care e conştientă că oamenii fac fapte rele şi că disperarea îi mână spre locuri mai întunecate decât şi-au imaginat vreodată. Jur că ea există, şi suferă pentru băiatul măcinat de remuşcări din faţa mea.

Dar dac-ar fi s-o văd, n-aş recunoaşte-o.

— Stai la distanţă de mine, îi răspund, calmă.

Îmi simt trupul ţeapăn şi rece, şi nu sunt furioasă, nu sunt rănită, nu sunt nicicum. Şi adaug, cu glas scăzut:

— Să nu te mai apropii niciodată de mine.

Ni se întâlnesc privirile. Ochii lui sunt înneguraţi şi sticloşi. Eu nu sunt nicicum.

— Dacă te mai apropii, îţi jur pe Dumnezeu că te omor, adaug. Laşule.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

— TRIS!

În vis, mama îmi rosteşte numele. Îmi face semn să mă apropii, şi traversez bucătăria ca să stau lângă ea. Mama ia oala de pe soba pentru gătit, şi eu ridic capacul să arunc o privire înăuntru. Ochiul ca mărgeaua, de cioară, mă priveşte fix de acolo, cu penele aripilor înghesuite în marginile oalei şi trupul gras acoperit de apă clocotită.

— Cina, îmi zice.

— Tris! aud iar.

Deschid ochii. Christina e în picioare lângă patul meu, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi mânjite cu rimei.

— E vorba de Al, îmi zice. Hai.

Câţiva dintre ceilalţi novici sunt treji, alţii nu. Christina mă apucă de mână şi mă trage afară din dormitor. Alerg desculţă pe podeaua din piatră, clipind să-mi alung negura de pe ochi, cu membrele încă greoaie de somn. S-a întâmplat ceva îngrozitor. O simt odată cu fiecare bătaie a inimii. *E vorba de Al.*

Alergăm pe fundul Carierei, şi deodată Christina se opreşte. O mulţime s-a strâns lângă marginea prăpastiei, însă fiecare stă la un metru distanţă de altul, aşa că am destul loc să manevrez pe lângă Christina şi să-l ocolesc pe un bărbat înalt, de vârstă mijlocie, de pe rândul din faţă.

Doi bărbaţi sunt aproape pe muchie, săltând ceva în sus cu ajutorul funiilor. Amândoi gem din cauza efortului, lăsându-se cu toată greutatea pe spate, astfel încât funiile să poată aluneca peste parapet, şi apoi întinzând mâinile înainte, să apuce din nou. O formă uriaşă şi întunecată apare de dedesubt, şi câţiva Neînfricaţi se reped înainte să-i ajute pe cei doi să-l salte sus.

Corpul cade, bufnind, pe solul Carierei. Un braţ palid, umflat de apă, cade peste piatră. Un cadavru. Christina se apropie de mine, agăţându-se de braţul meu. Îşi întoarce capul pe umărul meu şi începe să hohotească, însă eu nu

pot să-mi dezlipesc privirea. Câţiva bărbaţi întorc cadavrul cu faţa în sus, iar capul se răstoarnă într-o parte.

Ochii sunt deschişi şi goi. Întunecaţi. Ochi de păpuşă. Iar nasul are o punte înaltă, rădăcina îngustă şi vârful rotund. Buzele sunt vinete. Faţa însăşi e oricum altfel decât omenească, jumătate de cadavru şi jumătate de fiinţă supranaturală. Plămânii mă ustură: următoarea mea respiraţie iese hârâită. *Al.*

— Unul dintre novici, spune cineva din spatele meu. Ce s-a întâmplat?

— Acelaşi lucru care se-ntâmplă în fiecare an, îi răspunde altcineva. S-a aruncat peste parapet.

— Nu mai fi atât de morbid. Poate o fi fost un accident.

— L-au găsit în mijlocul prăpastiei. Tu crezi că s-a poticnit de şiret şi… hopa! Pur şi simplu, s-a *împiedicat* şi a căzut la cinci metri în faţă?

Mâinile Christinei îmi strâng din ce în ce mai tare braţul. Ar trebui să-i zic să-mi dea drumul: începe să mă doară. Cineva îngenunchează lângă faţa lui Al şi-i închide pleoapele, încearcă să-l facă să pară că doarme, poate. Ce prostie! De ce pretinde lumea că moartea e un somn? Nu e. Nu e.

Ceva se prăbuşeşte înăuntrul meu. Pieptul îmi e într-atât de încordat, de sufocat, încât nu pot să respir. Mă las să cad, trăgând-o şi pe Christina după mine. Simt asprimea pietrei sub genunchi. Aud ceva, amintirea unui sunet. Hohotele lui Al, plânsul lui noaptea. Trebuia să fi ştiut. Tot nu pot să respir. Îmi apăs pieptul cu amândouă palmele şi mă balansez înainte şi-napoi, ca să-mi eliberez tensiunea din piept.

Când clipesc, văd creştetul capului lui Al, în timp ce mă duce în spinare spre sala de mese. Simt legănarea paşilor lui. E masiv şi cald şi neîndemânatic. Ba nu, *era.* Asta e moartea: trecerea de la „este” la „era”.

Respir şuierat. Cineva a adus un sac mare şi negru în care să pună cadavrul. Pot să spun de pe-acum că e prea mic. Un hohot de râs mi se ridică până în gât şi-mi zboară din gură, tensionat şi gâlgâit. Al e prea mare pentru sacul

lor: ce tragedie! La jumătatea hohotului de râs, închid gura, şi sună mai degrabă ca un geamăt. Îmi eliberez braţul şi mă ridic, lăsând-o pe Christina pe jos. O iau la fugă.

* * *

— Gata, îmi zice Tori.

Îmi întinde o cană aburindă care miroase a mentă. O ţin cu amândouă mâinile, şi căldura îmi furnică degetele.

Stă vizavi de mine. Când vine vorba despre înmormântări, Neînfricaţii nu pierd timpul. Tori afirmă că ei vor să recunoască moartea de îndată ce se petrece. Nu e nimeni în camera din faţă a salonului pentru tatuaje, însă Cariera e un furnicar de oameni, majoritatea beţi. Nu ştiu de ce mă mir.

Acasă, înmormântarea constituie un eveniment sumbru. Toată lumea se adună ca să sprijine familia decedatului, şi nimeni nu vine cu mâinile goale, dar nu se aud râsete, nici strigăte, nici glume. Iar cei din Abnegaţie nu beau alcool, aşa că toată lumea e trează. Pare logic ca o înmormântare de-aici să fie exact opusul.

— Bea, mă îndeamnă Tori. O să te facă să te simţi mai bine. Îţi garantez.

— Nu cred că poate să fie ceaiul o soluţie, rostesc încetişor.

Dar, oricum, sorb din el. Îmi încălzeşte gura, şi gâtul, şi mi se prelinge în stomac. Nu mi-am dat seama cât mi-era de frig până când nu mi-a mai fost.

— „Mai bine” e termenul pe care l-am folosit. Nu „bine”.

Îmi zâmbeşte, însă la colţurile ochilor nu-i apar încreţiturile obişnuite.

— Nu cred că „binele” o să apară în viitorul apropiat, adaugă.

Îmi muşc buza.

— Cât timp…

Mă lupt să-mi găsesc cuvintele nimerite.

— Cât timp v-a trebuit să vă reveniţi, după ce fratele…

— Nu ştiu, răspunde, scuturând din cap. În unele zile, simt că încă nu mi-am revenit. În altele, mă simt bine.

Fericită, chiar. Totuşi, am avut nevoie de câţiva ani până să încetez cu planurile de răzbunare.

— De ce aţi încetat? o întreb.

Din ochi îi dispare orice expresie, şi fixează peretele din spatele meu. Bate darabana pe genunchi timp de câteva secunde, apoi zice:

— Nu am gândit-o ca pe o încetare. Mai degrabă ca pe... aşteptarea unei ocazii favorabile.

Se smulge din transă şi-şi priveşte ceasul.

— E vremea să plecăm, îmi zice.

Vărs ceaiul rămas în chiuvetă. Când îmi iau mâna de pe cană, îmi dau seama că-mi tremură. Nu e bine. De obicei, mie îmi tremură mâinile când sunt gata să plâng, şi nu se poate să plâng de faţă cu toată lumea.

O urmez pe Tori afară din salonul pentru tatuaje, apoi pe poteca ce duce spre fundul Carierei. Toţi care mişunau mai devreme sunt strânşi acum lângă marginea prăpastiei, şi în aer pluteşte un puternic miros de alcool. Femeia din faţa mea se clatină spre dreapta, dezechilibrându-se, după care izbucneşte în chicote şi cade peste bărbatul de lângă ea. Tori mă apucă de braţ şi mă dirijează în altă parte.

Îi găsesc pe Uriah, Will şi Christina stând printre ceilalţi novici. Christina are ochii umflaţi de plâns. Uriah ţine în mână un recipient argintiu. Mi-l întinde. Refuz, scuturând din cap.

— Surpriză, surpriză, o aud pe Molly din spatele meu. Cine-a fost Băţoasă, Băţoasă rămâne.

Ar trebui să n-o iau în seamă. Părerile ei n-ar trebui să conteze pentru mine.

— Am citit azi un articol interesant, continuă Molly, apropiindu-se şi mai mult de urechea mea. Ceva despre taică-tău, şi despre *adevăratul* motiv pentru care ţi-ai părăsit fosta facţiune.

Să mă apăr pe mine însămi nu este cel mai important subiect din mintea mea. Dar e cel mai uşor de accesat.

Mă răsucesc, şi pumnul meu i se opreşte în maxilar. Articulaţiile mă ustură din cauza impactului. Nu-mi amintesc când m-am hotărât să-i trag un pumn. Nu-mi

amintesc când mi-am strâns pumnul.

Se aruncă asupra mea, cu mâinile întinse cât poate, însă nu ajunge departe. Will o înhaţă de guler şi-o trage înapoi. Îşi plimbă apoi privirea de la una la cealaltă şi zice:

— Încetaţi. Amândouă.

O parte din mine îşi doreşte ca el să n-o fi oprit. O încăierare ar fi însemnat o distracţie bine-venită, mai ales acum, când Eric se urcă pe o ladă din apropierea parapetului. Mă întorc cu faţa spre el, încrucişându-mi braţele ca să-mi menţin o poziţie fermă. Chiar mă întreb ce-o să spună.

În cadrul Abnegaţiei, nimeni nu s-a sinucis în istoria recentă, însă poziţia facţiunii în acest sens e limpede: sinuciderea, pentru ei, e un act de egoism. Cineva cu adevărat altruist nu se gândeşte la sine într-atât de frecvent, încât să-şi dorească moartea. Nimeni n-ar spune aşa ceva cu voce tare, dacă s-ar întâmpla, dar toată lumea ar gândi-o.

— Linişte, toată lumea! strigă Eric.

Cineva loveşte ceva care sună ca un gong, şi strigătele se sting treptat, cu toate că murmurele încă persistă.

— Vă mulţumesc, continuă Eric. După cum ştiţi, ne aflăm aici deoarece Albert, unul dintre novici, s-a aruncat în prăpastie noaptea trecută.

Încetează şi murmurele, lăsând să se audă doar năvala apei în prăpastie.

— Nu ştim de ce a făcut-o, zice Eric, şi ne-ar fi uşor să-i jelim pierderea astă-seară. Dar noi nu ne-am ales o viaţă de huzur când am devenit Neînfricaţi. Şi adevărul este că…

Eric zâmbeşte. Dacă nu l-aş fi cunoscut, aş fi crezut că e un zâmbet autentic. Dar îl cunosc.

— Adevărul este că Albert explorează acum o lume necunoscută, nesigură. S-a aruncat în apă ca să ajungă acolo. Care dintre noi este îndeajuns de curajos ca să se aventureze în acel întuneric, fără să ştie ce se află dincolo de el? Albert nu era încă printre membrii noştri, dar putem afirma cu siguranţă că a fost unul dintre cei mai *curajoşi* dintre noi!

Un strigăt se înalţă din mijlocul mulţimii, urmat de chiote. Neînfricaţii aclamă pe tonuri diferite, înalte şi joase, vioaie şi profunde. Urletele lor imită urletul apei. Christina preia sticluţa de la Uriah şi bea. Will îşi strecoară braţul pe după umerii ei şi-o trage mai aproape de el. Zgomotele vocilor îmi umplu timpanele.

— Îl vom comemora acum, şi ne vom aminti mereu de el! zbiară Eric.

Cineva îi întinde o sticlă de culoare închisă, şi el o ridică.

— Pentru Albert cel Curajos!

— Pentru Albert! strigă gloata.

Braţele se ridică pretutindeni în jurul meu, şi Neînfricaţii îi intonează prenumele.

— Albert! Al-bert! Al-bert!

I-l intonează până când nu mai sună ca prenumele lui: sună ca urletul primar al unei rase străvechi.

Mă întorc cu spatele la parapet. Nu mai pot să suport aşa ceva.

Nu ştiu încotro merg. Bănuiesc că nu merg nicăieri anume, ci doar mă îndepărtez. Merg pe un coridor întunecos. La capătul lui e ţâşnitoarea, scăldată în licărirea albăstruie a becului de deasupra ei.

Clatin din cap. Curajos? Curajul ar fi însemnat să-şi recunoască slăbiciunea şi să-i părăsească pe Neînfricaţi, indiferent de câtă ruşine ar fi fost însoţit. Mândria este cea care l-a omorât pe Al, şi este hiba din inima oricărui Neînfricat. Este şi într-a mea.

— Tris.

Un fior mă scutură, şi mă întorc. Four e în spatele meu, exact în interiorul cercului de lumină albastră, care-i dă o înfăţişare stranie, umbrindu-i orbitele şi adânciturile de sub pometi.

— Ce faci aici? îl întreb. N-ar trebui să-ţi prezinţi omagiile?

O spun de parcă ar avea un gust neplăcut şi-ar trebui s-o scuip.

— Dar tu? replică el.

Face un pas spre mine, şi-i văd din nou ochii. În lumina

asta, par negri.

— Nu poţi să prezinţi omagii, când nu simţi aşa ceva, ripostez.

Dar simt un junghi de remuşcare şi scutur din cap.

— N-am vrut să zic asta, adaug.

— Aha.

Judecând după privirea lui, nu mă crede. Nu pot să i-o iau în nume de rău.

— E caraghios, zic, simţind cum fierbinţeala îmi năpădeşte obrajii. Se aruncă în prăpastie şi Eric spune că e curajos?

Eric, care a încercat să te pună să arunci cu cuţite spre capul lui Al?

Simt iar gust de fiere în gură. Zâmbetele prefăcute ale lui Eric, cuvintele lui artificiale, idealurile lui denaturate: toate acestea îmi fac greaţă.

— El n-a fost curajos! A fost deprimat, şi laş, şi la un pas să mă omoare! Astea sunt lucruri pe care să le omagiem aici?

— Şi ce-ai vrea să facă? replică el. Să-l condamne? Al e deja mort. Nu mai are cum să-l audă, şi e prea târziu.

— Nu e vorba despre Al, mă răstesc eu. E vorba despre toţi cei care văd! Toţi care văd acum în aruncarea în prăpastie o opţiune viabilă! Adică, de ce să n-o faci, dacă pe urmă toată lumea spune că eşti un erou? De ce să n-o faci, dacă toată lumea o să-şi amintească numele tău? E… Nu pot…

Scutur din cap. Îmi arde faţa, inima îmi bate cu putere, şi încerc să-mi păstrez stăpânirea, dar nu pot.

— Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată în cadrul Abnegaţiei! aproape că strig. Nimic din astea! Niciodată! Locul ăsta l-a deformat, şi l-a distrus, şi nu-mi pasă că spunând astea sunt calificată ca Băţoasă, nu-mi pasă, nu-mi pasă!

Privirea lui Four alunecă spre peretele de deasupra ţâşnitorii.

— Ai grijă, Tris, îmi spune, cu ochii încă la perete.

— Asta-i tot ce poţi să-mi spui? îl reped, încruntându-mă

la el. Că trebuie să *am grijă?* Asta-i *tot?*

— Eşti la fel de rea ca şi cei din Candoare, ştii asta?

Mă apucă de braţ şi mă trage mai departe de ţâşnitoare. Mă doare strânsoarea lui, dar nu sunt destul de puternică încât să mă smulg din ea.

Faţa lui e atât de aproape de a mea, încât pot să-i zăresc cei câţiva pistrui de pe nas.

— N-o să-ţi mai spun asta a doua oară, aşa că ascultă-mă cu atenţie.

Îşi pune mâinile pe umerii mei, degetele lui apăsând, strângând. Mă simt mică.

— Ei vă supraveghează. Pe *tine,* în special.

— Dă-mi drumul, protestez fără convingere.

Degetele i se desprind, şi spatele i se îndreaptă. O parte din greutatea pe care o simţeam în piept mi se ridică, dacă el nu mă mai atinge. Îi simt dispoziţia schimbătoare. Îmi arată ceva instabil în interiorul lui, iar instabilitatea e periculoasă.

— Şi pe tine te supraveghează? îl întreb, atât de încet, încât n-ar fi putut să mă audă dacă n-ar fi stat atât de aproape.

Nu-mi răspunde la întrebare.

— Eu tot încerc să te ajut, îmi spune, dar tu refuzi să fii ajutată.

— Da, sigur. *Ajutorul* tău, ripostez. Că-mi înţepi urechea cu un cuţit, şi mă batjocoreşti, şi urli la mine mai mult decât urli la oricine altcineva, astea sigur îmi sunt de ajutor!

— Te batjocoresc? Te referi la când am aruncat cuţitele? Nu te batjocoream, îmi răspunde el, răstit. Îţi aduceam aminte că, dacă dai greş, altcineva o să-ţi ia locul.

Îmi cuprind ceafa cu o mână şi încerc să-mi amintesc incidentul cu cuţitul. Ori de câte ori vorbea, era numai ca să-mi aducă aminte că, dacă aş fi cedat, Al mi-ar fi luat locul în faţa ţintei.

— De ce? îl întreb.

— Pentru că eşti din Abnegaţie, îmi răspunde, şi atunci când eşti altruistă ai cel mai mult curaj.

Acum înţeleg. Nu încerca să mă convingă să renunţ. Îmi

amintea de ce nu pot să renunţ: pentru că simţeam nevoia să-l protejez pe Al. Gândul acesta îmi provoacă suferinţă acum. Să-l protejez pe Al. Prietenul meu. Atacatorul meu.

Nu pot să-l urăsc pe Al atât cât aş vrea.

Dar nici să-l iert nu pot.

— Dac-aş fi în locul tău, m-aş descurca mai bine să arăt că impulsul altruist îmi dispare, continuă el, fiindcă dacă-l descoperă cine nu trebuie... în fine, bine n-o să-ţi fie.

— De ce? De ce le-ar păsa lor de intenţiile mele?

— Intenţiile sunt *singurele* lucruri de care le pasă lor. Ei încearcă să te facă să crezi că le pasă de ceea ce faci, dar nu e aşa. Ei nu vor să te comporţi într-un anume fel. Nu vor să *gândeşti* într-un anume fel. Aşa, eşti uşor de descifrat. Aşa, nu reprezinţi o ameninţare pentru ei.

Îşi lipeşte o palmă de perete, lângă capul meu, şi se lasă pe ea. Bluza îi e exact atât de mulată încât să-i pot vedea claviculele şi uşoara adâncitură dintre muşchii umărului şi bicepşi.

Mi-aş fi dorit să fiu mai înaltă. Dac-aş fi fost mai înaltă, silueta mea îngustă ar fi fost descrisă ca „zveltă" în loc de „copilărească", iar el nu m-ar mai fi privit ca pe o soră mai mică pe care simte nevoia s-o protejeze.

Nu vreau să mă privească aşa, ca pe o soră.

— Nu înţeleg, îi spun, de ce le pasă de ceea ce cred, cât timp mă comport aşa cum vor ei.

— Te comporţi aşa cum vor ei acum, mă corectează el, dar ce-o să se-ntâmple când creierul tău conectat la Abnegaţie o să te îndrume să faci altceva, ceva care lor nu le-ar fi pe plac?

Nu am răspuns la aşa ceva, şi nici măcar nu ştiu dacă are dreptate în privinţa mea. Oare sunt conectată la Abnegaţie, sau la Neînfricare?

Poate că răspunsul e: la niciuna. Poate că sunt conectată la Divergenţă.

— Poate că n-am nevoie de ajutorul tău. Ţi-a trecut vreodată asta prin minte? îi zic. Nu sunt slabă, să ştii. Pot să mă descurc şi prin forţele proprii.

Four scutură din cap.

— Tu crezi că primul meu instinct e să te protejez. Pentru că eşti micuţă, sau că eşti fată, sau Băţoasă. Dar te înşeli.

Îşi apleacă faţa aproape de a mea şi-mi cuprinde bărbia între degete. Îi miroase mâna a metal. Când a ţinut ultima oară o armă de foc, sau un cuţit? Mă furnică pielea în locul în care mă atinge, ca şi cum mi-ar transmite electricitate prin piele.

— *Primul* meu instinct e să te presez până cedezi, doar ca să văd cât de tare trebuie să presez, îmi zice, strângându-mă la cuvântul „cedezi".

Trupul mi se încordează simţindu-i tensiunea din voce, aşa că sunt ca un arc, şi uit să mai respir. Apoi, ridicându-şi privirea spre mine, adaugă:

— Dar îi rezist.

— De ce…

Înghit cu greu.

— De ce e ăsta primul tău instinct?

— Pentru că frica nu te decuplează: te trezeşte. Am văzut asta. E ceva fascinant.

Îmi dă drumul, dar fără să se îndepărteze, mângâindu-mi maxilarul, apoi gâtul.

— Uneori, pur şi simplu… vreau s-o văd iar. Vreau să te văd trează.

Îmi pun mâinile pe mijlocul lui. Nu-mi aduc aminte să mă fi hotărât să fac asta. Dar nici nu pot să dau înapoi. Mă lipesc de pieptul lui, cuprinzându-l cu braţele. Degetele mele îi mângâie muşchii de pe spate.

După o clipă, îmi atinge spatele, trăgându-mă mai aproape, şi-mi netezeşte părul cu cealaltă mână. Mă simt mică din nou, dar de data asta, el nu mă mai înfricoşează. Închid ochii, strâns. El nu mă mai înfricoşează.

— Ar trebui să plâng? îl întreb, cu faţa înfundată în bluza lui. E ceva în neregulă cu mine?

Simulările au provocat în Al o ruptură atât de mare, încât el n-a mai putut s-o dreagă. De ce nu şi în mine? De ce nu sunt ca el… şi de ce gândul acesta mă face să mă simt atât de stânjenită, de parcă eu însămi m-aş clătina pe marginea unei prăpastii?

— Tu crezi că eu ştiu totul despre lacrimi? îmi răspunde încet.

Închid ochii. Nu mă aştept de la Four să mă liniştească, şi el nu face nici cel mai mic efort, dar mă simt mai bine stând aici, decât acolo, printre oamenii care-mi sunt prieteni, în facţiunea mea. Îmi apăs fruntea de umărul lui.

— Dacă l-aş fi iertat, îl întreb, crezi c-ar mai fi trăit acum?

— Nu ştiu, îmi răspunde.

Îşi lipeşte mâna de obrazul meu, şi eu îmi întorc faţa în ea, ţinând ochii închişi.

— Mă simt ca şi cum ar fi vina mea.

— Nu e vina ta, mă asigură, lipindu-şi fruntea de a mea.

— Dar ar fi trebuit. Ar fi trebuit să-l iert.

— Poate. Poate că toţi ar trebui să facem mai multe, zice el, dar suntem doar nevoiţi să lăsăm ca vinovăţia să ne amintească mereu că trebuie să ne comportăm mai bine data viitoare.

Mă încrunt şi mă trag înapoi. Asta-i o lecţie pe care o învaţă membrii Abnegaţiei: vinovăţia, ca unealtă, mai degrabă decât ca armă împotriva sinelui. E o frază desprinsă direct dintr-o predică de-a tatălui meu, de la întrunirile noastre săptămânale.

— Tu din ce facţiune provii, Four?

— N-are importanţă, îmi răspunde, coborându-şi privirea. Important e unde sunt acum. Un lucru de care ai face bine să-ţi aminteşti şi pentru tine.

Îmi aruncă o privire contradictorie şi-şi atinge buzele de fruntea mea, chiar între sprâncene. Închid ochii. Nu înţeleg asta, orice-ar fi. Dar nu vreau să stric momentul, aşa că nu spun nimic. El nu se clinteşte: doar rămâne pe loc, cu buzele apăsându-mi pielea, iar eu rămân cu mâinile pe mijlocul lui, pentru mult timp.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

STAU ÎMPREUNĂ cu Will şi cu Christina lângă parapetul de deasupra prăpastiei, noaptea târziu, când cei mai mulţi Neînfricaţi s-au dus la culcare. Amândoi umerii mă usturădin de la acul pentru tatuaje. Toţi ne-am făcut tatuaje noi acum o jumătate de oră.

Tori era singură în salonul pentru tatuaje, aşa că m-am simţit în siguranţă cerându-i să-mi imprime simbolul Abnegaţiei – o mână prinzând o alta, în semn de ajutor, cuprinse într-un cerc – pe umărul meu drept. Ştiu că înseamnă un risc, mai ales după tot ce s-a întâmplat. Simbolul acesta, însă, face parte din identitatea mea, şi am simţit că e important să-l port pe piele.

Mă urc pe una dintre traversele parapetului, lipindu-mi strâns bazinul de balustradă, ca să-mi menţin echilibrul. Aici a stat Al. Îmi cobor privirea spre prăpastie, spre apa aceea neagră, spre stâncile colţuroase. Apa izbeşte peretele şi împroaşcă în sus, udându-mi faţa. I-o fi fost frică în timp ce stătea aici? Sau era atât de hotărât să sară, încât i-a fost uşor?

Christina îmi întinde un teanc de hârtii. Primesc câte o copie după fiecare raport publicat de Erudiţi în ultimele şase luni. Dacă le arunc în prăpastie nu înseamnă că scap de ele pentru totdeauna, dar poate c-o să mă simt mai bine.

Examinez prima foaie. Pe ea e o fotografie de-a lui Jeanine, reprezentanta Erudiţilor. Ochii ei ironici, dar atrăgători, îmi întorc privirea.

— Ai întâlnit-o vreodată? îl întreb pe Will, în timp ce Christina mototoleşte primul raport, făcând foaia ghem şi azvârlind-o în apă.

— Pe Jeanine? O singură dată, îmi răspunde el.

Ia următorul raport şi-l rupe în bucăţele. Fărâmele de hârtie încep să plutească pe suprafaţa apei. Will le aruncă fără ostilitatea Christinei. Am senzaţia că singurul motiv

pentru care participă la aşa ceva este să-mi demonstreze că nu e de acord cu tactica fostei lui facţiuni. Dacă el crede în afirmaţiile lor, sau nu, nu mi-e clar, şi mi-e teamă să-l întreb.

— Înainte să devină lider, a lucrat împreună cu sora mea. Încercau să creeze un ser cu efecte de lungă durată pentru simulări, îmi explică el. Jeanine e atât e inteligentă, încât poţi să-ţi dai seama chiar înainte să deschidă gura. Ca… un computer mergător şi vorbitor.

— Ce… Mă opresc şi arunc o altă foaie peste balustradă, strângându-mi buzele. Dar trebuie să-l întreb, n-am încotro. Ce crezi tu despre ce are ea de spus?

— Nu ştiu, zice Will, ridicând din umeri. Poate c-ar fi bine să contribuie mai multe facţiuni la guvernare. Şi poate c-ar fi frumos să avem mai multe maşini, şi… fructe proaspete, şi…

— Eşti conştient de faptul că nu există vreun depozit secret în care să fie ţinute astfel de lucruri, da? îl întreb, simţind că mă înfierbânt la faţă.

— Da, sunt. Cred doar că prosperitatea şi confortul nu reprezintă priorităţi pentru Abnegaţie, şi poate că ar fi altfel dacă şi alte facţiuni ar fi implicate în procesul decizional.

— Pentru că e mai important să-i dai unui băiat Erudit un automobil, decât să le dai de mâncare celor fără facţiune, mă răstesc eu.

— Hei, gata, intervine Christina, atingând uşor cu degetele umărul lui Will. Era vorba să fie o şedinţă veselă de distrugere simbolică a documentelor, nu o dezbatere politică.

Îmi înghit replica pe care mă pregăteam s-o dau şi privesc teancul de hârtii din mâinile mele. Will şi Christina se ating cam mult în ultima vreme, aşa, ca din întâmplare. Eu am observat. Dar ei?

— Toate chestiile pe care le afirmă ea despre tatăl tău, totuşi, adaugă Will, mă cam determină s-o detest. Nu pot să-mi închipui ce-ar ieşi bun dacă spui lucruri atât de îngrozitoare.

Eu pot. Dacă Jeanine reuşeşte să-i facă pe oameni să

creadă că tata şi toţi ceilalţi lideri ai Abnegaţiei sunt corupţi şi afurisiţi, va avea sprijin pentru indiferent ce revoluţie ar vrea să pornească, în cazul în care acesta i-ar fi, într-adevăr, planul. Dar nu vreau să mă mai contrazic, aşa că doar încuviinţez şi arunc în prăpastie foile rămase. Peretele prăpastiei le va filtra şi le va îndepărta.

— E vremea să mergem la culcare, anunţă Christina, zâmbind. Sunteţi gata pentru întoarcere? Cred c-aş vrea să-i pun mâna lui Peter într-un vas cu apă caldă, ca să facă pipi la noapte.

Mă întorc cu spatele la prăpastie şi zăresc mişcare pe latura dreaptă a Carierei. O siluetă urcă spre plafonul din sticlă şi, judecând după cât de line îi sunt mişcările, de parcă tălpile abia s-ar desprinde de sol, îmi dau seama că e Four.

— Sună grozav, dar eu trebuie să discut ceva cu Four, răspund, arătând spre umbra care urcă pe potecă.

Privirea ei îmi urmăreşte direcţia mâinii.

— Eşti sigură că e bine să umbli brambura singură pe-aici, noaptea? mă întreabă.

— N-o să fiu singură. O să fiu cu Four, o asigur, muşcându-mi buza.

Christina întoarce capul spre Will, iar el o priveşte la rândul lui. Niciunul dintre ei nu prea e atent la mine.

— Foarte bine, rosteşte, distantă, Christina. Atunci, pe mai târziu.

Christina şi Will pleacă spre dormitor, Christina ciufulindu-i părul lui Will, şi Will trăgându-i un ghiont în coaste. Îi urmăresc cu privirea o vreme. Simt că sunt martora începutului a ceva, dar nu ştiu sigur ce-ar putea fi.

Pornesc într-o uşoară alergare pe poteca din marginea dreaptă a Carierei şi încep urcuşul. Mă străduiesc ca paşii să-mi fie cât mai puţin zgomotoşi cu putinţă. Spre deosebire de Christina, mie nu mi se pare greu să mint. Nu am de gând să vorbesc cu Four; cel puţin, până când nu aflu ce caută, noaptea târziu, în clădirea din sticlă de deasupra noastră.

Alerg fără zgomot, cu răsuflarea tăiată când ajung la

trepte, şi mă opresc la un capăt al încăperii din sticlă, în timp ce Four stă la celălalt. Prin ferestre, zăresc luminile oraşului, acum strălucind, dar stingându-se treptat chiar sub privirea mea. Regula e să fie stinse la miezul nopţii.

De cealaltă parte a încăperii, Four stă în uşa peisajului fricii. Într-o mână ţine o cutie neagră, iar în cealaltă, o seringă.

— Dacă tot eşti aici, îmi zice, fără să privească peste umăr, ai putea să mergi cu mine.

Îmi muşc buza.

— În peisajul fricii, al fricii tale?

— Da.

În timp ce mă apropii de el, îl întreb:

— Şi pot să fac asta?

— Serul te conectează la program, îmi explică el, dar programul e cel care determină peisajul de parcurs. Iar în momentul de faţă, e fixat să ne treacă printr-al meu.

— Şi m-ai lăsa să văd toate astea?

— Din ce alt motiv crezi că intru? mă întreabă, cu voce scăzută şi fără să-şi ridice privirea. Sunt unele lucruri pe care vreau să ţi le arăt.

Ridică seringa, şi-mi las capul într-o parte, ca să-mi expun mai bine gâtul. Simt o durere ascuţită în momentul pătrunderii acului, dar sunt obişnuită acum. După ce termină, îmi întinde cutia neagră. În ea e o altă seringă.

— N-am mai făcut asta până acum, îi mărturisesc, luând cutia.

Nu vreau să-i provoc durere.

— Uite-aici, îmi arată, atingându-şi cu unghia un punct de pe gât.

Mă ridic pe vârfurile picioarelor şi împing acul înăuntru, cu mâna tremurându-mi un pic. El nici măcar nu tresare.

Tot timpul stă cu ochii pe mine, iar după ce termin, pune ambele seringi în cutie, pe care o lasă lângă uşă. Ştia că-l voi urmări până aici. Ştia, sau spera. Oricum ar fi, e bine pentru mine.

Îmi întinde mâna, şi mi-o strecor într-a lui. Degetele îi sunt reci şi uscate. Simt că ar trebui să spun ceva, dar sunt

prea tulburată şi nu reuşesc să găsesc vreun cuvânt. Deschide uşa cu mâna liberă, şi eu îl urmez în beznă. Acum sunt deja obişnuită să pătrund fără ezitare în locuri necunoscute. Îmi păstrez respiraţia regulată şi-l ţin cu fermitate de mână.

— Să văd dacă-ţi dai seama de ce mi se spune Four, îmi zice.

Uşa se închide cu un ţăcănit în urma noastră, luând cu ea şi toată lumina. Pe coridor, aerul e rece: îi simt fiecare particulă intrându-mi în plămâni. Mă apropii un pic de el, astfel încât braţul mi-e acum lipit de-al lui, iar bărbia îmi ajunge la umărul lui.

— Şi care e numele tău adevărat? îl întreb.

— Vreau să văd dacă-ţi dai seama şi de asta.

Simularea ne preia. Sub tălpi nu mai am acum podeaua din ciment. Scârţâie ca metalul. Lumina se revarsă din toate unghiurile, şi oraşul se desfăşoară în jurul nostru, cu clădirile lui din sticlă şi arcuirea şinelor de tren; suntem sus, deasupra lui. Simt cum respiraţia mi se opreşte în piept, şi efectul e ameţitor.

Deodată, se porneşte vântul. Suflă atât de puternic, încât trebuie să mă sprijin de Four ca să rămân în picioare. El îşi trage mâna dintr-a mea şi-mi cuprinde umerii cu braţul. La început, am impresia că vrea să mă protejeze… dar nu, el are greutăţi cu respiraţia, şi are nevoie de mine ca să-şi revină. Se forţează să inspire şi să expire pe gură, dar cu dinţii strânşi.

Pentru mine, înălţimile au frumuseţea lor, însă pentru el reprezintă unul dintre cele mai rele coşmaruri.

— Trebuie să sărim, nu? îl întreb, strigând peste şuierul vântului.

Încuviinţează.

— La trei, da?

Încă un semn de încuviinţare.

— Unu… doi… *trei!*

Îl trag după mine în timp ce izbucnesc în sprint. După primul pas, restul e uşor. Alergăm amândoi până la marginea clădirii. Cădem ca două pietre, cu viteză, aerul

împingându-ne înapoi, şi solul mărindu-se dedesubt. Brusc, imaginea dispare, şi eu sunt pe podea, în patru labe, zâmbind cu gura până la urechi. Mi-a plăcut la nebunie senzaţia în ziua când i-am ales pe Neînfricaţi, şi-o ador şi acum.

Lângă mine, Four icneşte, apăsându-şi pieptul cu mâna.

Mă ridic şi-l ajut să se pună pe picioare.

— Şi, mai departe? îl întreb.

— E…

Ceva solid mă loveşte în spate. Mă trânteşte peste Four, şi mă izbesc cu capul de clavicula lui. În stânga şi în dreapta apar pereţi. Spaţiul e atât de strâmt, încât Four trebuie să-şi strângă braţele la piept ca să încapă. Un tavan se trânteşte peste pereţii din jurul nostru, trosnind, şi Four se cocoşează, gemând. Camera e mare doar cât să încapă cineva de dimensiunile lui, şi nu mai mult.

— Carceră, rostesc cu voce tare.

El scoate un sunet gutural. Îmi las capul pe spate, trăgându-mă înapoi suficient cât să-l pot privi. Cu greu îi zăresc faţa, fiindcă e atât de întuneric, şi aerul puţin: îl împărţim între noi. Se strâmbă, ca de durere.

— Hei, îi spun. Nu e nimic. Uite…

Îi călăuzesc braţele în jurul corpului meu, ca să aibă mai mult spaţiu. Se agaţă de spatele meu şi-şi lipeşte faţa de a mea, încă gârbovit. Are trupul cald, însă îi simt numai oasele şi muşchii din jurul lor. Mi se înfierbântă obrajii. Poate să-şi dea seama că sunt clădită ca un copil?

— E prima dată când mă bucur că sunt atât de mică, îi mărturisesc, râzând.

Dacă glumesc, poate că-l mai calmez. Şi-mi distrag mie însămi atenţia.

— Mhî, mormăie el.

Vocea îi sună încordată.

— N-avem cum să evadăm de-aici, îi zic. E mai uşor să înfruntăm frica făţiş, nu?

Nici nu-i aştept răspunsul.

— Prin urmare, ai nevoie să faci spaţiul şi mai mic. Să înrăutăţeşti situaţia, ca să fie mai bine. Corect?

— Da.

Un cuvânt mic, sugrumat şi încordat.

— OK. Atunci, va trebui să ne ghemuim. Gata?

Îl strâng de mijloc ca să-l trag în jos cu mine. Simt în mână contururile dure ale coastelor lui şi aud două scânduri ale podelei scârţâind în contact una cu alta, în timp ce tavanul se apropie de noi, centimetru cu centimetru. Îmi dau seama că n-o să încăpem cu tot acest spaţiu dintre noi, aşa că mă întorc cu spatele la el şi mă fac ghem, lipindu-mi spinarea de pieptul lui. Unul dintre genunchii lui e îndoit chiar lângă capul meu, iar celălalt e strâns sub mine, aşa că stau pe glezna lui. Suntem un vălmăşag de membre. Simt în ureche o răsuflare aspră.

— A, exclamă el, cu o voce foarte răguşită. E mai rău. Categoric e…

— Şşşt, îl opresc eu. Pune-ţi braţele în jurul meu.

Ascultător, îşi strecoară ambele braţe în jurul taliei mele.

Zâmbesc spre perete. Nu savurez momentul acesta. Nu, nici măcar un pic, nu, nu.

— Simularea îţi măsoară reacţia la frică, îi atrag atenţia, cu blândeţe.

Nu fac decât să repet ce ne-a spus el, însă amintindu-i e posibil să-i fiu de ajutor.

— Aşa că, dacă poţi să-ţi linişteşti pulsul, te va trece la următoarea. Ţi-aduci aminte? Prin urmare, încearcă să uiţi că suntem aici.

— Mda?

Îi simt buzele mişcându-se lângă urechea mea când vorbeşte, şi fierbinţeala îmi străbate tot trupul.

— E-atât de uşor, hm?

— Ştii ceva, cei mai mulţi dintre băieţi s-ar bucura să fie închişi cu o fată într-un spaţiu atât de strâmt, îi atrag atenţia, dându-mi ochii peste cap.

— Nu şi cei care suferă de claustrofobie, Tris!

Acum, după voce pare chiar disperat.

— Bine, bine, zic.

Îmi aşez mâna peste a lui şi i-o duc la pieptul meu, lipind-o exact deasupra inimii.

— Îmi simţi bătăile inimii? îl întreb. Poţi să le simţi?

— Da.

— Simţi cât de regulat e pulsul?

— E accelerat.

— Mda, bine, asta n-are nici cea mai mică legătură cu cutia, îi răspund, şi tresar de îndată ce termin de vorbit.

Tocmai i-am mărturisit ceva. Sper să nu-şi fi dat seama.

— Ori de câte ori mă simţi că respir, îl dădăcesc apoi, respiri şi tu. Concentrează-te la asta.

— OK.

Inspir şi expir profund, iar pieptul lui se ridică şi coboară odată cu al meu. După câteva secunde, îi spun, cu calm:

— Ce-ar fi să-mi povesteşti de unde provine frica asta? Poate că dacă vorbim despre ea ne va ajuta… cumva.

Nu ştiu de ce, dar îmi sună logic.

— Hm… bine, zice el, respirând în continuare odată cu mine. Asta provine din fantastica mea copilărie. Pedepsele din copilărie. Micul şifonier de la etaj.

Strâng înciudată din buze. Îmi amintesc c-am fost şi eu pedepsită: trimisă în camera mea nemâncată, privată de una sau de alta, mustrări aspre. Dar niciodată n-am fost închisă într-un şifonier. Cruzimea usturã; simt o durere în piept pentru el. Nu ştiu ce să zic, aşa că încerc să par că nu dau importanţă.

— Mama ţine hainele noastre de iarnă în şifonier.

— Eu nu… începe să gâfâie. Chiar nu mai vreau să vorbim despre asta.

— Bine. Atunci… Pot să vorbesc eu. Întreabă-mă ceva.

— Bine, acceptă el, râzând cu glasul tremurat în urechea mea. De ce ţi-a luat-o inima la goană, Tris?

Mă fac şi mai mică şi-i răspund:

— Păi…

Încerc să caut o scuză care să nu implice faptul că braţele lui îmi cuprind trupul.

— Abia dacă te cunosc.

Nu e prea bună.

— Abia te cunosc şi sunt înghesuită cu tine într-o cutie, Four, ce părere ai?

— Dac-am fi în peisajul fricii tale, mă întreabă, aş fi şi eu acolo?

— De tine nu mi-e frică.

— Normal că nu ţi-e. Dar nu la asta mă refeream.

Râde din nou, şi atunci, pereţii se desfac cu un trosnet şi se prăbuşesc, lăsându-ne într-un cerc de lumină. Four oftează şi-şi ridică braţele de pe mine. Mă ridic şi mă scutur, cu toate că nu ştiu să mi se fi pus praf pe haine. Apoi, îmi şterg palmele de blugi. Mi-e frig la spate, fiindcă nu mai stau lipită de el.

E în faţa mea. Zâmbeşte, şi nu sunt convinsă că-mi place expresia din ochii lui.

— Poate că ţi-a fost eliminată posibilitatea transferului la Candoare, îmi zice, deoarece nu te pricepi deloc să minţi.

— Eu cred că testul meu de aptitudini a exclus posibilitatea asta destul de bine.

— Testul de aptitudini nu-ţi spune nimic, replică el, scuturând din cap.

Îl privesc, îngustându-mi ochii.

— Ce vrei să spui? Testul tău n-a fost motivul pentru care ai ajuns la Neînfricaţi?

Emoţia curge prin mine ca sângele prin vene, propulsată de speranţa că el mi-ar putea confirma că e Divergent, că e ca mine, că putem învăţa împreună ce înseamnă asta.

— Nu tocmai, nu, îmi răspunde. Eu…

Aruncă o privire peste umăr şi vocea i se stinge. O femeie se află la câţiva metri distanţă, cu o armă îndreptată spre noi. E complet nemişcată şi are trăsături banale: dac-am pleca de-aici în clipa asta, n-aş putea să mi-o amintesc. În dreapta mea, apare o masă. Pe ea văd o armă şi un singur glonţ. De ce nu ne împuşcă?

Ah, îmi zic în sinea mea. Teama nu are legătură cu ameninţarea asupra vieţii. Are legătură cu arma de pe masă.

— Trebuie s-o omori, îi zic încetişor.

— De fiecare dată.

— Nu e o persoană reală.

— Arată reală, zice, muşcându-şi buza. O simt de parc-ar

fi reală.

— Dac-ar fi fost reală, te-ar fi omorât deja.

— Bine, încuviinţează el. O s-o… fac, şi gata. Asta nu e… ceva atât de rău. Nu implică atât de multă panică.

Nu atât de multă panică, dar cu mult mai multă groază. Pot s-o văd în ochii lui în timp ce ridică arma şi-i desface camera cartuşului, cu gesturi de parcă a mai făcut asta de o mie de ori… şi poate chiar a făcut-o. Împinge glonţul înăuntru şi ridică arma în faţa lui, ţinând-o cu ambele mâini. Închide strâns un ochi şi inspiră lent.

Când expiră, trage, şi capul femeii se smuceşte pe spate. Văd un fulger roşu şi-mi întorc privirea. O aud prăbuşindu-se pe podea.

Arma lui Four cade, bufnind pe podea. Privim amândoi fix trupul căzut al femeii. E adevărat ce-a spus el: chiar o simt ca fiind reală. *Nu fi caraghioasă.* Îl prind de braţ.

— Hai, îi zic. Să mergem. Hai mai departe.

După încă o smucitură, îşi revine din năuceală şi mă urmează. În timp ce trecem de masă, trupul femeii dispare, rămânând doar în amintirea mea şi a lui. Cum ar fi să ucid pe cineva de fiecare dată când aş trece prin peisajul meu? Poate că voi afla.

Însă ceva mă nedumereşte: acestea ar trebui să fie cele mai rele temeri ale lui Four. Şi cu toate că s-a panicat în cutia aceea, şi pe acoperiş, a împuşcat-o pe femeie fără prea mare greutate. Se pare că simularea se agaţă de orice temere poate găsi înăuntrul lui, dar n-a găsit prea multe.

— Iar începe, îmi şopteşte.

O siluetă întunecată se mişcă prin faţa noastră, strecurându-se de-a lungul marginii cercului luminos, aşteptându-ne să mai facem un pas. Cine să fie? Cine i-o frecventa coşmarurile lui Four?

Bărbatul care apare e înalt şi subţire, cu părul tuns foarte scurt. Îşi ţine mâinile la spate. Şi poartă veşmintele gri ale Abnegaţiei.

— Marcus, şoptesc eu.

— Aici vine partea, îmi spune Four, cu vocea tremurătoare, la care o să-mi deduci numele.

— El e…

Îmi întorc privirea de la Marcus, care înaintează lent spre noi, la Four, care se retrage la fel de lent, şi totul se leagă. Marcus a avut un fiu care s-a alăturat Neînfricaţilor. Şi numele lui era…

— Tobias.

Marcus ne arată mâinile. În jurul uneia e încolăcită o curea. O desface încet.

— E pentru binele tău, zice, şi vocea i se reverberează de zece ori.

Zece exemplare de Marcus pătrund în cercul de lumină, toţi ţinând aceeaşi curea, cu aceeaşi expresie impenetrabilă. Când cei zece Marcus clipesc din nou, ochii li se prefac în găuri goale, negre. Curelele şfichiuiesc podeaua, care acum e acoperită cu lespezi albe. Un fior mi se târăşte în sus pe şira spinării. Erudiţii l-au acuzat pe Marcus de cruzime. Măcar o dată, Erudiţii au avut dreptate.

Îmi întorc privirea spre Four – spre Tobias – şi pare c-a încremenit. E uşor încovoiat. Pare cu câţiva ani mai bătrân; pare cu câţiva ani mai tânăr. Primul Marcus îşi smuceşte braţul înapoi, cureaua zburându-i peste umăr în timp ce se pregăteşte să lovească. Tobias se retrage, făcându-se tot mai mic şi aruncându-şi braţele înainte ca să-şi apere faţa.

Ţâşnesc înaintea lui şi cureaua îmi plesneşte încheietura, înfăşurându-se pe ea. O durere fierbinte îmi goneşte în sus, până la cot. Strâng din dinţi şi trag cât pot de tare. Marcus o scapă din mână, aşa că o desfăşor şi-o apuc de cataramă.

Îmi avânt braţul cu toată iuţeala de care sunt capabilă, articulaţia umărului mă usturǎ din cauza mişcării bruşte, şi cureaua îl plesneşte pe Marcus peste umăr. Marcus urlă şi se repede la mine cu mâinile întinse în faţă, cu unghii care seamănă a gheare. Tobias mă trage în spatele lui şi se interpune între mine şi Marcus. Acum, pare furios, nu înfricoşat.

Toţi cei zece Marcus dispar. Luminile se aprind, scoţând la iveală o încăpere lungă şi îngustă, cu pereţi din cărămidă ciobită şi podeaua din beton.

— Asta a fost? mă mir eu. Astea au fost cele mai rele

temeri ale tale? De ce ai numai patru…

Vocea mi se stinge treptat. Numai patru temeri.

— A! exclam, privindu-l peste umăr. De-aia ţi se spune…

Cuvintele îmi pier de pe buze când îi observ înfăţişarea.

Are ochii mari, aproape vulnerabili în lumina din încăpere. Gura îi e întredeschisă. Dacă n-am fi fost aici, i-aş fi descris înfăţişarea ca fascinată. Dar nu înţeleg de ce m-ar putea privi el fascinat.

Mă prinde cu mâna de cot, cu degetul mare apăsându-mi locul moale de deasupra antebraţului, şi mă trage spre el. Pielea de la încheietură încă mă usturǎ, ca şi cum cureaua ar fi fost adevărată, însă e la fel de palidă ca tot restul corpului meu. Buzele lui mi se mişcă lent pe lângă obraz, după care braţele i se strâng în jurul umerilor mei, şi-şi îngroapă faţa lângă gâtul meu, făcându-mă să-i simt răsuflarea pe claviculă.

Rămân încremenită pentru o clipă, după care îmi înfăşor braţele în jurul lui şi suspin.

— Hei, îi zic încetişor. Am trecut şi prin asta.

Îşi înalţă capul şi-şi strecoară degetele prin părul meu, aranjându-mi-l după ureche. Ne privim unul pe celălalt în tăcere. Degetele lui îmi mângâie, absente, o şuviţă de păr.

— Tu m-ai făcut să trec şi prin asta, îmi zice, în cele din urmă.

— Bine, răspund.

Îmi simt gâtul uscat. Încerc să nu iau în seamă descărcările electrice care pulsează prin mine în fiecare clipă în care mă atinge.

— E uşor să fii curajos când nu e vorba despre temerile tale, adaug.

Îmi las mâinile să cadă la loc şi mi le şterg, aparent nepăsătoare, de blugi, sperând că el nu observă.

Şi să fi observat, oricum nu zice nu. Îşi înlănţuie degetele cu ale mele.

— Hai, zice. Mai am să-ţi arăt ceva.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

MÂNĂ ÎN MÂNĂ, ne îndreptăm spre Carieră. Îmi supraveghez cu grijă strânsoarea mâinii. La un moment dat, am impresia că nu strâng destul de tare, iar o clipă mai târziu, mi se pare că strâng cu prea multă putere. N-am înţeles niciodată de ce obişnuiesc oamenii să se ţină de mâini când merg, însă când el îşi plimbă vârful unui deget prin palma mea, mă cutremur şi înţeleg pe deplin.

— Aşadar, zic, agăţându-mă de ultimul gând raţional pe care mi-l mai amintesc. Patru temeri.

— Patru temeri atunci, patru temeri acum, încuviinţează el. Nu s-au schimbat, aşa că tot intru acolo, dar… încă n-am făcut nici cel mai mic progres.

— Nu poţi să fii complet lipsit de teamă, ai uitat? îi zic. Pentru că tot îţi pasă de unele lucruri. Legate de viaţa ta.

— Ştiu.

Mergem pe marginea Carierei, pe o potecă îngustă care duce spre stâncile de pe fundul prăpastiei. N-am observat-o niciodată până acum: se confundă cu peretele stâncos. Însă Tobias pare s-o cunoască bine.

Nu vreau să stric momentul, dar trebuie să aflu ce-a fost cu testul lui de aptitudini.

— A rămas să-mi povesteşti despre rezultatul tău de la testul de aptitudini, îi zic.

— A! exclamă, scărpinându-se la ceafă cu mâna liberă. Are importanţă?

— Da, vreau să ştiu.

— Cât eşti de insistentă, remarcă el, zâmbind.

Ajungem la capătul potecii şi ne oprim pe fundul prăpastiei, unde stâncile formează un sol instabil, înălţându-se în unghiuri nemiloase de sub apa tumultuoasă. Mă conduce încolo şi-ncoace, peste mici crăpături şi ridicături colţuroase. Tălpile pantofilor mi se lipesc de piatra aspră, însemnând-o pe fiecare cu câte o amprentă umedă.

Găseşte o stâncă relativ plată aproape de margine, unde

curenţii nu sunt atât de puternici şi se aşază, lăsându-şi picioarele să se legene în gol. Mă aşez alături de el. Pare să se simtă comod aici, la câţiva centimetri deasupra acestor ape periculoase.

Îşi retrage mâna dintr-a mea. Îmi cobor privirea spre muchia tăioasă a stâncii.

— Sunt unele lucruri pe care nu le destăinuiesc oamenilor, să ştii. Nici măcar prietenilor, îmi zice.

Îmi înlănţui degetele între ele şi strâng. Aici e locul ideal pentru ca el să-mi spună că e Divergent, dacă într-adevăr aşa o fi. Vuietul din prăpastie ne asigură că nu putem fi auziţi. Şi nu ştiu de ce gândul acesta mă face să mă simt atât de agitată.

— Rezultatul meu a fost cel aşteptat, îmi zice. Abnegaţie.

— Aha.

Ceva din mine se dezumflă. M-am înşelat în privinţa lui.

Numai că… presupusesem că, dacă nu e Divergent, sigur rezultatul îl îndrumase spre Neînfricaţi. Şi, teoretic vorbind, şi rezultatul meu mă îndruma spre Abnegaţie… în conformitate cu sistemul. Lui să i se fi întâmplat acelaşi lucru? Şi, dacă a fost aşa, atunci de ce nu-mi spune adevărul?

— Dar i-ai ales, chiar şi-aşa, pe Neînfricaţi? îl întreb.

— De nevoie.

— De ce-ai fost nevoit să pleci?

Privirea i se îndepărtează fulgerător de mine, mutându-se în golul din faţa lui, ca şi cum ar fi căutat răspunsul prin aer. Dar nu e nevoie de un răspuns. Încă simt fantoma unei curele usturătoare pe încheietura mâinii.

— A trebuit să scapi de tatăl tău. De-asta n-ai vrut să fii lider al Neînfricaţilor? Pentru că, dac-ai fi, poate ar trebui să-l vezi iar?

Ridică din umeri.

— De-asta, şi pentru că am simţit mereu că locul meu nu e tocmai printre Neînfricaţi. Oricum, nu aşa cum sunt ei acum.

— Dar eşti… de necrezut, exclam, după care fac o pauză ca să-mi dreg glasul. Adică, după standardele Neînfricaţilor.

Nu s-a mai auzit să aibă cineva numai patru temeri. Cum e posibil ca locul tău să nu fie aici?

Ridică iar din umeri.

— Am eu o teorie care spune că altruismul şi curajul nu sunt chiar atât de diferite. Toată viaţa te instruieşti să uiţi de tine, aşa că, atunci când eşti în primejdie, devine instinctul tău primordial. Aş putea să fiu la fel de bine şi în Abnegaţie.

Dintr-odată, simt o apăsare. O viaţă de instruire nu mi-a fost suficientă. Instinctul meu primordial rămâne cel de autoconservare.

— Mda, bine, zic. Eu am părăsit Abnegaţia fiindcă nu eram îndeajuns de altruistă, oricât de mult m-aş fi străduit.

— Nu e întru totul adevărat, mă contrazice, zâmbindu-mi. Fata aceea care a permis să arunce cineva cu cuţite în ea doar ca să-şi cruţe un prieten, care l-a lovit pe tata cu cureaua ca să mă apere pe mine… fata aceea altruistă nu erai tu?

Iată că el a înţeles mai multe despre mine decât eu însămi. Şi, chiar dacă pare imposibil ca el să poată simţi ceva pentru mine, dat fiind tot ceea ce nu sunt eu… poate că nu este. Mă încrunt la el.

— Ai fost foarte atent la mine, nu?

— Îmi place să-i observ pe oameni.

— Poate că ţie ţi-a fost eliminată Candoarea, Four, pentru că nu te pricepi deloc să minţi.

Îşi pune mâna pe stâncă lângă el, cu degetele aliniate cu ale mele. Privesc în jos spre mâinile noastre. El are degete lungi şi subţiri. Mâini făcute pentru mişcări fine, îndemânatice. Nu mâini de Neînfricat, care ar trebui să fie groase şi aspre şi gata oricând să spargă tot.

— Perfect, zice, aplecându-şi faţa mai aproape de a mea şi concentrându-şi privirea asupra bărbiei mele, apoi a buzelor, apoi a nasului. Te-am urmărit fiindcă îmi placi.

A spus-o simplu, cu îndrăzneală, şi ochii i-au zburat imediat spre ai mei.

— Şi nu-mi mai spune „Four”, bine? Îmi place să-mi aud din nou prenumele.

Uite-aşa, el în sfârşit şi-a făcut declaraţia, iar eu nu ştiu cum să reacţionez. Obrajii mi se înfierbântă, şi nu-mi trece altceva prin minte de spus decât:

— Dar tu eşti mai mare decât mine… *Tobias.*

Îmi zâmbeşte.

— Da, formidabila asta diferenţă de doi ani e chiar *insurmontabilă,* nu-i aşa?

— Nu încerc să mă minimalizez singură, îi răspund. Doar că nu înţeleg. Sunt mai mică. Nu sunt frumoasă. Eu…

Mă întrerupe cu râsul lui, un râs profund, care sună de parcă ar veni din adâncul lui, şi-mi atinge tâmpla cu buzele.

— Nu te preface, protestez pe nerăsuflate. Ştii că nu sunt. Nu sunt nici urâtă, dar sigur nu sunt frumoasă.

— Foarte bine. Nu eşti frumoasă. Şi?

Mă sărută pe obraz.

— Mie îmi place cum arăţi. Eşti de o inteligenţă mortală. Eşti curajoasă. Şi, chiar dacă ai descoperit adevărul despre Marcus…

Deodată, tonul i se îndulceşte.

— Nu mă priveşti în felul acela. Ca şi cum aş fi un căţeluş bătut, sau mai ştiu eu ce.

— Ei bine, îi zic, nu eşti.

Pentru o clipă, ochii lui negri pătrund într-ai mei, şi el tace. Apoi, îmi mângâie faţa şi se apleacă mai aproape, atingându-mi buzele cu ale lui. Râul vuieşte, şi-i simt stropii pe glezne. El zâmbeşte şi-şi apasă buzele pe-ale mele.

Mă încordez la început, nesigură de mine, aşa că atunci când îl văd trăgându-se înapoi, sunt convinsă că am greşit cu ceva, sau mai rău. Numai că el îmi cuprinde faţa între palme, făcându-mă să-i simt degetele puternice pe piele, şi mă sărută din nou, cu mai multă hotărâre de data asta, cu mai multă siguranţă. Îmi încolăcesc un braţ în jurul lui, lăsându-mi mâna să alunece în sus, spre gât, şi apoi să i se strecoare în părul tuns scurt.

Timp de câteva minute, ne sărutăm, în adâncul prăpastiei, înconjuraţi din toate părţile de urletul apei. Iar când ne ridicăm, mână în mână, îmi dau seama că, dacă amândoi am fi ales altfel, poate că am fi ajuns să facem

acelaşi lucru, într-un loc mai sigur, şi în veşminte gri, în locul celor negre.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

A DOUA ZI, de dimineaţă, mă simt zăpăcită şi uşoară. Ori de câte ori îmi alung zâmbetul de pe faţă, îşi face loc cu forţa înapoi. Până la urmă, renunţ să-l mai ascund. Îmi las părul liber şi-mi abandonez caracteristicile mele bluze largi în favoarea uneia decoltate la umeri, care-mi dezvăluie tatuajele.

— Ce e cu tine azi? mă ia în primire Christina, în drum spre micul dejun.

Are încă ochii umflaţi de somn şi părul ciufulit îi formează o aureolă pufoasă în jurul feţei.

— A, ştii tu, îi răspund. Soarele străluceşte, păsărelele ciripesc.

Înalţă o sprânceană spre mine, parcă vrând să-mi aducă aminte că suntem într-un tunel subteran.

— Lasă fata să fie binedispusă, îmi ia apărarea Will. Poate n-o să-o mai vezi niciodată aşa.

Îi trag un pumn în braţ şi mă grăbesc spre sala de mese. Inima îmi bate mai cu putere, deoarece ştiu că, la un anumit moment dat, în următoarea jumătate de oră, îl voi vedea pe Tobias. Mă aşez la locul meu obişnuit, lângă Uriah, cu Will şi Christina în faţa noastră. Scaunul din stânga mea rămâne liber. Mă întreb dac-o să se aşeze Tobias pe el, dac-o să-mi zâmbească în timpul micului dejun, dac-o să mă privească în felul acela tainic, furişat, în care mă imaginez eu însămi privindu-l.

Înhaţ o felie de pâine prăjită din farfuria de pe mijlocul mesei şi încep s-o ung cu unt cu puţin cam mult entuziasm. Simt că mă comport ca o lunatică, dar nu mă pot opri. Ar fi ca şi cum aş refuza să respir.

Şi atunci, intră el. Are părul şi mai scurt, şi aşa îi pare mai închis, aproape negru. E scurt ca după moda Abnegaţiei, îmi dau seama. Îi zâmbesc şi ridic mâna ca să-i fac semn, însă el se aşază lângă Zeke fără să privească măcar în direcţia mea, aşa că-mi las mâna să cadă la loc.

Fixez cu privirea felia de pâine prăjită. Acum mi-e uşor să nu zâmbesc.

— E vreo problemă? mă întreabă Uriah, cu gura plină de pâine.

Scutur din cap şi muşc şi eu. La ce m-am aşteptat? Doar pentru că ne-am sărutat nu înseamnă că s-a schimbat totul. Poate că s-a răzgândit şi nu-i mai place de mine. Poate s-a gândit că a fost o greşeală că m-a sărutat.

— Azi e ziua peisajului fricii, zice Will. Credeţi că vom ajunge să ne vedem fiecare propriile peisaje ale fricii?

— Nu, îi răspunde Uriah, clătinând din cap. Treceţi prin peisajul unuia dintre instructorii voştri. Aşa mi-a zis frate-meu.

— Ooo, al cărui instructor? se interesează Christina, lungindu-şi deodată gâtul.

— Ştii ceva, chiar nu e corect ca tu să ai informaţii din interior, şi noi, nu, remarcă Will, privindu-l chiorâş pe Uriah.

— De parcă tu nu te-ai folosi de un avantaj, dacă l-ai avea, ripostează Uriah.

Christina nu-i ia în seamă.

— Eu sper să fie peisajul lui Four.

— De ce? o întreb.

Pe urmă îmi dau seama că tonul mi-a sunat prea neîncrezător. Îmi muşc buza şi-mi doresc să-mi fi putut lua cuvintele înapoi.

— Se pare că avem pe *cineva* care şi-a schimbat brusc dispoziţia, comentează ea, dându-şi ochii peste cap. De parcă tu n-ai vrea să ştii ce temeri are. Face pe durul într-atât, încât probabil că-i e frică de nalbe, şi de răsăriturile foarte luminoase, sau de chestii de-astea. Supracompensaţie.

Scutur din cap şi zic:

— N-o să fie al lui.

— De unde ştii?

— Nu e decât un pronostic.

Mi-l amintesc pe tatăl lui Tobias din peisajul fricii lui. Eu n-aş lăsa ca aşa ceva să fie văzut de toată lumea. Îl privesc pe furiş. Pentru o clipă, îi întâlnesc privirea. A lui e lipsită de

sentimente. Apoi, şi-o îndepărtează.

* * *

Lauren, instructorul novicilor născuţi Neînfricaţi, stă cu mâinile în şolduri în afara încăperii cu peisajul fricii.

— Acum doi ani, zice, îmi era frică de păianjeni, de sufocare, de pereţi care înaintează şi te prind între ei, că o să fiu dată afară din rândul Neînfricaţilor, de hemoragiile necontrolabile, că o să mă calce trenul, că o să moară tata, de umilirea publică, şi că o să fiu răpită de bărbaţi fără feţe.

Toată lumea o priveşte nedumerită.

— Majoritatea voastră are, în peisajul fricii, între zece şi cincisprezece temeri. Cam asta e media, ne informează ea.

— Care e cel mai mic număr pe care l-a avut cineva? se interesează Lynn.

— În ultimii ani, îi răspunde Lauren, patru.

Nu l-am mai căutat cu privirea pe Tobias de când eram în cantină, dar acum nu mă pot împiedica să-l privesc. Îşi ţine ochii în jos, fixând podeaua. Ştiu că patru înseamnă un număr mic, îndeajuns de mic încât să merite o poreclă, dar n-am ştiut că reprezenta mai puţin decât jumătatea mediei.

Îmi cobor privirea furioasă spre propriile picioare. El e un tip excepţional. Şi acum nici măcar nu vrea să mă mai vadă.

— Voi nu vă veţi afla numărul azi, continuă Lauren. Simularea e stabilită pe programul peisajului fricii mele, aşa că-mi veţi trăi temerile mele, în loc de ale voastre.

Îi arunc Christinei o privire tăioasă. Am avut dreptate, n-o să trecem prin peisajul lui Four.

— Pentru reuşita acestui exerciţiu, totuşi, fiecare dintre voi îmi va înfrunta *una* dintre temeri, ca să vă daţi seama cum va decurge simularea.

Lauren ne arată cu degetul la întâmplare şi ne repartizează câte una dintre temerile ei. Eu stăteam în spate, aşa că voi intra printre ultimii. Temerea pe care mi-a repartizat-o este cea de răpire.

Fiindcă nu sunt conectată la computer cât timp aştept, nu pot să urmăresc simularea, ci numai reacţia persoanelor

faţă de ea. E metoda perfectă de a-mi distrage atenţia de la preocuparea legată de Tobias: să strâng pumnii când Will se scutură de păianjeni nevăzuţi, sau când Uriah împinge cu palmele pereţi invizibili pentru mine, să zâmbesc cu superioritate când faţa lui Peter se colorează în roşu aprins în timp ce suferă cine ştie ce „umilire publică”. Apoi, îmi vine rândul.

Obstacolul n-o să-mi fie comod, dar datorită faptului că am fost în măsură să manipulez toate simulările, nu doar pe aceasta, şi pentru că am trecut deja prin peisajul lui Tobias, nu mi-e teamă când îmi introduce Lauren acul seringii în gât.

Deodată, decorul se schimbă, şi răpirea începe. Pământul de sub picioarele mele se transformă în pajişte, şi simt mâini prinzându-mă de braţe, astupându-mi gura. E prea întuneric ca să-i văd.

Sunt aproape de prăpastie. Aud urletul apei. Ţip în palma care-mi acoperă gura, şi mă zbat să mă eliberez, însă braţele care mă ţin sunt prea puternice; răpitorii mei sunt prea puternici. Imaginea mea, prăbuşindu-mă prin întuneric, îmi fulgeră prin minte, aceeaşi imagine pe care o port acum cu mine, în coşmaruri. Ţip din nou; ţip până mă doare gâtul şi vărs lacrimi fierbinţi din ochi.

Ştiam că ei se vor întoarce după mine; ştiam că vor încerca din nou. Prima dată nu le-a ajuns. Ţip iarăşi: nu după ajutor, fiindcă nimeni n-o să mă ajute, ci pentru că asta faci când eşti în pragul morţii şi n-ai cum să ţi-o împiedici.

— Stop, rosteşte o voce aspră.

Mâinile dispar şi luminile se aprind. Sunt cu picioarele pe betonul din sala peisajului fricii. Îmi tremură tot trupul, şi cad în genunchi, apăsându-mi faţa cu palmele. Tocmai am dat greş. Mi-am pierdut toată logica. Mi-am pierdut toată raţiunea. Frica lui Lauren s-a transformat într-una de-a mea.

Şi m-a văzut toată lumea. M-a văzut Tobias.

Aud paşi. Tobias se apropie de mine şi mă ridică brutal în picioare.

— Ce naiba a fost asta, Băţoaso?

— Eu… Respiraţia îmi iese ca un sughiţ. Eu n-am…

— Adună-te! E penibil.

Ceva se rupe în mine. Lacrimile mi se opresc. Fierbinţeala îmi străbate corpul alungând slăbiciunea din mine, şi-l pocnesc atât de tare, încât mă usturǎ articulaţiile degetelor în urma impactului. Se holbează la mine, cu un obraz aprins de îmbujorarea sângelui, şi eu îi întorc privirea.

— Ia mai taci, îi zic.

Îmi smulg braţul din mâna lui şi ies din încăpere.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

ÎMI ÎNFĂŞOR mai strâns geaca în jurul umerilor. N-am mai fost afară de multă vreme. Soarele îmi străluceşte palid pe faţă, şi privesc cum respiraţia mea formează norişori prin aer.

Cel puţin, am reuşit un lucru: i-am convins pe Peter şi pe prietenii lui că nu mai reprezint o ameninţare. Trebuie doar să mă asigur ca mâine, când voi trece prin propriul peisaj al fricii, să le dovedesc că s-au înşelat. Ieri, eşecul mi se părea imposibil. Astăzi, nu mai sunt atât de sigură.

Îmi strecor mâinile prin păr. Impulsul de a plânge mi-a dispărut. Îmi împletesc părul şi-l leg cu elasticul de la încheietură. Mă simt mai ca mine însămi. Asta-i tot ce-mi trebuie: să-mi amintesc cine sunt. Şi sunt o persoană care nu se lasă împiedicată de lucruri neînsemnate ca băieţii sau experienţele de apropiere a morţii.

Încep să râd, clătinând din cap. Aşa să fiu?

Aud sirena trenului. Şinele fac o buclă în jurul complexului Neînfricaţilor, după care continuă până mai departe decât pot eu să văd. Unde încep? Unde se termină? Cum arată lumea dincolo de ele? Spre ele mă îndrept acum.

Vreau să merg acasă, dar nu pot. Eric ne-a avertizat să nu părem prea ataşaţi de părinţii noştri în Ziua pentru Vizite, aşa că o vizită la mine acasă ar însemna o trădare faţă de Neînfricaţi, ceea ce nu-mi pot permite. Totuşi, Eric nu ne-a spus că n-am avea voie să vizităm persoane din alte facţiuni decât cele din care provenim, iar mama mi-a spus să-l vizitez pe Caleb.

Ştiu că nu mi se permite să plec fără supraveghere, dar nu mă pot stăpâni. Merg din ce în ce mai repede, până când ajung la sprint. Bătând aerul cu braţele, alerg pe lângă ultimul vagon până când reuşesc să mă prind de bară şi să mă salt înăuntru, tresărind când durerea îmi săgetează trupul îndurerat.

Odată ajunsă în vagon, mă lungesc pe spate lângă uşă şi

privesc cum dispare în urma mea complexul Neînfricaţilor. Nu vreau să mă întorc, dar hotărârea de a pleca, de a trăi în afara facţiunilor, ar fi cel mai curajos lucru din câte am făcut vreodată, iar astăzi mă simt o laşă.

Vântul năvăleşte peste mine şi mi se răsuceşte în jurul degetelor. Îmi las mâna să se târască de-a lungul marginii vagonului, astfel încât să apese vântul. Acasă nu pot să mă duc, dar pot să găsesc o parte din ce a însemnat. Caleb are un loc în toate amintirile copilăriei mele: e parte din temelia mea.

Trenul încetineşte când ajunge în inima oraşului, şi mă ridic în şezut să privesc cum clădirile mai mici cresc, devenind tot mai mari. Erudiţii locuiesc în clădiri mari din piatră, cu vedere la mlaştină. Ţinându-mă de bară, mă aplec doar cât să văd unde duc şinele. Coboară până la nivelul străzii, chiar înainte să cotească spre est. Inspir mirosul pavajului umed şi al aerului de mlaştină.

Trenul coboară şi încetineşte, şi eu sar. Mi se cutremură picioarele de forţa impactului, şi trebuie să alerg câţiva metri ca să-mi recapăt echilibrul. Merg pe mijlocul străzii, îndreptându-mă spre sud, în direcţia mlaştinii. Terenurile pustii se desfăşoară cât văd cu ochii, o câmpie brună întinzându-se până la orizont.

Cotesc la stânga. Clădirile Erudiţilor se profilează deasupra mea, întunecate şi necunoscute. Cum o să-l găsesc pe Caleb aici?

Erudiţii ţin evidenţe: e în firea lor. Sigur ţin şi evidenţa novicilor. Cineva are acces la aceste evidenţe: eu va trebui doar să-l găsesc pe acel cineva. Cercetez din ochi clădirile. Logic vorbind, clădirea centrală trebuie să fie cea mai importantă. Aş putea foarte bine să încep de-acolo.

Membrii facţiunii mişună peste tot. Normele facţiunii Erudiţilor impun că membrii facţiunii trebuie să poarte cel puţin un articol de îmbrăcăminte de culoarea albastră, de fiecare dată, deoarece albastrul face ca organismul să elibereze substanţe liniştitoare, şi „o minte liniştită este o minte limpede”. Culoarea a ajuns, de asemenea, să simbolizeze facţiunea. Acum, mi se pare imposibil de vie.

Am ajuns să mă obişnuiesc cu lumina săracă şi hainele întunecate.

Mă aşteptam că o să fiu nevoită să-mi croiesc drum prin mulţime, ferindu-mă de coatele altora, şi bombănind „mă scuzaţi”, aşa cum fac mereu, dar nu mai e cazul. Faptul că am devenit Neînfricată mă face remarcabilă. Mulţimea se desparte în faţa mea, făcându-mi loc, şi toate privirile se lipesc de mine în timp ce trec. Îmi scot elasticul şi-mi scutur părul, lăsându-l liber, înainte de a intra pe uşa din faţă.

Mă opresc imediat după intrare şi-mi las capul pe spate, încăperea e enormă, tăcută, şi miroase a pagini prăfuite de carte. Parchetul îmi scârţâie sub picioare. Bibliotecile căptuşesc pereţii de-o parte şi de cealaltă a mea, însă par mai degrabă să aibă rol decorativ, decât altceva, deoarece mesele din centrul încăperii sunt ocupate de computere, şi nimeni nu stă să citească. Toţi se holbează la ecranele monitoarelor cu priviri încordate, concentrate.

Ar fi trebuit să ştiu că principala clădire a Erudiţilor trebuie să fie o bibliotecă. Un portret de pe peretele opus îmi captează atenţia. E de două ori mai înalt decât mine, şi de patru ori mai lat, şi înfăţişează o femeie atrăgătoare, cu ochi de un cenuşiu-apos şi ochelari: Jeanine. Fierbinţeala îmi gâdilă gâtul la vederea ei. Pentru că ea e reprezentanta Erudiţilor, ea e cea care a publicat raportul despre tata. Am antipatizat-o încă de când a început tata cu discursurile de la masa de seară, însă acum o urăsc de-a binelea.

Dedesubt e o placă mare pe care scrie CUNOAŞTEREA DUCE LA PROSPERITATE.

Prosperitate. Pentru mine, cuvântul are conotaţii negative. Cei din Abnegaţie îl foloseau pentru descrierea îngăduinţei faţă de sine.

Cum a fost posibil să aleagă Caleb viaţa printre oamenii aceştia? Lucrurile pe care le fac, lucrurile pe care şi le doresc, toate sunt greşite. Însă probabil că şi el crede acelaşi lucru despre Neînfricaţi.

Mă duc spre biroul aflat imediat sub portretul lui Jeanine. Tânărul aşezat acolo nici nu-şi ridică privirea când mă întreabă:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Caut pe cineva, îi zic. Se numeşte Caleb. Ştiţi cumva unde l-aş putea găsi?

— Nu mi-este permis să divulg informaţii cu caracter personal, răspunde el monoton, de parcă ar sporovăi cu ecranul din faţa lui.

— E fratele meu.

— Nu mi-este per…

Îmi trântesc palma pe birou, în faţa lui, şi îl văd smucindu-se din năuceală şi holbându-se la mine peste ramele ochelarilor. Mai multe capete se întorc spre mine.

— Am zis – vorbesc pe un ton răspicat – că am venit să caut pe cineva. Este novice. Ai putea măcar să-mi spui unde-i găsesc pe novici?

— Beatrice? aud o voce în spatele meu.

Mă întorc, şi iată-l pe Caleb, cu o carte în mână. Părul i-a mai crescut, aşa că i se răsuceşte lângă urechi, şi poartă un tricou albastru şi o pereche de ochelari cu ramă dreptunghiulară. Chiar dacă arată altfel şi nu mi se mai permite să-l iubesc, alerg spre el cât pot de repede şi-mi arunc braţele pe după umerii lui.

— Ai un tatuaj, constată el, cu o voce înfundată.

— Ai ochelari, i-o întorc eu. Mă dau înapoi şi mijesc ochii. Tu ai vederea perfectă! exclam. Caleb, ce faci?

— Hm…

Îşi roteşte privirea spre mesele din jur.

— Hai. Să plecăm de-aici.

Ieşim din clădire şi traversăm strada. Sunt nevoită să merg în pas alergător ca să mă ţin după el. Vizavi de sediul Erudiţilor este ceea ce odinioară a fost un parc. Acum, îl numim doar „Millenium”, şi e o întindere de pământ sterp cu câteva sculpturi metalice ruginite: una reprezintă un mamut abstract, placat, iar alta are forma unei păstăi de fasole neagră, făcându-mă să par mică pe lângă ea.

Ne oprim pe bucata de beton din jurul păstăii, unde mai mulţi Erudiţi stau în mici grupuri, cu ziare sau cărţi. Caleb îşi scoate ochelarii şi şi-i vâră în buzunar, după care-şi trece o mână prin păr, evitându-mi agitat privirea. De parcă i-ar fi

ruşine. Poate că şi mie ar trebui să-mi fie. Sunt tatuată, cu părul despletit şi port haine strâmte. Dar, pur şi simplu, nu mi-e.

— Ce cauţi aici? mă întreabă.

— Am vrut să merg acasă, îi răspund, şi tu ai fost cel mai apropiat lucru care mi-a venit în minte.

Strânge din buze, nemulţumit.

— Nu pari prea încântat să mă vezi, adaug.

— Hei, protestează el, punându-şi mâinile pe umerii mei. Sunt entuziasmat să te văd, bine. Doar că nu ne este permis. Există regulamente.

— Nu-mi pasă, îi zic. Nu-mi pasă, bine?

— Poate c-ar trebui să-ţi pese.

Vocea îi e blândă, însă pe chip are expresia aceea de dezaprobare.

— Dac-aş fi fost în locul tău, adaugă, n-aş fi vrut să am necazuri cu propria facţiune.

— Asta ce-ar vrea să însemne?

Dar ştiu exact ce înseamnă. El vede facţiunea noastră ca fiind cea mai crudă din toate cinci, şi nimic mai mult.

— Pur şi simplu, nu vreau să păţeşti ceva. Nu trebuie să fii atât de supărată pe mine, îmi zice, aplecându-şi capul într-o parte. Ce ţi s-a *întâmplat* acolo?

— Nimic. Nu mi s-a întâmplat nimic.

Închid ochii şi-mi frec ceafa cu o mână. Chiar dac-aş putea să-i explic totul, n-aş vrea. Nici măcar nu pot să-mi adun voinţa necesară ca să mă gândesc la aşa ceva.

— Tu crezi… îşi coboară privirea în pământ. Tu crezi că ai făcut alegerea potrivită?

— Nu cred că exista vreuna, îi răspund. Dar tu?

Priveşte în jur. Lumea se holbează la noi în timp ce trece.

Privirea lui Caleb le ocoleşte feţele. E încă agitat, dar poate că nu din cauza a cum arată, sau din cauza mea. Poate că dintr-a lor. Îl prind de braţ şi-l trag sub curbura păstăii din metal. Ne strecurăm sub pântecul ei găunos. Îmi văd reflexia peste tot, deformată de curbura pereţilor şi întretăiată de petice de rugină şi murdărie.

— Ce se-ntâmplă? îl întreb, împreunându-mi mâinile.

Până acum nu observasem cearcănele negre de sub ochii lui.

— Care-i problema?

Caleb se apasă cu o mână de peretele metalic. Reflectat în el, capul lui se vede mic şi turtit într-o parte, şi braţul dă impresia că se îndoaie invers. În schimb, reflexia mea e măruntă şi îndesată.

— Ceva important se întâmplă, Beatrice. Ceva nu e cum trebuie.

Ochii îi sunt mari şi sticloşi.

— Nu ştiu ce anume, dar lumea aleargă peste tot, vorbeşte încet, iar Jeanine ţine tot timpul discursuri despre cât de coruptă e Abnegaţia, aproape în fiecare zi.

— Şi tu o crezi?

— Nu. Poate. Nu ştiu… Scutură din cap. Nu ştiu ce să mai cred.

— Ba da, ştii, îi zic cu asprime. Ştii cine sunt părinţii noştri. Ştii cine sunt prietenii noştri. Tatăl lui Susan, de exemplu, tu crezi că e corupt?

— Ce ştiu eu? Câte mi-au permis ei să ştiu? Nu ni se permitea să punem întrebări, Beatrice, nu ni se permitea să ştim multe lucruri! Iar aici…

Îşi ridică privirea şi, în cercul plat de deasupra noastră, în care ne oglindim, văd siluetele noastre minuscule, cât două unghii. Asta, cred eu, e adevărata noastră reflexie: e la fel de mică pe cât suntem de fapt.

— Aici, continuă el, informaţia e gratuită, e mereu la îndemână.

— Aici nu e Candoarea. Aici există mincinoşi, Caleb. Există oameni atât de inteligenţi, încât ştiu foarte bine cum să te manipuleze.

— Tu crezi că n-aş şti dac-aş fi manipulat?

— Dacă sunt atât de inteligenţi pe cât îi crezi, atunci, nu. Nu cred c-ai şti.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti, zice el, clătinând din cap.

— Mda. Cum ar fi *posibil* să ştiu cum arată o facţiune coruptă? Eu doar mă pregătesc să devin *Neînfricată,* pentru

numele lui Dumnezeu! Dar cel puţin ştiu din ce fac parte, Caleb. *Tu* ai ales să ignori ce-am ştiut toată viaţa: oamenii ăştia sunt aroganţi şi lacomi şi nu te vor duce spre nimic bun.

— Cred că ar trebui să pleci, Beatrice, îmi spune, cu o voce devenită dură.

— Cu plăcere, îi zic. Ah, şi nu că ar avea vreo importanţă pentru tine, dar mama mi-a zis să-ţi transmit că vrea să cercetezi serul pentru simulări.

— Ai văzut-o? se miră el, părând îndurerat. De ce nu a…?

— Pentru că, îi răspund, Erudiţii nu-i mai lasă pe cei din Abnegaţie în complexul lor. Informaţia asta nu ţi-a fost la îndemână?

Îmi fac loc pe lângă el, îndepărtându-mă de grota cu oglinzi şi de sculptură şi continuându-mi drumul pe trotuar. N-ar fi trebuit să plec. Complexul Neînfricaţilor îl simt acum ca fiind acasă: acolo, cel puţin, ştiu precis pe ce stau, şi anume pe un teren mişcător.

Mulţimea de pe trotuar se răreşte, şi-mi ridic privirea să văd de ce. La câţiva metri în faţa mea stau doi bărbaţi Erudiţi, cu mâinile împreunate.

— Ne scuzaţi, îmi zice unul. Va trebui să veniţi cu noi.

* * *

Unul dintre bărbaţi merge atât de aproape în spatele meu, încât îi simt răsuflarea în ceafă. Celălalt mă conduce în bibliotecă şi apoi, pe trei coridoare, spre un ascensor. Dincolo de bibliotecă, podelele se schimbă, trecând de la parchet la gresie albă, iar pereţii strălucesc ca plafonul sălii pentru testul de aptitudini. Lumina se reflectă din uşile argintii ale liftului, aşa că sunt nevoită să-mi mijesc ochii ca să văd ceva.

Încerc să-mi păstrez calmul. Îmi pun întrebări din pregătirea Neînfricaţilor. *Ce faci dacă te atacă cineva din spate?* Îmi imaginez că-mi reped cotul în spate, în burtă sau în vintre, îmi imaginez că fug. Îmi doresc să fi avut o armă. Acestea sunt gândurile Neînfricaţilor, şi au devenit şi ale mele.

Ce faci dacă te atacă două persoane simultan? Îl urmez pe tip de-a lungul unui coridor gol şi strălucitor, apoi într-un birou. Pereţii sunt din sticlă… cred că ştiu care facţiune mi-a proiectat şcoala.

În spatele unui birou metalic stă o femeie. Îi privesc cu atenţie chipul. Acelaşi chip domină biblioteca Erudiţilor; e imprimat pe oricare articol publicat de Erudiţi. De câtă vreme urăsc eu acest chip? Nici nu-mi mai amintesc.

— Stai jos, mă invită Jeanine.

Vocea ei îmi sună cunoscută, mai ales când e iritată. Ochii ei cenuşii, apoşi, se concentrează asupra mea.

— Prefer să nu.

— *Stai jos,* îmi zice încă o dată.

Categoric, am mai auzit vocea asta undeva.

Am auzit-o pe coridor, vorbind cu Eric, înainte să fiu atacată. Am auzit-o pomenind despre Divergenţi. Şi altădată, înainte… am auzit-o…

— A dumneavoastră era vocea din simulare, îi zic. De la testul de aptitudini, adică.

Ea e pericolul asupra căruia m-au prevenit Tori şi mama, pericolul de a fi Divergentă. Şi stă chiar în faţa mea.

— Corect. Testul de aptitudini este de departe cea mai mare realizare a mea ca om de ştiinţă, îmi răspunde. Am aruncat o privire pe rezultatele testului tău, Beatrice. Se pare că a existat o problemă cu testul tău. N-a fost consemnat nicăieri, şi rezultatul tău a trebuit raportat manual. Ştiai?

— Nu.

— Ştiai că eşti una dintre cele numai două persoane care au obţinut vreodată un rezultat în favoarea Abnegaţiei şi s-au întors spre Neînfricaţi?

— Nu, răspund, înghiţindu-mi şocul.

Aşadar, eu şi cu Tobias suntem singurii? Totuşi, rezultatul lui a fost unul autentic, în timp ce la mine a fost o minciună. Aşa că, în realitate, numai el a fost.

Simt un junghi în stomac gândindu-mă la el. În clipa de faţă, nu mă interesează cât e de unic. A zis că sunt ridicolă.

— Ce te-a făcut să-i alegi pe Neînfricaţi? mă întreabă

Jeanine.

— Ce-are a face asta cu orice altceva? spun eu, încercând să-mi înmoi tonul, dar fără să reuşesc. Nu cumva vreţi să mă mustraţi pentru că mi-am părăsit facţiunea şi am venit să-mi caut fratele? „Facţiunea înaintea sângelui”, nu?

Mă opresc pentru o clipă, apoi reiau:

— Dacă stăm să ne gândim, ce caut eu, în primul rând, în biroul dumneavoastră? Nu era vorba că sunteţi o persoană importantă, sau cam aşa ceva?

Poate că asta o s-o mai coboare cu câteva trepte.

Îşi subţiază buzele pentru o clipă.

— Voi lăsa mustrările pe seama Neînfricaţilor, zice, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Mă sprijin şi eu cu palmele pe spătarul scaunului pe care am refuzat să mă aşez şi-mi încleştez degetele de el. În spatele ei e o fereastră cu vedere spre oraş. În depărtare, trenul ia, alene, o curbă.

— Cât despre motivul prezenţei tale aici… una dintre calităţile facţiunii mele este curiozitatea, îmi zice; şi, în timp ce-ţi examinam rezultatele, am constatat că a mai existat o eroare la o altă simulare de-a ta. Încă o dată, nu s-a consemnat. Ştiai?

— Cum de aţi avut acces la rezultatele mele? Numai Neînfricaţii au acces la aşa ceva.

— Deoarece Erudiţii au creat şi dezvoltat simulările, avem o… *înţelegere* cu Neînfricaţii, Beatrice.

Îşi înclină capul într-o parte şi-mi zâmbeşte.

— Sunt doar preocupată de calitatea tehnologiei noastre. Dacă ea dă greş cât timp eşti acolo, eu trebuie să mă asigur că nu se va mai comporta aşa, înţelegi?

Înţeleg doar un singur lucru: mă minte. Pe ea n-o interesează tehnologia: ea bănuieşte că e ceva în neregulă cu rezultatele mele de la teste. La fel ca şi liderii Neînfricaţilor, adulmecă în căutarea Divergenţilor. Iar dacă mama vrea de la Caleb să cerceteze serul pentru simulări, probabil este din cauză că Jeanine e cea care l-a creat.

Dar ce poate fi atât de periculos în abilitatea mea de a

manipula simulările? Ce importanţă ar avea pentru reprezentanta Erudiţilor, dintre toţi?

Nu pot să găsesc răspuns la niciuna dintre întrebări. Însă privirea ei îmi aminteşte de cea a câinelui atacator din testul de aptitudini: o privire rea, de fiară de pradă. Ea vrea să mă sfâşie în bucăţele. Iar acum, eu nu pot să mă mai întind în poziţia de supunere. Acum, am devenit şi eu un câine de atac.

Îmi simt pulsul în gât.

— Nu ştiu cum funcţionează, îi zic, dar lichidul care mi-a fost injectat mi-a făcut rău la stomac. Poate că atenţia supraveghetorului testului meu a fost distrasă, fiindcă şi-a făcut griji să nu vomit, şi a uitat să-l consemneze. Şi după testul de aptitudini mi s-a făcut rău.

— Ai, de obicei, un stomac sensibil, Beatrice? mă întreabă, cu o voce ca tăişul de brici, bătând cu unghiile ei îngrijite în sticla de pe birou.

— Încă de când eram mică, îi răspund, cât de spontan îmi stă în puteri.

Dau drumul spătarului şi ocolesc scaunul ca să mă aşez. N-am voie să arăt încordată, chiar dacă măruntaiele mi se zvârcolesc înăuntrul meu.

— Ai avut foarte mare succes la simulări, continuă ea. Cărui motiv îi atribui uşurinţa cu care le-ai încheiat?

— Sunt curajoasă, îi răspund, privind-o drept în ochi.

Celelalte facţiuni îi privesc într-un anume fel pe Neînfricaţi. Obraznici, agresivi, impulsivi. Impertinenţi. Eu trebuie să fiu aşa cum se aşteaptă ea. Îi zâmbesc cu superioritate.

— Sunt cea mai bună dintre novicii pe care i-au primit.

Mă aplec în faţă, sprijinindu-mi coatele pe genunchi. Trebuie să merg mai departe cu asta ca să fiu convingătoare.

— Vreţi să ştiţi de ce i-am ales pe Neînfricaţi? o întreb. Pentru că eram plictisită.

Mai departe, mai departe. Minciuna necesită angajament.

— Eram plictisită să tot fiu o mică mămăligă binefăcătoare şi-am vrut să scap.

— Aşadar, nu ţi-e dor de părinţii tăi? mă întreabă, cu delicateţe.

— Dacă mi-e dor să fiu certată când mă privesc în oglindă? Dacă mi-e dor să mi se spună că trebuie să tac la masă? Înşir, clătinând din cap. Nu. Nu mi-e dor. Ei nu mai sunt familia mea.

Minciuna îmi arde gâtul în timp ce o rostesc, sau poate că sunt doar lacrimile pe care mă lupt să le alung. Mi-o imaginez pe mama stând în spatele meu cu un pieptene şi o pereche de foarfece, zâmbind slab în timp ce-mi tunde părul, şi aş prefera să urlu decât s-o insult astfel.

— Pot să interpretez că ar însemna…

Jeanine strânge din buze şi stă pe gânduri câteva secunde până să-şi încheie fraza.

— … că eşti de acord cu rapoartele care au fost publicate referitor la conducătorii politici ai acestui oraş?

Rapoartele care-mi etichetează familia ca fiind coruptă, flămândă de putere, o familie de dictatori moralişti? Rapoartele care conţin ameninţări discrete şi aluzii la revoluţie? Îmi fac să-mi vină rău de la stomac. Şi faptul c-o ştiu autoarea lor mă face să-mi doresc s-o strâng de gât.

Dar îi zâmbesc.

— Din toată inima, îi răspund.

* * *

Unul dintre lacheii lui Jeanine, un bărbat în cămaşă cu guler albastru şi ochelari de soare, mă conduce înapoi spre complexul Neînfricaţilor într-un automobil argintiu metalizat, cum n-am mai văzut niciodată până acum. Motorul e aproape mut. Când îl întreb despre el, îmi spune că e alimentat cu energie solară şi se lansează într-o prelungită explicaţie despre modul în care panourile de pe capotă convertesc lumina solară în energie. Încetez să-l ascult după şaizeci de secunde şi mă mulţumesc să privesc pe fereastră.

Nu ştiu ce-or să-mi facă după ce ajung înapoi. Bănuiesc c-o să fie de rău. Mă imaginez cu picioarele spânzurate deasupra prăpastiei şi-mi muşc buza.

Când şoferul opreşte în faţa clădirii din sticlă de deasupra complexului Neînfricaţilor, îl găsesc pe Eric aşteptându-mă lângă uşă. Mă ia de braţ şi mă conduce în clădire fără să-i mulţumească şoferului. Degetele lui mă strâng atât de tare, încât ştiu c-o să-mi lase vânătăi.

Se postează între mine şi uşa care dă spre interior. Începe să-şi trosnească articulaţiile degetelor. În rest, e complet nemişcat.

Mă cutremur fără să vreau.

Trosnetul slab al articulaţiilor e tot ce aud, în afara propriei respiraţii, care se accelerează de la o secundă la alta.

— Bun venit înapoi, Tris.

— Eric.

Se îndreaptă spre mine, plasând cu grijă un picior înaintea celuilalt.

— Ce…

Primul cuvânt îl rosteşte încet.

— *Anume,* adaugă, mai tare de data asta, a fost în capul tău?

— Am…

E atât de aproape, încât îi văd şi găurile prin care-i intră piercingurile lui metalice.

— Nu ştiu, răspund.

— Mă tentează să te numesc trădătoare, Tris, zice el. N-ai auzit niciodată expresia „facţiunea înaintea sângelui”?

L-am văzut pe Eric făcând lucruri îngrozitoare. L-am auzit spunând lucruri îngrozitoare. Dar niciodată nu l-am văzut aşa. Nu mai e un maniac: e perfect stăpân pe sine, perfect echilibrat. Atent şi liniştit.

Pentru prima dată, îl recunosc pe Eric drept ceea ce e: un Erudit deghizat în Neînfricat, un geniu şi un sadic în acelaşi timp, un vânător al Divergenţilor.

Îmi doresc să fug.

— Erai nemulţumită de viaţa pe care ai găsit-o aici? îţi regreţi, poate, alegerea?

Ambele sprâncene încărcate de metal ale lui Eric se înalţă, încreţindu-i fruntea.

— Aş vrea să aud o explicaţie a motivului pentru care i-ai trădat pe Neînfricaţi, pe tine însăţi şi pe *mine* – se bate cu pumnul în piept – aventurându-te în sediul altei facţiuni.

— Eu…

Inspir adânc. M-ar ucide dac-ar şti ce sunt, o simt. Îşi strânge pumnii. Sunt singură aici: dacă mi s-ar întâmpla ceva, nimeni n-ar şti şi nimeni n-ar vedea.

— Dacă nu poţi să explici, continuă el, pe un ton blând, voi fi forţat să-ţi reconsider clasarea. Sau, dacă tot pari să fii atât de ataşată de fosta ta facţiune… poate că voi fi forţat să reconsider clasările prietenilor tăi. Poate că mica fată din Abnegaţie din interiorul tău va lua asta mai în serios.

Primul meu gând e că nu se poate să facă aşa ceva, n-ar fi corect. Al doilea e că sigur că poate, ba chiar n-ar ezita nici măcar pentru o clipă. Şi are dreptate: gândul că purtarea mea nechibzuită ar putea duce la expulzarea altcuiva dintr-o facţiune mă face să mă doară pieptul de frică.

Încerc încă o dată.

— Eu…

Dar mi-e greu şi să respir.

Şi atunci, se deschide uşa, şi intră Tobias.

— Ce faci? îl întreabă pe Eric.

— Ieşi din cameră, îi cere Eric, cu o voce mai puternică şi nu atât de monotonă.

Seamănă mai mult cu acel Eric cu care sunt obişnuită. Şi expresia i se schimbă, la rândul ei, devenind mai mobilă şi mai animată. Casc ochii, uluită de faptul că poate să şi-o modifice cu atâta uşurinţă, şi mă întreb ce strategie o fi în spatele tuturor acestora.

— Nu, se opune Tobias. Nu e decât o fată nesăbuită. Nu e nevoie s-o târăşti aici şi s-o interoghezi.

— Nu e decât o fată nesăbuită, îl îngână Eric, pufnind. Dacă n-ar fi fost decât o fată nesăbuită, nu s-ar fi clasat prima, nu ţi se pare?

Tobias îşi ciupeşte rădăcina nasului şi mă priveşte printre degete. Încearcă să-mi transmită ceva. Mă gândesc la

repezeală. Ce sfat mi-a dat Four în ultima vreme.

Singurul care-mi vine în minte e: *o oarecare vulnerabilitate prefăcută.*

A dat rezultate şi altădată.

— Eu… m-am simţit jenată şi n-am ştiut ce să fac, spun, vârându-mi mâinile în buzunare şi privind în podea.

Apoi mă ciupesc de picior atât de tare, încât lacrimile îmi izvorăsc din ochi, şi-mi ridic privirea spre Eric, smiorcăindu-mă.

— Am încercat… şi…

Clatin din cap.

— Ai încercat să ce? mă întreabă Eric.

— Să mă sărute, răspunde Tobias în locul meu. Şi eu am respins-o, iar ea a rupt-o la fugă ca o mucoasă de cinci ani. Chiar nu ai de ce s-o învinuieşti, în afară de prostie.

Aşteptăm amândoi. Eric îşi mută privirea de la mine la Tobias şi râde, prea tare şi prea îndelung: sunetul e ameninţător şi mă râcâie ca şmirghelul.

— Nu e puţin cam bătrân pentru tine, Tris? mă întreabă, zâmbind iar.

Îmi şterg obrajii ca şi cum ar fi înlăcrimaţi.

— Acum pot să plec?

— Bine, aprobă Eric, dar nu ai voie să mai părăseşti complexul fără supraveghere, ai înţeles?

Se întoarce spre Tobias.

— Şi *tu*… ar fi bine să ai grijă ca niciunul dintre transferaţii tăi să nu mai plece din complex. Şi ca nimeni dintre ceilalţi nu mai încerce să te sărute.

Tobias îşi dă ochii peste cap.

— Foarte bine.

Părăsesc camera şi ajung din nou afară, scuturându-mi mâinile ca să scap de bâţâiala nervoasă. Mă aşez pe pavaj şi-mi cuprind genunchii cu braţele.

Nu ştiu cât timp stau acolo, cu capul în jos şi ochii închişi, înainte ca uşa să se deschidă iar. E posibil să fi fost douăzeci de minute, e posibil să fi fost o oră. Tobias vine spre mine.

Mă ridic şi-mi încrucişez braţele pe piept, aşteptând să

înceapă cu mustrările. L-am pălmuit, după care am intrat în necazuri cu Neînfricaţii: sigur urmează mustrările.

— Ce-i? întreb.

— Eşti bine?

O cută îi apare între sprâncene, şi mâna lui îmi atinge cu blândeţe obrazul. I-o îndepărtez cu un gest violent.

— Ei bine, zic, mai întâi sunt făcută praf de faţă cu toată lumea, după care sunt nevoită să mă conversez cu femeia care încearcă să-mi distrugă fosta facţiune, apoi Eric aproape că-mi azvârle prietenii afară din rândul Neînfricaţilor, aşa că, mda, se conturează o zi straşnic de frumoasă, *Four.*

Clatină din cap şi priveşte clădirea părăginită din dreapta lui, făcută din cărămidă şi prea puţin asemănătoare cu lucioasa turlă din sticlă aflată în spatele meu. Sigur e străveche. Nimeni nu mai foloseşte cărămida în construcţii.

— Şi, oricum, de ce-ţi pasă? îl întreb. Poţi să fii ori instructor crud, ori iubit preocupat.

Mă crispez la rostirea cuvântului „iubit”. N-aş fi vrut să-l folosesc într-un chip atât de uşuratic, dar acum e prea târziu.

— Poţi să joci ambele roluri în acelaşi timp.

— Nu sunt crud, se apără, încruntându-se. Azi-dimineaţă te-am apărat. Cum crezi că ar fi reacţionat Peter şi idioţii lui de prieteni dac-ar fi descoperit că noi doi am fost... Oftează. N-ai mai putea câştiga niciodată. Ei ar spune mereu că rezultatele tale se datorează faptului că te favorizez, nu calităţilor tale.

Deschid gura să obiectez, dar nu am cum. Câteva replici isteţe îmi vin în minte, dar le alung. Are dreptate. Mi se înfierbântă obrajii, şi sunt nevoită să-i răcoresc cu palmele.

— Nu era nevoie să mă insulţi ca să le demonstrezi lor ceva, zic, într-un târziu.

— Şi tu nu trebuia să dai fuga la fratele tău numai pentru că te-am ofensat, mi-o întoarce el, frecându-şi ceafa. Şi, în plus... a mers, nu?

— Pe socoteala mea.

— N-am crezut c-o să te afecteze aşa, mărturiseşte, după

care îşi lasă privirea în jos şi ridică din umeri. Uneori uit că pot să te rănesc. Că tu eşti capabilă să fii rănită.

Îmi strecor mâinile în buzunare şi mă las înapoi pe călcâie. O ciudată senzaţie mă străbate: o dulce şi dureroasă slăbiciune. A făcut ce-a făcut fiindcă a crezut în forţa mea.

Acasă, Caleb era cel puternic, fiindcă era capabil să uite de sine, fiindcă toate caracteristicile preţuite de părinţii mei la el veneau în chip firesc. Nimeni n-a mai fost vreodată atât de convins de forţa mea.

Mă ridic pe vârfurile picioarelor, îmi înalţ fruntea şi-l sărut. Numai buzele ni se întâlnesc.

— Eşti strălucit, ştii asta? îl întreb, clătinând din cap. Ştii mereu exact ce trebuie făcut.

— Numai pentru că m-am gândit la asta de multă vreme, îmi răspunde, sărutându-mă scurt. Cum m-aş putea descurca, dacă tu şi cu mine…

Se retrage puţin, zâmbind.

— Mi s-a părut mie, sau te-am auzit numindu-mă iubitul tău, Tris?

— Nu tocmai, zic, ridicând din umeri. De ce? Vrei?

Îşi strecoară mâinile pe după gâtul meu şi-mi apasă degetele mari sub bărbie, înclinându-mi capul pe spate, astfel încât frunţile să ni se întâlnească. Pentru o clipă, nu face altceva decât să stea aşa, cu ochii închişi, inspirându-mi aerul. Îi simt pulsul în buricele degetelor. Îi simt accelerarea respiraţiei. Pare emoţionat.

— Da, îmi răspunde, până la urmă. Dar apoi, zâmbetul i se şterge. Tu crezi că l-am convins că nu eşti decât o fată prostuţă? mă întreabă.

— Aşa sper, zic. Uneori, e folositor să fii micuţă. Totuşi, nu sunt sigură că aş fi convins-o pe Erudită.

Colţurile gurii i se lasă în jos, şi mă priveşte cu seriozitate.

— Am ceva să-ţi spun.

— Ce?

— Nu acum, zice, privind în jur. Hai să ne întâlnim tot aici la unsprezece şi jumătate. Nu spune nimănui unde te duci.

Încuviinţez, şi el îmi întoarce spatele, plecând la fel de repede pe cât venise.

* * *

— Unde-ai *fost* toată ziua? mă ia la rost Christina când intru în dormitor.

Camera e goală: toţi ceilalţi probabil că sunt la cină.

— Te-am căutat pe-afară, îmi explică ea, dar n-am putut să dau de tine. E totul în regulă? Ai avut necazuri din cauză că l-ai lovit pe Four?

Scutur din cap. Gândul de a-i mărturisi unde am fost mă face să mă simt epuizată. Cum aş putea să-i explic impulsul de a sări într-un tren şi de a-mi vizita fratele? Sau calmul sinistru din vocea lui Eric, în timp ce mă interoga? Sau, mai înainte de toate, motivul pentru care am explodat şi l-am lovit pe Tobias?

— Pur şi simplu, am simţit nevoia să ies. M-am plimbat prin preajmă mult timp, îi zic. Şi, nu, n-am probleme. El a urlat la mine, eu mi-am cerut scuze… asta-i tot.

În timp ce vorbesc, am grijă să-mi menţin privirea neclintită drept în ochii ei şi să-mi las în continuare mâinile pe lângă corp.

— Bine, zice ea. Pentru că am ceva să-ţi spun.

Priveşte peste capul meu spre uşă, apoi se ridică pe vârfurile picioarelor să vadă toate paturile: verifică dacă sunt goale, probabil. Apoi, îşi pune mâinile pe umerii mei.

— Poţi să fii fată pentru câteva secunde?

— Sunt fată tot timpul, îi răspund, încruntându-mă.

— Ştii la ce mă refer. Ca o fată prostuţă, enervantă.

Îmi răsucesc o şuviţă de păr pe deget.

— Mhî.

Zâmbetul ei e atât de larg, încât îi văd şi dinţii din spate.

— Will m-a sărutat.

— Ce? strig eu. Când? Cum? Ce s-a întâmplat?

— Chiar *poţi* să fii fată! exclamă ea, îndreptându-şi spatele şi luându-şi mâinile de pe umerii mei. Ei bine, imediat după mica ta întâmplare, am mâncat de prânz, după care ne-am plimbat pe-aici, pe lângă linia ferată. Doar

vorbeam despre… nici măcar nu-mi amintesc despre ce vorbeam. Şi deodată el s-a oprit, şi s-a aplecat spre mine, şi… m-a sărutat.

— Ştiai că-i place de tine? o întreb. Adică, ştiai. Aşa.

— Nu! zice ea, râzând. Partea cea mai tare e că asta a fost tot. Am continuat să ne plimbăm, şi să discutăm, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În fine, până când l-am sărutat *eu* pe *el.*

— De când ştii că-ţi place de el?

— Habar n-am. Cred că n-am ştiut. Dar, pe urmă, toate mărunţişurile… cum m-a cuprins cu braţul pe după umeri la înmormântare, cum îmi deschide uşile, ca şi cum aş fi o fată, nu cineva în stare să-l bată până face pe el.

Izbucnesc în râs. Dintr-odată, îmi doresc să-i pot povesti despre Tobias şi despre tot ce s-a petrecut între noi doi. Însă aceleaşi motive pe care le-a invocat Tobias pentru faptul că s-a prefăcut că nu suntem împreună mă fac să mă răzgândesc. Nu vreau ca ea să creadă că relaţia mea cu el ar avea vreo influenţă în clasarea mea.

Aşa că nu spun decât:

— Mă bucur pentru tine.

— Mersi, zice ea. Şi eu mă bucur. Şi am crezut c-o să treacă destulă vreme până să mă simt aşa… ştii tu.

Se aşază pe marginea patului meu şi-şi roteşte privirea prin dormitor. Unii dintre novici şi-au făcut deja bagajele.

Curând, ne vom muta în apartamentele aflate de cealaltă parte a complexului. Cei cu posturi guvernamentale se vor muta în clădirea din sticlă de deasupra Butucului. N-o să mă mai îngrijoreze posibilitatea ca Peter să mă atace în somn. N-o să mai fiu nevoită să văd patul gol al lui Al.

— Nu-mi vine să cred că e aproape gata, zice ea. E ca şi cum abia am fi ajuns aici. Dar, în acelaşi timp, e… ca şi cum nu mi-aş mai fi văzut casa de-o veşnicie.

— Ţi-e dor de ea? o întreb, rezemându-mă de cadrul patului.

— Mda, îmi răspunde, ridicând din umeri. Unele lucruri sunt la fel, totuşi. Adică, toţi de acasă vorbesc la fel de tare ca toată lumea de-aici, aşa că asta-i bine. Dar acolo e mai

uşor. Ştii mereu pe ce picior stai cu toată lumea, pentru că fiecare îţi spune. Nu există… manipulare.

Încuviinţez. Abnegaţia m-a pregătit pentru aspectul acesta al vieţii Neînfricaţilor. Abnegaţia nu manipulează, dar nici nu e sinceră.

— Totuşi, nu cred c-aş fi reuşit să trec cu bine prin iniţierea Candorii, mărturiseşte ea, clătinând din cap. Acolo, în loc de simulări, ai de-a face cu detectorul de minciuni. Toată ziua, în fiecare zi. Iar testul final…

Strâmbă din nas.

— Îţi administrează chestia aia pe care ei o numesc serul adevărului şi te pun să stai în faţa tuturor şi-ţi pun o grămadă de întrebări cu caracter de-a dreptul personal. Teoria spune că, dacă-ţi mărturiseşti toate secretele, n-o să mai simţi dorinţa să minţi în legătură cu absolut nimic, în vecii vecilor. Adică, dacă tot ce-i mai rău despre tine e deja cunoscut de toată lumea, de ce n-ai fi sincer?

Eu nici nu ştiu când am acumulat atât de multe secrete. Că sunt Divergentă. Temerile mele. Adevăratele sentimente faţă de prietenii mei, de familia mea. Faţă de Al. De Tobias. Iniţierea Candorii ajunge la lucruri de care nici măcar simulările nu se pot atinge: pe mine m-ar distruge.

— Sună îngrozitor, zic.

— Totdeauna am ştiut că n-o să pot face parte din Candoare. Adică, încerc să fiu sinceră, dar sunt unele lucruri pe care, pur şi simplu, nu vrei să le ştie lumea. Plus că prefer să fiu stăpână pe propria mea minte.

De parcă n-am vrea cu toţii.

— Oricum, mai zice ea ducându-se să deschidă dulăpiorul din stânga paturilor noastre de campanie.

Când deschide uşa, o molie iese fluturând din aripile ei albe care o poartă drept spre faţa ei. Christina scoate un ţipăt atât de strident, încât aproape că explodez, şi începe să se plesnească peste faţă.

— Ia-o de pe mine! Ia-o de pe mine ia-o de pe mine ia-o de pe mine! zbiară ea.

Molia se îndepărtează în zbor.

— S-a dus! îi zic, după care încep să râd. Ţi-e frică de…

molii?

— Sunt dezgustătoare. Cu aripile ca hârtia, şi corpurile alea tâmpite de insecte…

Se cutremură de silă. Eu râd în continuare. Râd atât de tare, încât sunt nevoită să mă aşez şi să mă ţin cu mâinile de burtă.

— Nu e de râs! se răsteşte ea. Mă rog… Bine, poate că e… Un pic.

* * *

Mai târziu, când mă întâlnesc cu Tobias, el nu spune nimic: doar mă ia de mână şi mă trage spre linia ferată.

Se aruncă din mers într-un vagon de tren cu uluitoarea lui uşurinţă şi mă trage şi pe mine. Cad peste el, cu obrazul pe pieptul lui. Degetele îi lunecă pe braţele mele, şi mă ţine de coate în timp ce trenul se hurducă de-a lungul şinelor de oţel. Privesc cum clădirea din sticlă de deasupra complexului Neînfricaţilor se micşorează sub ochii noştri.

— Ce trebuia să-mi spui? strig, pe deasupra ţipetelor vântului.

— Nu încă, îmi răspunde.

Se lasă pe podea şi mă trage jos cu el, aşezându-se cu spatele rezemat de perete şi cu faţa spre mine; picioarele îmi atârnă într-o parte, pe podeaua prăfuită. Vântul îmi spulberă şuviţe răzleţe de păr şi mi le aruncă peste faţă. El îşi lipeşte palmele de faţa mea, cu degetele arătătoare alunecându-mi îndărătul urechilor, după care-mi apropie buzele de ale lui.

Aud scrâşnetul roţilor pe şine în timp ce trenul încetineşte, ceea ce înseamnă că ne apropiem de centrul oraşului. Aerul e rece, dar buzele lui sunt calde, şi mâinile la fel. Îşi înclină capul şi-mi sărută pielea de sub bărbie. Mă bucur că vântul e atât de zgomotos, încât el să nu-mi poată auzi suspinul.

Vagonul de tren se clatină, făcându-mă să-mi pierd echilibrul, şi-mi las o palmă jos ca să-mi revin. O fracţiune de secundă mai târziu, îmi dau seama că mi-am pus mâna pe şoldul lui. Osul bazinului mi se împinge în palmă. Ar

trebui să mi-o iau de-acolo, dar nu vreau. El mi-a cerut odată să fiu curajoasă, şi cu toate că am stat neclintită cât timp au zburat cuţitele spre faţa mea, şi am sărit de pe un acoperiş, niciodată nu mi-a trecut prin cap că aş putea avea nevoie de curaj şi în momentele mărunte ale vieţii. Ei bine, am.

Mă mişc, rotindu-mi un picior astfel încât să stau deasupra lui, şi cu inima în gât, îl sărut. El îşi îndreaptă spatele şi-i simt mâinile pe umeri. Degetele îi alunecă în jos pe spatele meu, şi lasă în urma lor un fior. Îmi desface fermoarul gecii cu câţiva centimetri, şi-mi apăs picioarele cu mâinile ca să le opresc tremuratul. N-ar trebui să fiu emoţionată. Sunt cu Tobias.

Aerul rece mi se strecoară pe pielea goală. El se retrage cu câţiva centimetri şi-mi priveşte cu atenţie tatuajele aflate chiar deasupra claviculei. Le mângâie cu degetele, apoi zâmbeşte.

— Păsări, zice. Sunt ciori? Mereu uit să întreb.

Mă străduiesc să-i întorc zâmbetul.

— Corbi. Câte unul pentru fiecare membru al familiei mele, îi explic. Îţi plac?

Nu-mi răspunde. Mă trage mai aproape, apăsându-şi buzele pe fiecare pasăre, pe rând. Închid ochii. Atingerea lui e uşoară, sensibilă. O senzaţie apăsătoare, de căldură, ca de miere revărsată, îmi umple trupul, încetinindu-mi gândurile. Deodată, el îmi atinge obrazul.

— Urăsc s-o spun, dar acum trebuie să ne ridicăm.

Încuviinţez şi deschid ochii. Suntem amândoi în picioare, şi el mă trage spre uşa deschisă a vagonului. Acum, vântul nu mai e atât de puternic, dacă trenul a încetinit. E trecut de miezul nopţii, aşa că toate felinarele stradale sunt stinse, iar clădirile arată ca mamuţii, cum se înalţă din întuneric şi apoi se cufundă la loc în el. Tobias ridică o mână şi-mi arată spre un mănunchi de clădiri, atât de îndepărtate, încât par de mărimea unghiei. Sunt unica pată însufleţită în marea de întuneric din jurul nostru. Iarăşi sediul Erudiţilor.

— Se pare că pentru ei ordonanţele municipale nu

înseamnă nimic, îmi explică, fiindcă ţin luminile aprinse toată noaptea.

— N-a mai observat nimeni altcineva? întreb, încruntată.

— Sunt sigur c-au observat, dar n-au făcut nimic ca să înceteze. Asta, pentru că nu vor să provoace o problemă pentru ceva atât de mărunt, zice Tobias, ridicând din umeri, însă încordarea din trăsăturile lui mă îngrijorează. Dar asta mă face să mă întreb, continuă el, ce anume fac Erudiţii, de au nevoie de lumină noaptea.

Se întoarce spre mine, rezemându-se de un zid.

— Două lucruri ar trebui să ştii despre mine. Primul e că sunt profund bănuitor faţă de oameni, în general. E în firea mea să mă aştept de la ei la tot ce-i mai rău. Iar al doilea, că sunt neaşteptat de priceput la computere.

Încuviinţez. Îmi spusese că o a doua slujbă a lui implica lucrul cu computerele, dar încă îmi vine greu să mi-l imaginez stând toată ziua în faţa unui monitor.

— Acum câteva zile, înainte să înceapă antrenamentele, eram la muncă, şi am găsit o cale de pătrundere în fişierele securizate ale Neînfricaţilor. Se pare că nu suntem la fel de pricepuţi ca Erudiţii în privinţa setărilor de securitate; iar ceea ce am descoperit semăna a planuri pentru război. Comenzi uşor voalate, liste cu provizii, hărţi. Lucruri din astea. Iar fişierele acelea fuseseră trimise de Erudiţi.

— Război?

Îmi îndepărtez părul căzut peste faţă. Faptul că l-am ascultat întreaga mea viaţă pe tata insultându-i pe Erudiţi m-a făcut să fiu prudentă faţă de ei, iar experienţele mele din complexul Neînfricaţilor m-au determinat să fiu prudentă faţă de autoritate şi de fiinţele omeneşti în general, aşa că nu mă simt şocată să aud că o facţiune ar putea pune la cale un război.

Şi ce-mi spunea mai devreme Caleb: *Ceva important se întâmplă, Beatrice.* Îmi ridic privirea spre Tobias.

— Război împotriva Abnegaţiei?

Îmi ia mâinile într-ale lui, înlănţuindu-şi degetele cu ale mele, şi zice:

— A facţiunii care deţine controlul asupra guvernării. Da.

Simt o greutate în stomac.

— Toate rapoartele astea sunt menite să stârnească disensiuni împotriva Abnegaţiei, îmi zice, concentrându-şi privirea asupra oraşului de dincolo de linia ferată. Evident, Erudiţii vor acum să grăbească procesul. Habar n-am ce e de făcut... sau măcar ce s-ar putea face.

— Dar, zic, de ce s-ar alia Erudiţii cu Neînfricaţii?

Şi, dintr-odată, îmi vine ceva în minte, un lucru care mă izbeşte în pântec şi începe să-mi roadă măruntaiele. Erudiţii nu au arme, şi nu ştiu să se lupte... în timp ce Neînfricaţii, da.

Mă holbez cu ochii mari la Tobias.

— Ei vor să se folosească de noi, zic.

— Mă întreb, zice el, cum au de gând să ne determine să luptăm.

Îi spusesem lui Caleb că Erudiţii ştiu cum să-i manipuleze pe oameni. Ei ar putea să-i convingă pe unii dintre noi să lupte, prin intermediul unor informaţii greşite, sau apelând la lăcomie: prin oricare metode. Însă Erudiţii sunt tot atât de meticuloşi pe cât sunt de manipulatori, aşa că nu vor lăsa nimic în voia norocului. Vor avea nevoie să se asigure că toate slăbiciunile lor îşi găsesc sprijin. Dar cum?

Vântul îmi spulberă părul peste faţă, fragmentându-mi câmpul vizual în fâşii, dar nu-l dau deoparte.

— Nu ştiu, îi zic.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

AM PARTICIPAT la ceremonia de iniţiere a Abnegaţiei în fiecare an, cu excepţia acestuia. Este o ceremonie liniştită. Novicii, care-şi petrec treizeci de zile prestând servicii publice înainte de a putea deveni membri deplini, stau unul lângă altul pe o bancă. Unul dintre membrii mai vârstnici citeşte proclamaţia Abnegaţiei, care constă într-un scurt paragraf despre uitarea de sine şi primejdiile autoimplicării. Apoi, toţi membrii mai vârstnici le spală picioarele novicilor. În fine, împart cu toţii mâncarea, fiecare servind-o pe persoana din stânga sa.

Neînfricaţii nu procedează aşa.

Ziua iniţierii cufundă complexul Neînfricaţilor în demenţă şi haos. Lumea e pretutindeni, şi cei mai mulţi sunt deja beţi până-n prânz. Îmi fac loc cu greu printre ei ca să-mi iau o farfurie cu mâncare la prânz şi mă întorc cu ea în dormitor. Pe drum, văd pe cineva căzând pe poteca de lângă peretele Carierei şi, judecând după cum urlă şi după cum îşi ţine piciorul cu mâna, deduc că şi-a rupt vreun os.

În dormitor, cel puţin, e linişte. Fixez cu privirea farfuria cu mâncare. N-am făcut decât să înhaţ ce mi s-a părut că arată bine pe moment, iar acum, că privesc mai îndeaproape, îmi dau seama că am ales un piept de pui simplu, un polonic de mazăre şi o bucată de pâine neagră. Mâncare de-a Abnegaţiei.

Oftez. Abnegaţia e ceea ce sunt. E ceea ce sunt când nu mă gândesc la ce fac. E ceea ce sunt când sunt pusă la încercare. E ceea ce sunt chiar şi când dau impresia că sunt curajoasă. Oare să fiu în facţiunea nepotrivită?

Gândul la fosta mea facţiune mă face să-mi tremure mâinile. Trebuie să-mi previn familia despre războiul plănuit de Erudiţi, dar nu ştiu cum. O să găsesc eu o cale, dar nu azi. Azi trebuie să mă concentrez la ce mă aşteaptă. Fiecare lucru la timpul lui.

Mănânc ca un robot, trecând prin rotaţie de la pui la

mazăre şi la pâine, şi iar de la capăt. Nu contează cărei facţiuni i-aş aparţine în realitate. Peste două ore, voi merge spre camera peisajului fricii împreună cu ceilalţi novici, voi parcurge peisajul fricii mele şi voi deveni Neînfricată. E prea târziu să mă mai întorc.

Când termin de mâncat, îmi îngrop faţa în pernă. N-aveam de gând să dorm, dar după ceva timp, aţipesc, şi mă trezesc când mă zgâlţâie Christina de umăr.

— E vremea să mergem, mă anunţă ea.

E pământie la faţă.

Mă frec la ochi ca să-mi alung somnul din ei. Deja am pantofii în picioare. Ceilalţi novici sunt şi ei în dormitor, legând şireturi şi închizând nasturi la geci şi împărţind zâmbete în jur ca şi cum ar face-o fără voia lor. Îmi prind părul în coc şi-mi îmbrac geaca neagră, trăgându-i fermoarul până la gât.

Tortura se va încheia curând, dar vom putea oare să uităm simulările? Vom mai putea vreodată să dormim buştean, cu amintirile fricilor noastre în minte? Sau vom da azi, în sfârşit, uitării spaimele, aşa cum se aşteaptă de la noi?

Mergem spre Carieră şi urcăm pe poteca ducând spre clădirea din sticlă. Îmi ridic privirea spre plafonul din sticlă. Nu pot să văd lumina zilei, fiindcă tălpile pantofilor acoperă fiecare centimetru de sticlă deasupra noastră. Pentru o clipă, am impresia că totul ar putea să cedeze, dar nu e decât rodul imaginaţiei mele. Urc treptele alături de Christina, şi îmbulzeala mă sufocă.

Sunt prea scundă ca să văd peste capul cuiva, aşa că-mi fixez privirea în spinarea lui Will şi merg în urma lui. Căldura atâtor trupuri în jurul meu îmi îngreunează respiraţia. Picături de sudoare mi se adună pe frunte. O breşă în mulţime îmi dezvăluie în jurul a ce s-au adunat toţi: o serie de ecrane, pe peretele din stânga mea.

Aud aclamaţii şi mă opresc să privesc spre ecrane. Cel din stânga înfăţişează o fată îmbrăcată în negru, în camera peisajului fricii: e Marlene. O privesc mişcându-se, cu ochii mari, dar nu pot să-mi dau seama ce obstacol înfruntă.

Slavă Domnului că nimeni de-aici nu-mi va putea vedea nici mie lucrurile de care mă tem, ci doar reacţiile mele la ele.

Ecranul din mijloc îi înfăţişează ritmul cardiac. Se înteţeşte pentru o secundă, apoi coboară la loc. Când ajunge la un nivel normal, ecranul pâlpâie verzui şi Neînfricaţii ovaţionează. Ecranul din dreapta îi înfăţişează timpul înregistrat.

Îmi smulg privirea de pe ecrane şi dau fuga să-i ajung din urmă pe Christina şi Will. Îl văd pe Tobias imediat după ce intrăm pe uşă, în partea stângă a încăperii pe care abia dac-am observat-o data trecută când am fost aici. E lângă camera peisajului fricii. Trec pe lângă el fără să-l privesc.

Camera e spaţioasă şi în ea a fost montat un alt monitor, asemănător cu cele de-afară. Mai multe persoane stau înşirate în faţa lui. Eric se află printre ele, ca şi Max. Şi ceilalţi sunt mai vârstnici. Judecând după firele conectate la capetele lor, şi după privirile absente, deduc că urmăresc simularea.

În spatele lor e un alt rând de scaune, toate ocupate acum. Sunt ultima care intră, aşa că nu am unde să mă aşez.

— Hei, Tris! mă strigă Uriah, din cealaltă parte a camerei, unde stă împreună cu ceilalţi novici născuţi Neînfricaţi.

Numai patru dintre ei au mai rămas: ceilalţi au trecut prin peisajele fricii deja. Uriah se bate cu palma peste picior.

— Pot să te ţin în poală, dacă vrei, îmi propune.

— Tentant, îi răspund, zâmbind. Nu e cazul. Îmi place să stau în picioare.

În plus, nu vreau ca Tobias să mă vadă stând în poala altui băiat.

Luminile se aprind în camera peisajului fricii, dezvăluind-o pe Marlene, ghemuită, cu faţa brăzdată de lacrimi. Max, Eric şi alţi câţiva îşi scutură capetele ca să-şi alunge ameţeala simulării şi ies. După câteva clipe, îi văd pe ecran, felicitând-o pentru că a terminat.

— Transferaţi, ordinea în care veţi intra pentru testul final a fost stabilită după poziţia pe care o ocupaţi acum în clasament, anunţă Tobias. Prin urmare, Drew va intra

primul, iar Tris va intra ultima.

Asta înseamnă cinci persoane înaintea mea.

Stau în picioare în fundul camerei, la câţiva paşi distanţă de Tobias. Schimbăm o privire între noi când Eric îl înţeapă pe Drew cu acul seringii şi-l expediază în camera peisajului fricii. Până să-mi vină rândul, o să ştiu ce-au făcut ceilalţi, şi cât de bine va trebui să mă descurc ca să-i întrec.

Peisajele fricii nu sunt interesante dacă le urmăreşti din exterior. Pot să-l văd pe Drew mişcându-se, dar nu ştiu la ce reacţionează. După câteva minute, prefer să închid ochii, în loc să-l mai urmăresc, şi încerc să-mi golesc mintea de gânduri. Speculaţiile în legătură cu ce temeri voi avea de înfruntat, şi cu numărul lor, sunt inutile în momentul acesta. Nu trebuie decât să-mi amintesc că am puterea de a manipula simulările, şi că am exersat-o şi altădată.

Molly intră următoarea. Îi ia cam jumătate din timpul cât a stat Drew, dar până şi ea are necazuri. Stă prea mult timp respirând anevoie, străduindu-se să-şi stăpânească panica. La un moment dat, chiar ţipă cât o ţin plămânii.

Mă uimeşte cât de uşor îmi e să dau deoparte orice altceva: gândurile la războiul împotriva Abnegaţiei, la Tobias, la Caleb, la părinţii, la prietenii mei, la noua mea facţiune, toate dispar cât ai clipi. Tot ce pot să fac eu acum este să trec şi de obstacolul acesta.

Christina e următoarea. Pe urmă, Will. După el, Peter. Nu-i urmăresc. Ştiu doar cât timp le ia: douăsprezece minute, zece minute, cincisprezece minute. Apoi, îmi aud numele.

— Tris.

Deschid ochii şi înaintez spre partea din faţă a camerei pentru observare, unde mă aşteaptă Eric cu o seringă plină cu un lichid portocaliu. Abia dacă simt acul când mi se afundă în gât, abia mai văd faţa plină de piercinguri a lui Eric când apasă pistonul. Îmi imaginez că serul e adrenalină lichidă gonindu-mi prin vene şi făcându-mă puternică.

— Gata? mă întreabă el.

CAPITOLUL TREIZECI

SUNT GATA. Pătrund în cameră, înarmată nu cu un pistol sau un cuţit, ci cu planul pe care mi l-am făcut noaptea trecută. Tobias spunea că stagiul al treilea se referă la pregătirea mentală: la descoperirea strategiilor pentru învingerea temerilor.

Mi-aş fi dorit să ştiu ordinea în care vor apărea temerile. Mă salt pe călcâie aşteptând să apară prima. Deja mi s-a cam tăiat respiraţia.

Solul de sub mine se transformă. Iarba răsare din beton, legănată de un vânt pe care nu-l simt. Un cer verde înlocuieşte ţevile lăsate la vedere deasupra mea. Ascult păsările şi-mi simt teama ca pe ceva îndepărtat, o inimă care bubuie şi un piept chircit, şi nu ceva care să-mi existe în minte. Tobias mi-a spus că trebuie să-mi dau seama ce înseamnă simularea. A avut dreptate: nu e vorba despre păsări. E despre stăpânirea de sine.

Aripi îmi fâlfâie pe lângă ureche, şi ghearele ciorii mi se înfig în umăr.

De data asta, nu mai lovesc pasărea cât pot de tare. Mă las pe vine şi ascult tunetul aripilor din spatele meu, şi-mi trec mâna greblă prin iarbă, chiar deasupra pământului. Ce combate neputinţa? Puterea. Şi prima dată când m-am simţit puternică în complexul Neînfricaţilor a fost când am ţinut o armă în mâini.

Mi se pune un nod în gât şi-mi doresc ca ghearele să *dispară.* Pasărea ţipă, şi mi se strânge stomacul, dar apoi simt ceva dur şi metalic în iarbă. Arma mea.

O îndrept cu ţeava spre pasărea de pe umărul meu, şi ea mi se desprinde de bluză într-o explozie de sânge şi pene. Mă răsucesc pe călcâie, ţintind cerul cu arma, şi văd norul de pene întunecate lăsându-se în jos. Apăs trăgaciul şi trag, încă o dată, şi încă o dată, în marea de păsări de deasupra mea, privind cum trupurile lor întunecate se prăbuşesc în iarbă.

În timp ce ţintesc şi trag, simt acelaşi val de putere pe care l-am cunoscut prima dată când am ţinut o armă în mâini. Inima îşi încetează galopul, şi câmpia, arma şi păsările dispar. Sunt din nou în întuneric.

Îmi mut greutatea pe celălalt picior, şi ceva scârţâie sub el. Mă las pe vine şi-mi plimb mâna de-a lungul a ceva rece şi neted: sticlă. Îmi lipesc palmele de sticla din stânga şi din dreapta mea. Iarăşi bazinul. Nu mi-e frică de înec. Aici nu e vorba despre apă: e vorba despre incapacitatea mea de a scăpa din bazin. E vorba despre slăbiciune. Nu trebuie decât să mă conving pe mine însămi că sunt îndeajuns de puternică, încât să sparg sticla.

Luminile albastre se aprind, şi apa se strecoară pe podea, însă eu nu las simularea să ajungă atât de departe. Trântesc cu palma în peretele din faţa mea, aşteptându-mă că sticla o să se spargă.

Mâna îmi ricoşează din el, fără să provoace vreo pagubă. Pulsul mi se accelerează. Dacă tot ceea ce a funcţionat în prima simulare nu mai funcţionează şi aici? Dacă nu pot să sparg sticla decât când sunt sub presiune? Apa îmi trece de glezne, curgând tot mai repede de la o secundă la alta. Trebuie să mă calmez. Să mă calmez şi să mă concentrez. Mă sprijin de peretele din spatele meu şi lovesc cât pot de tare cu piciorul. Şi încă o dată. Degetele de la picior îmi zvâcnesc de durere, dar tot nu se-ntâmplă nimic.

Am o altă idee. Pot să aştept ca apa să umple bazinul – şi deja îmi ajunge la genunchi – şi să încerc să mă calmez în timp ce mă înec. Mă proptesc de perete, scuturând din cap. Nu. Nu pot să mă las înecată. Nu se poate.

Strâng pumnii şi bubui în perete. Eu sunt mai tare decât sticla. Sticla e la fel de subţire ca o pojghiţă proaspătă de gheaţă. Mintea mea o va face aşa. Închid ochii. Sticla e gheaţă. Sticla e…

Sticla se sfărâmă sub mâna mea, şi apa se revarsă pe podea. După care întunericul revine.

Îmi scutur mâinile. Ar fi trebuit să fie un obstacol uşor de depăşit. L-am mai înfruntat şi altădată în simulări. Nu-mi pot permite să mai pierd iar aşa timpul.

Ceea ce pare să fie un zid solid mă loveşte dintr-o parte, scoţându-mi tot aerul din plămâni, şi cad destul de rău, icnind. Nu pot să înot: corpuri de apă atât de mari, atât de redutabile, n-am mai văzut decât în fotografii. Sub mine e o piatră cu muchii colţuroase, lipicioasă din cauza apei. Apa mă trage de picioare, şi mă agăţ de stâncă, simţind gust de sare pe buze. Cu coada ochiului, zăresc un cer întunecat şi o lună de un roşu sângeriu.

Încă un val mă izbeşte în spate. Mă lovesc cu bărbia de piatră şi tresar de durere. Apa oceanului e rece, dar sângele meu e fierbinte şi mi se scurge în jos pe gât. Întind braţul şi găsesc muchia stâncii. Apa mă trage de picioare cu o forţă irezistibilă. Mă agăţ cât pot de tare, dar nu sunt îndeajuns de puternică: apa mă trage cu ea, şi valul îmi azvârle înapoi trupul, îmi aruncă picioarele până deasupra capului şi braţele de-o parte şi de cealaltă, şi mă ciocnesc de piatră, cu spatele lipit de ea, cu apa năvălindu-mi peste faţă. Plămânii îmi urlă după aer. Mă răsucesc şi apuc marginea stâncii, trăgându-mă deasupra apei. Gâfâi, şi un nou val mă loveşte, mai tare decât primul, însă acum mă ţin mai bine.

Chiar nu trebuie să-mi fie frică de apă. Trebuie să-mi fie frică de pierderea autocontrolului. Ca s-o înfrunt, trebuie să-mi recâştig autocontrolul.

Cu un urlet de frustrare, îmi azvârl mâna înainte şi găsesc o gaură în stâncă. Braţele îmi tremură cu violenţă în timp ce mă târăsc înainte, şi-mi trag picioarele sub mine înainte ca valul să mă poată lua cu el. De îndată ce picioarele îmi sunt libere, mă ridic şi-mi propulsez corpul într-o fugă, într-un sprint, tălpile bătând iute piatra, cu luna roşie în faţa mea şi oceanul dispărut.

Apoi, dispar şi celelalte, şi trupul meu rămâne nemişcat. Prea nemişcat.

Încerc să-mi mişc braţele, dar sunt legate strâns pe lângă corp. Cobor privirea şi văd funii înfăşurate în jurul pieptului meu, al braţelor şi al picioarelor. O stivă de buşteni se înalţă sub picioarele mele, şi în spatele meu văd un stâlp. Sunt mult deasupra solului.

Mai mulţi oameni apar pe furiş din întuneric, şi feţele lor îmi sunt cunoscute. Sunt novicii, ducând în mâini torţe, şi Peter e în fruntea grupului. Ochii îi par două găuri negre, şi zâmbetul lui de superioritate i se răspândeşte mult prea larg pe faţă, încreţindu-i obrajii. Un hohot de râs se iscă undeva în mijlocul mulţimii şi creşte pe măsură ce i se alătură o voce după alta. Altceva nu mai aud, decât râsetele.

În timp ce hohotele devin tot mai puternice, Peter îşi coboară torţa spre lemne, şi flăcările ţâşnesc din apropierea solului. Tremură pe la marginile fiecărui buştean, şi apoi încep să se târască peste scoarţă. Nu mă zbat să scap din funii, aşa cum am procedat prima dată când am înfruntat frica asta. În schimb, închid ochii şi înghit aer cât pot de mult. E o simulare. Nu poate să-mi fac rău. Dogoarea flăcărilor se înalţă în jurul meu. Scutur din cap.

— Simţi mirosul, Băţoaso? mă întreabă Peter, cu o voce mai răsunătoare chiar şi decât hohotele.

— Nu, îi răspund.

Şi flăcările se înalţă tot mai mult.

Peter adulmecă.

— E mirosul cărnii tale arse.

Când deschid ochii, vederea mi-e înceţoşată de lacrimi.

— Ştii ce miros simt eu?

Îmi încordez vocea să sune mai tare decât râsetele din jurul meu, râsete care mă apasă la fel de mult ca dogoarea. Braţele îmi zvâcnesc, şi aş vrea să mă lupt cu funiile, dar n-o s-o fac, n-o să mă zbat fără sens. N-o să intru în panică.

Privesc printre flăcări spre Peter, dogoarea aducându-mi sângele până la suprafaţa pielii, curgând prin mine, topindu-mi vârfurile pantofilor.

— Simt miros de ploaie, îi zic.

Tunetul începe să urle pe deasupra capului meu, şi ţip în clipa în care o flacără îmi atinge vârfurile degetelor, şi durerea îmi face pielea să ţipe. Îmi las capul pe spate şi mă concentrez asupra norilor care mi se adună deasupra capului, grei de ploaie, întunecaţi de ploaie. Dunga fulgerului se răspândeşte pe cer şi simt cea dintâi picătură

pe frunte. *Mai repede, mai repede!* Picătura mi se rostogoleşte pe o parte a nasului, şi o a doua îmi loveşte umărul, atât de tare, încât am impresia că e din gheaţă, sau din piatră, în loc de apă.

Perdelele de ploaie cad în jurul meu, şi aud un sfârâit mai sonor decât râsetele. Zâmbesc, uşurată, în timp ce ploaia stinge focul şi-mi alină arsurile de pe mâini. Funiile cad, şi eu îmi trec mâinile prin păr.

Mi-ar fi plăcut să fiu ca Tobias, şi să am doar patru temeri de înfruntat, dar nu sunt chiar atât de neînfricată.

Îmi netezesc bluza şi, când îmi ridic privirea, sunt în dormitorul meu, în sectorul de oraş rezervat Abnegaţiei. Până acum n-am mai înfruntat şi frica asta. Becurile sunt stinse, însă camera e luminată de razele lunii, care pătrund prin ferestre. Unul dintre pereţi e acoperit cu oglinzi. Mă întorc spre el, derutată. Nu e normal. Nu mi se permite să am oglinzi.

Privesc imaginea reflectată: ochii mei mari, patul cu aşternuturi gri, bine întinse, şifonierul cu hainele mele, biblioteca, pereţii goi. Ochii îmi fug spre fereastra din spatele meu.

Şi spre bărbatul de afară.

Frigul îmi coboară pe şira spinării ca o picătură de sudoare, şi trupul îmi înţepeneşte. Îl recunosc. E bărbatul cu cicatrice pe faţă, din testul de aptitudini. E îmbrăcat în negru şi stă ca o statuie. Clipesc, şi alţi doi bărbaţi apar în stânga şi-n dreapta lui, la fel de nemişcaţi ca şi el, însă feţele le sunt lipsite de trăsături: doar cranii acoperite de piele.

Mă răsucesc iute pe călcâie, şi-i văd în camera mea. Mă lipesc cu umerii de oglindă.

Pentru moment, în cameră domneşte tăcerea; deodată, în fereastră încep să bată pumni, nu doar doi, sau patru, sau şase, ci zeci de pumni cu zeci de degete, izbind în geam. Zgomotul îmi vibrează în cutia toracică, atât e de puternic, şi apoi bărbatul cu cicatrice şi cei doi însoţitori ai lui încep să se apropie, cu mişcări lente, precaute, de mine.

Au venit să mă ia, la fel ca Peter, Drew şi Al; să mă

omoare. O ştiu.

Simulare. Nu e decât o simulare. Inima îmi bubuie în piept. Îmi apăs palma pe sticla din spatele meu şi-o fac să alunece la stânga. Nu e o oglindă, ci o uşă de dulap. Îmi spun singură unde găsesc arma. E agăţată de peretele din dreapta, doar la câţiva centimetri de mâna mea. Nu-mi dezlipesc privirea de bărbatul cu cicatrice, însă găsesc arma cu vârfurile degetelor şi-i cuprind patul cu mâna.

Îmi muşc buza şi trag în bărbatul cu cicatrice. Nu aştept să văd dacă-l loveşte glonţul: ţintesc spre fiecare dintre bărbaţii fără trăsături, pe rând, cât pot de repede. Mă doare buza de cât de tare am muşcat-o. Bubuiturile din fereastră încetează, dar sunt înlocuite de un scrâşnet, şi pumnii se transformă în mâini cu degete încovoiate, râcâind geamul, forţându-se să intre. Geamul se crapă sub apăsarea mâinilor, şi se mai crapă o dată, după care se preface în cioburi.

Ţip.

N-am destule gloanţe în armă.

Trupuri palide – trupuri omeneşti, dar mutilate, cu braţele îndoite în unghiuri neobişnuite, guri prea mari cu dinţii precum acele, orbite goale – mi se rostogolesc în cameră, unul după altul, apoi se ridică repede şi năvălesc spre mine. Mă retrag în dulap şi închid uşa după mine. O soluţie. Am nevoie de o soluţie. Mă las pe vine şi-mi apăs partea laterală a armei de cap. Nu pot să mă lupt cu toţi. Nu pot să mă lupt cu toţi, aşa că trebuie să mă liniştesc. Peisajul fricii îmi va înregistra încetinirea ritmului cardiac şi respiraţia regulată şi mă va duce mai departe, spre următorul obstacol.

Mă ghemuiesc în dulap. Peretele din spatele meu pârâie. Aud bubuituri – iarăşi pumnii, izbind uşa dulapului – însă eu mă întorc şi-mi încordez privirea prin întuneric spre panoul din spatele meu. Nu e un perete, ci o altă uşă. Bâjbâi s-o deschid şi scot la iveală coridorul de la etaj. Zâmbind, mă târăsc prin deschizătură şi mă ridic în picioare. Simt miros de copt. Sunt acasă.

Inspirând adânc, văd cum casa mea dispare. Am uitat,

pentru o secundă, că sunt în sediul Neînfricaţilor.

Şi, deodată, Tobias apare în faţa mea.

Dar mie nu mi-e frică de Tobias. Privesc înapoi, peste umăr. Poate că e ceva în spatele meu pe care ar trebui să mă concentrez. Dar nu: în spatele meu nu e decât un pat cu baldachin.

Un pat?

Tobias se apropie se mine, cu paşi înceţi.

Ce se-ntâmplă?

Îmi ridic privirea spre el, ca paralizată. Îmi zâmbeşte. Zâmbetul pare prietenos. Familiar.

Îşi apasă buzele pe ale mele, făcându-le să se întredeschidă. Crezusem că mi-ar fi imposibil să uit că sunt într-o simulare. M-am înşelat: el face ca tot restul să se dezintegreze.

Degetele lui îmi găsesc fermoarul gecii şi-l trage în jos cu o singură mişcare lentă, până când fermoarul se desface complet. Îmi scoate geaca de pe umeri.

Oh, e singurul lucru care-mi trece prin minte, în timp ce mă sărută iar. *Oh.*

Frica mea este să fiu cu el. Am fost prudentă faţă de afecţiune toată viaţa, dar n-am ştiut niciodată cât de profundă era această prudenţă.

Însă obstacolul acesta nu seamănă cu celelalte. E un cu totul alt soi de teamă: o panică emoţională, mai degrabă decât o groază oarbă.

Mâinile lui îmi alunecă în jos pe braţe şi apoi mă strâng de şolduri, chiar deasupra curelei, făcându-mă să tremur.

Îl împing cu blândeţe înapoi şi-mi lipesc apăsat palmele pe frunte. Am fost atacată de ciori şi de bărbaţi cu chipuri groteşti; am fost pusă pe un rug aprins de băiatul care fusese cât pe ce să mă arunce în prăpastie; aproape că m-am înecat – *de două ori* – şi *asta* e problema cu care nu pot să mă descurc? *Asta* e temerea pentru care nu am soluţii… băiatul de care-mi place, băiatul care vrea să… facă dragoste cu mine? Tobias cel din simulare mă sărută pe gât. Încerc să gândesc. Trebuie să înfrunt frica. Trebuie să preiau controlul asupra situaţiei şi să găsesc o cale prin

care s-o fac mai puţin înfricoşătoare.

Îl privesc în ochi pe Tobias Simulatul şi-i spun, cu asprime:

— *Nu* am de gând să mă culc cu tine într-o halucinaţie. Ai înţeles?

Apoi îl apuc de umeri şi mă întorc cu el cu tot, împingându-l în unul din stâlpii patului. Simt şi altceva, diferit de frică: o gâdilătură în stomac, un clocot de râs. Mă lipesc de el şi-l sărut, cuprinzându-i braţele cu degetele. E puternic. E… delicios.

Şi nu mai e.

Apoi râd până când mă înfierbânt la faţă. Probabil că sunt singurul novice cu o astfel de teamă.

Aud în ureche clicul unui cocoş de armă.

De asta aproape că uitasem. Simt în mână greutatea unei arme şi-mi încleştez degetele pe ea, strecurându-mi arătătorul spre trăgaci. Un reflector se aprinde dinspre tavan, fără să ştiu de unde, iar în centrul cercului de lumină sunt mama, tata şi fratele meu.

— Fă-o, şuieră o voce de lângă mine.

E o voce de femeie, dar aspră, ca şi cum ar fi încărcată de pietre şi cioburi de sticlă. Seamănă cu a lui Jeanine.

Ţeava unei arme îmi apasă tâmpla, un cerc rece pe pielea mea. Răceala îmi traversează trupul, făcându-mi părul de la ceafă să se zbârlească. Îmi şterg palmele transpirate de pantaloni şi o privesc cu coada ochiului pe femeie. E Jeanine. Ochelarii îi stau strâmb, iar ochii îi sunt lipsiţi de sentimente.

Cea mai rea temere a mea: că familia îmi va muri, şi eu voi fi răspunzătoare.

— Fă-o, repetă ea, mai insistentă de data asta. Fă-o, sau te ucid.

Îl privesc pe Caleb. El îmi face un semn de încuviinţare, cu sprâncenele apropiate, înţelegător.

— Dă-i înainte, Tris, mă îndeamnă. Te înţeleg. E OK.

Ochii încep să mă usture.

— Nu, zic, cu gâtul atât de sugrumat, încât mă doare.

Scutur din cap.

— Îţi dau zece secunde! strigă femeia. Zece! Nouă!

Privirea mi se mută de la frate la tatăl meu. Ultima dată când l-am văzut, m-a privit dispreţuitor, însă acum are ochii mari şi blânzi. Niciodată nu i-am văzut expresia asta în viaţa reală.

— Tris, îmi zice. Nu ai altă variantă.

— Opt!

— Tris, intervine şi mama.

Îmi zâmbeşte. Are un zâmbet atât de dulce!

— Te iubim, îmi zice ea.

— Şapte!

— Gura! strig eu, ridicând arma.

Pot s-o fac. Pot să-i împuşc. Ei mă înţeleg, chiar îmi cer s-o fac. N-ar vrea să mă sacrific pentru ei. Nici măcar nu sunt adevăraţi. Totul nu e decât o simulare.

— Şase!

Nu e adevărat. Nu înseamnă nimic. Mă simt de parcă ochii blânzi ai fratelui meu ar fi două burghie care-mi sfredelesc găuri în cap. Transpiraţia face ca arma să devină alunecoasă.

— Cinci!

N-am altă variantă. Închid ochii. Gândesc. Trebuie să gândesc. Presiunea care-mi face inima să gonească depinde de un lucru, şi numai de un lucru: ameninţarea asupra vieţii mele.

— Patru! Trei!

Ce-mi spunea Tobias? *Altruismul şi curajul nu sunt chiar atât de diferite.*

— Doi!

Dau drumul trăgaciului şi las arma să cadă. Până să-mi pierd elanul, mă întorc şi-mi lipesc fruntea de ţeava armei din spatele meu.

Împuşcă-mă pe mine în locul lor.

— Unu!

Aud un ţăcănit, apoi un bubuit.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

LUMINILE SE APRIND. Sunt singură în camera cu pereţii din beton, şi tremur. Mă las să cad în genunchi, cuprinzându-mi pieptul cu braţele. Nu era frig când am intrat, însă acum mi-e frig. Îmi frec braţele ca să scap de pielea de găină.

Niciodată n-am simţit o asemenea uşurare. Toţi muşchii din corp mi se relaxează în acelaşi timp, şi respir din nou în voie. Nu m-aş putea imagina trecând prin peisajul fricii în timpul meu liber, aşa cum face Tobias. Înainte, mi s-a părut o dovadă de curaj, însă acum îmi dă mai degrabă impresia de masochism.

Uşa se deschide, şi mă ridic în picioare. Max, Eric, Tobias şi câţiva necunoscuţi intră pe rând, oprindu-se într-un mic grup în faţa mea. Tobias îmi zâmbeşte.

— Felicitări, Tris, îmi spune Eric. Ţi-ai încheiat cu succes evaluarea finală.

Încerc să zâmbesc. Nu reuşesc să-mi alung amintirea armei lipite de capul meu. Simt încă ţeava între sprâncene.

— Mersi, îi răspund.

— Mai e ceva, înainte să pleci şi să te pregăteşti pentru banchetul de bun venit, adaugă el.

Îi face semn să se apropie unuia dintre necunoscuţii din spate. O femeie cu părul albastru îi întinde o cutiuţă neagră. O deschide şi scoate din ea o seringă şi un ac lung.

Mă crispez la vederea lor. Lichidul maro-portocaliu din seringă îmi aminteşte de cel pe care ni-l injectează ei înaintea simulărilor. Şi cu aşa ceva vor să mă dea gata!

— Bine măcar că de ace nu ţi-e teamă, glumeşte el. Îţi voi injecta un dispozitiv de detectare care se va activa numai dacă ţi se va raporta lipsa. Doar o măsură de precauţie.

— Cât de des dispar oamenii? întreb, încruntându-mă.

— Nu prea des, îmi răspunde Eric, cu zâmbetul lui încrezut. Este o nouă invenţie, prin bunăvoinţa Erudiţilor. I-

a injectat pe toţi Neînfricaţii pe parcursul zilei, şi presupun că şi toate celelalte facţiuni se vor conforma cât mai curând posibil.

Stomacul începe să mi se zvârcolească. Nu pot să-l las să mă injecteze cu nimic, darămite cu ceva inventat de Erudiţi… poate chiar de Jeanine. Dar, în acelaşi timp, nu pot să refuz. Nu pot să refuz, fiindcă altfel se va îndoi iar de loialitatea mea.

— Foarte bine, răspund, cu glasul sugrumat.

Eric se apropie de mine cu acul şi seringa în mână. Îmi ridic părul din dreptul gâtului şi-mi înclin capul într-o parte. Privesc altundeva în timp ce Eric îmi şterge gâtul cu un tampon antiseptic şi-mi strecoară acul în piele. Durerea profundă mi se răspândeşte prin tot gâtul, acută, dar scurtă. Eric pune acul la loc în cutie şi-mi lipeşte un pansament adeziv pe locul injecţiei.

— Banchetul e peste două ore, mă anunţă el. Locul ocupat de tine în clasamentul novicilor, inclusiv cei născuţi Neînfricaţi, va fi anunţat atunci. Succes.

Micul grup iese din încăpere, însă Tobias mai zăboveşte. Se opreşte lângă uşă şi-mi face semn să-l urmez, ceea ce şi fac. Camera din sticlă de deasupra Carierei e plină de Neînfricaţi, unii mergând pe frânghiile de deasupra capetelor noastre, alţii discutând şi râzând în grupuri. Îmi zâmbeşte. Înseamnă că n-a urmărit simularea.

— Am auzit un zvon cum că tu n-ai avut decât şapte obstacole de înfruntat, îmi zice. Practic, nu s-a mai auzit aşa ceva.

— Tu… Tu n-ai urmărit simulările?

— Numai pe monitoare. Liderii Neînfricaţilor sunt singurii care văd totul, îmi explică el. Mi s-au părut impresionaţi.

— Ei bine, şapte temeri nu e ceva la fel de impresionant ca patru, îi răspund, dar e mulţumitor.

— Aş fi surprins dacă n-ai ocupa primul lor, îmi zice.

Intrăm în camera din sticlă. Mulţimea e în continuare acolo, însă s-a mai rărit acum, când ultima persoană – eu – a plecat.

Lumea mă observă după câteva secunde. Mă ţin aproape

de Tobias când îi văd că arată spre mine, dar nu pot să merg îndeajuns de repede ca să evit câteva aclamaţii, câteva bătăi pe umăr, câteva felicitări. În timp ce-i privesc pe oamenii de lângă mine, îmi dau seama cât de ciudaţi ar părea ei în ochii tatălui şi ai fratelui meu, şi cât de normali mi se par mie, cu toate inelele lor metalice care le străpung feţele şi cu tatuajele de pe braţe, şi gât, şi piept. Le zâmbesc tuturor.

Coborâm treptele până în Carieră şi-i zic:

— Am o întrebare.

Îmi muşc buza.

— Cât de multe ţi-au spus ei despre peisajul fricii mele?

— Chiar nimic. De ce? mă întreabă el.

— Aşa, zic, lovind cu piciorul o pietricică din drum.

— E nevoie să te întorci în dormitor? mă întreabă. Pentru că, dacă vrei linişte şi pace, poţi să stai la mine până la banchet.

Mi se strânge stomacul.

— Ce e? se interesează el.

Nu vreau să mă întorc în dormitor, şi nu vreau să-mi fie frică de el.

— Hai, îi zic.

* * *

Închide uşa în urma noastră şi se descalţă.

— Vrei puţină apă? mă întreabă.

— Nu, mersi, răspund, ţinându-mi mâinile în faţă.

— Te simţi bine? mă întreabă, punându-mi mâna pe obraz.

Mi-l cuprinde în palmă, şi degetele lui lungi mi se strecoară prin păr. Zâmbeşte şi-mi ţine capul în timp ce mă sărută. Căldura se răspândeşte încet prin mine. Şi teama, zbârnâindu-mi ca o alarmă în piept.

Privindu-mă mai departe în ochi, îmi împinge geaca de pe umeri. Tresar când o aud căzând, şi-l împing înapoi, cu ochii arzând. Nu ştiu de ce mă simt aşa. Nu m-am simţit aşa când m-a sărutat în tren. Îmi duc mâinile la faţă, acoperindu-mi ochii.

— Ce e? Ce-ai păţit?

Scutur din cap.

— Nu-mi spune că nimic!

Vocea lui a devenit rece. Mă apucă de braţ.

— Hei. Uită-te la mine.

Îmi iau mâinile de pe faţă şi-mi ridic privirea spre el. Durerea din ochii lui şi furia din maxilarul încleştat mă surprind.

— Uneori, mă întreb, zic, cu tot calmul de care sunt capabilă, ce urmăreşti cu asta. Ce-o mai fi şi… asta.

— Ce urmăresc, repetă el.

Face un pas înapoi, clătinând din cap.

— Eşti o tâmpită, Tris.

— Ba nu sunt tâmpită, zic. Acesta fiind şi motivul pentru care ştiu că e un pic ciudat că, din toate fetele pe care le-ai fi putut alege, tu m-ai ales pe mine. Aşa că, dacă nu cauţi decât, hm, ştii tu… aia…

— Ce? Sex? răspunde, încruntându-se. Ştii ceva, dacă asta ar fi fost tot ce-aş fi vrut, probabil că n-ai fi fost tu prima persoană la care m-aş fi dus.

Mă simt de parcă mi-ar fi dat un pumn în stomac. Normal. Nu sunt prima persoană la care s-ar fi dus: nici prima, nici cea mai drăguţă, nici cea mai dorită. Mă apăs cu mâinile pe abdomen şi-mi întorc privirea, luptându-mă cu lacrimile. Nu sunt genul de plângăcioasă. Clipesc de câteva ori, îmi las mâinile în jos şi-l fixez cu privirea.

— Acum o să plec, îi spun, cu calm.

Şi mă întorc spre uşă.

— Nu, Tris, mă opreşte el, prinzându-mă de încheietură şi trăgându-mă înapoi.

Îl împing cu putere, însă el mă apucă şi de cealaltă încheietură, ţinând braţele noastre încrucişate între noi.

— Îmi pare rău c-am spus asta, mărturiseşte el. Ce am *vrut* să spun este că tu nu eşti aşa. Ceea ce ştiu de când te-am cunoscut.

— Tu ai fost un obstacol în peisajul fricii mele, îi spun, cu buza de jos tremurând. Ştiai asta?

— Ce?

Îmi eliberează încheieturile, iar expresia rănită îi revine.

— Ţie ţi-e *frică* de mine?

— Nu de tine, îi răspund, muşcându-mi buza ca să nu-mi tremure. Mi-e frică să fiu cu tine… cu oricine. N-am mai fost cu cineva până acum, şi… tu eşti mai mare, şi nu ştiu care-ţi sunt aşteptările, şi…

— Tris, mă întrerupe el, cu asprime. Nu ştiu sub efectul căror amăgiri te afli, dar şi pentru mine toate astea sunt noutăţi.

— Amăgiri? repet eu. Vrei să spui că n-ai…

Înalţ sprâncenele, uluită.

— Au. *Au.* Eu doar am presupus…

Asta din cauză că sunt atât de atrasă de el, şi am impresia că toate celelalte ar trebui să fie şi ele la fel de atrase.

— Că… hm… ştii tu.

— Ei bine, află că ai presupus greşit, răspunde, întorcându-şi privirea.

Obrajii îi strălucesc, ca şi cum ar fi stânjenit.

— Mie poţi să-mi spui orice, îmi zice apoi, cuprinzându-mi faţa în mâini, cu vârfurile degetelor reci şi palmele calde. Sunt mai prietenos decât am dat impresia la pregătire, îţi garantez.

Îl cred. Dar asta n-are nimic de-a face cu prietenia.

Mă sărută între sprâncene, şi pe vârful nasului, după care, cu multă grijă, îşi lipeşte buzele de ale mele. Sunt în culmea agitaţiei. Prin vene îmi curge electricitate în loc de sânge. Vreau ca el să mă sărute. Vreau ca el să…; mi-e teamă de unde s-ar putea ajunge.

Mâinile lui mi se mută pe umeri, iar degetele îmi ating marginea pansamentului. Se trage înapoi, încruntat.

— Eşti rănită? mă întreabă.

— Nu. E un tatuaj nou. S-a vindecat. Doar că… am vrut să-l păstrez acoperit.

— Pot să văd?

Accept, cu un nod în gât. Trag de mânecă în jos şi-mi dezgolesc umărul. Mi-l priveşte fix pentru o clipă, după care-şi plimbă degetele peste el. Se ridică şi coboară pe

oasele mele, care ies în evidenţă mai mult decât mi-ar fi plăcut. Când mă atinge, simt că oriunde pielea lui o întâlneşte pe a mea mi-o schimbă prin simplul contact. Îmi trimite un fior tocmai până în stomac. Nu e doar teamă. E şi altceva, în acelaşi timp. Dorinţă.

Dezlipeşte colţul pansamentului. Examinează cu privirea simbolul Abnegaţiei şi zâmbeşte.

— Am şi eu unul la fel, îmi mărturiseşte, râzând. Pe spate.

— Chiar? Pot să-l văd?

Îmi apasă pansamentul la loc peste tatuaj şi-mi trage bluza la loc pe umăr.

— Tris, tu îmi ceri să mă dezbrac?

Un râs nervos îmi gâlgâie în gât.

— Numai… parţial.

Încuviinţează, şi zâmbetul i se stinge dintr-odată. Îşi ridică privirea spre mine şi-şi desface fermoarul puloverului. Îl lasă să-i alunece de pe umeri şi-l aruncă pe scaunul de lângă birou. Acum, nu-mi mai vine să râd. Tot ce mai pot să fac e să mă holbez la el.

Cu sprâncenele încruntate, îşi duce mâinile la tivul tricoului. Printr-o mişcare rapidă, şi-l scoate peste cap.

Un desen cu flăcările Neînfricaţilor îi acoperă partea dreaptă, dar, în rest, pieptul nu-i e însemnat. Îşi fereşte privirea.

— Ce e? îl întreb, încruntându-mă.

Pare… stingherit.

— Nu obişnuiesc să invit prea mulţi oameni să mă privească, îmi explică. Nu obişnuiesc să invit pe nimeni, de fapt.

— Nu pot să-mi imaginez de ce, rostesc, cu tandreţe. Vreau să zic, uită-te la tine.

Mă ridic şi-l ocolesc încetişor. Pe spate are mai multă cerneală decât piele. Aici sunt desenate simbolurile tuturor facţiunilor: al Neînfricaţilor în vârful coloanei vertebrale, al Abnegaţiei imediat sub el, iar celelalte trei, mai mici, dedesubtul lor. Timp de câteva secunde, privesc balanţa care reprezintă Candoarea, ochiul care-i simbolizează pe

Erudiţi, şi copacul desemnând Prietenia. Pare logic să se tatueze cu simbolul Neînfricaţilor, refugiul lui, şi până şi cu simbolul Abnegaţiei, locul lui de origine, aşa cum am făcut şi eu. Dar cu celelalte trei?

— Eu cred că am făcut o greşeală, îmi explică, pe un ton blând. Noi toţi am început să demolăm virtuţile celorlalte facţiuni ca să ni le promovăm pe ale noastre. Eu nu vreau să procedez aşa. Eu vreau să fiu curajos, şi altruist, *şi* inteligent, *şi* prietenos, *şi* cinstit.

Se opreşte să-şi dreagă glasul.

— Cu prietenia duc o luptă continuă.

— Nimeni nu-i perfect, şoptesc. Nu aşa merge. Dispare un rău, şi un altul vine să-i ia locul.

Am schimbat laşitatea cu cruzimea; am schimbat slăbiciunea cu ferocitatea.

Mângâi cu vârfurile degetelor simbolul Abnegaţiei.

— Trebuie să-i prevenim, să ştii. Curând.

— Ştiu, îmi răspunde. O să-i prevenim.

Se întoarce spre mine. Vreau să-l ating, dar mi-e teamă de goliciunea lui, mi-e teamă că mă va dezgoli şi pe mine.

— Asta te sperie, Tris?

— Nu, îi răspund, răguşită. Tuşesc uşor. Nu chiar. Mi-e frică doar de ce vreau.

— Ce vrei? mă întreabă.

Şi, deodată, se crispează la faţă.

— Pe mine?

Încuviinţez, încetişor.

Încuviinţează şi el, şi-mi ia mâinile într-ale lui, cu blândeţe, îmi călăuzeşte palmele spre abdomenul lui. Îşi coboară privirea şi-mi împinge palmele în sus, spre piept, apoi mi le ţin pe gâtul lui. Palmele mă furnică în contact cu pielea lui, netedă, caldă. Sunt înfierbântată la faţă, dar mă cutremur şi-aşa. El mă priveşte.

— Într-o zi, îmi spune, dac-o să mă mai vrei, o să putem… Se opreşte şi-şi drege glasul. O să putem…

Zâmbesc uşor şi-mi încolăcesc braţele în jurul lui înainte să sfârşească, apăsându-mi obrazul de pieptul lui. Îi simt bătăile inimii în obraz, la fel de iuţi ca ale mele.

— Şi tu te temi de mine, Tobias?

— Mi-e groază, îmi răspunde, zâmbind.

Întorc capul şi-i sărut scobitura gâtului.

— Poate că n-o să mai fii în peisajul fricii mele de-acum încolo, murmur eu.

Îşi apleacă puţin capul şi mă sărută blând.

— Atunci, toată lumea o să-ţi spună Six.

— Four şi Six, murmur. Patru şi Şase.

Ne sărutăm din nou şi, de data asta, e o senzaţie familiară. Ştiu precis cum ne potrivim împreună, cu braţul lui pe mijlocul meu, cu mâinile mele pe pieptul lui, cu buzele lui apăsându-le pe-ale mele. Ne-am memorat unul pe celălalt.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

ÎI PRIVESC CU ATENŢIE chipul lui Tobias în timp ce mergem spre sala de mese, căutând orice semn de dezamăgire. Cele două ore le-am petrecut stând întinşi în patul lui, discutând, sărutându-ne şi până la urmă aţipind, până când am auzit strigăte pe coridor: lumea, în drum spre banchet.

Dacă s-a schimbat cu ceva, atunci pare mai destins ca până acum. În orice caz, zâmbeşte mai mult.

Când ajungem la intrare, ne despărţim. Eu intru prima şi alerg la masa pe care o împart cu Will şi cu Christina. El intră al doilea, un minut mai târziu, şi se aşază lângă Zeke, care-i întinde o sticlă de culoare închisă. El o îndepărtează cu un gest.

— Unde-ai fost? mă ia în primire Christina. Toată lumea s-a întors în dormitor.

— M-am plimbat, îi răspund. Eram prea emoţionată ca să fiu în stare să vorbesc cu cineva.

— N-ai niciun motiv să fii emoţionată, îmi zice Christina, clătinând din cap. M-am întors o secundă să vorbesc cu Will, şi tu ai şi terminat.

Sesizez o notă de gelozie în vocea ei şi, încă o dată, îmi doresc să-i fi putut explica faptul că am fost foarte bine pregătită pentru simulare, din cauză că sunt ceea ce sunt. În loc de aşa ceva, doar ridic din umeri.

— Ce slujbă o să-ţi alegi? o întreb.

— Mă gândesc că ar putea să-mi placă una ca a lui Four. Să-i pregătesc pe novici, răspunde ea. Să-i sperii de moarte. Ştii tu, chestii drăguţe. Dar tu?

Am fost atât de concentrată asupra trecerii cu bine de iniţiere, încât nici nu prea m-am gândit. Aş putea să lucrez pentru liderii Neînfricaţilor… însă ei m-ar ucide dac-ar descoperi ce sunt. Ce-ar mai fi pe-aici?

— Cred că… aş putea să fiu ambasador la alte facţiuni, zic până la urmă. Faptul că sunt transferată cred că mi-ar fi

de ajutor.

— Ce mai speram să spui că te pregăteşti să devii lider al Neînfricaţilor, oftează Christina. Pentru că asta vrea Peter. Nu-i mai tăcea gura pe tema asta mai devreme, în dormitor.

— Şi asta aş vrea şi eu, adaugă Will. Sper să mă fi clasat mai sus decât el… a, şi decât toţi novicii născuţi Neînfricaţi… Uitasem de ei. Oh, Doamne, oftează el. O să fie imposibil.

— Ba nu, nu e aşa, îl contrazice Christina, căutându-i mâna şi împletindu-şi degetele cu ale lui, ca şi cum ar fi cel mai firesc lucru din lume.

Will îi strânge mâna.

— Întrebare, zice apoi Christina, aplecându-se în faţă. Liderii care ţi-au urmărit ţie peisajul fricii… râdeau în legătură cu ceva.

— Da? întreb, muşcându-mi buza. Mă bucur că groaza mea i-a amuzat.

— Ai idee despre ce obstacol era vorba? insistă ea.

— Nu.

— *Minţi.* Mereu îţi muşti obrazul pe dinăuntru când minţi. Asta te dă de gol.

Încetez să-mi mai muşc obrazul.

— Will îşi ţine buzele strânse, dacă asta te face să te simţi mai bine, adaugă ea.

Imediat, Will îşi astupă gura cu palma.

— OK, fie, mi-era teamă de… intimitate, îi zic.

— De intimitate, repetă Christina. Cum ar fi, de… sex?

Mă crispez. Şi mă forţez să-i fac un semn afirmativ. Chiar dacă n-ar fi fost decât Christina, şi nimeni altcineva în preajmă, tot aş fi vrut s-o strâng de gât în clipa asta. Parcurg în minte câteva metode de a provoca maximum de vătămări cu minimum de forţă. Încerc să arunc flăcări din ochi.

Will râde.

— Cum a fost asta? se interesează ea. Adică, a încercat cineva… cu tine? Cine a fost?

— Ah, ştii cum e. Fără chip… mascul neidentificabil, zic.

Dar moliile tale cum au fost?

— Ai promis că n-o să spui niciodată! strigă Christina, plesnindu-mă peste braţ.

— Molii, repetă Will. Ţie ţi-e frică de molii?

— N-a fost numai un nor de molii, mărturiseşte ea, ci, cum să zic… un *roi.* Peste tot. Toate aripile alea, şi picioarele şi…

Se cutremură şi scutură din cap.

— Îngrozitor, zice Will, cu o seriozitate prefăcută. Asta-i fata mea. Dură ca un cocoloş de vată.

— Hai, tacă-ţi fleanca.

Un microfon şuieră undeva, atât de strident, încât sunt nevoită să-mi astup urechile cu palmele. Privesc peste încăpere spre Eric, care stă în picioare la una dintre mese, cu microfonul în mână, ciocănindu-l cu vârfurile degetelor. După ce termină de ciocănit şi mulţimea Neînfricaţilor face linişte, Eric îşi drege glasul şi începe.

— Pe-aici nu suntem mari oratori. Elocinţa este pentru Erudiţi, zice el.

Publicul râde. Mă întreb dacă ştie cineva că el a fost Erudit înainte; că, sub toată această mascaradă de temeritate şi chiar brutalitate pe specificul Neînfricaţilor, el e mai degrabă Erudit decât orice altceva. Dac-ar şti, mă îndoiesc că ar mai râde.

— Prin urmare, o să fiu concis. Este un nou an, şi avem un nou grup de novici. Şi un ceva mai mic grup de noi membri. Le transmitem felicitările noastre.

La cuvântul „felicitări”, sala explodează, nu în aplauze, ci în bubuituri cu pumnii în tăbliile meselor. Zgomotul îmi vibrează în piept, dar zâmbesc.

— Credem în curaj. Credem în participarea la acţiune. Credem în eliberarea de frică şi în acumularea abilităţilor prin care să scoatem răul din lume, astfel încât binele să poată prospera şi înflori. Dacă şi voi credeţi în aceste lucruri, vă spunem bun venit.

Chiar dacă ştiu că Eric, probabil, nu crede în nimic din toate aceste lucruri, mă pomenesc zâmbind. Indiferent cât de rău ar fi deformat liderii idealurile Neînfricaţilor, aceste

idealuri pot încă să-mi aparţină.

Alte bubuituri cu pumnii, de astă dată însoţite de chiuituri.

— Mâine, în prima lor manifestare în calitate de membri, novicii noştri din top zece îşi vor alege profesiile, în ordinea clasării lor, continuă Eric. Clasamentul, ştiu, e cel pe care-l aşteaptă de fapt toată lumea. El a fost alcătuit printr-o combinaţie a trei rezultate: primul, în urma stagiului de pregătire pentru luptă; al doilea, în urma stagiului simulărilor; iar al treilea, după examenul final, peisajul fricii. Clasamentul va apărea pe ecranul din spatele meu.

De îndată ce cuvântul „meu” îi iese de pe buze, numele apar pe ecran, care e aproape la fel de mare ca peretele. Lângă numărul unu e fotografia mea, însoţită de prenumele „Tris”.

Mi se ridică o greutate de pe piept. Nu mi-am dat seama că era acolo până când n-a dispărut, şi n-a mai trebuit s-o simt. Zâmbesc, şi mă cuprind furnicături. Prima. Divergentă sau nu, în facţiunea asta mi-e locul.

Uit imediat de război; uit de moarte. Braţele lui Will mă cuprind, şi el îmi dăruieşte o îmbrăţişare de urs. Aud aclamaţii şi râsete şi strigăte. Christina îmi arată spre ecran, cu ochii mari şi plini de lacrimi.

1. Tris
2. Uriah
3. Lynn
4. Marlene
5. Peter

Peter rămâne. Îmi înăbuş un oftat. Dar apoi citesc şi restul prenumelor.

6. Will
7. Christina

Zâmbesc, şi Christina se întinde peste masă să mă îmbrăţişeze. Sunt prea distrată ca să mai protestez

împotriva efuziunilor. Îmi râde la ureche.

Cineva mă înhaţă din spate şi-mi strigă ceva în ureche. E Uriah. Nu pot să mă întorc, aşa că întind mâna şi-l strâng de umăr.

— Felicitări! îi strig.

— I-ai bătut! răcneşte el.

Îmi dă drumul, râzând, şi dă fuga spre o gaşcă de novici născuţi Neînfricaţi.

Îmi lungesc gâtul să privesc din nou ecranul. Urmăresc lista, de sus în jos.

Pe locurile opt, nouă şi zece sunt născuţi Neînfricaţi ale căror nume abia le recunosc.

Pe unsprezece şi doisprezece sunt Molly şi Drew.

Molly şi Drew sunt eliminaţi. Drew, care a încercat să fugă în timp ce Peter mă ţinea de gât deasupra prăpastiei, şi Molly, care-i alimenta pe Erudiţi cu minciuni despre tatăl meu, sunt acum în afara facţiunilor.

Nu e tocmai victoria pe care mi-aş fi dorit-o, dar, oricum, e o victorie.

Will şi Christina se sărută, puţin cam siropos pentru gustul meu. Peste tot, în jur, se aude bubuitul pumnilor Neînfricaţilor. Deodată, simt o bătaie uşoară pe umăr, şi mă întorc ca să-l văd pe Tobias în spatele meu. Mă ridic, radioasă.

— Crezi că dacă te-aş îmbrăţişa aş trăda prea multe? mă întreabă.

— Ştii ceva, îi zic, chiar nu mă interesează.

Mă ridic pe vârfurile picioarelor şi-mi lipesc buzele de ale lui.

E cel mai frumos moment din viaţa mea.

În clipa imediat următoare, degetul mare al lui Tobias îmi atinge locul injecţiei din gât, şi mai multe lucruri mi se leagă în minte dintr-odată. Nu ştiu cum de nu mi-am dat seama până acum.

Unu: serul colorat conţine emiţători.

Doi: emiţătorii conectează mintea la un program de simulare.

Trei: Erudiţii au creat serul.

Patru: Eric şi Max lucrează pentru Erudiţi.

Mă desprind din sărut şi-l privesc cu ochii mari pe Tobias.

— Tris? zice el, derutat.

Clatin din cap.

— Nu acum.

Am vrut să spun, de fapt, *nu aici.* Nu cu Will şi Christina la un pas de mine – holbându-se cu gurile căscate, probabil din cauză că tocmai m-au văzut sărutându-l pe Tobias – şi larma înconjurătoare produsă de Neînfricaţi.

— Mai târziu, adaug. Bine?

Încuviinţează. Nici măcar nu ştiu cum o să-i explic mai târziu. Nici măcar nu ştiu cum să mai gândesc limpede.

Dar, în schimb, ştiu cum ne vor face Erudiţii să luptăm.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

ÎNCERC SĂ-L PRIND singur pe Tobias după anunţarea clasamentului, însă mulţimea novicilor şi membrilor e prea numeroasă, şi forţa felicitărilor acestora îl tot îndepărtează de mine. Mă hotărăsc să mă furişez afară din dormitor după ce adoarme toată lumea şi să-l caut, însă peisajul fricii m-a epuizat mai mult decât mi-am dat seama, aşa că, în scurt timp, adorm şi eu.

Mă trezesc în scârţâit de saltele şi târşâit de paşi. E prea întuneric ca să pot vedea limpede, însă pe măsură ce ochii mi se obişnuiesc, o văd pe Christina legându-şi şireturile. Deschid gura s-o întreb ce face, dar tocmai atunci observ că, vizavi de mine, Will îşi pune cămaşa. Toată lumea e trează, dar toată lumea e tăcută.

— Christina, şoptesc.

Ea nu mă priveşte, aşa c-o prind de umăr şi-o zgâlţâi.

— Christina!

Dar ea continuă să-şi lege şireturile.

Mi se strânge stomacul când îi văd chipul. Ochii îi sunt deschişi, dar goi, iar muşchii feţei sunt parcă prăbuşiţi. Se mişcă fără să vadă ce face, cu gura întredeschisă, nefiind trează, ci doar părând trează. Şi toţi ceilalţi arată la fel ca ea.

— Will? rostesc, traversând camera.

După ce termină cu îmbrăcatul, toţi iniţiaţii se aliniază, încep să iasă din dormitor, în şir indian, în tăcere. Îl apuc de braţ pe Will ca să-i împiedic plecarea, însă el merge înainte cu o forţă de nestăpânit. Scrâşnesc din dinţi şi ţin de el cât pot de tare, proptindu-mi picioarele în podea. Dar, pur şi simplu, mă trage după el.

Sunt somnambuli.

Bâjbâi după pantofii mei. Nu se poate să rămân aici singură. Îmi leg în grabă şireturile, îmi trag pe mine o geacă şi alerg afară din cameră, prinzând din urmă repede coloana iniţiaţilor şi potrivindu-mi pasul după al lor. Am

nevoie de câteva secunde până să-mi dau seama că se mişcă la unison, acelaşi picior păşind înainte şi acelaşi braţ legănându-se înapoi. Îi imit cât pot de bine, însă ritmul mi se pare straniu.

Mărşăluim spre Carieră, însă când ajungem la intrare, primul din şir coteşte la stânga. Max e pe coridor şi ne urmăreşte cu privirea. Inima îmi bubuie în piept ca un ciocan şi privesc, cât de inexpresiv pot, în faţa mea, concentrându-mă asupra ritmului picioarelor. Mă încordez când trec pe lângă el. O să observe. O să observe că nu sunt cu creierul amorţit ca toţi ceilalţi şi-o să mi se-ntâmple ceva rău. O ştiu, pur şi simplu.

Ochii negri ai lui Max trec drept peste mine.

Urcăm o serie de trepte şi înaintăm în acelaşi ritm de-a lungul a patru coridoare. Apoi, urmează un hol care dă spre o grotă imensă. Înăuntru se află o mulţime de Neînfricaţi.

Mai sunt şi mese înşirate, cu movile negre pe ele. Nu pot să văd ce anume sunt până nu ajung la un pas de ele. Arme.

Sigur că da. Eric a zis că toţi Neînfricaţii au fost injectaţi ieri. Prin urmare, acum întreaga facţiune e în moarte cerebrală, supusă şi antrenată să ucidă. Soldaţii perfecţi.

Ridic un pistol şi o teacă şi o centură, imitându-i mişcările lui Will, care se află exact în faţa mea. Încerc să-i copiez fiecare gest, dar n-am cum să prevăd ce urmează să facă, aşa că ajung să bâjbâi mai mult decât aş fi vrut. Scrâşnesc din dinţi. Nu pot decât să sper că nu mă urmăreşte nimeni.

Odată înarmată, îi urmez pe Will şi pe ceilalţi iniţiaţi spre ieşire.

Eu nu pot să lupt în război împotriva Abnegaţiei, împotriva familiei mele. Mai degrabă aş muri. Peisajul fricii mele a dovedit-o. Lista opţiunilor mi se scurtează, şi zăresc calea pe care trebuie s-o aleg. O să mă prefac până când ajung în sectorul oraşului rezervat Abnegaţiei. O să-mi salvez familia. Şi, orice s-ar întâmpla pe urmă, nu contează. Un val de linişte mă învăluie.

Coloana iniţiaţilor trece printr-un coridor întunecos. Nu pot să-l văd pe Will în faţa mea, sau orice altceva din faţa

lui. Piciorul meu loveşte ceva dur, şi mă împiedic, şi întind mâinile. Genunchiul mi se izbeşte de altceva: o treaptă. Mă îndrept, atât de încordată, încât aproape că-mi clănţănesc dinţii. Ei nu m-au văzut. E prea întuneric. Te rog, fă să fie prea întuneric.

După ce scara coteşte, lumina începe să se reverse în grotă, până când reuşesc în sfârşit să văd din nou umerii lui Will în faţa mea. Mă concentrez să-mi potrivesc ritmul cu al lui când ajungem sus şi trecem pe lângă un alt lider al Neînfricaţilor. Acum ştiu cine sunt liderii Neînfricaţilor, fiindcă sunt singurele persoane în stare de trezie.

În fine, nu chiar singurele. Probabil că eu am rămas trează deoarece sunt Divergentă. Şi, dacă eu sunt trează, înseamnă că e şi Tobias, în afară de cazul în care m-aş fi înşelat în privinţa lui.

Trebuie să-l găsesc.

Stau lângă linia ferată, într-un grup care se întinde atât cât pot să cuprind cu vederea periferică. Trenul e oprit în faţa noastră, cu toate uşile vagoanelor deschise. Unul câte unul, colegii mei iniţiaţi se suie în vagonul din faţa noastră.

Nu pot să întorc capul ca să cercetez mulţimea în căutarea lui Tobias, însă îmi las ochii să fugă într-o parte şi-n cealaltă. Chipurile din stânga mea îmi sunt necunoscute, însă la câţiva metri în dreapta văd un băiat înalt cu părul tuns scurt. E posibil să nu fie el, şi n-am cum să fiu sigură, dar e cea mai bună şansă a mea. Nu ştiu cum aş putea să ajung la el fără să atrag atenţia. Dar trebuie să ajung la el.

Vagonul din faţa mea s-a umplut, aşa că Will se întoarce spre următorul. Îi urmez mişcările, dar în loc să mă opresc unde se opreşte el, mă strecor cu câţiva paşi la dreapta. Cei din jurul meu sunt mai înalţi decât mine: ei îmi vor ţine de paravan. Păşesc iar spre dreapta, strângând din dinţi. Or să mă prindă. *Vă rog, nu mă prindeţi.*

Un Neînfricat cu privirea absentă din următorul vagon îi întinde mâna băiatului din faţa mea, iar acesta o acceptă, cu mişcări de robot. Accept şi eu mâna întinsă, fără s-o privesc, şi urc cu toată graţia posibilă în vagon.

Mă opresc cu faţa la persoana care m-a ajutat. Îmi ridic

privirea, doar pentru o clipă, ca să-i văd chipul. E Tobias, cu aceeaşi expresie absentă ca a tuturor celorlalţi. Să mă fi înşelat? Să nu fie Divergent? Lacrimi mi se adună în spatele pleoapelor şi clipesc ca să le trimit înapoi, în timp ce-i întorc spatele lui Tobias.

Lumea se înghesuie în vagon în jurul meu, aşa că stăm pe patru rânduri, umăr lângă umăr. Şi, deodată, se întâmplă ceva ciudat: degete se strecoară printre degetele mele, şi o palmă îmi apasă palma. E Tobias, care mă ţine de mână.

Întregul meu trup prinde viaţă şi energie. Îi strâng mâna, şi mi-o strânge la rândul lui. E treaz. Am avut dreptate.

Aş vrea să-l privesc, dar mă silesc să stau nemişcată şi să-mi menţin privirea îndreptată înainte, în timp ce trenul se pune în mişcare. El îşi roteşte degetul mare într-un cerc lent peste dosul palmei mele. Vrea să mă liniştească, dar, dimpotrivă, mă umple de frustrare. Am nevoie să vorbesc cu el. Am nevoie să-l privesc.

Nu pot să văd încotro merge trenul, din cauză că fata din faţa mea e atât de înaltă, încât sunt nevoită să-i fixez cu privirea ceafa şi să mă concentrez asupra mâinii lui Tobias într-a mea, până când aud roţile scrâşnind pe şine. Nu ştiu cât timp am stat aşa, însă mă doare spatele, aşa că trebuie să fi fost destul de mult. Trenul se opreşte ţipând strident, şi inima îmi bate atât de tare, încât mi-e greu să respir.

Chiar înainte de a sări jos, îl văd cu coada ochiului pe Tobias întorcând capul, şi-mi întorc repede privirea spre el. În ochii lui aproape negri citesc multă insistenţă când îmi spune:

— Fugi!

— Familia mea, zic.

Privesc drept înainte, şi sar jos din vagon când îmi vine rândul. Tobias merge în faţa mea. Ar trebui să mă concentrez asupra cefei lui, dar străzile pe care merg îmi sunt mult prea cunoscute, aşa că şirul de Neînfricaţi pe care-l urmez îmi dispare treptat din atenţie. Trec pe lângă magazinul în care mă duceam o dată la şase luni împreună cu mama, să alegem veşminte noi pentru toată familia;

staţia de autobuz în care aşteptam odinioară ca să merg la şcoală; bucata de trotuar atât de crăpată, încât eu şi Caleb inventasem un joc, ţopăind şi sărind până treceam de ea.

Toate sunt altfel acum. Clădirile sunt întunecate şi pustii. Drumurile sunt înţesate de soldaţi Neînfricaţi, toţi mărşăluind în acelaşi ritm, cu excepţia ofiţerilor, postaţi la fiecare câteva sute de metri, urmărindu-ne cum trecem, sau adunându-se în grupuri să discute ceva. Nimeni nu pare să facă nimic. Chiar să fim aici pentru război?

Merg vreo opt sute de metri până să primesc răspunsul la întrebare.

Încep să aud pocnete. Nu pot să privesc în jur ca să văd de unde vin, însă cu cât merg mai departe, cu atât mai puternic şi mai ascuţit se aud, până când le recunosc ca fiind împuşcături. Îmi încleştez maxilarele. Trebuie să merg mai departe; trebuie să privesc fix, drept înainte.

Departe, în faţa noastră, văd cum un soldat Neînfricat împinge un bărbat în straie cenuşii să îngenuncheze. Îl recunosc pe bărbat: e membru al consiliului. Soldatul – o femeie – îşi scoate pistolul din teacă şi, cu ochii ei fără vedere, trage un glonţ în ceafa bărbatului.

Soldatul are o şuviţă căruntă în păr. E Tori. Gata să mă împiedic.

Mergi mai departe. Mă ustură ochii. *Mergi mai departe.*

Trecem în marş pe lângă Tori şi pe lângă doborâtul membru al consiliului. Când calc pe mâna lui, aproape că izbucnesc în lacrimi.

Deodată, soldaţii din faţa mea se opresc din marş, aşa că mă opresc şi eu. Stau cât pot de nemişcată, cu toate că tot ce-mi doresc este să-i găsesc pe Jeanine, şi pe Eric, şi pe Max, şi să-i împuşc pe toţi. Mâinile îmi tremură şi n-am cum să le împiedic. Inspir repede pe nări.

Altă împuşcătură. Cu coada ochiului stâng zăresc o ceaţă gri prăbuşindu-se pe caldarâm. Toată Abnegaţia va muri dacă se va continua aşa.

Soldaţii Neînfricaţi îndeplinesc ordine nerostite fără ezitare şi fără întrebări. Unii membri adulţi ai Abnegaţiei sunt mânaţi spre o clădire din apropiere, împreună cu copii

din Abnegaţie. O mare de soldaţi îmbrăcaţi în negru păzeşte intrarea. Singurii pe care nu-i văd sunt liderii Abnegaţiei. Poate că sunt morţi deja.

Unul câte unul, soldaţii Neînfricaţi din faţa mea se desprind din formaţie ca să execute o misiune sau alta. Foarte curând, liderii vor constata că, indiferent ce semnale recepţionează ceilalţi, la mine nu ajung. Ce-o să fac atunci?

— E o demenţă, rosteşte o voce bărbătească din dreapta mea.

Zăresc o şuviţă de păr lung şi unsuros, şi un cercel din argint. Este Eric. Îmi împunge obrazul cu arătătorul, şi mă lupt din răsputeri cu imboldul de a-l plesni peste mână.

— Chiar nu pot să ne vadă? Nici să ne audă? Se interesează o voce de femeie.

— O, ba pot să vadă şi să audă. Doar că nu prelucrează în acelaşi fel ceea ce văd şi aud, îi răspunde Eric. Primesc ordine de la computerele noastre în emiţătoarele cu care i-am injectat…

Ajungând aici, îşi apasă degetele pe locul injecţiei, ca să i-l arate femeii. *Stai nemişcată,* îmi spun. *Nemişcată, nemişcată, nemişcată.*

— … şi le duc la îndeplinire fără cusur.

Eric se mută cu un pas în lateral şi se apleacă spre chipul lui Tobias, rânjind.

— Ei, ia uite ce imagine fericită, zice. Legendarul Four. Nimeni n-o să-şi mai aducă aminte că eu am ieşit al doilea, nu-i aşa? Nimeni n-o să mă întrebe „Cum a fost să te pregăteşti împreună cu tipul care are numai *patru temeri*?”.

Îşi scoate pistolul şi-l duce la tâmpla dreaptă a lui Tobias. Inima îmi bate atât de tare, încât acum mi-o simt în craniu. Nu se poate să-l împuşte; n-o să tragă. Eric îşi înclină capul într-o parte.

— Crezi că ar observa cineva dac-ar fi împuşcat printr-un accident?

— Dă-i bătaie, îi răspunde femeia, pe un ton plictisit. Probabil că e un lider de-al Neînfricaţilor, dacă poate să-i ofere permisiunea lui Eric. El nu mai înseamnă acum nimic, adaugă ea.

— Păcat că n-ai vrut să accepţi oferta lui Max, Four. În fine, păcat pentru *tine,* în orice caz, rosteşte încet Eric, în timp ce-şi strecoară glonţul în locaşul lui.

Plămânii mă usturǎ: n-am mai respirat de aproape un minut. Cu coada ochiului, văd mâna lui Tobias zvâcnind, însă mâna mea e deja pe pistol. Îl apăs cu ţeava de fruntea lui Eric. Face ochii mari, şi trăsăturile sunt lipsite de orice expresie, aşa că, pentru o secundă, arată ca oricare alt soldat Neînfricat adormit.

Arătătorul îmi ezită pe trăgaci.

— Ia-ţi arma de la capul lui, îi zic.

— N-o să mă împuşti, rosteşte Eric.

— Interesantă teorie, spun eu.

Şi totuşi, nu pot să-l asasinez cu sânge rece. Nu pot. Scrâşnesc din dinţi şi-mi las arma în jos, şi trag în piciorul lui Eric. Scoate un urlet şi-şi apucă piciorul cu ambele mâini. În clipa în care pistolul lui nu mai e îndreptat spre capul lui Tobias, îşi scoate şi Tobias pistolul şi trage în piciorul prietenei lui Eric. Nu mai aştept să văd dacă glonţul a lovit-o. Îl prind de mână pe Tobias şi-o iau la fugă.

Dacă reuşim să ajungem pe alee, putem să dispărem prin clădiri, şi n-or să ne mai găsească. Sunt două sute de metri până acolo. Aud paşi în spatele nostru, dar nu întorc capul. Tobias mă apucă de mână şi mă strânge, trăgându-mă înainte, mai repede decât am alergat vreodată, mai repede decât sunt în stare să alerg. Mă împleticesc în spatele lui. Aud o împuşcătură.

Durerea e ascuţită şi bruscă, porneşte din umăr şi se răspândeşte ca un curent electric. Ţipătul mi se opreşte în gât, şi cad, julindu-mi obrazul de pavaj. Ridic capul şi-l văd pe Tobias îngenunchind în faţa mea, şi urlu:

— Fugi!

Vocea îi e calmă şi imperturbabilă când îmi răspunde:

— Nu.

În câteva secunde, suntem înconjuraţi. Tobias mă ajută să mă ridic, susţinându-mi greutatea. Îmi vine greu să mă concentrez din cauza durerii. Soldaţii Neînfricaţi ne împresoară, cu armele îndreptate spre noi.

— Rebeli Divergenţi, rosteşte Eric, stând într-un picior. Faţa îi e de o albeaţă bolnăvicioasă.

— Predaţi armele, ne porunceşte.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

MA LAS CU TOATĂ greutatea pe Tobias. O ţeavă de pistol care-mi apasă coloana vertebrală mă împinge înainte, prin uşile de la intrarea în sediul Abnegaţiei, o clădire cenuşie, simplă, cu două niveluri. Sângele mi se prelinge pe o parte. Nu mi-e teamă de ce urmează: mă doare prea tare, încât să mă mai gândesc la aşa ceva.

Ţeava pistolului mă împinge spre o uşă păzită de doi soldaţi Neînfricaţi. Intru pe ea împreună cu Tobias şi văd un birou simplu mobilat, doar cu o masă pentru lucru, un computer şi două scaune goale. Jeanine stă la masă, cu telefonul la ureche.

— Ei bine, atunci trimite o parte din ei *înapoi* în tren, zice în receptor. Avem nevoie să fie bine păzit, e cea mai importantă parte… eu nu vorb… trebuie să închid.

Şi închide clapeta telefonului cu un pocnet, concentrându-şi asupra mea ochii cenuşii. Îmi amintesc de oţelul topit.

— Rebeli Divergenţi, o informează unul dintre Neînfricaţi. Probabil că e un lider al Neînfricaţilor… sau, poate, un recrut care a fost scos din simulare.

— Da, văd şi eu, răspunde Jeanine, scoţându-şi ochelarii, îndoindu-le braţele şi aşezându-i pe pupitru.

Probabil că-i poartă mai degrabă din frivolitate, decât din necesitate, fiindcă are impresia că o fac să arate mai inteligentă; aşa zicea tata.

— *Tu,* zice ea, arătând spre mine. Mă aşteptam. Toată încurcătura cu testul tău de aptitudini mi-a trezit bănuielile încă de la început. Dar *tu…*

Clatină din cap, mutându-şi privirea spre Tobias.

— Tu, Tobias – sau vrei să-ţi spun Four? – tu ai reuşit să te fereşti, rosteşte ea, încet. Totul a fost verificat la tine: rezultatele testului, simulările din perioada iniţierii, totul. Dar, chiar şi-aşa, iată-te aici.

Îşi împreunează mâinile şi-şi sprijină bărbia pe ele.

— Poate eşti în măsură să-mi explici cum se face?

— Tu eşti geniul, răspunde el, cu un calm de gheaţă. De ce nu-mi spui tu?

Colţurile gurii lui Jeanine se arcuiesc într-un zâmbet.

— Teoria mea este că tu chiar îi aparţii Abnegaţiei. Că Divergenţa ta este mai slabă.

Zâmbetul i se întinde pe faţă. De parcă s-ar amuza. Scrâşnesc din dinţi şi mă întreb ce-ar fi să plonjez peste masă şi s-o strâng de gât. Dacă n-aş avea un glonţ în umăr, poate c-aş face-o.

— Capacitatea ta de raţionament deductiv e năucitoare, rosteşte Tobias. Consideră-mă copleşit de veneraţie.

Îl privesc pieziş. Aproape că-i uitasem latura asta: partea de la care te aştepţi mai degrabă să explodeze, decât să-şi aştepte moartea.

— Acum, că ţi-ai verificat inteligenţa, poate vrei să mergi mai departe cu uciderea noastră, continuă Tobias, închizând ochii. În definitiv, ai de asasinat o grămadă de lideri de-ai Abnegaţiei.

Dacă Jeanine e deranjată de comentariile lui Tobias, oricum n-o arată. Zâmbind în continuare, se ridică de pe scaun cu o mişcare lină. Poartă o rochie albastră care-o îmbracă de la umeri până la genunchi, trădând un strat de grăsime în talie. Camera se învârteşte cu mine când încerc să mă concentrez asupra chipului ei, şi mă prăbuşesc peste Tobias, în căutarea sprijinului. El îşi strecoară un braţ în jurul meu, şi mă susţine de mijloc.

— Nu fi caraghios. Nu ne grăbeşte nimeni, răspunde ea, pe un ton lejer. Voi doi sunteţi aici pentru un scop extrem de important. Vedeţi, m-a nedumerit faptul că Divergenţii sunt imuni la serul pe care l-am creat. Aşa că am lucrat la remedierea acestui neajuns. M-am gândit că este posibil să fi reuşit, la ultima şarjă, însă, după cum ştiţi, m-am înşelat. Din fericire, am o nouă şarjă pentru testat.

— De ce te mai oboseşti? o întreb eu.

În definitiv, ea şi liderii Neînfricaţilor nu şi-au făcut probleme în trecut când a fost vorba să-i omoare pe Divergenţi. De ce-ar fi altfel acum?

Îmi zâmbeşte de sus.

— Am avut o întrebare încă de când am început proiectul Neînfricaţilor, şi anume aceasta, răspunde, ocolindu-şi masa de lucru şi atingându-i uşor suprafaţa cu o unghie. De ce provin cei mai mulţi dintre Divergenţi din anonimii slabi de voinţă din habotnica facţiune a *Abnegaţiei,* dintre toate facţiunile?

Nu ştiam că majoritatea Divergenţilor ar proveni din Abnegaţie, şi nu ştiu nici care ar fi motivul. Şi probabil că nici nu voi trăi suficient ca să-l pot afla.

— Slabi de voinţă, pufneşte dispreţuitor Tobias. E nevoie de o voinţă *puternică* pentru manipularea unei simulări, după cum am verificat ultima dată. Slab de voinţă eşti când controlezi minţile unei întregi armate, din cauză că ţi-e prea greu să-ţi pregăteşti una personal.

— Eu nu sunt nechibzuită, îi răspunde Jeanine. O facţiune de intelectuali nu poate fi o armată. Ne-am săturat să fim dominaţi de o gaşcă de idioţi făţarnici care resping bogăţia şi progresul. Iar Neînfricaţii tăi lideri au fost mult prea bucuroşi să mă servească dacă le-am garantat că vor avea un loc în noua şi perfecţionata noastră guvernare.

— Perfecţionată, o îngână Tobias, pufnind.

— Da, perfecţionată, repetă Jeanine. Perfecţionată, şi lucrând la edificarea unei lumi în care populaţia să trăiască în bogăţie, în confort şi în prosperitate.

— Pe socoteala cui? întreb, cu vocea îngroşată şi obosită. Toată bogăţia asta… nu vine din neant.

— În prezent, cei din afara facţiunilor reprezintă o cale de scurgere a resurselor noastre, îmi răspunde Jeanine. Cum este şi cazul Abnegaţiei. Sunt convinsă că, odată ce rămăşiţele fostei voastre facţiuni vor fi absorbite în armata Neînfricaţilor, Candoarea va coopera şi, în sfârşit, vom fi în măsură să ne ducem mai departe planurile.

Absorbite în armata Neînfricaţilor… Înţeleg ce înseamnă: vrea să-i controleze şi pe ei. Vrea ca totul să fie maleabil şi uşor de controlat.

— Să vă duceţi planurile mai departe, repetă cu amărăciune Tobias, după care ridică tonul. Poţi să fii sigură:

vei fi moartă până la sfârşitul zilei, afuri…

— Poate că, dac-ai fi capabil să-ţi controlezi temperamentul, zice Jeanine, întrerupându-l cu abilitate pe Tobias, n-ai mai fi în această situaţie, în primul rând, Tobias.

— Sunt în această situaţie din cauză că tu m-ai împins în ea, se răsteşte Tobias. Din clipa în care ai orchestrat un atac împotriva unor oameni nevinovaţi.

— Oameni nevinovaţi, repetă Jeanine, râzând. Mi se pare oarecum amuzantă etichetarea, venind din partea ta. M-aş fi aşteptat ca fiul lui Marcus să înţeleagă că nu toţi oamenii sunt nevinovaţi.

Se aşază pe marginea mesei, şi fusta i se ridică peste genunchi, lăsând la vedere o piele nu tocmai tânără.

— Poţi să afirmi cu toată sinceritatea că nu te-ai bucura să descoperi că tatăl tău a fost omorât în decursul atacului?

— Nu, îi răspunde Tobias, printre dinţii încleştaţi. Dar cel puţin relele lui nu implică manipularea extensivă a unei întregi facţiuni şi asasinarea sistematică a tuturor liderilor politici pe care-i avem.

Se privesc fix timp de câteva secunde, suficient cât să-mi provoace o încordare în adâncul fiinţei, după care Jeanine îşi drege glasul.

— Ceea ce aveam de gând să spun este că, în curând, zeci de membri ai Abnegaţiei şi copiii lor vor trece în responsabilitatea mea pentru administrare, şi nu e de bun augur pentru mine ca un număr mare din rândul lor să fie Divergenţi ca voi, incapabili să fie controlaţi de simulări.

Se ridică şi face câţiva paşi spre stânga, cu mâinile împreunate în faţă. Unghiile, ca şi ale mele, îi sunt roase până la sânge.

— De aceea, a fost necesar să creez o nouă formă de simulare, faţă de care ei să nu fie imuni. Am fost forţată să-mi reevaluez propriile ipoteze. Aici vă intraţi voi în rol.

Se întoarce cu câţiva paşi spre dreapta.

— Ai afirmat corect că aveţi o voinţă puternică. Nu pot să vă controlez voinţa. Dar mai sunt şi anumite lucruri pe care pot să le controlez.

Se opreşte şi se întoarce cu faţa spre noi. Îmi las capul pe umărul lui Tobias. Sângele mi se scurge pe spate. Durerea a fost atât de constantă în ultimele câteva minute, încât am ajuns să mă obişnuiesc cu ea, ca o persoană care se obişnuieşte cu ţipătul sirenei, dacă-l aude în permanenţă.

Îşi lipeşte palmele. În ochii ei nu văd o bucurie răutăcioasă, nici urme ale sadismului la care m-aş fi aşteptat. E mai mult maşină, decât maniacă. Sesizează probleme şi formulează soluţii pe baza datelor colectate. Abnegaţia stă în calea dorinţei ei de putere, aşa că a găsit metoda prin care s-o elimine. Nu are armată, aşa că a găsit-o pe a Neînfricaţilor. Ştia că va avea nevoie să controleze grupuri numeroase de oameni ca să rămână în siguranţă, aşa că a creat această posibilitate, prin intermediul serurilor şi a emiţătoarelor. Divergenţa nu e pentru ea decât o altă problemă de rezolvat, şi tocmai asta e ceea ce o face atât de îngrozitoare: faptul că e suficient de inteligentă încât să rezolve orice, până şi problema existenţei noastre.

— Pot să controlez ceea ce vedeţi şi auziţi, continuă ea. Aşa că am creat un ser nou care vă va ajusta împrejurimile ca să vă manipuleze voinţa. Cei care ne refuză conducerea vor trebui să fie îndeaproape monitorizaţi.

Monitorizaţi... sau jefuiţi de libera exercitare a voinţei. Are darul de a întoarce cuvintele.

— Tu vei fi primul subiect al testului, Tobias. Beatrice, cu toate acestea...

Zâmbeşte.

— Eşti prea grav vătămată ca să-mi mai fii de cine ştie ce folos, aşa că execuţia ta va avea loc la încheierea acestei întruniri.

Încerc să-mi camuflez fiorul care mă străbate la auzul cuvântului „execuţie”, în timp ce umărul îmi urlă de durere, şi-mi ridic privirea spre Tobias. Mi-e greu să-mi stăpânesc lacrimile când văd teroarea în ochii lui mari, aproape negri.

— Nu, zice Tobias.

Vocea îi tremură, însă privirea îi e neclintită în timp ce clatină din cap.

— Prefer să mor.

— Mă tem că nu prea ai de ales în această problemă, îi răspunde Jeanine, pe un ton indiferent.

Tobias îmi cuprinde brutal faţa între palme şi mă sărută, apăsarea buzelor lui făcându-le să se întredeschidă pe ale mele. Uit de durere şi de groaza apropierii morţii, şi pentru moment, îi sunt recunoscătoare, pentru că amintirea acestui sărut îmi va fi proaspătă în minte când îmi voi întâlni sfârşitul.

Apoi, îmi dă drumul, şi sunt nevoită să mă reazem de perete pentru sprijin. Fără vreun alt avertisment în afară de încordarea muşchilor, Tobias se avântă peste masa de lucru şi-şi încolăceşte mâinile în jurul gâtului lui Jeanine. Paznicii Neînfricaţi de lângă uşă sar pe el, cu armele pregătite, şi eu ţip. E nevoie de doi soldaţi Neînfricaţi ca să-l smulgă pe Tobias de pe Jeanine şi să-l trântească la podea. Unul dintre soldaţi îl ţintuieşte acolo, apăsându-l cu faţa de covor. Mă arunc spre ei, dar un alt soldat îşi trânteşte mâinile pe umerii mei şi mă împinge cu forţa la perete. Sunt slăbită din cauza pierderii de sânge, şi prea mică.

Jeanine se propteşte de masă, hârâind şi icnind. Îşi freacă gâtul, pe care degetele lui Tobias l-au colorat în roşu aprins. Indiferent cât ar semăna cu un mecanism, tot om rămâne: are lacrimi în ochi în timp ce-şi scoate o cutie dintr-un sertar al pupitrului şi-o deschide, scoţând la iveală un ac şi-o seringă.

Încă respirând anevoie, le duce până la Tobias. Tobias scrâşneşte din dinţi şi-l loveşte pe unul dintre paznici cu cotul în faţă. Paznicul îi trânteşte patul puştii în tâmplă, şi Jeanine îi înfige acul în gât. Tobias rămâne inert.

Un sunet îmi scapă de pe buze, nici scâncet, nici ţipăt, ci un geamăt răguşit, adânc, părând desprins de mine, de parcă ar veni din partea altcuiva.

— Lasă-l să se ridice, ordonă Jeanine, cu vocea scârţâită.

Paznicul se ridică, şi la fel şi Tobias. Nu seamănă cu somnambulii soldaţi Neînfricaţi: ochii îi sunt vioi. Priveşte în jur timp de câteva secunde, ca şi cum ar fi nedumerit de ce vede.

— Tobias, îl chem. Tobias!

— Nu te cunoaşte, îmi spune Jeanine.

Tobias priveşte peste umăr. Mijeşte ochii şi porneşte spre mine, repede. Până ca paznicii să-l poată opri, îmi cuprinde gâtul cu o mână şi începe să-mi strivească traheea cu vârfurile degetelor. Mă sufoc, cu faţa roşie de sânge.

— Simularea îl manipulează, îmi explică Jeanine, dar abia o aud de bubuiturile din timpane. Alterând ceea ce vede el… îl determină să confunde duşmanii cu prietenii.

Unul dintre paznici îl smulge pe Tobias, îndepărtându-l de mine. Gâfâi, umplându-mi plămânii cu o inspiraţie hârâită.

S-a dus. Controlat de simulare, acum îi va asasina pe oamenii pe care, acum nici trei minute, îi numea nevinovaţi. Dacă l-ar fi omorât Jeanine, m-ar fi durut mai puţin.

— Avantajul acestei versiuni a simulării, precizează ea, cu ochii strălucitori, este că el poate acţiona autonom, şi prin urmare este cu mult mai eficient decât un soldat inconştient.

Priveşte spre soldaţii care-l ţin în frâu pe Tobias. El se zbate, cu muşchii încordaţi şi privirea concentrată asupra mea, dar fără să mă vadă, fără să mă vadă aşa cum obişnuia.

— Trimiteţi-l în camera de control. Avem nevoie de cineva competent acolo pentru supravegherea situaţiilor şi, dac-am înţeles bine, acolo obişnuia să lucreze.

Jeanine îşi împreunează strâns palmele în faţa ei.

— Şi pe *ea* duceţi-o în camera B13, adaugă.

Şi, cu o fluturare a mâinii, mă expediază. Mâna aceea care flutură îmi comandă execuţia, însă pentru ea nu e decât bifarea unui punct de pe o listă de sarcini, unica progresie logică pe acea cale anume pe care a pornit. Mă urmăreşte cu privirea ei lipsită de sentiment, în timp ce doi soldaţi Neînfricaţi mă scot din cameră.

Mă târăsc de-a lungul coridorului. Mă simt amorţită pe dinăuntru, însă pe dinafară sunt o ţipătoare şi zvârcolitoare forţă a voinţei. Muşc dintr-o mână care-i aparţine bărbatului Neînfricat din dreapta mea şi zâmbesc când simt gustul

sângelui. Apoi, mă loveşte el, şi nu mai urmează nimic.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

MĂ TREZESC ÎN ÎNTUNERIC, ghemuită într-un colţ friguros. Podeaua de sub mine e netedă şi rece. Îmi pipăi capul care-mi zvâcneşte de durere şi ceva lichid mi se scurge pe degete. E roşu… sânge. Când îmi las la loc mâna în jos, mă lovesc cu cotul de un perete. Unde sunt?

O lumină pâlpâie deasupra mea. Becul dă o lumină albastră şi estompată când e aprins. Zăresc în jurul meu pereţii unui bazin, şi reflexia mea umbrită pe cel de vizavi. Camera e mică, având pereţii din beton lipsiţi de ferestre, şi sunt singură în ea. În fine, aproape: o cameră video micuţă e fixată pe unul dintre pereţii din beton.

Zăresc o mică deschizătură în apropierea tălpilor mele. De ea e conectat un tub, iar de tub e conectat, în colţul încăperii, un uriaş bazin.

Tremuratul îmi porneşte din vârfurile degetelor şi mi se răspândeşte în braţe, dar foarte curând întregul trup îmi e zguduit de frisoane.

De data asta, nu sunt într-o simulare.

Braţul drept îmi e amorţit. Când reuşesc să mă împing din colţ, văd o baltă de sânge în locul în care am stat. Mă ridic în picioare, mă sprijin de perete şi respir. Cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla acum este să mă înec în bazinul acesta, îmi lipesc fruntea de peretele din sticlă şi râd. E cel mai rău lucru pe care pot să mi-l imaginez. Râsul mi se preface în hohote de plâns.

Dacă refuz să cedez acum, voi părea vitează în ochii cui m-o privi prin camera aceea, fiindcă uneori vitejia nu stă în luptă, ci în înfruntarea morţii pe care-o ştii că se apropie. Scâncesc cu faţa spre sticlă. Nu mi-e frică de moarte, însă vreau să mor altfel, oricum altfel.

E mai bine să ţipi decât să plângi, aşa că ţip şi-mi reped călcâiul în peretele din spatele meu. Piciorul îmi ricoşează, şi lovesc din nou, atât de tare, încât călcâiul începe să-mi zvâcnească de durere. Lovesc, iar, şi iar, şi iar, după care

îmi iau elan şi mă arunc cu umărul stâng în perete. Impactul face ca rana din umărul drept să mă ardă ca şi cum ar fi împunsă cu un vătrai încins.

Apa începe să se scurgă pe fundul bazinului.

Camera video înseamnă că mă privesc... ba nu, mă studiază, aşa cum numai Erudiţii ar proceda. Să vadă dacă reacţiile mele din mediul real se potrivesc cu cele din simulare. Să demonstreze cu dovezi că sunt o laşă.

Îmi desfac pumnii şi-mi las mâinile să cadă. Nu sunt laşă. Îmi ridic fruntea şi privesc fix în camera din faţa mea. Dacă mă concentrez pe respiraţie, pot să uit că sunt pe cale să mor. Fixez camera cu privirea până când vederea mi se îngustează şi altceva nu mai zăresc. Apa îmi gâdilă gleznele, apoi pulpele, apoi coapsele. Se ridică mai sus de vârfurile degetelor. Inspir, expir. Apa e moale şi atingerea ei e ca mătasea.

Inspir. Apa îmi va spăla rana şi-o va curăţa. Expir. Mama m-a cufundat în apă de când eram bebeluş, să mă dăruiască lui Dumnezeu. A trecut multă vreme de când nu m-am mai gândit la Dumnezeu, însă acum mă gândesc la El. E cât se poate de firesc. Dintr-odată, mă bucur că l-am împuşcat pe Eric în picior, şi nu în cap.

Corpul mi se ridică odată cu apa. În loc să izbesc cu picioarele să stau în ea până la piept, îmi scot tot aerul din plămâni şi mă duc la fund. Apa îmi înăbuşă auzul. Îi simt mişcarea pe faţă. Mă gândesc dacă să inspir apă în plămâni, ca să mă omoare mai repede, însă nu mă îndur s-o şi fac. Suflu bule de aer din gură.

Relaxează-te. Închid ochii. Plămânii îmi ard.

Îmi las mâinile să plutească spre suprafaţa bazinului. Las apa să mă învăluie în braţele ei mătăsoase.

Când eram mică, tata obişnuia să mă ţină în cârcă şi să fugă cu mine, astfel încât simţeam că zbor. Îmi amintesc cum simţeam aerul, lunecând pe corpul meu, şi nu-mi mai e frică. Deschid ochii.

O siluetă întunecată stă în faţa mea. Probabil că sunt aproape de moarte dacă am vedenii. Simt junghiuri de durere în plămâni. Moartea prin sufocare e dureroasă. O

palmă apasă sticla din faţa ochilor mei, şi pentru o clipă, în timp ce privesc prin apă, am impresia că văd chipul înceţoşat al mamei.

Aud un bubuit, şi sticla se crapă. Apa ţâşneşte printr-o gaură din apropierea vârfului bazinului, şi peretele se crapă în două. Mă întorc cu spatele când se sfărâmă sticla, şi forţa apei îmi trânteşte corpul pe jos. Inspir, înghiţind apă şi aer deopotrivă, tuşesc, apoi inspir din nou, şi două mâini se strâng în jurul braţelor mele, şi-i aud vocea.

— Beatrice, îmi zice. Beatrice, trebuie să fugim.

Îmi petrece un braţ pe după umerii ei şi mă saltă în picioare. E îmbrăcată ca mama şi arată ca mama, dar ţine o armă în mâini, şi privirea ei hotărâtă îmi e necunoscută total. Mă împleticesc în urma ei peste cioburi de sticlă şi prin apă, apoi afară, pe o uşă deschisă. Paznicii Neînfricaţi zac morţi lângă uşă.

Tălpile îmi alunecă şi-mi patinează pe gresie în timp ce mergem de-a lungul coridorului, cu toată viteza de care sunt capabile picioarele mele slăbite. Când trecem de un colţ, ea trage în doi paznici postaţi lângă uşa din capăt. Gloanţele îi nimeresc pe amândoi în cap, şi-i văd prelingându-se pe podea. Ea mă împinge spre perete şi-şi scoate geaca gri.

Poartă o bluză fără mâneci. Când îşi ridică braţul, îi zăresc colţul unui tatuaj chiar dedesubtul subsuorii. Nu mă mir că nu şi-a schimbat niciodată hainele de faţă cu mine.

— Mamă, îi zic, cu o voce crispată, tu ai fost printre Neînfricaţi.

— Da, răspunde, zâmbind.

Confecţionează din geacă un fel de eşarfa pentru braţul meu, legându-mi mânecile pe după gât.

— Şi mi-a fost de mare folos azi, continuă ea. Tatăl tău şi Caleb şi alţi câţiva s-au ascuns într-un subsol, la intersecţia dintre North şi Fairfield. Trebuie să ne ducem să-i luăm.

Mă holbez la ea. Am stat lângă ea la masa din bucătărie, de două ori pe zi, timp de şaisprezece ani, şi nici măcar o dată n-am luat în calcul posibilitatea ca ea să fi fost născută oriunde altundeva, decât în Abnegaţie. De fapt, cât de bine

îmi cunosc eu mama?

— Va fi timp şi pentru întrebări, mă asigură ea.

Îşi ridică bluza şi scoate de la betelia pantalonilor un pistol, pe care mi-l întinde. Apoi, mă mângâie uşor pe obraz.

— Şi-acum, trebuie să plecăm, îmi zice.

Porneşte în fugă spre capătul culoarului, şi eu alerg după ea.

Suntem în subsolul sediului Abnegaţiei. Mama lucrează aici de când mă ştiu, aşa că nu mă mir când mă conduce de-a lungul câtorva coridoare întunecoase, apoi în sus pe o scară, prin frig şi umezeală, ca să ieşim din nou la lumina soarelui fără să se opună cineva. Oare câţi paznici Neînfricaţi o fi împuşcat până să mă găsească?

— Cum ai ştiut să mă găseşti? o întreb.

— Am tot supravegheat trenurile de când au început atacurile, îmi răspunde, privindu-mă peste umăr. N-am ştiut ce urmează să fac când te-am găsit. Dar intenţia mea în permanenţă a fost să te salvez.

Simt o strânsoare în gât.

— Dar eu te-am trădat. Te-am părăsit.

— Eşti fata mea. Nu mă interesează facţiunile, zice, clătinând din cap. Uite unde ne-au adus. Omenirea, ca întreg, nu poate fi bună pentru mult timp, fiindcă răul se furişează înapoi şi ne otrăveşte iar.

Se opreşte în locul în care aleea se intersectează cu şoseaua.

Ştiu că nu e vreme pentru conversaţii, dar e un lucru pe care am nevoie să-l ştiu.

— Mamă, tu de unde ştii despre Divergenţi? o întreb. Ce sunt ei? De ce…

Deschide camera cartuşului şi priveşte cu atenţie înăuntru. Să vadă câte gloanţe i-au rămas. Apoi, scoate vreo câteva din buzunar şi reîncarcă. Îi recunosc expresia: e aceeaşi pe care o are pe chip când vâră aţă în ac.

— Ştiu despre ei fiindcă şi eu sunt aşa ceva, îmi răspunde, în timp ce împinge un glonţ la locul lui. Am fost în siguranţă numai fiindcă mama a fost lider al

Neînfricaţilor. În Ziua Alegerii, mi-a cerut să-mi părăsesc facţiunea şi să-mi găsesc una mai sigură. Eu am ales Abnegaţia.

Îşi mai pune în glonţ de rezervă în buzunar şi-şi îndreaptă spatele.

— Dar pentru tine am vrut să-ţi faci singură alegerea.

— Nu înţeleg de ce suntem o asemenea ameninţare pentru lideri.

— Fiecare facţiune îşi obligă membrii să gândească şi să se comporte într-un anumit fel. Şi majoritatea se supune. Pentru majoritatea, nu e greu să înveţe, să găsească un model de gândire care să funcţioneze şi să rămână aşa.

Îmi pune mâna pe umărul teafăr şi zâmbeşte.

— Numai că minţile noastre se mişcă în zece direcţii diferite. Noi nu putem fi limitaţi la un singur mod de gândire, iar asta-i îngrozeşte pe liderii noştri. Înseamnă că nu putem fi controlaţi. Şi mai înseamnă că, indiferent ce-ar face, noi le vom provoca mereu necazuri.

Mă simt de parcă mi-ar fi introdus cineva aer curat în plămâni. Nu sunt din Abnegaţie. Nu sunt de-a Neînfricaţilor.

Sunt Divergentă.

Şi nu pot fi controlată.

— Uite-i că vin, îmi zice, privind după colţ.

Arunc o privire peste umăr şi văd câţiva Neînfricaţi înarmaţi, deplasându-se în acelaşi ritm, îndreptându-se spre noi. Mama priveşte în spate. Departe, în urma noastră, alt grup de Neînfricaţi aleargă pe alee tot spre noi, cu mişcări sincronizate.

Mama îmi ia mâinile într-ale ei şi mă priveşte în ochi. Îi privesc genele lungi, mişcându-se atunci când clipeşte. Aş fi vrut să am ceva de la ea pe mica şi simpla mea faţă. Dar bine măcar că am ceva de la ea în creier.

— Du-te la tatăl şi fratele tău. Aleea din dreapta, jos, la subsol. Baţi de două ori, pe urmă de trei şi pe urmă de şase.

Îmi cuprinde obrajii în palme. Mâinile îi sunt reci şi palmele aspre.

— Eu o să-i distrag. Tu trebuie să fugi cât poţi de repede.

— Nu, mă împotrivesc, scuturând din cap. Nu merg nicăieri fără tine.

Mama zâmbeşte.

— Fii curajoasă, Beatrice. Te iubesc.

Îi simt atingerea buzelor pe frunte, după care o văd dând fuga în mijlocul străzii. Îşi ridică arma deasupra capului şi trage trei focuri în aer. Neînfricaţii încep să fugă.

Traversez strada în viteză şi intru pe alee. Din fugă, privesc peste umăr, să văd dacă mă urmăreşte vreun Neînfricat, însă mama trage în plin în mulţimea de paznici, şi ei sunt prea concentraţi asupra ei încât să mă observe.

Întorc fulgerător capul când îi aud ripostând cu foc. Mi se înmoaie picioarele şi mă opresc.

Mama rămâne ţeapănă, cu spinarea arcuită. Sângele îi ţâşneşte dintr-o rană la abdomen, colorându-i bluza în stacojiu. Un petic de sânge i se întinde pe umăr. Clipesc, şi roşul acela violent îmi pătează pleoapele pe dinăuntru. Clipesc din nou, şi o văd zâmbind, în timp ce-mi strânge părul tuns într-o moviliţă.

Cade, mai întâi în genunchi, cu braţele inerte pe lângă corp, şi apoi pe pavaj, prăbuşită într-o parte, ca o păpuşă din cârpe. Rămâne nemişcată şi fără suflare.

Îmi astup gura şi ţip în palmă. Obrajii îmi sunt înfierbântaţi şi umezi de lacrimi pe care nici nu le-am simţit când au început să şiroiască. Sângele meu strigă că-i aparţine ei, şi se zbate să se întoarcă la ea, şi-i aud cuvintele în minte, în timp ce fug, cerându-mi să fiu curajoasă.

Durerea mă înjunghie şi toate lucrurile din care sunt alcătuită se prăbuşesc, întreaga mea lume se dărâmă într-o clipă. Caldarâmul îmi juleşte genunchii. Dacă mă las să cad acum, totul se poate sfârşi. Poate că Eric a avut dreptate, şi alegerea morţii e un soi de explorare a unui tărâm necunoscut, nesigur.

Îl simt pe Tobias dându-mi părul pe spate înaintea primei simulări. Îl aud cerându-mi să fiu curajoasă. O aud pe mama cerându-mi să fiu curajoasă.

Soldaţii Neînfricaţi se întorc, ca puşi în mişcare de

aceeaşi minte. Nu ştiu cum, dar reuşesc să mă ridic şi s-o rup la fugă.

Sunt curajoasă.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

TREI SOLDAŢI de-ai Neînfricaţilor mă urmăresc. Aleargă la unison, zgomotele paşilor reverberându-se pe alee. Unul dintre ei trage, şi mă arunc pe jos, julindu-mi palmele. Glonţul nimereşte peretele din dreapta mea, şi bucăţi de cărămidă zboară peste tot. Mă reped după colţ şi introduc un glonţ în camera pistolului meu.

Ei au omorât-o pe mama. Îndrept pistolul spre alee şi trag orbeşte. N-au fost în realitate ei, dar n-are importanţă... nu poate să aibă importanţă şi, la fel ca moartea însăşi, nu poate fi adevărată în clipa asta.

Acum se mai aude numai o pereche de picioare. Ţinând arma cu amândouă mâinile, îmi fac apariţia la capătul aleii, ţintind spre soldatul Neînfricaţilor. Degetul meu apasă trăgaciul, dar nu îndeajuns de tare cât să declanşeze focul. Bărbatul care aleargă spre mine nu e un bărbat, e un băiat. Un băiat cu părul vâlvoi şi o cută între sprâncene.

E Will. Cu ochii lipsiţi de expresie şi creierul absent, dar tot Will. Se opreşte din alergare şi-mi imită postura ca în oglindă, cu picioarele proptite în pământ şi arma ridicată.

Într-o clipă, îi zăresc degetul potrivit pe trăgaci şi aud glonţul alunecând în camera lui, şi trag. Închid strâns ochii. Nu pot să respir.

Glonţul l-a lovit în cap. Ştiu, pentru că e locul în care am ţintit.

Mă întorc fără să deschid ochii şi ies, împleticindu-mă, de pe alee. North şi Fairfield. Trebuie să privesc indicatorul străzii, ca să văd unde sunt, dar nu pot să citesc: vederea mi-e înceţoşată. Clipesc de câteva ori. Stau la doar câţiva metri de clădirea care adăposteşte ce-a mai rămas din familia mea.

Îngenunchez lângă uşă. Tobias mi-ar zice că sunt imprudentă dac-aş face vreun zgomot. Zgomotul i-ar putea atrage pe soldaţii Neînfricaţilor.

Îmi lipesc fruntea de perete şi urlu. După câteva

secunde, îmi astup gura cu palma, ca să înăbuş zgomotul, şi ţip din nou, un ţipăt care se transformă în hohot de plâns. Arma cade cu zgomot pe pământ. Încă îl văd pe Will.

În amintirea mea, zâmbeşte. O buză răsfrântă. Dinţii drepţi. Luminiţe în ochi. Râzând, tachinând, mai viu în amintire decât sunt eu în realitate. Era ori el, ori eu. M-am ales pe mine. Dar şi eu mă simt moartă.

* * *

Bat în uşă: de două, de trei, şi apoi de şase ori, aşa cum m-a învăţat mama.

Îmi şterg lacrimile de pe faţă. E prima dată când îmi voi întâlni tatăl de când l-am părăsit, şi nu vreau ca el să mă vadă pe jumătate prăbuşită şi bocind.

Uşa se deschide şi în prag apare Caleb. Vederea lui mă năuceşte. Mă priveşte fix timp de câteva secunde, apoi îşi azvârle braţele pe după gâtul meu, apăsându-mi cu o mână rana de la umăr. Îmi muşc buza ca să nu urlu, dar un geamăt tot îmi scapă, şi Caleb se trage înapoi.

— Beatrice… O, Doamne, te-au împuşcat?

— Hai să mergem înăuntru, îi propun, cu o voce slabă.

Îşi trece degetul mare pe sub ochi, adunând lacrimile. Uşa se închide după noi.

Încăperea e slab luminată, dar zăresc chipuri cunoscute, foşti vecini şi colegi de şcoală şi colegi de muncă de-ai tatei. Tata, care se holbează la mine de parcă mi-ar mai fi crescut un cap. Marcus. Vederea lui îmi provoacă durere: Tobias…

Nu. N-o să fac asta: n-o să mă gândesc la el.

— De unde ştii despre locul ăsta? mă întreabă Caleb. Te-a găsit mama?

Încuviinţez. Nici la mama nu vreau să mă gândesc.

— Umărul, zic.

Acum, că sunt la adăpost, adrenalina care m-a propulsat scade, şi durerea se înteţeşte. Mă las să cad în genunchi. Apa îmi picură de pe haine pe podeaua din ciment. Un suspin se înalţă în mine, disperat după libertate, dar îl înăbuş.

O femeie pe nume Tessa, care locuia pe stradă cu noi, desface o saltea din paie. Era măritată cu un membru al consiliului, dar pe el nu-l văd aici. Probabil că e mort.

Altcineva mută o lampă dintr-un colţ în altul, ca să avem lumină. Caleb scoate la iveală o trusă de prim-ajutor, şi Susan îmi aduce o sticlă cu apă. Nu există loc mai bun dacă ai nevoie de ajutor decât o cameră plină cu membri ai Abnegaţiei. Arunc o privire spre Caleb. E din nou îmbrăcat în gri. Imaginea lui în complexul Erudiţilor mi se pare acum desprinsă dintr-un vis.

Tata vine spre mine, îmi ridică braţul pe umerii lui şi mă ajută să traversez încăperea.

— De ce ai hainele ude? mă întreabă Caleb.

— Au încercat să mă înece, îi răspund. Tu de ce eşti aici?

— Am făcut ce mi-ai zis... ce mi-a zis mama. Am cercetat serul pentru simulări şi am descoperit că Jeanine lucra la crearea unor emiţători cu bătaie lungă pentru ser, astfel încât semnalul lui să aibă o rază de acoperire mult mai mare, ceea ce m-a condus la informaţiile despre Erudiţi şi Neînfricaţi... în orice caz, m-am retras de la iniţiere când am dedus ce se-ntâmplă. Te-aş fi prevenit şi pe tine, dar era prea târziu. Acum, sunt fără facţiune.

— Ba nu, nu eşti, îl contrazice tata, cu fermitate. Eşti cu noi.

Îngenunchez pe saltea şi Caleb îmi taie o bucată din bluză, în dreptul umărului, cu o foarfecă chirurgicală. Dezlipeşte pătratul de pânză şi dezvăluie mai întâi tatuajul cu simbolul Abnegaţiei de pe umărul meu drept, şi apoi cele trei păsări de pe claviculă. Caleb şi tata privesc ambele tatuaje cu aceeaşi expresie de fascinaţie şi şoc, dar nu comentează nimic despre ele.

Mă întind pe burtă. Caleb mă strânge de mână în timp ce tata scoate antisepticul din trusa de prim-ajutor.

— Ai mai scos vreodată un glonţ din cineva? îl întreb, cu un râs tremurat.

— Ar putea să te surprindă câte lucruri ştiu, îmi răspunde tata.

O mulţime de lucruri ar putea să mă surprindă în

legătură cu părinţii mei. Îmi vine în gând tatuajul mamei şi-mi muşc buza.

— Asta o să doară, mă avertizează.

Nu văd când intră cuţitul, dar îl simt. Durerea mi se răspândeşte prin trup şi ţip printre dinţii încleştaţi, zdrobindu-i mâna lui Caleb. Peste ţipetele mele, îl aud pe tata cerându-mi să-mi relaxez spatele. Lacrimile mi se scurg pe la colţurile ochilor, dar fac ce-mi cere. Durerea reîncepe, şi simt cuţitul mişcându-se pe sub pielea mea, şi ţip în continuare.

— L-am prins, mă anunţă tata, şi lasă să cadă pe podea ceva care face *ding.*

Caleb îl priveşte pe tata, apoi pe mine, după care începe să râdă. Nu l-am mai auzit să râdă de atâta vreme, încât asta mă face să plâng.

— Ce e atât de amuzant? îl întreb, smiorcăindu-mă.

— Credeam că n-o să ne mai vedem niciodată împreună, îmi răspunde.

Tata îmi curăţă zona din jurul rănii cu ceva rece.

— Vremea pentru cusut, îmi zice.

Sunt de acord. Bagă aţă în ac de parcă ar fi făcut-o de o mie de ori.

— Unu, zice el, doi… *trei.*

Îmi încleştez fălcile şi păstrez tăcerea de data asta. Din toate durerile suferite azi: durerea de a fi împuşcată şi aproape înecată şi cea a scoaterii glonţului, durerea regăsirii şi pierderii mamei şi a lui Tobias, asta e cea mai uşor de îndurat.

Tata termină de cusut rana, face nod şi acoperă cusătura cu un pansament. Caleb mă ajută să mă ridic în capul oaselor şi-şi caută tivurile celor două tricouri ale lui, scoţându-l peste cap pe cel cu mânecă lungă şi oferindu-mi-l.

Tata mă ajută să-mi strecor braţul drept prin mâneca tricoului, iar restul mi-l trag eu peste cap. E lăbărţat şi miroase a proaspăt, miroase a Caleb.

— Şi, mă întreabă încet tata, mama ta unde e?

Îmi las privirea în jos. Nu vreau să dau eu vestea asta. În

primul rând, nu vreau să existe vestea asta.

— S-a dus, îi zic. M-a salvat pe mine.

Caleb închide ochii şi trage aer adânc în piept.

Tata pare zdrobit pe moment, dar îşi revine imediat, ferindu-şi ochii sclipitori şi clătinând aprobator din cap.

— Asta e bine, zice, cu o voce crispată. A avut o moarte frumoasă.

Ştiu că, dacă aş spune ceva acum, aş ceda nervos, şi nu-mi pot permite aşa ceva. Prin urmare, încuviinţez şi-atât.

Eric a numit sinuciderea lui Al vitejie, şi n-a avut dreptate. Moartea mamei mele a fost vitejie. Îmi amintesc cât era de calmă, cât de hotărâtă. N-a fost vitează doar pentru că a murit pentru mine: a fost vitează pentru că a făcut-o fără să anunţe, fără să ezite, şi fără să dea impresia că ar cântări şi vreo altă opţiune.

Tata mă ajută să mă ridic în picioare. E vremea să dau ochii şi cu ceilalţi din cameră. Mama mi-a cerut să-i salvez. Din cauza asta, şi din cauză că sunt Neînfricată, e de datoria mea să iau acum conducerea. Habar n-am cum o să pot purta povara asta.

Marcus se ridică în picioare. Când îl văd, îmi năvăleşte în minte imaginea lui şfichiuindu-mi braţul cu cureaua.

— Până acum am fost la adăpost aici, dar atât, rosteşte el în cele din urmă. E necesar să ieşim din oraş. Cea mai bună variantă pentru noi este să mergem spre complexul Prieteniei şi să sperăm că ne vor oferi găzduire. Ştii ceva despre strategia Neînfricaţilor, Beatrice? Vor înceta să se lupte pe timpul nopţii?

— Nu e strategia Neînfricaţilor, îi răspund. Toată povestea asta e ticluită de Erudiţi. Şi nu că le-ar da ordine.

— Nu le dau ordine, repetă tata. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nouăzeci la sută din Neînfricaţi sunt somnambuli acum. Sunt într-o simulare şi nu-şi dau seama ce fac. Singurul motiv pentru care n-am ajuns şi eu ca ei este că sunt…

Ezit să pronunţ cuvântul.

— Că mintea mea nu poate fi controlată de ei.

— Minte controlată? Aşadar, ei nu ştiu că omoară oameni

chiar acum? mă întreabă tata, făcând ochii mari.

— Nu.

— Este… îngrozitor, zice Marcus, clătinând din cap.

Dar tonul lui compătimitor mie îmi sună fals.

— Să te trezeşti şi să-şi dai seama ce-ai făcut…

Peste cameră se lasă tăcerea; probabil că toţi membrii Abnegaţiei prezenţi se imaginează pe ei în locul Neînfricaţilor transformaţi în soldaţi; şi atunci, îmi vine ideea.

— Trebuie să-i trezim, zic.

— Ce? se miră Marcus.

— Dacă-i trezim pe Neînfricaţi, ei probabil că se vor revolta când îşi vor da seama ce se petrece, le explic eu. Erudiţii nu vor mai avea armată. Abnegaţia va înceta să mai moară. Toată povestea asta se va sfârşi.

— Nu va fi chiar atât de simplu, zice tata. Chiar şi fără să-i ajute Neînfricaţii, Erudiţii tot vor găsi o altă cale să…

— Şi cum se presupune că i-am trezi? întreabă Marcus.

— Găsim computerele care controlează simularea şi distrugem datele, îi răspund. Şi programul. Tot.

— Uşor de zis, greu de făcut, intervine Caleb. Ar putea să fie oriunde. Doar n-o să ne facem apariţia în complexul Erudiţilor şi să începem cu iscoditul pe-acolo.

— E…

Îmi încreţesc fruntea. Jeanine. Jeanine vorbea despre ceva important când am intrat eu şi cu Tobias în biroul ei, îndeajuns de important încât să închidă telefonul. *Nu se poate să-l laşi nepăzit.* Şi, mai târziu, când l-a expediat pe Tobias: *Trimiteţi-l în camera de control.* Camera de control, unde lucra de obicei Tobias. Cu monitoarele sistemului de securitate al Neînfricaţilor. Şi computerele Neînfricaţilor.

— E la sediul Neînfricaţilor, le zic. E logic. Acolo sunt stocate toate datele despre Neînfricaţi, aşa că, de ce să nu-i comande de acolo?

Conştientizez vag faptul că m-am referit la Neînfricaţi prin *ei.* Deşi ieri, teoretic vorbind, am intrat în rândul Neînfricaţilor, nu mă simt ca fiind de-a lor. Şi nici de-a Abnegaţiei.

Presupun că sunt ce-am fost dintotdeauna. Nici de-a Neînfricaţilor, nici de-a Abnegaţiei, nici în afara facţiunilor. Ci Divergentă.

— Eşti sigură? mă întreabă tata.

— Aşa cred, pe baza a ceea ce ştiu, îi zic eu, şi asta este cea mai bună teorie de care dispun.

— Atunci, va trebui să hotărâm cine merge cu tine şi cine continuă planul cu Prietenia, zice el. Ce gen de ajutor îţi trebuie, Beatrice?

Întrebarea mă năuceşte, ca şi expresia de pe faţa lui. Mă priveşte ca pe o egală. Vorbeşte cu mine ca şi cum i-aş fi egală. Fie a acceptat că sunt adultă de-acum, fie a acceptat că nu-i mai sunt fiică. Ultima variantă e cea mai probabilă, şi mai dureroasă.

— Toţi cei care ştiu şi vor să tragă cu o armă de foc, îi răspund, şi cărora nu le e frică de înălţimi.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

FORŢELE ERUDIŢILOR şi ale Neînfricaţilor sunt concentrate în sectorul oraşului rezervat Abnegaţiei, aşa că atât timp cât fugim din sectorul Abnegaţiei, e puţin probabil să întâlnim dificultăţi.

N-am mai ajuns să hotărăsc eu cine vine cu mine. Caleb reprezenta alegerea cea mai evidentă, din moment ce ştie cele mai multe despre planul Erudiţilor. Marcus a insistat să meargă, cu toate protestele mele, pentru că se pricepe bine la computere. Iar tata s-a comportat de parcă locul lui era rezervat tacit încă de la început.

Privesc cum ceilalţi fug în direcţia opusă: spre siguranţă, spre Prietenie… dar numai timp de câteva secunde, după care mă întorc, spre oraş, spre război. Suntem lângă linia ferată, care ne va purta către primejdie.

— Ce oră e acum? îl întreb pe Caleb.

Îşi priveşte ceasul.

— Trei şi douăsprezece minute.

— Ar trebui să ajungă dintr-o clipă în alta, zic.

— O să oprească? se interesează el.

Scutur din cap.

— Prin oraş merge mai încet. Alergăm câţiva metri pe lângă vagon şi pe urmă sărim înăuntru.

Săritul în tren mi se pare uşor acum, mi se pare firesc. Pentru ceilalţi n-o să fie uşor, dar nu putem să ne mai oprim acum din drum. Privesc peste umărul stâng şi văd farurile arzând auriu peste clădirile şi drumurile cenuşii. Ţopăi pe călcâie în timp ce luminile devin tot mai mari, după care locomotiva trece pe lângă mine, şi încep să alerg uşor. Când văd un vagon cu uşa deschisă, iuţesc pasul ca să mă ţin după el şi apuc bara din stânga şi mă arunc înăuntru.

Caleb sare şi el, lovindu-se la aterizare şi rostogolindu-se într-o parte, după care îl ajută pe Marcus. Tata aterizează pe burtă şi-şi trage apoi picioarele după el. Se depărtează toţi de uşă, numai eu rămân acolo, cu mâna pe bară,

privind cum trece oraşul pe lângă noi.

Dac-aş fi în locul lui Jeanine, aş trimite majoritatea soldaţilor Neînfricaţi la intrarea în complex de deasupra Carierei, în faţa clădirii din sticlă. Cel mai inteligent ar fi să mergem spre intrarea din spate, cea care necesită să sărim de pe o clădire.

— Presupun că regreţi acum alegerea Neînfricaţilor, îmi zice Marcus.

Mă surprinde faptul că nu tata e cel care îmi pune întrebarea asta, însă el, la fel ca şi mine, priveşte oraşul. Trenul trece pe lângă complexul Erudiţilor, întunecat acum. De la distanţă, arată paşnic, şi în interiorul acelor ziduri, probabil chiar şi e paşnic. Departe de conflict şi de realitatea faptelor lor.

Scutur din cap ca răspuns.

— Nici măcar după ce liderii facţiunii tale s-au hotărât să se alăture complotului pentru răsturnarea guvernării? se stropşeşte Marcus.

— Aveam nevoie să învăţ anumite lucruri.

— Cum să fii curajoasă? mă întreabă încet tata.

— Cum să fiu altruistă, îi răspund. Deseori, e unul şi acelaşi lucru.

— De-asta ţi-ai tatuat pe umăr simbolul Abnegaţiei? mă întreabă Caleb, şi sunt aproape sigur că văd, în ochii tatei, licărul unui zâmbet.

Zâmbesc şi eu uşor şi încuviinţez.

— Şi pe celălalt, simbolul Neînfricaţilor.

* * *

Clădirea din sticlă de deasupra Carierei îmi reflectă razele soarelui drept în ochi. Mă ridic, ţinându-mă de bara de lângă uşă, pentru echilibru. Aproape am ajuns.

— Când vă zic eu, săriţi, le spun celorlalţi. Săriţi cât puteţi de departe.

— Să sărim? se miră Caleb. Suntem la douăzeci de metri înălţime, Tris.

— Pe un acoperiş, adaug.

Şi, văzându-i expresia năucită, îi explic:

— Asta numesc ei un test al curajului.

În proporţie de jumătate, curajul ţine de perspectivă. Prima oară când am făcut asta, a fost unul dintre cele mai grele lucruri făcute de când mă ştiu. Acum, să mă pregătesc să sar dintr-un tren în mişcare nu înseamnă mai nimic, fiindcă am trecut prin încercări mult mai grele în decursul ultimelor câteva săptămâni decât mulţi oameni într-o viaţă.

Şi totuşi, niciunul dintre ele nu se compară cu ce mă pregătesc să fac în complexul Neînfricaţilor. Dacă scap cu viaţă, fără îndoială voi încerca să fac lucruri şi mai grele chiar decât cel de-acum, ca, de exemplu, să trăiesc fără să aparţin vreunei facţiuni, ceea ce niciodată nu mi-am imaginat ca posibilitate.

— Tată, hai tu, zic, făcând un pas în lateral ca să poată ajunge la margine.

Dacă el şi cu Marcus sunt primii, pot să-i sincronizez astfel încât să aibă de sărit cea mai mică distanţă posibilă. Sper ca eu şi Caleb să putem sări îndeajuns de mult cât să reuşim, fiindcă suntem mai tineri. E un risc pe care trebuie să mi-l asum.

Trenul intră într-o curbă şi, când ajunge să meargă paralel cu marginea acoperişului, strig:

— Sari!

Tata îşi flexează genunchii şi se avântă înainte. Nu mai aştept să văd dac-a reuşit. Îl împing înainte pe Marcus şi-i strig:

— Sari!

Tata aterizează pe acoperiş, atât de aproape de margine, încât i se taie respiraţia. Se aşază pe pietriş, iar eu îl împing pe Caleb în faţa mea. Se opreşte puţin pe margine şi sare fără să mai fie nevoie să-i spun eu. Fac câţiva paşi înapoi ca să-mi iau elan şi sar din vagon tocmai când trenul ajunge la capătul acoperişului.

Pentru o clipă, sunt suspendată în neant, după care tălpile mele izbesc cimentul şi mă împleticesc într-o parte, îndepărtându-mă de marginea acoperişului. Mă dor genunchii, şi impactul îmi cutremură tot corpul, trimiţându-

mi junghiuri în umărul rănit. Mă aşez, respirând greu, şi privesc mai încolo, pe acoperiş. Caleb şi tata sunt în picioare, pe marginea lui, cu mâinile pe braţele lui Marcus. El n-a reuşit să ajungă sus, dar nici n-a căzut deocamdată.

Undeva, în interiorul meu, o voce răutăcioasă intonează: *cazi, cazi, cazi.*

Dar el nu cade. Tata şi Caleb reuşesc să-l salte până pe acoperiş. Mă ridic, scuturându-mi pantalonii de pietricele. Gândul la ce urmează mă ţine preocupată. Una e să le ceri oamenilor să sară din tren, dar şi de pe acoperiş?

— Următoarea parte este şi motivul pentru care v-am întrebat despre frica de înălţimi, le zic, apropiindu-mă de marginea acoperişului.

Le aud paşii târşâiţi în spatele meu şi înaintez până pe bordură. Vântul năvăleşte în sus pe lângă clădire şi-mi ridică bluza de pe piele. Privesc cu atenţie groapa de jos, la douăzeci de metri sub mine, după care închid ochii şi las vântul să-mi sufle peste faţă.

— Pe fundul gropii e o plasă, le zic, privindu-i peste umăr.

Par derutaţi. Încă nu şi-au dat seama ce o să le cer să facă.

— Nu staţi să vă gândiţi, adaug. Săriţi, şi gata.

Mă întorc şi, în acel moment, mă las pe spate, compromiţându-mi echilibrul. Cad ca bolovanul, cu ochii închişi şi un braţ întins, ca să simt vântul. Îmi relaxez muşchii cât pot înainte de impactul cu plasa, pe care o simt ca pe o lespede din beton când îmi loveşte umărul. Scrâşnesc din dinţi şi mă rostogolesc până la margine, prinzându-mă de stâlpul care ţine plasa, şi-mi arunc un picior de partea cealaltă. Aterizez pe platformă în genunchi, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi.

Caleb scoate un ţipăt scurt când plasa i se strânge în jurul corpului, dar apoi se redresează. Mă ridic cu o oarecare dificultate.

— Caleb! îl strig în şoaptă. Aici!

Răsuflând cu greutate, Caleb se târăşte spre marginea plasei şi se lasă să cadă dincolo, izbindu-se cu putere de platformă. Tresărind de durere, se ridică şi se holbează la

mine cu gura căscată.

— De câte ori… ai mai… făcut asta? mă întreabă, printre gâfâieli.

— De două, cu asta, îi răspund, iar el clatină din cap.

Când cade tata în plasă, Caleb îl ajută să se ridice şi să treacă dincoace. Odată ajuns pe platformă, se apleacă şi vomită într-o parte. Cobor treptele şi, când ajung jos, îl aud pe Marcus gemând la impactul cu plasa.

Caverna e goală, şi coridoarele se întind prin întuneric.

După cum vorbea Jeanine, se înţelegea că n-a mai rămas nimeni în tot complexul, cu excepţia soldaţilor pe care i-a trimis înapoi ca să stea de pază la computere. Dacă reuşim să-i găsim pe soldaţii Neînfricaţilor, reuşim să găsim şi computerele. Privesc înapoi peste umăr. Marcus e şi el în picioare pe platformă, alb la faţă precum cearşaful, dar nevătămat.

— Aşadar, acesta e complexul Neînfricaţilor, zice Marcus.

— Da, zic. Şi?

— Şi nu m-am gândit niciodată c-o s-ajung să-l văd, răspunde el, pipăind un perete cu mâna. Nu e nevoie să fii chiar atât de defensivă, Beatrice.

Până acum nu observasem cât de reci îi sunt ochii.

— Ai vreun plan, Beatrice? se interesează tata.

— Da.

Şi e adevărat, deşi nu ştiu sigur când l-am ticluit.

De asemenea, nu sunt sigură că o să reuşească. Pot să contez pe câteva lucruri: că nu sunt prea mulţi Neînfricaţi în complex, că Neînfricaţii nu sunt renumiţi pentru discreţie, şi că eu o să fac tot posibilul să-i opresc.

Mergem pe coridorul care duce spre Carieră, brăzdat de lumină la fiecare zece paşi. Când ajungem pe primul petic de lumină, aud o împuşcătură şi mă arunc pe jos. Înseamnă că ne-a văzut cineva. Mă târăsc până pe următorul petic întunecos. Scânteia armei a fulgerat prin încăpere dinspre uşa care dă în Carieră.

— E bine toată lumea? întreb.

— Da, îmi răspunde tata.

— Atunci, staţi acolo.

Alerg până într-o parte a camerei. Luminile se proiectează de pe perete, aşa că drept sub fiecare dintre ele e o fantă de umbră. Sunt îndeajuns de micuţă ca să mă ascundă şi, dacă mă întorc pe o parte, poate reuşesc să mă furişez până la marginea camerei şi să iau prin surprindere oricare soldat o fi tras în noi, înainte ca el să aibă vreo şansă de a-mi trimite un glonţ în cap. Poate.

Unul dintre lucrurile pentru care le mulţumesc Neînfricaţilor e că m-au învăţat să mă pregătesc ca să-mi elimin frica.

— Oricine ai fi, strigă o voce, predă armele şi ridică mâinile!

Mă întorc pe o parte şi-mi lipesc spatele de peretele stâncos. Fac câţiva paşi grăbiţi oblic, punând un picior înaintea celuilalt, încordându-mi privirea să văd prin întuneric. O nouă împuşcătură spintecă tăcerea. Ajung în dreptul ultimei lămpi electrice şi rămân pentru câteva clipe în umbră, lăsându-mi ochii să se adapteze.

Nu pot să câştig o luptă corp la corp, dar dacă mă mişc suficient de repede, n-o să mai fie nevoie să mă lupt. Cu paşi uşori, mă îndrept spre soldatul care păzeşte uşa. Ajungând la câţiva metri de el, îmi dau seama de un lucru: *cunosc* părul acesta negru care luceşte totdeauna, chiar şi într-un întuneric relativ, ca şi nasul acela lung cu rădăcina subţire.

E Peter.

Un fior rece mi se strecoară pe piele, învăluindu-mi inima şi coborându-mi până în fundul stomacului.

Are chipul concentrat: nu e somnambul. Priveşte în jur, însă ochii lui cercetează aerul de deasupra mea, şi de dincolo de mine. Judecând după tăcerea lui, nu intenţionează să negocieze cu noi, ci să ne omoare fără discuţii.

Îmi umezesc buzele şi parcurg în fugă ultimii paşi, şi-mi reped podul palmei în sus. Lovitura îi nimereşte nasul, determinându-l să scoată un strigăt şi să-şi ridice ambele mâini spre faţă. Un val de energie îmi scutură tot corpul şi, în timp ce el mijeşte ochii să vadă cu cine are de-a face, îi

trag un şut între picioare. Se prăbuşeşte în genunchi, şi arma îi cade, cu zgomot, pe podea. O înhaţ şi-i lipesc ţeava de creştetul capului.

— Cum se face că eşti treaz? îl întreb.

Îşi ridică fruntea, şi eu trag piedica, ridicând o sprânceană spre el.

— Liderii Neînfricaţilor… mi-au evaluat dosarul şi m-au scos din programul de simulare, îmi răspunde.

— Deoarece şi-au dat seama că ai deja tendinţe asasine şi nu te-ar deranja să ucizi chiar şi conştient vreo câteva sute de oameni, zic eu. Pare logic.

— Nu sunt… asasin!

— N-am mai cunoscut pe nimeni din Candoare care să mintă în halul ăsta, zic, ciocănindu-i uşor craniul cu ţeava armei. Unde sunt computerele care comandă simularea, Peter?

— Tu n-o să mă împuşti.

— Lumea tinde să-mi subestimeze caracterul, îi dau replica, cu calm. Mulţi cred că, dacă sunt mică, sau fată, sau Băţoasă, nu se poate să fiu crudă. Dar se înşală.

Mut ţeava armei cu vreo şapte-opt centimetri mai la stânga şi-i trag un glonţ în braţ.

Urletele lui umplu coridorul. Sângele îi ţâşneşte din rană, şi ţipă iar, lipindu-şi fruntea de podea. Duc arma la loc spre capul lui, neluând în seamă junghiul de vinovăţie din piept.

— Acum, cred că-ţi înţelegi eroarea, îi zic. Îţi mai dau o şansă şi te las să-mi spui ce am nevoie să aflu, înainte să te împuşc într-un alt loc, mult mai neplăcut.

Încă un lucru pe care pot să contez: Peter nu e altruist.

Întoarce capul şi-şi concentrează ochii aprinşi asupra mea. Îşi muşcă buza de jos, şi răsuflarea îi iese tremurată. Şi la fel şi intră. Şi iar iese, tot aşa.

— Ei ne ascultă, se răsteşte, înciudat. Dacă nu mă omori tu, mă omoară ei. Nu-ţi spun decât dacă mă scoţi de-aici.

— Ce?

— Să mă iei… *ahh…* cu tine, îmi zice, tresărind de durere.

— Vrei să te iau cu *mine,* să-l iau pe cel care a încercat să mă omoare… *cu mine?*

— Da, geme el. Dacă vrei să afli ce ai nevoie.

Pare că aş avea de ales, dar n-am. În fiecare minut pe care-l irosesc fixându-l cu privirea pe Peter, gândindu-mă la cum mă bântuie el în coşmaruri, şi la răul pe care mi l-a făcut, alţi zece membri ai Abnegaţiei mor de mâinile abulicei armate a Neînfricaţilor.

— Bine, zic, aproape înecându-mă cu cuvântul. Bine.

Aud paşi în spatele meu. Ţinându-mi arma pregătită, arunc o privire peste umăr. Tata şi ceilalţi doi se îndreaptă spre mine.

Tata îşi scoate cămaşa lui cu mânecă lungă. Pe sub ea poartă un tricou gri. Se lasă pe vine lângă Peter şi-i înfăşoară pânza pe braţ, legând-o strâns. În timp ce apasă materialul peste sângele care se scurge pe braţul lui Peter, îşi ridică privirea spre mine şi mă întreabă:

— A fost cu adevărat necesar să-l împuşti?

Nu-i răspund.

— Uneori, durerea este pentru obţinerea unui bine mai mare, rosteşte calm Marcus.

În mintea mea, îl văd stând în faţa lui Tobias, cu o curea în mână, şi-i aud ecourile vocii. *E pentru binele tău.* Îl privesc timp de câteva secunde. Oare chiar o crede? Sună ca un lucru pe care l-ar afirma Neînfricaţii.

— Haideţi să mergem, le zic. Ridică-te, Peter.

— Tu vrei ca el să *meargă*? mă ia la rost Caleb. Eşti nebună?

— Ce, l-am împuşcat în picior? îi răspund. Nu. Atunci, merge. Unde mergem, Peter?

Caleb îl ajută pe Peter să se pună pe picioare.

— În clădirea din sticlă, îmi răspunde, tresărind de durere. La etajul al optulea.

Porneşte înainte pe uşă.

Merg prin urletul râului şi strălucirea albastră a Carierei, acum mai goală decât am mai văzut-o vreodată. Cercetez pereţii, căutând semne de viaţă, dar nu văd nicio mişcare şi nicio siluetă profilându-se prin întuneric. Îmi ţin arma la îndemână şi pornesc pe poteca ducând spre clădirea din sticlă. Pustietatea îmi dă frisoane. Îmi aminteşte de câmpul

nesfârşit din coşmarurile mele cu ciori.

— Ce te face să crezi că ai avea dreptul să împuşti pe cineva? mă întreabă tata, în timp ce mă urmează pe potecă.

Tocmai trecem pe lângă salonul pentru tatuaje. Unde o fi Tori acum? Dar Christina?

— Acum nu e momentul pentru dezbateri pe teme etice, îi zic.

— Acum e momentul perfect, insistă el, pentru că foarte curând vei avea ocazia să mai împuşti pe cineva, şi dacă nu-ţi dai seama…

— Să-mi dau seama de ce? răspund, fără să mă întorc. Că fiecare secundă pe care o pierd înseamnă alt mort din Abnegaţie şi alt Neînfricat transformat în asasin? De asta mi-am dat seama. Acum, e rândul tău.

— Există o cale dreaptă de a rezolva problemele.

— Ce te face să crezi că ai şti care e aceea? i-o întorc.

— Vă rog, terminaţi cu cearta, ne întrerupe Caleb, pe un ton mustrător. Avem lucruri mai importante de făcut în clipa de faţă.

Urc mai departe, cu obrajii dogorind. Acum câteva luni, n-aş fi îndrăznit să mă răstesc la tata. Poate că nici acum câteva ore n-aş fi făcut-o. Dar ceva s-a schimbat atunci când mi-au împuşcat-o pe mama. Şi când mi l-au luat pe Tobias.

Îl aud pe tata pufnind şi gâfâind peste zgomotul apei tumultuoase. Am uitat că e mai în vârstă decât mine, că osatura lui nu mai poate tolera greutatea corpului.

Înainte să pornesc urcuşul pe treptele metalice care mă vor duce deasupra plafonului din sticlă, aştept în întuneric şi privesc lumina aşternută de soare peste pereţii Carierei. Veghez până când văd o umbră mişcându-se pe peretele luminat de soare şi număr secundele până la apariţia următoarei umbre. Paznicii îşi fac rondul la intervale de un minut şi jumătate, staţionează timp de douăzeci de secunde, după care se pun din nou în mişcare.

— Acolo sus sunt bărbaţi înarmaţi. Când mă vor vedea, mă vor omorî, dacă pot, îi spun încet tatei, căutându-i

privirea. Ce să fac, să-i las?

Mă priveşte în ochi timp de câteva secunde.

— Du-te, îmi zice apoi, şi Dumnezeu să te ajute.

Urc treptele cu mare grijă, oprindu-mă înainte să scot capul. Aştept, urmărind mişcarea umbrelor, iar când una dintre ele se opreşte, fac un pas înainte, ţintesc cu arma şi trag.

Glonţul nu-l nimereşte pe paznic, ci preface în cioburi fereastra din spatele lui. Trag din nou şi mă las în jos, iar gloanţele celuilalt şuieră pe podea în jurul meu. Slavă Domnului că plafonul e din sticlă rezistentă la gloanţe, altfel s-ar fi spart şi mi-aş fi găsit moartea.

Un paznic doborât. Inspir adânc şi-mi pun mâna imediat deasupra plafonului, privind prin sticla lui ca să-mi văd ţinta, îmi înclin arma în spate şi trag în paznicul care vine fuga spre mine. Glonţul îl nimereşte în braţ. Spre norocul meu, în braţul cu care trage, fiindcă scapă arma care se duce patinând pe podea mai departe.

Tremurând din tot trupul, mă avânt prin gaura din tavan şi înhaţ arma căzută înainte să poată ajunge la ea. Un glonţ îmi şuieră pe lângă cap, atât de aproape, încât îmi deranjează părul. Făcând ochii mari, îmi răsucesc braţul drept din umăr, provocându-mi o durere arzătoare în tot corpul, şi trag trei focuri în spatele meu. Printr-o minune, unul dintre gloanţe nimereşte un paznic, şi ochii îmi lăcrimează puternic din cauza durerii de la umăr. Tocmai mi-am desfăcut cusăturile, sunt sigură de asta.

Un alt paznic apare în faţa mea. Mă întind pe burtă şi îndrept ambele arme spre el, sprijinindu-mi coatele de podea. Privesc fix capătul negru şi rotund al ţevii armei lui.

Şi atunci, se întâmplă ceva surprinzător. El îşi smuceşte bărbia într-o parte. Făcându-mi semn să trec.

Înseamnă că e Divergent.

— Liber! strig.

Paznicul se repede în camera peisajului fricii, şi dispare.

Mă ridic încetişor, ţinându-mi braţul drept lipit de piept. Văd numai înainte. Alerg pe poteca asta şi nu pot să mă mai opresc, nu pot să mă mai gândesc la nimic, până nu

ajung la capătul ei.

Îi întind o armă lui Caleb şi pe cealaltă mi-o strecor în betelia pantalonilor.

— Cred că tu şi cu Marcus ar fi bine să staţi aici cu *el,* îi zic, indicând cu capul în direcţia lui Peter. El n-ar putea decât să ne încetinească. Aveţi grijă să nu vină nimeni după noi.

Tot ce sper e ca el să nu-şi dea seama ce fac: îl las aici ca să rămână la adăpost, chiar dacă ştiu că şi-ar da bucuros viaţa ca să reuşim. Dacă urc în clădire, probabil că n-o să mă mai întorc. Cel mai mult pot să sper că voi putea să distrug simularea înainte să mă omoare cineva. Când m-am hotărât asupra acestei misiuni sinucigaşe? Şi de ce nu mi-a fost mai greu?

— Nu pot să stau aici cât timp tu te duci acolo sus şi-ţi rişti viaţa, protestează Caleb.

— Am nevoie s-o faci, îi zic.

Peter se lasă să cadă în genunchi. Chipul îi străluceşte de transpiraţie. Pentru o clipă, aproape că-mi pare rău pentru el, dar apoi mi-l amintesc pe Edward, şi mâncărimea pe care mi-o provoca ţesătura aceea, când atacatorii m-au legat la ochi, şi compasiunea mea pierde partida în favoarea urii. Până la urmă, Caleb este de acord.

Mă apropii de unul dintre paznicii doborâţi şi-i iau arma, ferindu-mi privirea de rana care l-a ucis. Tâmplele îmi zvâcnesc. N-am mâncat; n-am dormit; n-am plâns, n-am urlat, nici măcar n-am zăbovit nici măcar pentru o clipă. Muşcându-mi buza, mă urnesc spre ascensoarele de pe partea dreaptă a încăperii. Nivelul opt.

Arunc o privire spre tata.

— Îţi mulţumesc. Pentru că l-ai protejat pe Caleb, îmi zice el. Beatrice, eu...

Ascensorul ajunge la etajul al optulea, şi uşile se deschid. Doi paznici stau acolo, cu armele pregătite, cu chipurile lipsite de expresie. Fac ochii mari şi mă arunc cu burta în jos pe podea, în timp ce se declanşează împuşcăturile. Aud cum gloanţele se izbesc de sticlă. Paznicii se prăbuşesc, unul viu, gemând, iar celălalt stingându-se cu repeziciune.

Tata e deasupra lor, cu arma încă depărtată de corp.

Mă ridic anevoie. Alţi soldaţi vin fuga pe coridorul din stânga. După sincronizarea paşilor, deduc că sunt sub controlul simulării. Aş putea să fag pe coridorul din dreapta, dar dacă paznicii au venit de pe cel din stânga, înseamnă că într-acolo se găsesc computerele. Mă trântesc pe podea între paznicii pe care i-a împuşcat tata şi rămân cât pot de nemişcată.

Tata sare afară din ascensor şi se repede pe coridorul din dreapta, atrăgându-i după el pe paznicii Neînfricaţilor. Mă plesnesc peste gură ca să nu ţip la el. Coridorul acela se înfundă.

Încerc să-mi acopăr faţa, ca să nu văd, dar nu reuşesc. Îmi încordez privirea peste spinarea paznicului doborât. Tata trage peste umăr spre urmăritorii lui, dar nu e suficient de rapid. Unul dintre ei îl împuşcă în burtă, şi tata scapă un geamăt atât de sonor, încât aproape că i-l simt în piept.

Se prinde cu mâinile de abdomen, izbindu-se cu umerii de perete, şi trage iar. Şi iar. Paznicii sunt sub controlul simulării: merg înainte chiar şi după ce-i lovesc gloanţele, merg înainte până li se opresc inimile, însă nu ajung până la tata. Încă un foc, şi cel din urmă paznic cade.

— Tată, zic.

Voiam să fie un strigăt, dar n-a ieşit decât un hârâit.

Tata se prăbuşeşte pe podea. Privirile noastre se întâlnesc, de parcă distanţa dintre noi n-ar exista.

Deschide gura ca şi cum ar vrea să-mi spună ceva, dar apoi bărbia îi cade pe piept şi întregul corp i se destinde.

Mă usturǎ ochii şi mă simt prea slăbită ca să mă ridic; mirosul de transpiraţie şi de sânge îmi face rău. Vreau să-mi las capul jos, şi acesta să fie sfârşitul. Vreau să adorm acum, şi să nu mă mai trezesc nicicând.

Dar ce i-am spus tatei mai devreme e adevărat: în fiecare secundă pe care o irosesc, moare încă un membru al Abnegaţiei. Un singur lucru mi-a mai rămas pe lume acum, şi acela e distrugerea simulării.

Mă ridic în picioare şi alerg de-a lungul coridorului, cotind

la dreapta la capătul lui. În faţă nu e decât o uşă. O deschid.

Peretele opus e alcătuit în întregime din monitoare, toate fiind înalte şi late de câte treizeci de centimetri. Sunt cu zecile, fiecare arătând câte o altă parte a oraşului. Îngrăditura. Butucul. Străzile din sectorul Abnegaţiei, acum mişunând de soldaţi ai Neînfricaţilor. Parterul clădirii de sub noi, unde Caleb, Marcus şi Peter îmi aşteaptă întoarcerea. E un perete cu tot ce-am văzut, cu tot ce-am cunoscut.

Unul dintre monitoare are pe el o instrucţiune de cod, în locul imaginii. Se succede mai repede decât pot să citesc. E simularea, codul deja compilat, o complicată listă de comenzi care anticipează şi gestionează mii de deznodăminte diferite.

În faţa monitorului se află un birou şi un scaun. Iar pe scaun stă un soldat al Neînfricaţilor.

— Tobias, îl strig încetişor.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

TOBIAS ÎNTOARCE CAPUL, şi privirea ochilor lui întunecaţi se opreşte asupra mea. Sprâncenele i se împreunează. Se ridică. Pare derutat. Îşi ridică arma.

— Lasă arma jos, îmi zice.

— Tobias, zic eu, tu eşti într-o simulare.

— Lasă arma jos, repetă el. Altfel, trag.

Jeanine îmi spunea că el nu mă recunoaşte. Tot Jeanine mai spunea şi că simularea îi transforma pe prietenii lui Tobias în duşmanii lui. El o să mă împuşte, dac-o să fie nevoit.

Îmi las arma jos la picioare.

— Lasă arma jos! strigă Tobias.

— Am lăsat-o, îi zic.

O voce micuţă din capul meu îmi cântă într-una că el nu mă aude, nu mă vede, nu mă cunoaşte. Limbi de flăcări mă apasă în spatele ochilor. Nu se poate să stau aşa şi să-l las să mă împuşte.

Mă reped la el, prinzându-l de încheietură. Îi simt muşchii deplasându-se când apasă trăgaciul şi-mi las capul în jos exact la timp. Glonţul loveşte peretele din spatele meu. Icnind, îl lovesc cu piciorul în coaste şi-i răsucesc încheietura într-o parte cu toată puterea. Scapă arma din mână.

N-am cum să-l înving pe Tobias într-o luptă corp la corp. Ştiu asta deja. Dar trebuie să distrug computerul. Plonjez după armă, dar înainte s-o pot atinge, el mă înşfacă şi mă trage deoparte.

Privesc fix în ochii lui întunecaţi, contrariaţi, dar numai pentru o clipă, până când mă loveşte cu pumnul în maxilar. Capul mi se smuceşte într-o parte, şi mă retrag din faţa lui, chircindu-mă şi repezindu-mi braţele în sus, ca să-mi apăr faţa.

N-am voie să cad; n-am voie să cad, că atunci m-ar putea lovi cu piciorul, şi ar fi mai rău, ar fi mult mai rău. Izbesc

arma cu călcâiul, trimiţând-o departe, ca să nu poată ajunge la ea, şi, ignorând pulsaţiile de durere din maxilar, îl lovesc cu piciorul în burtă.

Mă prinde de picior şi mă trage în jos, iar eu cad pe umăr. Durerea mă face să văd negru în faţa ochilor. Îmi ridic privirea spre el. Îşi retrage piciorul, semn că se pregăteşte să mă lovească, aşa că mă rostogolesc în genunchi, întinzând mâna după armă. Nu ştiu ce-aş putea să fac cu ea. Nu pot să-l împuşc. Nu pot să-l împuşc. El e aici, pe undeva.

Mă apucă de păr şi mă smuceşte într-o parte. Întind mâna în spate şi-l prind de încheietură, însă el e prea puternic, şi fruntea mi se izbeşte de perete.

El e aici, pe undeva.

— Tobias, zic.

Mi se pare mie, sau strânsoarea i-a mai slăbit? Mă răsucesc şi izbesc cu piciorul în spate, călcâiul meu nimerindu-i gamba.

Când îmi scapă părul printre degete, plonjez după armă şi degetele mele cuprind metalul rece. Mă dau peste cap şi îndrept pistolul spre el.

— Tobias, zic. Ştiu că eşti aici, pe undeva.

Numai că, dac-ar fi fost, probabil că n-ar fi pornit spre mine dând impresia că vrea să mă omoare sigur de data asta.

Îmi zvâcneşte capul. Mă ridic.

— Tobias, te rog.

Mă rog de el. Sunt ridicolă. Lacrimile îmi înfierbântă faţa.

— Te rog. Încearcă să mă vezi.

Vine spre mine, cu mişcări periculoase, iuţi, energice. Arma îmi tremură în mână.

— Te rog, încearcă să mă vezi, Tobias, te rog!

Chiar şi când se încruntă, ochii îi par gânditori, şi-mi amintesc cum i se arcuiesc buzele când zâmbeşte.

Nu pot să-l omor. Nu sunt sigură că-l iubesc, nu sunt sigură dacă ăsta e motivul. Dar sunt sigură de ce-aş face dacă rolurile noastre ar fi inversate. Sunt sigură că nu merită să-l omor pentru nimic în lume.

Am mai făcut asta: în peisajul fricii mele, când eram cu arma în mână, şi o voce îmi striga să trag în oamenii pe care-i iubesc.

M-am oferit să mor eu în locul lor, atunci, dar nu-mi imaginez cum m-ar putea ajuta acum aşa ceva. Dar ştiu, pur şi simplu, ştiu ce e bine să fac.

Tata spune – spunea – că există putere în sacrificiul de sine.

Întorc arma în mână şi i-o aşez în palmă lui Tobias.

El îi lipeşte ţeava de fruntea mea. Lacrimile mi s-au oprit şi simt răceala aerului atingându-mi obrajii. Întind mâna şi i-o lipesc de piept, ca să-i simt bătăile inimii. Cel puţin bătăile inimii sunt încă ale lui.

Glonţul pătrunde în camera cartuşului cu un zgomot sec. Poate că-mi va fi la fel de uşor să-l las să mă împuşte, pe cât mi-a fost în peisajul fricii, pe cât îmi e în vise.

Poate că nu va fi decât un pocnet, şi luminile se vor înălţa, şi eu mă voi trezi într-o altă lume. Aştept, nemişcată.

Oare pot să fiu iertată pentru tot ce-am făcut ca să ajung aici?

Nu ştiu. Nu ştiu.

Te rog.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

ÎMPUŞCĂTURA NU VINE. El mă priveşte fix, cu aceeaşi ferocitate, dar nu se clinteşte. De ce nu mă împuşcă? Îi simt inima bătând cu putere în palma mea, şi propria-mi inimă se înalţă. El e Divergent. El poate să se lupte cu simularea asta. Cu oricare simulare.

— Tobias, îi zic. Eu sunt.

Fac un pas înainte şi-mi înfăşor braţele în jurul lui. Trupul îi rămâne ţeapăn. Inima îi bate mai repede. O simt în obraz. Un bufnet surd în obrazul meu. Un bufnet, când arma cade pe podea. Mă apucă de umeri… prea tare, degetele apăsându-mi pielea acolo unde-mi intrase glonţul. Scot un strigăt când mă împinge înapoi. Poate că vrea să mă omoare într-un chip mai crud.

— Tris, zice, şi e din nou el.

Buzele i se ating de ale mele.

Un braţ de-al lui mă cuprinde şi mă ridică, ţinându-mă lipită de el, cu mâinile strângându-mă de spate. Faţa şi ceafa îi lucesc de transpiraţie, trupul îi tremură, iar mie umărul îmi dogoreşte de durere, dar nu-mi pasă, nu-mi pasă, nu-mi pasă.

Mă lasă jos şi mă priveşte, degetele lui îmi mângâie fruntea, sprâncenele, obrajii, buzele.

Ceva între un hohot de plâns şi un suspin îi scapă din gât, şi mă sărută iar. Ochii îi strălucesc de lacrimi. N-aş fi crezut niciodată c-o să-l văd pe Tobias plângând. Mă face să sufăr.

Mă lipesc de pieptul lui şi plâng cu obrazul îngropat în cămaşa lui. Tot zvâcnetul acela din cap îmi revine, şi durerea din umăr, şi simt că greutatea corpului mi se dublează. Mă las pe el, şi el mă sprijină.

— Cum ai făcut? îl întreb.

— Nu ştiu, zice. Doar ţi-am auzit vocea.

* * *

După câteva secunde, îmi amintesc de ce sunt aici. Mă

desprind din braţele lui, îmi şterg obrajii cu podul palmei şi mă întorc iar spre monitoare. Îl văd pe cel care înfăţişează ţâşnitoarea. Pe Tobias îl apucase paranoia când protestasem acolo împotriva Neînfricaţilor. Privise într-una peretele de deasupra ţâşnitorii. Acum ştiu şi de ce.

Eu şi Tobias mai stăm aşa o vreme, şi cred că ştiu la ce se gândeşte, pentru că la asta mă gândesc şi eu: cum e posibil ca un lucru atât de mărunt să controleze atât de mulţi oameni?

— *Eu* rulam simularea? mă întreabă.

— Nu ştiu dacă o rulai, cât mai degrabă o monitorizai, îi zic. E deja încheiată. Habar n-am cum, dar Jeanine a reuşit s-o facă să meargă singură.

Clatină din cap.

— E... incredibil. Cumplit, malefic... dar incredibil.

Zăresc mişcare pe unul dintre ecrane şi-i văd pe fratele meu, pe Marcus şi pe Peter stând la primul etaj al clădirii, înconjuraţi de soldaţi ai Neînfricaţilor, toţi înveşmântaţi în negru, toţi înarmaţi.

— Tobias, îi zic, crispată. Acum!

Aleargă spre ecranul computerului şi-l loveşte de câteva ori cu degetul. Nu pot să privesc ce face. Tot ce văd e fratele meu. Ţine arma pe care i-am dat-o pe lângă corp, parcă pregătit s-o folosească. Îmi muşc buza. *Nu trage.* Tobias mai apasă ecranul de vreo câteva ori, tastând litere fără noimă pentru mine. *Nu trage.*

Văd un fulger luminos – o scânteie, pornită dintr-o armă – şi mi se taie respiraţia. Fratele meu şi Marcus şi Peter se ghemuiesc pe podea cu armele deasupra capetelor. După câteva clipe, se mişcă toţi, aşa că ştiu că sunt încă vii, şi soldaţii Neînfricaţilor înaintează. Un ciorchine negru în jurul fratelui meu.

— Tobias, zic iar.

El apasă din nou pe ecran, şi toţi cei de la primul etaj rămân nemişcaţi.

Armele le cad.

Şi, deodată, Neînfricaţii încep să se mişte. Întorc capetele într-o parte şi-n cealaltă, şi-şi lasă armele să cadă, şi buzele

li se mişcă de parcă ar striga, şi se îmbrâncesc între ei, şi unii se prăbuşesc în genunchi, ţinându-şi capetele între palme şi legănându-se înainte şi-napoi, înainte şi-napoi.

Toată tensiunea din piept mi se risipeşte, şi mă aşez, oftând din rărunchi.

Tobias se lasă pe vine lângă computer şi desface o latură a carcasei.

— Trebuie să scot datele, îmi explică, fiindcă altfel ar putea să reporenească pur şi simplu simularea altădată.

Urmăresc nebunia de pe ecran. Aceeaşi nebunie care, probabil, se întâmplă şi pe străzi. Cercetez monitoarele, unul câte unul, căutându-l pe cel care arată sectorul Abnegaţiei. E numai unul: în cel mai îndepărtat colţ al peretelui, jos de tot. Pe monitorul acesta, Neînfricaţii trag unul în altul, se îmbrâncesc unul pe altul, urlă… haos. Bărbaţi şi femei în negru se lasă să cadă la pământ. Oamenii aleargă în toate direcţiile.

— L-am luat, anunţă Tobias, arătându-mi hard diskul computerului.

E o bucată de metal cam cât palma lui. Mi-o întinde, şi eu o vâr în buzunarul de la spate.

— Trebuie să plecăm, îi zic, ridicându-mă în picioare.

Îi arăt ecranul din dreapta.

— Da, trebuie, spune şi el, cuprinzându-mă cu braţul pe după umeri. Hai.

Mergem împreună pe coridor şi trecem de colţ. Ascensorul îmi aminteşte de tata. Nu mă pot stăpâni să nu privesc spre trupul lui.

E pe podea, aproape de lift, înconjurat de cadavrele mai multor soldaţi. Un ţipăt sugrumat îmi scapă din gât. Întorc capul. Fierea mi se revarsă în gură, şi vomit pe perete.

Pentru o clipă, simt că totul din mine se rupe, şi mă ghemuiesc lângă un cadavru, respirând pe gură ca să nu simt mirosul sângelui. Îmi astup gura ca să-mi reprim un hohot de plâns. Doar cinci secunde. Cinci secunde de slăbiciune, şi pe urmă mă ridic. Una, două. Trei, patru.

Cinci.

* * *

Nu sunt cu adevărat conştientă de ce mă înconjoară. E un ascensor, şi o cameră din sticlă, şi un val de aer rece. O mulţime de soldaţi de-ai Neînfricaţilor, îmbrăcaţi în negru, care strigă. Caut să-i văd faţa lui Caleb, dar nu e nicăieri, nicăieri, până când părăsim clădirea din sticlă şi ieşim la lumina soarelui.

Caleb vine fuga spre mine când ies pe uşă, şi eu îi cad în braţe. Mă strânge cu putere.

— Tata? mă întreabă.

Doar clatin din cap.

— Ei bine, zice, aproape înecându-se cu cuvintele, aşa ar fi vrut el să fie.

Peste umărul lui Caleb, îl văd pe Tobias oprindu-se cu un picior în aer. Întregul trup îi înţepeneşte când îşi concentrează privirea asupra lui Marcus. În graba de a distruge simularea, am uitat să-l previn.

Marcus se apropie de Tobias şi-şi cuprinde fiul în braţe. Tobias rămâne încremenit, cu mâinile pe lângă corp şi faţa lipsită de expresie. Îi văd mărul lui Adam ridicându-se şi coborând, apoi privirea, înălţându-se spre tavan.

— Fiule, oftează Marcus.

Tobias tresare.

— Hei, zic, desprinzându-mă din braţele lui Caleb.

Îmi amintesc cureaua, care făcea să mă usture încheietura în peisajul fricii lui Tobias, şi mă strecor în spaţiul dintre ei, împingându-l înapoi pe Marcus.

— Hei. Lasă-l în pace.

Simt în ceafă răsuflarea lui Tobias: iese în rafale sacadate.

— Lasă-l, şuier din nou.

— Beatrice, ce faci? mă întrebă Caleb.

— Tris, zice şi Tobias.

Marcus îmi aruncă o privire scandalizată, care mie mi se pare prefăcută: are ochii prea mari şi gura prea căscată. Dac-aş putea cumva să-i zbor dintr-o lovitură expresia asta de pe faţă, aş face-o.

— Nu toate articolele Erudiţilor au fost pline de minciuni, zic, mijindu-mi ochii spre Marcus.

— Despre ce tot vorbeşti? mă întreabă Marcus, calm. Nu ştiu ce ţi s-a spus, Beatrice, dar…

— Singurul motiv pentru care nu te-am împuşcat încă e pentru că el e cel care trebuie s-o facă, îi zic. Stai departe de el, sau ajung la concluzia că nu-mi mai pasă.

Mâinile lui Tobias mi se strecoară pe braţe şi mă strâng. Ochii lui Marcus privesc într-ai mei timp de câteva secunde, şi nu mă pot împiedica să-i văd altfel decât ca pe două găuri negre, exact cum erau în peisajul fricii lui Tobias. Apoi, şi-i întoarce în altă parte.

— Trebuie să plecăm, îmi zice Tobias, şovăielnic. Trenul o s-ajungă aici dintr-o clipă în alta.

Mergem pe pământul ferm spre linia ferată. Tobias îşi ţine maxilarele încleştate şi priveşte drept înainte. Simt un junghi de regret. Poate că trebuia să-l las să se descurce pe cont propriu cu tatăl lui.

— Scuză-mă, şoptesc.

— N-ai pentru ce să te scuzi, îmi răspunde el, luându-mă de mână.

Degetele îi tremură încă.

— Dacă luăm trenul în direcţia opusă, ieşind din oraş în loc să intrăm, putem să ajungem la sediul Prieteniei, îi zic. Într-acolo s-au dus ceilalţi.

— Dar cei din Candoare? întreabă fratele meu. Ei ce credeţi c-or să facă?

Nu ştiu cum va reacţiona Candoarea la atac. Oricum, nu s-ar alia cu Erudiţii: ei n-ar face niciodată ceva atât de necinstit. Dar e posibil şi să nu lupte împotriva lor.

Aşteptăm câteva minute lângă şine înainte să apară trenul. Până la urmă, Tobias mă ridică în braţe, fiindcă abia mai stau pe picioare, şi eu îmi las capul pe umărul lui, inspirându-i adânc mirosul pielii. De când m-a salvat pe parcursul atacului, i-am asociat mirosul cu siguranţa, aşa că, atât timp cât mă concentrez asupra lui, mă simt în siguranţă acum.

Adevărul este că nu mă voi simţi în siguranţă cât timp sunt cu noi Marcus şi Peter. Încerc să nu privesc spre ei, dar le simt prezenţa, aşa cum aş simţi o pătură peste faţă.

Cruzimea sorţii este că sunt nevoită să călătoresc împreună cu oamenii pe care-i urăsc, în timp ce oamenii pe care-i iubesc sunt morţi, rămaşi în urma mea.

Morţi, sau trezindu-se la realitatea că sunt asasini. Unde-or fi acum Christina şi Tori? Rătăcind pe străzi, chinuite de vinovăţie pentru faptele lor? Sau întorcând armele asupra celor care le-au forţat să le comită? Sau sunt şi ele moarte deja? Aş vrea să ştiu.

În acelaşi timp, sper să nu aflu niciodată. Dacă e încă vie, Christina o să descopere cadavrul lui Will. Şi, dacă mă mai vede vreodată, ochii ei antrenaţi în Candoare or să vadă că eu sunt cea care l-a omorât, o ştiu. O ştiu, şi remuşcările mă sugrumă şi mă zdrobesc, aşa că trebuie să uit de asta. Trebuie să încerc să uit.

Trenul soseşte, şi Tobias mă lasă jos, ca să pot sări. Alerg câţiva paşi pe lângă vagon şi apoi îmi azvârl trupul într-o parte, aterizând pe braţul stâng. Înaintez cu mişcări şerpuite şi mă aşez, sprijinindu-mă de perete. Caleb stă vizavi, iar Tobias, lângă mine, alcătuind o barieră între mine, pe de-o parte, şi Marcus şi Peter, pe de alta. Duşmanii mei. Duşmanii lui.

Trenul ia o curbă, şi zăresc oraşul în urma noastră. Va deveni din ce în ce mai mic, până când vom vedea şinele terminându-se, pădurile şi câmpurile pe care le-am văzut ultima dată când eram prea micuţă ca să le pot aprecia. Bunătatea Prieteniei ne va reconforta pentru o vreme, cu toate că nu putem să rămânem acolo pentru totdeauna. Curând, Erudiţii şi corupţii lideri ai Neînfricaţilor ne vor căuta, şi va trebui să plecăm.

Tobias mă trage spre el. Ne îndoim genunchii şi ne aplecăm unul spre altul, astfel încât să fim închişi împreună într-o încăpere de noi construită, fără să-i mai putem vedea pe cei care ne tulbură, unindu-ne respiraţiile.

— Părinţii mei, îi zic. Amândoi au murit azi.

Chiar dacă am spus-o, şi chiar dacă ştiu că e adevărat, tot nu mi se pare ceva real.

— Au murit pentru *mine,* adaug, fiindcă simt că e important.

— Te-au iubit, îmi răspunde el. Pentru ei, nu exista o cale mai bună ca să-ţi arate dragostea lor.

Încuviinţez, urmărindu-i cu privirea conturul maxilarului.

— Şi tu ai fost cât pe ce să mori azi, spune el. Cât pe ce să te împuşc. De ce nu m-ai împuşcat, Tris?

— Nu puteam s-o fac, îi zic. Ar fi fost ca şi cum m-aş fi împuşcat pe mine însămi.

Pare îndurerat, şi se apleacă mai aproape de mine, atât de aproape, încât buzele lui le ating pe-ale mele când vorbeşte.

— Am ceva să-ţi spun.

Îmi plimb degetele pe tendoanele mâinii lui şi-mi întorc privirea spre el.

— S-ar putea să fiu îndrăgostit de tine, îmi mărturiseşte, cu un mic zâmbet. Totuşi, aştept pân-o să fiu sigur, şi abia atunci ţi-o spun.

— Ce înţelept din partea ta, îi zic, zâmbind la rândul meu. Ar trebui să căutăm o coală de hârtie, ca să poţi face o listă, sau un tabel, sau altceva.

Îi simt râsul în obraz, apoi un sărut lângă ureche.

— Poate că sunt sigur deja, zice, dar pur şi simplu nu vreau să te înfricoşez.

Râd şi eu un pic.

— Atunci, ar trebui să ştii deja.

— Perfect, acceptă el. Atunci, te iubesc.

Îl sărut, în timp ce trenul pătrunde pe nesimţite pe un teritoriu neluminat, nesigur. Îl sărut atât timp cât vreau, cu mult mai mult decât ar trebui, dat fiind faptul că fratele meu stă la un metru de mine.

Îmi vâr mâna în buzunar şi scot de-acolo hard diskul care cuprinde datele simulării. Îl întorc pe toate feţele în mână, lăsându-l să capteze lumina în descreştere şi s-o reflecte. Ochii lui Marcus îmi urmăresc lacomi mişcările. *Nu e în siguranţă,* îmi zic în sinea mea. *Nu tocmai.*

Strâng hard diskul la piept, îmi las capul pe umărul lui Tobias şi încerc să adorm.

* * *

Abnegaţia şi Neînfricarea sunt, ambele, zdrobite, şi membrii ei, risipiţi. Acum, suntem ca şi în afara facţiunilor. Nu ştiu cum ne va fi viaţa, despărţiţi de o facţiune: mi se pare ceva care s-a rupt, ca o frunză despărţită de copacul care i-a asigurat existenţa. Suntem creaţii ale pierderii: am lăsat în urmă tot ce aveam. Nu mai am casă, nu mai am un drum, nu mai am certitudini. Nu mai sunt Tris, altruista, nici Tris, curajoasa.

Presupun că, de-acum, trebuie să devin mai mult decât oricare dintre ele.

MULŢUMIRI

Îţi mulţumesc, Doamne, pentru Fiul Tău, şi pentru că m-ai binecuvântat mai presus de priceperea omenească.

Mulţumiri, de asemenea, pentru: Joanna Stampfel-Volpe, redutabilul meu agent, care trudeşte mai din greu decât oricine: bunătatea şi generozitatea ta continuă să mă uimească. Molly O'Neill, cunoscută şi sub numele de Redactorul Minune: nu ştiu cum de reuşeşti să ai un ochi redacţional atât de pătrunzător şi, în acelaşi timp, o inimă uriaşă, dar reuşeşti. Sunt foarte norocoasă că am alături de mine doi oameni ca tine şi Joanna.

Katherine Tegen, care conduce o minunată tipografie. Barb Fitzsimmons, Amy Ryan şi Joel Tippie, care au proiectat o frumoasă şi expresivă copertă. Brenna Franzitta, Amy Vinchesi şi Jennifer Strada, editorul meu de producţie, redactorul şi, respectiv, capul limpede, cunoscuţi şi drept cei trei ninja ai gramaticii / punctuaţiei / formatării: munca voastră e foarte importantă. Fantasticilor directori de marketing şi publicitate Suzanne Daghlian, Patty Rosati, Colleen O'Connell şi Sandee Roston; Allison Verost, agentul meu de publicitate; şi toţi ceilalţi din departamentele de marketing şi publicitate.

Jean McGinley, Alpha Wong, şi ceilalţi din echipa de copyright, care au făcut posibil ca romanul meu să fie citit în mai multe limbi decât aş fi vreodată în stare să citesc, şi le mulţumesc tuturor minunaţilor editori din străinătate care i-au oferit un cămin cărţii mele. Echipa de producţie şi echipa HarperMedia pentru audio şi e-book, pentru toată munca lor asiduă. Străluciţilor oameni de la vânzări, care au făcut atât de multe pentru cartea mea, şi care, am aflat, îl iubesc aproape la fel de mult ca mine pe Four. Şi toţi ceilalţi de la HarperCollins care mi-au sprijinit cartea: este ca un orăşel, şi sunt fericită să locuiesc şi eu în al vostru.

Nancy Coffey, o legendă a agenţilor literari, pentru că a crezut în cartea mea, şi pentru că mi-a dăruit un bun venit

atât de călduros. Pouya Shahbazian, pentru că a fost o maestră a drepturilor de ecranizare şi pentru că mi-a suportat dependenţa de *Top Chef.* Shauna Seliy, Brian Bouldrey şi Averill Curdy, profesorii mei, pentru că m-au ajutat să-mi îmbunătăţesc enorm scrisul. Jennifer Wood, prietena mea de scris, pentru abilităţile experte în *brainstorming.* Sumayyah Daud, Veronique Pettingill, Kathy Bradey, Debra Driza, Lara Erlich şi Abigail Schmidt, cititorii mei beta, pentru toate însemnările şi entuziasmul lor. Nelson Fitch, pentru fotografiile pe care mi le-a făcut şi pentru tot sprijinul acordat.

Prietenii mei, care stau cu mine chiar şi când am toane şi mă închid în carapace. Mike, pentru că m-a învăţat foarte multe despre viaţă. Ingrid şi Karl, sora şi fratele meu, pentru neabătuta lor dragoste şi entuziasm, şi Frank, pentru că m-a ajutat cu vorba bună să trec de greutăţi: sprijinul tău înseamnă pentru mine mai mult decât îţi dai seama. Şi Barbara, mama mea, care m-a încurajat totdeauna să scriu, chiar şi înainte ca oricare dintre noi să ştim că se va ajunge la vreun rezultat.

PRIMUL VOLUM DIN TRILOGIA DIVERGENT

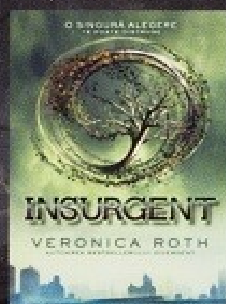
Într-o societate divizată în facțiuni, toți oamenii sunt siliți să aleagă cui sunt loiali. Iar alegerea pe care o face Beatrice Prior îi șochează pe toți, inclusiv pe ea însăși.

În cursul testelor extreme de inițiere, Tris trebuie să afle cine-i sunt prietenii și dacă poate să aibă încredere în bărbatul care o amenință, dar în același timp o protejează. Fiindcă Tris deține un secret letal. Unul care i-ar putea salva pe cei pe care-i iubește... sau ar putea-o distruge pe ea.

„Palpitant!" – *US Weekly*

„Următoarea lovitură pe piața literară." – *Rolling Stone*

NU RATAȚI VOLUMUL AL DOILEA

DIN 21 MARTIE 2014

UN FILM DISTRIBUIT DE

LEDA, *marcă înregistrată a* GRUPULUI EDITORIAL CORINT

www.ledabooks.ro

ISBN: 978-606-93685-2-7
ISBN: 978-606-93685-3-4

www.grupulcorint.ro